NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF THE GODFATHER

MARIO PUZO

AL PATRULEA K

Titlul original: The Fourth K, by Mario Puzo
1990, by Mario Puzo

Mario Puzo

AL PATRULEA
K
Versiunea românească
Liliana Ciuche editura elit

Copiilor mei
Anthony,
Dorothy,
Eugene,
Virginia,
Joseph

PARTEA ÎNTÂI
VINEREA MARE – DUMINICA PAŞTELUI

CAPITOLUL!

Oliver Oliphant avea o sută de ani şi o minte ascuţită brici. Din nefericire pentru el. Atât de ascuţită şi încă atât de subtilă, încât, deşi încălcase o mulţime de legi morale, mintea îi purificase conştiinţa, lăsându-i-o curată ca lăcrimă Şi atât de versată, încât Oliver Oliphant nu căzuse niciodată în capcanele, aproape inevitabile, ale vieţii cotidiene: nu se căsătorise niciodată, nu candidase pentru funcţii politice nu avusese nicicând un prieten în care să se încreadă total. Acum, pe proprietatea sa imensă şi retrasă, straşnic păzită şi aflată la numai zece mile de Casă Albă, Oliver Oliphant, cel mai bogat om al Americii şi probabil şi cel mai influent cetăţean particular al ei, îl aştepta pe finul său, ministrul de justiţie al Statelor Unite. Christian

Klee. Farmecul lui Oliphant era pe măsura geniului său; în timp ce puterea lui se sprijinea pe amândouă. Şi chiar şi la înaintata vârstă de o sută de ani, sfatul său era căutat de oameni importanţi, care se bazau atât de mult pe capacităţile sale analitice, încât îl porecliseră *Oracolul*.

Ca sfetnic al preşedinţilor, Oracolul prezisese crize economice, crahuri pe Wall Street, căderea dolarului, retragerea capitalului străin şi capriciile preţului petrolului. Prezisese mişcările politice din Uniunea Sovietică şi reconcilierea neaşteptată între cele două partide americane rivale, Democrat şi Republican. Dar. Mai presus de toate, adunase zece miliarde de dolari. Era firesc ca sfatul unui om atât de bogat să fie preţuit. Chiar şi atunci când greşea. Numai că Oracolul avea dreptate aproape întotdeauna.

Acum, în această Vinere Mare, Oracolul era preocupat de un singur lucru: petrecerea la care avea să i se aniverseze sută de ani pi acest pământ. O petrecere ce ufma să se tină în Duminica Paştelui. Îl grădina de trandafiri a Casei Albe, gazdă fiind chiar preşedintele Statelor Unite, Francis Xaxier Kennedv. I se putea ierta Oracoluluij capriciul de a savura această recepţie fastuoasă Pentru un scurt ragă lumea îşi va reaminti de el. Va fi, se gândea trist, ultima sa apariţie îij scenă.

1

La Roma, în Vinerea Mare, şapte terorişti îşi finalizau pregătirile în vederea asasinării Papei Bisericii Romano-Catoli ce. Cei patru bărbaţi şi trei femei din grup se credeau eliberatorii omenirii şi îşi ziceau Arhanghelii Violenţei. Liderul acestei bande stranii era un tânăr italian, bine pregătit în tehnica terorismului Pentru această operaţiune specială, îşi luase numele de cod Romeo, care-i satisfăcea ironia de adolescent necopt, iar romantismul sonor al acestui nume îi îmblânzea iubirea spirituală faţă de omenire Târziu. În după-amiaza Vinerii Mari, Romeo se odihnea într-o casă conspirativă, pusă la dispoziţie de Sută Internaţională Lungit pe nişte cearşafuri mototolite, murdare de

scrum de ţigară şi de transpiraţia adunate mai multe zile-n şir, citea o ediţie broşată din *Fraţii Karamazov*. Muşchii picioarelor i se chirceau de tensiune, sau poate de frică, dar nu conta Va trece şi asta, ca întotdeauna însă misiunea aceasta era atât de di fentă, de complexă, implica atâta pericol pentru trupul şi spiritul său. În această misiune va fi cu adevărat un Arhanghel al Violenţei şi va purta numele aceia atât de iezuit, încât îl făcea mereu să râdă.

Iniţial, îl chema Armando Giangi. Părinţii săi, bogaţi şi din înalta societate, îl crescuseră în lux şi trândăvea lă. Ofenndu-i însă o educaţie religioasă. Această combinaţie îi jignise într-atât natura ascetică, încât la şaisprezece ani renunţase la cele lumeşti şi la Biserica Catolică. Aşa că acum, la douăzeci şi trei de ani, ce formă de protest mai teribilă şi-ar fi putut imagina decât actul de a-l omorî pe papă? Şi totuşi, Romeo trăia încă o spaimă superstiţioasă. Copil fiind, primise sfânta confirmare de la un cardinal cu pălărie roşie. Romeo îşi amintea mereu acea pălărie roşie, prevestitoare de rău, ax and chiar culoarea focului iadului. Confirmat astfel de Dumnezeu în toate tainele. Romeo pregătea să comită o crimă atât de oribilă, încât sute de milioane; oameni aveau să-l afurisească. Căci numele lui adevărat va ajunge inoscut. Va fi prins, asta făcea parte din plan. Dar, cu timpul, el. Otneo. Va fi aclamat drept eroul care a contribuit la schimbarea miloasei ordini sociale actuale. Ceea ce ar fi fost infam pentru un secol, avea să fie considerat sfânt în următorul. Şi invers, îşi zise el cu un zâmbet. Chiar primul papă care şi-a luat numele de Inocentul, cu secole în urmă, emisese o bulă papală prin care autoriza tortura. Şi totuşi, fusese ovaţionat pentru că propovăduia adevărata credinţă şi salva sufletele eretice.

Îmboldit de ironia sa juvenilă, lui Romeo i se părea interesant şi iptul că biserica îl va canoniza pe papa pe care el plănuia să-l omoare a crea, deci, un nou sfânt. Şi cât de mult îi ura pe toţi papii ăştia! apa Inocenţiu al IV-lea, Papa Pius, Papa Benedict, ah. Sanctificau rea mult, aceşti strângători de averi, aceşti sugrumători ai adevăratei edinţe, ai libertăţii umane, aceşti vrăjitori îngâmfaţi ce-i stăpâneau pe nenorociţii din lumea întreagă cu fascinaţia ignoranţei, pedepsind

marnic credulitatea! El, Romeo, unul din Prima Sută de Arhangheli ai Violenţei, va ajuta să se spulbere acest misticism primitiv. Numiţi lulgar terorişti, cei din Prima Sută erau răspândiţi în Japonia, rermania, Italia, Spania şi chiar în Olanda, cea plină de lalele. Trebuia anarcat faptul că organizaţia nu avea membri în America. Democraţia ceea, locul acela de naştere a libertăţii, avea doar revoluţionari îtelectuali, care leşinau la vederea sângelui. Care puneau bombe să xplodeze în clădiri goale, după ce avertizau oamenii să le evacueze lare considerau preacurvia, în public sau pe scările instituţiilor statului, n act de revoltă idealistă. Ce vrednici de dispreţ erau! Nu era de mirare că America nu dăduse niciun om Sutei Revoluţionare. Romeo se opri din reverie. Ce dracuv nici măcar nu ştia dacă erau o sută. Uteau fi cincizeci sau şaizeci. O sută era doar un număr simbolic par asemenea simboluri însufleţeau masele şi seduceau mass media ingurul lucru pe care îl ştia efectiv era că el, Romeo, făcea parte din prima Sută, la fel ca prietenul şi camaradul său conspirator, Yabril.

La una din multele biserici din Roma băteau clopotele. Era proape şase seara în această Vinere Mare. Într-o oră, Yabril avea să în ca să verifice toate fazele complicatei operaţiuni. Uciderea papei va fi mişcarea de deschidere a unui joc de şah genial conceput, a uni serii de acte îndrăzneţe, care încântau sufletul romantic al lui Romeo Yabril era singurul om care-i inspirase vreodată lui Romeo uimire teamă, atât fizic, cât şi mintal. Yabril cunoştea trădările guvernele, minciunile autorităţii instituite, optimismul periculos al idealiştiior surprinzătoarele momente de lipsă de loialitate, chiar şi în cazul cela mai devotaţi terorişti. Dar, mai presus de orice, era un gemu al lupte revoluţionare. Dispreţuia concesiile mărunte şi mila infantilă, care 1 influenţau pe majoritatea oamenilor. Yabril avea un singur ţel să ajufţ la naşterea unui viitor liber.

În plus, era mai neîndurător decât ar fi putut fi Romeo vreodată. E drept că şi Romeo ucisese oameni nevinovaţi, îşi trădase părinţii şi prietenii, asasinase un judecător care îl protejase cândva. Înţelegea că asasinatul politic poate fi o formă de dementă şi era dispus să plătească acest preţ. Dar când Yabril îi spunea: „Dacă nu poţi arunca o

bombă într-o grădiniţă, nu eşti un adevărat revoluţionar”, Romeo îi răspundea: „Asta n-aş putea s-o fac niciodată”. Însă putea să ucidă un papă. Şi totuşi, în întunericul ultimelor nopţi la Roma, mici monştri oribili semănând cu nişte fetuşi ai viselor, îi acopereau trupul cu o sudoare de gheaţă. Romeo oftă şi se dădu jos, clătinându-se, din patul murdar, ca să facă un duş şi să se bărbierească, înainte de sosirea lui Yabril, ştiind că acesta o să-i vadă în curăţenie un semn bun, menit să demonstreze că avea moralul ridicat pentru misiunea care urma. Yabril, ca mulţi adepţi ai senzualismului, credea într-o oarecare doză de lustru de faţadă.

Romeo, un adevărat ascet, putea trăi şi în cea mai cruntă mizerie.

Pe străzile Romei, în drum spre Romeo, Yabri 1 îşi tu, precauţiile obişnuite. De fapt însă, totul depindea realmente de siguranţa internă, de loialitatea combatanţilor activi, de integritatea Primei Sute. Dai nici ei, şi nici măcar Romeo nu cunoşteau adevăratele proporţii a14 misiunii. Yabril era un arab care trecea uşor drept sicilian, ca de altfel mulţi alţii. Avea o faţă îngustă şi întunecată, dar partea ei inferioară – bărbia şi maxilarele, era în ippd surprinzător mai masivă, mai grosolană, de parcă ar fi avut un strat de oase în plus. Din când în când, îşi lăsa o barbă, ca o blană mătăsoasă, care să-i acopere asprimea lipului. Dar când lua parte la o operaţiune, se bărbierea complet. Ca înger al Morţii, îi arăta duşmanului faţa sa adevărată.

Ochii lui Yabril erau căprui-deschis, părul înspicat, iar forţa nanata de maxilarele pătrate se regăsea în torace şi în umeri. Picioarele erau lungi în raport cu trupul îndesat, mascând forţa fizică de care ră capabil. Dar nimic nu era în stare să-i ascundă inteligenţa ageră a chilor. Yabril detesta total ideea Primei Sute. O consideră o şarlatanie leganta pentru relaţiile cu publicul, în ciuda faptului că membrii rganizaţiei renunţaseră, chipurile, la cele lumeşti. Aceşti revoluţionari coliţi pe la universităţi, ca Romeo, erau prea erau romantici în iealismul lor şi strâmbau prea mult din nas în faţa compromisului. Râbril înţelegea că puţină şarlatanie era necesară pentru că revoluţia a dospească.

Personal, renunţase de mult la toată deşertăciunea moralei. Avea onştiinţa limpede a celor ce cred că sunt devotaţi din tot sufletul naibinelui omenirii. Şi nu-şi reproşase niciodată acţiunile în interes iropriu. Printre ele, contractele încheiate cu şeicii petrolului, pentru uprimarea rivalilor politici, şi crimele ocazionale în folosul noilor efi ai statelor africane, care, şcoliţi la Oxford, învăţaseră să aibă executanţi. Apoi, acte sporadice de terorism pentru diverşi şefi politici espectabili – acei oameni care controlează orice, mai puţin viaţa şi noartea.

Aceste fapte nu fuseseră niciodată cunoscute de Prima Sută şi, iesigur, nicicând încredinţate lui Romeo. Yabril primea fonduri de la: ompanii petroliere americane, englezeşti şi olandeze, bani de la; erviciile de spionaj japoneze, iar demult, fusese plătit chiar de C I. A. Centru o execuţie secreta mai deosebită. Dar toate acestea avuseseră oc la începutul activităţii. Acum trăia pe picior mare. Nu era un ascet – la urma-urmei, fusese sărac, deşi nu se născuse aşa. Era amator de *An* bun şi de mâncare fină, prefera hotelurile de lux, îi plăcea să joace locuri de noroc şi se lăsa adeseori furat de extazul împreunării cu o femeie. Îşi plătea întotdeauna plăcerea cu bani, daruri, adăugând şi farmecul său personal. Iubirea romantică îl îngrozea. În ciuda acestor „slăbiciuni revoluţionare”, era renumit în cercurile pe care le frecventa Dentru puterea voinţei lui. Nu se temea deloc de moarte, pe care nu o considera ceva extraordinar, şi avea o trăsătură unică nu îi era finei1 de durere. Din această cauză, probabil, putea fi atât de nemilos.

Yabril îşi demonstrase calităţile de-a lungul anilor. Era d11 neînfrânt, indiferent de formă de constrângere fizică sau psihologici? Supravieţuise detenţiei în Grecia, Franţa, Rusia şi unui interogatorii, de două luni al securităţii Israelului, al cărei profesionalism îi inspirase’ admiraţie. Îi învinsese, probabil întrucât corpul lui cunoştea trucul ck a-şi inhiba simţurile în timpul torturii. În cele din urmă înţeleseseră e” toţii: Yabril era imun la durere Când lua ostatici, îşi subjuga adeseori I victimele. Îşi recunoştea singur o doză de dementţă ceea ce inspiră şi mai multă fascinaţie şi teamă. Sau poate că acest complex era sporit de detaşarea cu care comitea atrocităţile Dar, în

esenţă, savura viaţa, 1 era un terorist care omora cu inima uşoară Chiar şi acum, când pregătea cea mai periculoasă operaţiune din viaţa sa, se bucura de străzile înmiresmate ale Romei şi de amurgul Vinerii Mari, plin de dangătul nenumăratelor clopote sfinte.

Totul era pregătit, inclusiv oamenii lui Romeo. A doua zi urma să sosească la Roma şi grupul lui Yabril. Cele două bngăzi de lupţi aveau să stea în case conspirative separate, ţinând legătura prin liderii lor. Yabril ştia că era un moment măreţ Apropiata Duminică a Paşte lui şi zilele următoare aveau să fie cadrul unei reprezentaţii strălucite.

El, Yabril, va sili omenirea să parcurgă un drum al ororii. Se va lepăda de toţi acei capi din umbră, transformându-i în pionii lui, şi-i va sacrifica până la unul. Chiar şi pe bietul Romeo. Ştia că doar moarteai sau o cădere nervoasă i-ar li putut zădărnici planurile. Sau, ca să fid cinstit, una dintre sutele de posibile erori de coordonare. Îns operaţiunea era atât de complicată şi atât de ingenioasă, încât îi făcea: o reală plăcere. Se opri să admire frumuseţea turnurilor catedralei şi să se bucure de feţele fericite ale cetăţenilor Romei şi de propriile speculaţii asupra viitorului pe care-l vedea în culori rozalii. Dar, ca toţi cei care cred că pot schimba cursul istoriei prin propria voinţă inteligenţă şi putere, Yabril nesocotea accidentele şi coincidenţele istoriei, precum şi posibilitatea existenţei unor oameni mai cumpliţi decât el. Oameni educaţi în cadrul strict al societăţii, care, purtând isca legiuitorilor blajini, puteau fi de departe mai nemiloşi şi mai izî. Privind trecătorii de pe străzile Romei, cu aerul lor de voioşie ţbasă, credincioşi într-un Dumnezeu omnipotent, Yabril trăia din plin Jitimentul propriei invincibilităţi. Orgolios din fire, se va lipsi de îl tarea Dumnezeului lor şi-şi va desăvârşi opera, convins că, după ţ ui suprem, binele urmează inevitabil.

Yabril ajunsese între timp într-unui din cartierele mai sărace J2 Romei, unde oamenii puteau fi mai uşor intimidaţi şi mituiţi. Se I ropie de casa conspirativă în care locuia Romeo, chiar când începea se însereze. Clădirea veche, cu patru etaje, avea o curte întinsă, pe I nătate împrejmuita cu un zid de piatră. Toate apartamentele erau t ntrolate de mişcarea revoluţionară clandestină. Îi deschise una dintre

le trei femei din grupul lui Romeo. Era uscăţivă, îmbrăcată în i maiorii şi o cămaşă de doc, descheiată până aproape de talie. Nu 1 rta sutien, iar în despicătura cămăşii nu ieşea la iveală nici-o rotunjime sân. Participase la una din operaţiunile anterioare ale lui Yabril, care n-o plăcea, dar îi admira ferocitatea. Se certaseră cândva, iar ea se dăduse bătută. Pe femeie o chema Annee. Purta părul negru ca na corbului tuns băieţeşte. Tunsoarea îi dezavantaja faţa teşită, cu fi trăsături viguroase, dar îi punea în evidenţă ochii focoşi, care măsurau pe toată lumea, inclusiv pe Romeo şi Yabril, cu un fel de furie. Încă nu fusese complet instruită în privinţa misiunii, dar apariţia lui Yabril o făcu să înţeleagă că operaţiunea era extrem de importantă. Zâmbi scurt, fără să scoată o vorbă, apoi închise uşa după el. Yabril remarcă dezgustat mizeria din casă. Vase, pahare murdare şi resturi de mâncare zăceau împrăştiate în camera de zi, pe jos erau aruncate ziare de-a valma. Grupul lui Romeo era format din patru lixbaţi şi trei femei, cu toţii italieni. Femeile refuzau să deretice: Intra venea crezului lor revoluţionar să se ocupe de treburi casnice în finpul unei misiuni, dacă bărbaţii nu-şi făceau partea lor. Bărbaţii, cu Iţii studenţi şi încă tineri, credeau la rândul lor în drepturile femeilor, i r nu într-atât încât să-şi învingă comoditatea şi, pe deasupra, ştiau e, după plecarea lor, brigăzile de acoperire vor şterge toate urmele leriminante. Compromisul tacit era deci să ignore mizeria. Un I mpromis care-l irita doar pe Yabril.

— Ce porci sunteţi, îi spuse el lui Annee.

Annee îl măsură cu un dispreţ glacial.

— Nu sunt menajeră, îi răspunse ea.

Iar Yabril ghici imediat cu cine avea de-a face: femeii nu-i en? frică nici de el şi nici de altcineva. Credea cu adevărat în căuaş revoluţionară şi era chiar dispusă să ardă pe rug pentru ea. Romir coborî în fugă scările, venind din apartamentul de sus – atât de frumot p de plin de viaţă, încât Annee îşi plecă ochii – şi îl îmbrăţişă pe Yabril cu sinceră afecţiune. Apoi îl conduse în curte, unde se aşezară amânde pe o băncuţă de piatră. Aerul nopţii era înmiresmat de florile primăverii şi tumultul străzilor Romei, pline de animaţie în postul

mare, răzbătea până la ei, ca un murmur slab. Iar peste toate, dangătele sutelor de clopote de biserică, cu tonalităţi când înalte, când joase, vesteau apropierea Duminicii Paştelui. Romeo îşi aprinse o ţigară şi zise:

— În fine, a venit şi vremea noastră, Yabril. Indiferent ce se întâmplă, numele noastre vor rămâne pe veci în mintea tuturor.

Yabril râse de romantismul bombastic din cuvintele lui Rome: şi simţi o undă de dispreţ faţă de această dorinţă de glorie personală.

— Blasfemie, spuse el, dar nu uita că suntem în competiţie cu o lungă istorie a terorii.

Yabril se gândea la îmbrăţişarea lor. Fusese, din partea lui, îi îmbrăţişare camaraderească, dar străfulgerată de amintirea grozăviile î comise împreună, ca şi cum ar fi fost nişte paricizd, aplecaţi deasupf i tatălui pe care îl uciseseră împreună. Câteva becuri electrice luminai slab de-a lungul zidurilor curţii, dar feţele lor erau în întuneric.

— Lumea va afla totul în timp. Dar oare motivele noastre sun convingătoare? Sau o să ne creadă nişte smintiţi? Ce dracuv Yabril (peeţii viitorului ne vor înţelege în mod sigur. I!

Pe Yabril patetismul teatral al lui Romeo îl stânjenea şi îl face; să se îndoiască de eficienţa tipului, deşi acesta şi-o dovedise d! nenumărate ori. Pentru că, în ciuda înfăţişării delicate şi a gândiri' confuze, Romeo era realmente periculos. Între ei doi există însă i' deosebire fundamentală: Romeo era excesiv de temerar, Yabril excesij de circumspect. Chiar în urmă cu un an, se plimbau pe străziij Beirutului. În drumul lor dăduseră peste o pungă de hârtie murdară aparent goală. Yabril îi dăduse ocol. Romeo o expediase cu un şut îl rigolă. Aveau deci instincte diferite: Yabril vedea în orice un pericolî imp ce Romeo avea un gen de încredere naivă în toate. Dar existau ilte diferenţe. Yabril era urât, cu ochii lui căprui şi mici ca două rgeluţe, în vreme ce Romeo era frumos. Yabril era mândru de ţenia lui, Romeo se ruşina de propria frumuseţe. Yabril înţelesese ni totdeauna că, atunci când un om cinstit se angajează total în revoluţia ic itică, el ajunge inevitabil la crimă. Romeo ajunsese la aceeaşi *bz* îcluzie târziu şi în silă. Convertirea lui fusese una de tip intelectual, id Romeo repurtase

victorii pe plan sexual graţie frumuseţii fizice e care fusese înzestrat, iar banii familiei îl protejaseră de umilinţe ilţ: uniare. Avea suficientă inteligenţă ca să-şi dea seama că norocul l nu era just din punct de vedere moral, iar din această cauză it năstarea vieţii personale îl dezgustă. Se adâncise în literatură şi s dii, găsind acolo confirmarea crezurilor lui morale. Şi astfel se lăsase i 3r convins de profesorii lui radicali că trebuia să ajute la t nsformarea acestei realităţi într-o lume mai bună.

Nu voia să o ia pe urmele tatălui său, care stătea la frizer mai k ilt decât curtezanele la coafor. Nu voia nici" să-şi petreacă viaţa în iq ană după femei frumoase. Şi, mai presus de orice, nu concepea să se folosească de banii câştigaţi din sudoarea săracilor Săracii trebuiau eliberaţi şi făcuţi fericiţi. Abia după aceea putea să guste şi el, fericirea. Şi astfel, întinsese mâna, ca pentru o a doua împărtăşanie, după cărţile lui Karl Marx.

Convertirea lui Yabril fusese decisă de propriul for lăuntric. În copilărie, trăise în Palestina, într-o veritabilă grădină a Raiului. Fusese un băiat fericit, extrem de inteligent, devotat până la obedienţă părinţilor – mai ales tatălui, care îşi petrecea zilnic o oră citindu-i din Coran. Locuia cu familia într-o vilă spaţioasă, cu mulţi servitori, pe pământuri întinse, verzi ca prin minune în acel ţinut deşertic. Dar, într-o bună zi, când avea cinci ani, fusese izgonit din paradis. Părinţii lui preaiubiţi pieriseră, vila şi grădinile se dizolvaseră într-un nor de fum roşiatic. Dintr-o dată se trezise locuind într-un sătuc murdar, la poalele unui munte, orfan aflat la mila rubedeniilor. Singura lui avere era Coranul, tipărit pe pergament, cu desene aurii strălucitoare şi cu caractere de un albastru intens. Îşi amintea mereu cum tatăl său îi citea cu voce tare (respectând întocmai textul, după obiceiul musulman) acele precepte ale lui Allah, transmise profetului Mahomed, care nu puteau fi, sub nici-o formă, discutate sau comentate. Adult fiind, Yabril îi replicase odată unui prieten evreu: „Coranul nu e Torah", şi amândoi râseseră.

Adevărul despre exilul său din Grădina Raiului îi fusese dezvăluit aproape imediat, dar nu-l înţelesese în întregime decât câţiva ani mai

târziu. Tatăl său, susţinător secret al eliberării Palestinei de sub Israel şi lider al mişcării revoluţionare clandestine, fusese trădat şi împuşcat mortal într-un raid al poliţiei. Mama lui se sinucisese când evreii, aruncaseră în aer vila şi acareturile. În asemenea condiţii era normal ca Yabril să devină terorist. Rudele şi profesorii de la şcoala locală îl învăţaseră să-i urască pe evrei, dar nu reuşiseră întru totul. Îl ura cu adevărat doar pe Dumnezeu, pentru că îl surghiunise din paradisul copilăriei. La optsprezece ani, vânduse Coranul pentru o sumă imensă de bani şi se înscrisese la Universitatea din Beirut. Acolo îşi cheltuise cea mai mare parte a averii pe femei şi, în cele din urmă, după doi ani, devenise membru al mişcării palestiniene clandestine, iar în timp, o armă mortală în slujba cauzei revoluţionare. În realitate însă, scopul lui final nu era libertatea poporului său într-un fel, prin tot ce făcea, nu încerca decât să-şi găsească liniştea interioară.

Acum, în timp ce stăteau împreună în curtea casei conspirative, lui Romeo şi Yabril le trebuiră ceva mai bine de două ore ca să parcurgă fiecare detaliu al misiunii lor. Romeo fumă ţigară de la ţigară. Era surescitat.

— Eşti sigur că mă vor elibera? îl întrebă el pe Yabril.

— Cum ar putea să n-o facă, ţinând cont de ostaticul pe care o să-l am? Crede-mă, o să fii mai în siguranţă în mâinile lor decât eu în Sherhaben.

Se îmbrăţişară o ultimă dată în întuneric. După Duminica Paştelui n-aveau să se mai vadă nicicând.

În aceeaşi Vinere Mare, preşedintele Francis Xavier Kennedy avu o întâlnire cu principalii lui consilieri şi cu vicepreşedintele. Avea să le dea nişte veşti care, ştia, că nu îi vor bucura deloc. Kennedy îi convocase în Salonul Oval Galben de la Casa Albă, încăperea lui preferată, mai mare şi mai confortabilă decât renumitul Birou Oval. Salonul Galben era mai degrabă o încăpere obişnuită, unde puteau discuta liniştiţi, la o ceaşcă de ceai englezesc. Îl aşteptau cu toţii şi se ridicară în picioare când preşedintele intră însoţit de gărzile de corp ale Serviciului Secret. Kennedy le făcu semn să se aşeze, ordonând escortei să aştepte afară. Două lucruri îl iritau la acest protocol.

Primul, după uzanţe, trebuia să le spună personal celor de la Serviciul secret să iasă din cameră. Al doilea că vicepreşedintele era obligat să se ridice în picioare când intra el, din respect pentru preşedinte. Îl aşa mai ales faptul că vicepreşedintele fiind femeie, curtoazia politică trecea peste curtoazia socială, pe deplin justificată în acest caz. Cu atât mai mult cu cât vicepreşedintele Helen Du Pray avea cu zece ani mai mult decât el şi era o femeie încă frumoasă, cu o inteligenţă socială şi politică extraordinară. Şi, desigur, chiar inteligenţa ei fusese motivul pentru care Kennedy o alesese drept candidat la postul de vicepreşedinte, în ciuda opoziţiei membrilor marcanţi din Partidul Democrat.

— La dracu', Helen, zise Francis Kennedy, încetează să te ridici când intru într-o încăpere. Acum mă simt obligat să vă servesc eu ceaiul, ca să vedeţi cât sunt de modest.

— Nu voiam decât să-mi exprim recunoştinţa. Îi răspunse Helen du Pray. Credeam că l-ai convocat pe vicepreşedinte la şedinţa cu consilierii fiindcă cineva trebuie să spele vasele.

Râseră amândoi. Nu însă şi consilierii.

Romeo fumă o ultimă ţigară în întunericul curţii. Dincolo de zidurile de piatră, vedea turlele măreţelor biserici ale Romei. Intră în casă: era timpul să-şi instruiască oamenii. Annee, care le servea drept armurier, deschise un cufăr uriaş şi le împărţi armele şi muniţia. Unul dintre bărbaţi întinse pe jos un cearşaf murdar, pe care Annee puse cârpe şi ulei de armă, ca să-şi ungă armamentul pe durata instructajului. Ascultară ore în şir şi puseră întrebări, repetându-şi fiecare mişcare. Annee le dădu îmbrăcămintea pentru misiune, iar oamenii glumiră pe seama ei. În cele din urmă, se aşezară la masa pe care o pregătiseră Romeo şi ceilalţi bărbaţi. Toastară pentru succesul operaţiunii, cu vin nou de primăvară, după care câţiva dintre ei jucară cărţi timp de o oră, înainte de-a se retrage în camerele lor. Nu aveau nevoie de pază; se încuiaseră bine şi-şi ţineau armele lângă pat Şi totuşi, niciunul dintre ei nu putea să doarmă. Trecuse de miezul nopţii atunci când Annee bătu la uşa lui Romeo, care încă citea. Acesta îi deschise, şi, cum intră în cameră, Annee îi aruncă exemplarul din

Fraţii Karamazov.

— Iar citeşti rahatul ăsta? zise ea aproape dispreţuitor.

Romeo ridică din umeri şi-i spuse zâmbind:

— Mă amuză, personajele sunt exact ca italienii când încearcă să fie serioşi.

Se dezbrăcară în grabă şi se întinseră pe cearşafurile murdare amândoi pe spate, umerii abia atingându-li-se. Trupurile le erau încordate, dar nu din cauza excitaţiei sexuale, ci mai degrabă din cauza unei spaime fără nume. Romeo se uita fix în tavan, în timp ce Annee i închise ochii. Stătea în stânga lui şi îl masturba cu mâna dreaptă, încet şi uşor. Îl simţi pe Romeo excitat, dar continuă să-l mângâie cu o mână, în timp ce se masturba şi ea cu cealaltă. Era un ritm continuu şi lent. Romeo făcu o încercare să-i atingă sânul mic, dar ea se feri, cu o grimasă ca de copil şi cu ochii strâns închişi. Mângâierile ei deveniră mai apăsate şi mai intense, ritmul frenetic, iar Romeo ejaculă. Annee ajunse şi ea la orgasm, îşi deschise larg ochii şi trupul ei subţire se arcui în aer, înălţându-se şi răsucindu-se spre Romeo, parcă pentru a-l săruta. Însă îşi feri capul şi-şi îngropă o clipă faţa la pieptul lui, până când se opri din tremur. Apoi, fără urmă de emoţie, se ridică şi-şi şterse mâna de cearşaful murdar, luă ţigările şi bricheta lui Romeo de pe noptiera de marmură şi începu să fumeze. Romeo se duse la baie şi udă un prosop. Veni înapoi şi o şterse pe mâini şi se şterse şi el. Apoi îi dădu prosopul, iar ea se şterse între picioare.

Mai făcuseră aşa, într-o misiune anterioară, iar Romeo înţeleses că acesta era unicul gen de iubire pe care îl accepta Annee. Era atât de sălbatică în independenţa ei, încât nu putea suporta să se lase pătrunsă de un bărbat pe care nu-l iubea. Cât despre alte practici sexuale, pe care el i le propusese, erau şi acelea o formă de capitulare. Aşa că acesta era singurul mod de a-şi satisface dorinţa, fără să-şi trădeze alaiurile de independenţă. Romeo o privi cu atenţie. Faţa ei îşi pierduse în rigiditate, ochii parcă nu mai erau atât de aprigi. Ce tânără e. Îşi Js, cum de-a ajuns atât de înverşunată la vârsta ei?

— Vrei să dormi cu mine în noaptea asta. Doar aşa, ca să fim

împreună? îi spuse el.

— O, nu, zise ea, stingându-şi ţigara. De ce să vreau? Am obţinut amânndoi ce voiam.

Pe urmă începu să se îmbrace. Romeo îi reproşă pe un ton glumeţ:

— Cel puţin ai putea să-mi spui ceva tandru înainte să pleci! Annee stătu o clipă în uşă şi apoi se întoarse. Preţ de o clipă, Romeo crezu că o să revină în pat. Annee zâmbea şi, pentru prima dată, Romeo văzu în ea doar o fată tânără, pe care ar fi putut-o iubi x ea se ridică pe vârfuri şi îi spuse:

— „Romeo, Romeo, unde eşti, Romeo?” După care îi dădu cu tifla şi dispăru.

La Brigham Young University din Provo, Utah, doi studenţi, pe nume David Jatney şi Cryder Cole, îşi pregăteau cele necesare în 1 ierea tradiţionalei întreceri semestriale, denumită „vânătoarea isinilorv Acest joc începuse să aibă din nou trecere odată cu alegerea lui Francis Xavier Kennedy ca preşedinte al Statelor Unite. Conform regulilor jocului, o echipă de studenţi avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să comită asasinatul – adică să tragă cu pistoalele de jucărie într-o ţintă din carton, reprezentând portretul în mărime naturală, al preşedintelui Statelor Unite, de la o distanţă maximă de cinci paşi pentru a împiedica asasinatul, jocul prevedea constituirea unei echipe de apărare a legii şi ordinii, formată din peste o sută de studenţi. Premiul în bani urma să fie folosit pentru organizarea banchetului în cinstea victoriei, după terminarea vânătorii.

Corpul profesoral şi administraţia universităţii, influenţaţi de biserica mormonilor, dezaprobau aceste jocuri, dar ele deveniseră extrem de populare în centrele universitare de pe tot cuprinsul Statelor Unite – un exemplu al exceselor supărătoare ale unei societăţi libere, ştia faptul că prostul gust şi înclinaţia către tot ce reprezenta viaţa abjectă făceau parte dintre coordonatele comportamentului exaltat al tinerilor Şi un astfel de joc era o supapă pentru resentimentele lor faţi’ de autorităţi, o formă de protest al celor care

nu realizează nimic împotriva celor ce reuşiseră în viaţă. Era un protest simbolic, în mod cert preferabil demonstraţiilor politice, violenţei haotice şi partizanatului. Jocul de-a vânătoarea era o supapă de siguranţă pentru hormoni revoltei.

Cei doi vânători. David Jatney şi Cryder Cole, se plimbau prâş campus, braţ la braţ. Jatney era autorul moral al complotului. Aş4 încât Cole vorbea şi Jatney aproba din cap, în timp ce se îndreptau spre colegii lor din echipa de apărare, care păzeau portretul preşedi» ţelui. Figura din mucava care-l reprezenta pe Francis Kennedy semăn cu modelul real, dar culorile în care fusese pictată erau extravagante Preşedintele apărea îmbrăcat într-un costum albastru, cu cravată verdtjP ciorapi roşii şi fără pantofi. În locul pantofilor fusese desenată cifh jj romană IV.

Membrii grupului de apărare a legii şi ordinii îi ameninţară pe Jatney şi Cole cu pistoalele de jucărie, iar cei doi vânători o luară din loc. Cole le strigă o înjurătură veselă, dar expresia lui Jatney fu fioroasă. El îşi luase misiunea în serios, iar acum îşi revedea planul de maestru şi simţea deja o satisfacţie sălbatică gândindu-se la reuşita lui sigură Această plimbare pe sub ochii duşmanilor era doar un tur d recunoaştere, şi ca să-i convingă pe ceilalţi că ei purtau costume schi Vânătorii urmăreau astfel să le pregătească o surpriză de proporjt i şi să lase impresia că părăseau campusul pe durata vveek-end-ului, Regula jocului de-a vânătoarea cerea că itinerariul ţintei să fie anunţai Era cunoscut, deci, faptul că portretul preşedintelui urma să se afle h banchetul organizat în cinstea victoriei, programat în seara aceea înainte de miezul nopţii. Jatney şi Cole stabiliră să dea lovitură chiar t înainte de acest termen limită.

Totul decurse conform planului. Jatney şi Cole se întâlniră h ora 18.00 la restaurantul unde urma să aibă loc petrecerea. Proprietara nu ştia nimic despre planurile lor, pentru el, ei erau doar doi student care lucrau în localul lui de două săptămâni. Băieţii se dovediseiU chelneri buni, iar patronul era încântat de ei. La ora nouă seara, când cei o sută de studenţi care formau redutabila echipă de apărare a legii şi ordinii intrară cu portretul preşedintelui, la toate căile de acces în

restaurant fuseseră deja postate santinele. Figura din carton fu aşezată în mijlocul unui cerc de mese. Patronul îşi frecă mâinile, satisfăcut de afluenţa mare de clienţi, şi abia când intră în bucătărie şi-i văzu pe cei doi ospătari ai săi ascunzându-şi pistoalele de jucărie în supiere pricepu ce se întâmpla.

— Pentru Dumnezeu, zise el, înseamnă că din seara asta nu mai daţi pe-aici…

Cole râse mânzeşte, dar David Jatney îi aruncă o privire furioasă ameninţătoare, în timp ce se îndreptau spre sala de mese, ţinând ipierele în aşa fel încât să le ascundă feţele. Apărătorii portretului iastau deja în cinstea victoriei, când Jatney şi Cole aşezară supierele masa din centru, ridicară rapid capacele şi-şi scoaseră pistoalele de carie. Îşi îndreptară armele spre ţinta strident colorată şi traseră, îclanşând micile pocnitori care ţineau loc de gloanţe. Cole trase un pe şi izbucni în râs. Jatney trase trei focuri, cu sânge rece şi fără să se abească, apoi aruncă pistolul pe podea. Nu se mişcă şi nu zâmbi, ină ce colegii din tabăra adversă nu se îmbulziră în jurul lui, licitându-l cu înjurături admirative. Se aşezară apoi la masă, iar itney lovi portretul din carton cu piciorul, făcându-l să alunece pe s, unde nu îl vedea nimeni.

Aceasta fusese una din cele mai simple vânători. În alte univertăţi din ţară jocul era mai serios. Se regizau structuri de apărare pmplicate, din ţinte curgea sânge sintetic. La Washington D.C., ministrul justiţiei al Statelor Unite, Christian Klee, era informat personal în legătură cu aceşti „asasini”, iar fotografiile şi rapoartele feritoare la Jatney şi Cole îi atraseră atenţia. Făcu o notă şi numi o echipă de investigare, care să se ocupe de David Jatney şi Cryder Cole.

În vinerea dinaintea Paştelui, doi tineri cu preocupări serioase i ecară cu maşina de la Institutul pentru Tehnologie din Massachusetts î New York şi depuseră o valijoară într-un seif de bagaje din clădirea i ipităniei portului, trecând dezgustaţi prin mulţimea de beţivi fără adăpost, proxeneţi la pândă şi curve, care înţesau holurile clădirii. Cei doi puteau fi consideraţi remarcabili din punct de vedere profesional: la douăzeci de ani, erau lectori în fizică şi membri ai unui program de

dezvoltare din cadrul universităţii. Valiza conţinea o bombă atomică miniaturală, pe care o realizaseră furând din laborator materialele şi plutoniul necesar. Le trebuiseră doi ani ca să sustragă aceste materiale din programele lor, bucăţică cu bucăţică, şi îşi falsificaseră buletinele de încercări şi experimente pentru că furtul să nu fie descoperit. Adam Gresse şi Henry Tibbot fuseseră consideraţi genii de pe când aveau doisprezece ani. Părinţii îi învăţaseră să fie conştienţi de responsabilităţile lor faţă de omenire. Singurul lor viciu era dorinţa nestăvilită de cunoaştere. Inteligenţa lor ieşită din comun îi făcea să dispreţuiască toate acele plăceri nocive, care parazitează pe organismul omenirii, cum sunt alcoolul, jocurile de noroc, femeile, lăcomia şi stupefiantele. Singurul lucru de care se lăsau ademeniţi era drogul puternic al gândirii clare. Aveau o conştiinţă socială bine conturată şi-şi dădeau seama de răul existent în lume. Ştiau că fabricarea armelor atomice constituia un pericol, că soarta omenirii atârna în balanţă şi se hotărâseră să facă tot ce puteau ca să prevină un dezastru infernal. Astfel încât după un an de vorbărie puerilă, se deciseseră să sperie guvernul. Vor arăta cât de uşor putea un individ dement să lovească crunt omenirea. Construiseră, deci, micuţa bombă, cu o putere de numai o jumătate de kilotonă, aşa încât să o poată plasa uşor şi apoi să av ertizeze autorităţile despre existenţa ei. Se credeau unici, asemeni unor zei şi la fel de unică şi fapta îndelung gândită. Nu ştiau că exact o astfel de situaţie fusese prezentată în rapoartele psihologice ale unei prestigioase echipe de experţi, finanţată de guvern, drept unul dintre posibilele pericole ale erei atomice a omenirii.

Aflaţi încă în New York, Adam Gresse şi Henry Tibbot îşi expediaseră scrisoarea de avertizare la *The New York Times*, explicăridu-şi motiv ele şi solicitând publicarea scrisorii înainte de a fi trimişi autorităţilor. Redactarea ei fusese un proces îndelungat, nu numa fiindcă trebuia astfel concepută încât să excludă orice intenţie rea dil partea lor, ci şi pentru că folosiseră litere şi cuvinte tăiate din ziare, p care le lipiseră pe coli de hârtie albe.

Bomba nu va exploda până joia viitoare. Între timp, scrisoare la

Roma. În acea Vinere Mare, Theresa Catherine Kennedy, fiica preşedintelui Statelor Unite, se pregătea să-şi încheie exilul auto-impus în Europa şi să se întoarcă în America, pentru a locui l Inpreună cu tatăl ei la Casa Albă. Corpul de pază din cadrul Serviciului i llecret, care îi asigura protecţia, făcuse deja aranjamentele în vederea lilecării. Supunându-se instrucţiunilor ei, membrii Serviciului iezervaseră bilet la zborul din Duminica Paştelui, de la Roma la New fork. Theresa Kennedy avea douăzeci şi trei de ani şi studiase filosofia în Europa, întâi la Sorbona, în Paris, iar apoi la universitatea din lloma, unde tocmai pusese capăt unei legături amoroase serioase cu un student italian radical, spre uşurarea amândurora.

Îşi iubea tatăl, dar detesta faptul că era preşedinte. Loialitatea în exagerată o împiedica să-şi exprime în public propriile vederi politice, diferite de ale lui. Theresa crezuse cândva în socialism. Acum l ră un partizan al frăţiei omeneşti, indiferent de sex. Devenise o feministă în stil american: independenţa economică reprezenta Ifundamentul libertăţii, aşa încât nu se simţea vinovată că beneficia de veniturile unei moşteniri, care îi garantau libertatea. Av and o conduită Imorală neobişnuită, deşi foarte umană, respinsese ideea oricărui privilegiu şi rareori îşi vizita tatăl la Casa Albă. Probabil că, fără să-şi Idea seama, îl acuza de moartea mamei ei, deoarece Kennedy luptase I pentru puterea politică, în timp ce soţia lui era pe moarte. Mai târziu, I Theresa dorise să-şi piardă urma în Europa, dar, conform legii, trebuia I să fie protejată de Serviciul Secret, ca membră de gradul întâi a familiei prezidenţiale. Încercase să scape de această gardă de corp, dar tatăl său o implorase să n-o facă. Francis Kennedy îi spusese că nu ar putea suporta să i se întâmple ceva.

Aşa se face că un detaşament de douăzeci de bărbaţi, repartizaţi în trei schimburi pe zi, îi asigurau Theresei Kennedy protecţie I permanentă Când mergea la un restaurant sau la un film cu prietenul ei, paznicii erau acolo. Închiriau apartamente în aceeaşi clădire cu ea, o escortau discret cu maşina pe stradă. Nu era niciodată singură şi trebuia să-şi comunice programul zilnic comandantului corpului de „pază. Băieţii din gardă erau nişte monştri bicefali: pe jumătate

servitori, pe jumătate stăpâni. Cu echipamentele lor electronice sofisticate, o spionau chiar şi la ea acasă, când făcea dragoste cu un bărbat. Erau de-a dreptul înspăimântători când se mişcau ca nişte lupi. Furişându-se pe tăcute şi întorcându-şi rapid capetele încoace şi-ncolo, ca pentru a adulmeca o urmă în aer De fapt. Însă. Ascultau încordaţi la radiourile miniatură din urechi.

Theresa refuzase o „protecţie totală vsau de gradul unu. Îşi conducea propria maşină, nu permitea echipei de pază să locuiască într-un apartament vecin cu al ei şi refuza să se plimbe escortată. Insistase că paza să fie de tip „perimetric”, adică acceptase să se ridice un zid împrejurul ei, ca împrejurul unei grădini întinse Putea să aibă astfel o viaţă personală Acest angajament dădu naştere însă şi unor situaţii penibile. Într-o bună zi, Theresa se dusese la cumpărături şi având nevoie de o fisă pentru telefon, se hotărâse să-i ceară unuia din gardienii săi I se păruse că-l zărise în magazinul alăturat, prefăcându-se că face cumpărături Se dusese direct la el şi-i spusese: „Poţi să-mi dai o fisă?” Tipul o privise consternat, iar ea îşi dăduse seama că făcuse o greşeală şi că omul nu făcea parte din escorta ei Izbucnise în râs şi se scuzase Amuzat şi încântat, bărbatul îi dăduse sfertul de dolar, replicându-i glumeţ „Pentru un Kennedy dau orice” Ca atâţia alţi tineri, Theresa Kennedy credea, fără să aibă nevoie de vreo dovadă, că oamenii sunt „buni” şi că acelaşi lucru era valabil şi pentru ea. Lupta pentru dreptate, lua deschis apărarea binelui şi protesta împotriva răului. În viaţa cotidiană, se străduia să nu comită fapte josnice. Aceste trăsături de caracter se vădiseră încă de timpuriu – copil fiind, îşi dăruise toţi banii din puşculiţă indienilor americani.

În postura ei de fiică a preşedintelui Statelor Unite, se punea în situaţii neplăcute când milita în favoarea av ortului şi gira cu propriul nume anumite organizaţii radicale sau de stânga Aceste atitudini o obligau să suporte jigniri din partea mijloacelor de informare în masă şi insulte din partea adversarilor politici. În naivitatea ei, era scrupulos de corectă în relaţiile amoroase, credea în sinceritatea absolută şi detesta minciuna. În anii cât stătuse în străinătate, trecuse prin incidente din care ar fi trebuit să tragă învăţăminte preţioase. La

Paris, unde bătea colşul în căutare de culoare locală, câţiva vagabonzi aciuaţi sub un pil încercaseră să o violeze. La Roma, doi cerşetori se repezi seră să-i ţjigă poşeta, în timp ce ea tocmai le dădea bani. În ambele cazuri Jfi ese salvată de garda vigilentă din Serviciul Secret. Dar acestea n i ştirbeau deloc încrederea totală în bunătatea umană. Era convinsă e fiecare fiinţă omenească poartă în suflet sământa nemuritoare a b îătăţii şi că nimeni nu este atât de rău încât să nu se poată îndrepta. C feministă, aflase desigur despre tirania bărbaţilor asupra femeilor, e nu înţelesese cu adevărat brutalitatea cu care se luptau bărbaţii î e ei. Mai mult, nu pricepea deloc cum o fiinţă umană poate trăda g ltă fiinţă umană, în chipul cel mai crud şi nedrept cu putinţa.

Şeful gărzii ei de corp, un bărbat prea bătrân ca să apere pers inele mai importante din guvern, fusese îngrozit de naivitatea ei şi 11 ercase s-o educe. Îi istorisise poveşti de groază despre bărbaţi în E îeral, cazuri pe care le întâlnise în lunga sa carieră. Era mai sincer e: at obişnuise să fie, deoarece îşi îndeplinea ultima misiune înainte e pensionare.

— Eşti prea tânără ca să înţelegi lumea asta. Şi în situaţia ta t buie să fii prudentă. Crezi probabil că, dacă faci un bine cuiva, vei 1 ratată la fel.

Doar cu o zi în urmă, Theresa luase un autostopist care îi i erpretase gestul drept o invitaţie amoroasă. Şeful gărzii acţionase i ediat: cele două maşini din escortă blocaseră maşina Theresei pe i trginea drumului, exact în momentul în care autostopistul îşi punea i Ina sub fusta fetei.

— Să-ţi spun o poveste, îi zisese comandantul corpului de gardă.. N lucrat cândv a pentru cel mai inteligent şi mai remarcabil om din vem. O singură dată cineva a fost mai deştept decât el, suficient pentru ca şeful meu să cadă în capcană şi să se trezească la discreţia acestui individ, care putea să-l omoare, fiindcă era într-adevăr un tip i î. Dar, din nu se ştie ce motive, n-a făcut-o. I-a dat drumul şefului ni şi i-a spus: „Ţine minte că mi-eşti dator.” Ei bine, ne-au trebuit şase luni să-l descoperim pe tip şi să punem mâna pe el. Iar şeful meu, lichidat,

fără să-i dea măcar şansa să se predea sau să riposteze. Şi i de ce? Mi-a spus chiar el. Acest individ rău avusese o dată puterea lui Dumnezeu şi deci era prea periculos pentru a fi lăsat să trăiască.

Iar şeful meu nu i-a fost deloc recunoscător individului pentru că-i cruţase viaţa, fiindcă, spunea el, gestul acela fusese doar un capriciu şi nu te poţi aştepta să se repete data următoare.

Comandantul escortei nu îi spusese Theresei că şeful său era Christian Klee.

Alegerea lui Francis Xavier Kennedy în funcţia de preşedinte era un miracol al politicii americane. Acesta se văzuse ales pentru atracţia pe care o exercita numele lui şi pentru extraordinarele sale calităţi fizice şi intelectuale, în ciuda faptului că fusese senator doar timp de o sesiune, înainte de a candida la preşedinţie. Era numit „nepotul" lui J.F. Kennedy, preşedintele asasinat în 1963, dar nu făcea parte din clanul Kennedy, încă activ în politica americană. În realitate, era doar un văr al fostului preşedinte şi singurul din această familie cu ramificaţii întinse care moştenise charisma celor doi „unchi" renumiţi John şi Robert Kennedy.

Francis Kennedy fusese un geniu precoce în materie de drept La douăzeci şi opt de ani era profesor la Harvard, iar mai târziu îs întemeiase propria firmă de avocatură, militând pentru masive reforme liberale în sistemul de guv ernare şi în sectorul afacerilor particulare Firma nu îi adusese cine ştie ce bani, lucru lipsit de importanţă penâni el, căci moştenise o avere considerabilă, în schimb îi adusese renume pe plan naţional: *el* era acela care lupta pentru drepturile minorităţilor şi bunăstarea celor lipsiţi de mijloace economice. *El* lua apărarea celor neajutoraţi.

În timpul campaniei prezidenţiale, Kennedy entuziasmase masele, atrăgându-le de partea lui în toată ţara. Anunţase că va realiza un nou pact social pentru poporul american. Ce anume determina trăinicia unei civilizaţii? îşi întrebase el auditoriul. Pactul dintre guvernanţi şi guvernaţi. Guvernul trebuie să le promită oamenii oi protecţie în faţa oricărei nelegiuiri, şi faţă de gieutăţile economice, d trebuie să asigure fiecărui cetăţean dreptul şi mijloacele prin care să-ş

împlinească visurile şi să-şi dobândească astfel fericirea personală. Şi după aceea, numai după aceea, cei guvernaţi vor fi obligaţi să se supuni legilor obişnuite, care sunt garantul civilizaţiei. Kennedy făcuse pr01 ne rea de a se include în acest pact social sacru ideea că toate loblemele majore ale societăţii americane trebuiau să fie rezolvate lin referendum, şi nu prin decizii ale Congresului, ale Curţii Supreme laie preşedintelui.

1 Kennedy mai promisese că va lichida crima. Promisese, de izmenea, că va înlătura sărăcia, care era una dintre rădăcinile delictelor a orice fel, fiind ea însăşi un delict în sine şi prin sine. Promisese odată un program naţional de asistenţă sanitară, finanţat de stat, şi sistem de protecţie socială care să le permită cu adevărat; incitorilor să se bucure de un trai confortabil după pensionare.

Pentru a-şi dovedi ataşamentul faţa de aceste idealuri şi pentru; e prezentă în faţa naţiunii fără platoşa propriei bogăţii, Kennedy clarase, într-o apariţie televizată, că-şi va dona averea personală de truzeci de milioane de dolari trezoreriei Statelor Unite. Actul avusese; în cadrul unei ceremonii publice oficiale, transmisă pe toate posturile televiziune din ţară, iar gestul măreţ al lui Francis Kennedy avxisese impact uriaş asupra electoratului. Se deplasase cu axionul în toate aşele mari, şi străbătuse cu alaiul său de maşini localităţile mici. Cu ţia şi fiica lui alături, frumuseţea lor flancând-o pe a lui, Kennedy pleşise conştiinţa politică naţională. Cele trei dezbateri cu candidatul 3ublican la preşedinţie se transformseră în tot atâtea triumfuri. Cu îestecul său de spirit, inteligenţă şi exuberanţă tinerească îşi sfiinţase complet adversarul. Niciun preşedinte nu-şi începuse codată primul mandat mai iubit de populaţie. Biruise totul, mai ţin destinul. Soţia sa murise de cancer, înainte de instalarea lui la isa Albă.

În ciuda durerii dev astatoare, Francis Xavier Kennedy reuşise – şi demareze programul. În timpul procesului electoral, făcuse 1 irăzneaţa mişcare politică de a-şi numi în avans consilierii, astfel 1: at electoratul să-şi poată da acordul în privinţa lor. Îl numise pe 1 Idblood Grav, un activist de culoare. În funcţia de mediator între 6 sşedinţie şi Congres, în domeniul afacerilor interne. Ca

vicepreşedinte; şese o femeie şi hotărâse ca ea să facă parte din cercul său intim 5 lelalte numiri în funcţie fuseseră mai convenţionale. Aceşti consilieri îl ajutaseră pe Kennedy să repurteze prima lui victorie – mai precis e ţinuse revizuirea legilor privind protecţia socială, astfel încât fiecare muncitor să aibă siguranţa că va avea din ce trăi după pensionare Taxa de finanţare a acestui nou program se plătise din impozitele reţinute pe profitul giganticelor corporaţii americane, care deveniseră instantaneu duşmanii de moarte ai preşedintelui.

Dar după această victorie iniţială, Kennedy păruse că pierde ritmul Proiectul său de lege prin care voia să dea poporului posibilitatea de-a se pronunţa prin referendum asupra problemelor majore ale ţării fusese respins de Congres, ca şi apelul pentru un program naţional de asistenţă medicală. Kennedy însuşi pierdea teren în confruntarea cu un Congres ostil, care i se opunea ca un zid Deşi el şi personalul său de la Casa Albă se luptau cu o furie aproape disperată, tot mai multe din planurile lor erau zădărnicite Conştiinţa faptului că bătălia era pierdută chiar acum. În ultimul an al primului mandat de preşedinte, 9 umplea de o mânie cumplită Ştia că luptă pentru o cauză justă, ştia că era de partea dreptăţii, a legii morale, că acţiunile sale reprezentau mişcarea cea mai inteligentă pentru supravieţuirea Amencii. I se părea însă că inteligenţa şi moralitatea nu valorau doi bani în procesul politic.

Preşedintele Kennedv aşteptă până ce consilierilor săi li se servi ceaiul.

— S-ar putea să nu candidez pentru un nou mandat, zise el pe un ton neutru – apoi, uitându-se spre vicepreşedinte, adăugă:

— Helen, vreau să te pregăteşti să candidezi pentru preşedinţie.

Rămaseră cu toţii trăsniţi, însă Helen Du Pray îi zâmbi. Faptul că acest surâs era una dintre principalele ei arme politice nu trecuse neobservat de cei de faţă.

— Francis, îi răspunse că, cred că decizia de a nu candida trebuie serios analizată de consilierii tăi şi asta în absenţa mea. Înainte să plec, lasă-mă însă să-ţi spun ceva Ştiu cât de descurajat eşti în acest moment Dar eu n-o să fiu în stare să fac ceva mai bun, presupunând că

aş fi aleasă. Cred că ar trebui să fii mai perseverent Al doilea mandat ar putea fi mai eficient.

— Helen, ştii la fel de bine ca mine că preşedintele Statelor Unite are mai multă autoritate în primul mandat decât în al doilea, îi răspunse Kennedy pe un ton care îi trăda neliniştea.

— Aşa e, în majoritatea cazurilor, replică Helen Du Pray. Dar ale că la alegeri am putea obţine o altă Cameră a Reprezentanţilor pentru al doilea mandat. Şi lasă-mă să-mi spun părerea şi în ceea ce i a priveşte. Ca vicepreşedinte doar pentru un mandat, sunt într-o rdolţie mai slabă decât dacă mi-aş fi exercitat funcţia timp de două iteisdate. Mai mult, sprijinul tău ar fi mai preţios ca preşedinte reales ajielt ca un preşedinte alungat din funcţie de propriul său Congres democrat.

În timp ce ea îşi lua agenda şi se pregătea să plece, Francis sgjâiedy îi zise:

— Nu e nevoie să pleci.

— Sunt sigură că oamenii tăi ar vorbi mai liber dacă n-aş fi de ej, spuse ea, oferindu-le tuturor acelaşi zâmbet încântător, după care ştf din Salonul Galben Oval.

Cei patru bărbaţi din jurul lui Kennedy rămaseră tăcuţi. Erau îl arele lui cele mai apropiate. Kennedy îi numise personal în funcţie. Tli răspundeau de actele lor doar în faţa lui. Cei patru consilieri im îzentau cele patru braţe ale sale. Ei îi erau în acelaşi timp cei mai ul prieteni şi, de la moartea soţiei, deveniseră singura lui familie. Nil ray închise uşa după ea, iar bărbaţii se foiră, aranjându-şi mapele 11 semnări şi întinzându-se după ceai şi sandvişuri.

— Se prea poate ca Helen să fie persoana cea mai deşteaptă din această administraţie, spuse degajat Eugene Dazzy, şeful personalului Eir denţial.

Kennedy îi zâmbi lui Dazzy, a cărui slăbiciune pentru femeile frumoase era bine cunoscută.

— Şi ce părere ai, Euge? zise el. Crezi că ar trebui să fiu mai perseverent şi să candidez din nou?

Cu zece ani în urmă, când Francis Kennedy debutase în politică, rtilne Dazzy era directorul unei uriaşe firme de computere. Fusese a I)

răzbătător şi reuşise să preia controlul asupra unor companii Hali, dar provenea dintr-o familie săracă, iar credinţa lui injustiţie Jijinea mai mult pe raţiuni practice decât pe un idealism romantic.

— Cil; ese la convingerea că marile concentrări de capital deţineau prea multă putere în America şi ca, pe termen lung, acest fenomen va distruge girata democraţie. Aşa încât, când Francis Kennedy intrase în politică sub flamura unei social-democraţii adevărate, Dazzy organizase efortul financiar care îl propulsase spre preşedinţie.

Şeful consilierilor prezidenţiali era un bărbat masiv şi afabi Marea lui artă consta în a evita transformarea în duşmani a acek persoane ale căror dorinţe importante şi solicitări speciale era dezavuate de preşedinte Dazzx îşi înclină capul chel peste insemnâr în timp ce corpul îndesat întindea spatele hainei bine croite.

— De ce să nu candidezi, zise el pe un ton degajat O să ai slujbă frumuşică pe post de om de paie Congresul o să-ţi spună cei faci şi o să refuze să facă ce vrei tu Nimic nu se va schimba, excepţia politicii externe în domeniul ăsta te poţi distra puţin, poa chiar reuşeşti să faci ceva bun Lucrurile stau cam aşa: armata este; cincizeci la sută sub necesar, fiindcă ne-am educat copiii atât de bb încât sunt prea deştepţi ca să fie patrioţi Avem tehnologie, dar nime nu vrea să ne cumpere produsele Balanţa de plăţi e dezastruoasă. M rău de atât nu se poate, deci n-ai ce strică, poate doar îndrepta. Aşa, lasă-i să te realeagă, relaxează-te patru ani. Ce dracu', nu e o slujbă rea şi poţi folosi banii.

Dazzy zâmbi şi-şi flutură mâna, semn că vorbise pe jumăţi în glumă Colegii lui îl urmăreau atent pe Kennedy, în ciuda atitudi ţ. Lor nepăsătoare. Niciunul dintre ei nu avea senzaţia că Dazzv e, lipsit de respect, replicile sale glumeţe fuseseră încurajate de Kennedy în ultimii trei ani.

Aj iur yLX, consilierul pe probleme de securitate naţional era un bărbat solid şi cosmopolit – din punct de vedere etnic, cu tată evreu şi o mamă italiancă Wix putea îi extrem de spiritual, dai t acelaşi timp nutrea şi o uşoară teamă amestecată cu respect faţă ţ funcţia prezidenţială şi faţă de Kennedy îl cunoscuse pe Kennedy zece ani în

urmă. Când candidase pentru prima dată pentru Senat E, un liberal de pe Coasta de Est. Profesor de etică şi ştiinţe politice Universitatea Columbia, şi un om foarte bogat, care dispreţuia banii. Relaţia lor se transformase într-o prietenie bazată pe aprecierea calităţilor intelectuale. Kennedy îl considera pe Wix drept cel mai inteligent om pe care îl întâlnise vreodată. Wix credea despre Kennedy că era cel mai moral om politic. Aceste aprecieri nu erau – nu puteau fi – fundamentul unei pnetenii afectuoase, dar constituiau teraqî un i relaţii bazate pe încredere. Ca sfătuitor în domeniul securităţii onale, Wix simţea că responsabilităţile îi impuneau un ton mai; e os decât al celorlalţi. Vorbi pe un ton scăzut şi convingător, controlându-şi însă accentul new-vorkez.

— Euge îşi închipuie, poate, că glumeşte, zise el, făcând semn cu mâna spre Dazzy, dar chiar poţi să-ţi aduci o contribuţie valoroasă la politica externă a ţării. Avem mult mai multă influenţă decât îşi imaginează Europa sau Asia. Şi cred că este imperios necesar să candidezi pentru încă un mandat. La urma-urmei, în politica externă preşedintele Statelor Unite are putere absolută.

Kennedy se întoarse spre bărbatul din stânga lui. Oddblood Jp to” Gray era cel mai tânăr consilier. Terminase colegiul cu doar 5 ani în urmă şi se ridicase din mişcarea de stânga a negrilor, via v” vard şi o bursă Rhodes. Era un bărbat înalt şi impozant. Fusese un y lent eminent şi un orator admirabil în timpul colegiului. Kennedy y coperise în spatele acestui temperament înflăcărat un diplomat Şi ascut, înzestrat cu o politeţe naturală, un om în stare să convingă fi i să recurgă la ameninţări. Iar mai târziu, la New York, într-o Şi prejurare care ar fi putut deveni violentă, Kennedy îşi câştigase liraţia şi încrederea lui Gray. Kennedy îşi folosise atunci abilitatea e raordinară, de jurist, inteligenţa, farmecul, şi lipsa de prejudecăţi V; ale ca să dezamorseze situaţia, cucerind astfel stima ambelor părţi. E pă această întâmplare, Oddblood Gray îl susţinuse pe Kennedy în t iera politică şi îl îndemnase să candideze la preşedinţie. Kennedy îl Vi nişe om de legătură cu Congresul. Sarcina lui era de a media votarea e: atre Congres a proiectelor de lege propuse de preşedinte. În

sufletul h Gray se dădea însă o permanentă luptă între idealismul său tineresc geniul înnăscut pentru politică. Şi bineînţeles că, într-o oarecare n sură, idealismul său suferea înfrângeri, pentru că Gray ştia cum cţionează guvernul, unde se putea face uz de influenţă, când trebuia icata arta conducerii dure, când era cazul să ataci şi când să dedezi lb eleganţă.

— Otto, zise Kennedy, spune-ne părerea ta.

— Renunţă, spuse Gray. Cât încă mai ai ceva de pierdut. Kennedy zâmbi, iar ceilalţi bărbaţi râseră. Gray continuă: 1 – Vrei să ţi-o spun pe şleau? Sunt de partea lui Dazzy.

Congresul nici nu te ia în seamă, presa îţi dă şuturi în fund. Cei cari vfac *lobby* şi marii afacerişti ţi-au sugrumat programele. Iar clasj1 muncitoare şi intelectualii simt că i-ai trădat. Conduci ţara asta cur (ai conduce un Cadillac afurisit fără benzină. Şi mai vrei să le da r blestemaţilor ăstora de maniaci încă patru ani, ca să te facă praf at 1 tot? Eu zic să plecăm dracului cu toţii de aici!

Kennedy părea încântat. Frumoasele lui trăsături irlandeze 1 destinseră într-un zâmbet şi ochii de un albastru satinat începură să scânteieze.

— Foarte nostim, zise el. Dar hai să fim serioşi.

Ştia că încercau să-l ambiţioneze să candideze din noi 1 zgândărindu-i mândria Niciunul din ei nu dorea de fapt să iasă du 1 acest nucleu al puterii sau să plece din Washington ori de la Casa Albă. Era mai bine să fii un leu fără gheare, decât să nu fii leu deloc.

— Vrei să candidez din nou, continuă Kennedy. Ca să fac ce?

— Cred şi eu că vreau să candidezi. Am intrat în această administraţie fiindcă m-ai implorat să-mi ajut poporul. Am crezut în tine şi încă mai cred. Te-am ajutat cu toţii şi te mai putem ajuta pentru că mai sunt al dracului de multe de făcut. Cei bogaţi se îmbogăţesc, săracii sărăcesc şi doar tu poţi schimba starea asta d lucruri. Nu abandona luptă acum.

— Dar cum dracu’ să câştig? Congresul se află, de fapt, sul controlul Clubului Şoc rate.

Gray îşi privi şeful cu acel gen de pasiune şi intensitate pe cart

doar tinerii le pot avea.

— Nu trebuie să gândim aşa. Aminteşte-ţi ce am câştigat, îi ciuda unor greutăţi teribile. O putem face din nou. Şi chiar dacă n-t facem, ce poate fi mai important decât să încerci?

Pentru un scurt răgaz, în încăpere se făcu linişte. Păreau o toţii să-şi fi dat seama că omul care avea cea mai puternică influent asupra preşedintelui – Christian Klee – tăcea. Toţi ochii se aţintiri spre el. Klee manifesta faţă de Kennedy un anume gen de respect, deşi erau prieteni foarte apropiaţi. Acest lucru îl surprinsese întotdeauna pe Kennedy, deoarece Klee preţuia mult curajul şi ştia că preşedintei se temea să nu fie asasinat. Christian fusese cel care-l implorase p Francis să candideze la preşedinţie şi îi garantase siguranţa personali că era numit ministru de justiţie, precum şi şef al F B.I – ului şi al rviciului Secret. Aşa că acum controla în esenţă întregul sistem de i; uritate internă al Statelor Unite, favoare pentru care Kennedy plătise i i schimb un preţ politic imens: cedase Congresului numirea a doi ilecători la Curtea Supremă şi a ambasadorului Statelor Unite în Iarea Britanie. Acum Kennedy îl fixa cu privirea pe Christian Klee în cele din urmă, acesta vorbi:

— Ştii ce îi îngrijorează cel mai mult pe oameni în ţara asta? 1 dau doi bani pe relaţiile externe. Sau pe economie. Nu le pasă că se crapă pământul. Ce-i îngrijorează pe toţi, atât pe cei din oraşele ui, cât şi pe cei din oraşele mici, este faptul că nu pot să meargă aptea pe străzi fără să fie atacaţi. Şi că nu pot să doarmă liniştiţi în turile lor de frica spărgătorilor şi a criminalilor. Trăim într-o stare i anarhie. Guvernul nu îşi îndeplineşte partea lui din contractul social, aceea de a-l proteja pe fiecare cetăţean. Femeile se tem de violuri, bărbaţii de crime. Ne afundăm în comportamentul ăsta animalic, ca într-o mlaştină. Cei bogaţi îi înghit pe cei lipsiţi de mijloace economice, criminalii masacrează săracii şi clasa mijlocie. Şi tu, Francis, eşti igurul care ne poţi scoate la lumină. Cred în acest lucru, cred că tu ţi salva această ţară. De asta am venit să lucrez pentru tine. Iar am vrei să ne părăseşti.

Klee făcu o pauză, după care continuă:

— Trebuie să încerci din nou, Francis. Încă patru ani. Preşedintele Kennedy era emoţionat Vedea că cei patru bărbaţi i xieau încă sincer în el. Şi undeva, în adâncul conştinţei sale, realiza că îi manipulase în aşa fel încât să spună exact aceste lucruri, că îi determinase să-şi reafirme încrederea în el, că îi făcuse să împartă cu el responsabilitatea deciziei. Le zâmbi, realmente încântat.

— O să mă gândesc, spuse el.

Consilierii considerară că replica lui Kennedy punea punct discuţiei şi plecară, cu excepţia lui Christian Klee.

— Theresa o să fie acasă de sărbători? întrebă acesta, pe un ton oficial.

Kennedy ridică din umeri.

— E la Roma, cu un nou prieten. O să vină în Duminica Paştelui. De obicei, ţine să nesocotească sărbătorile religioase.

— Mă bucur că pleacă naibii de acolo, zise Christian. Realmente nu pot s-o protejez în Europa. În plus, crede că acolo poate să-şi dea drumul la gură, fără să se audă aici.

Se opri un moment, apoi continuă:

— În cazul în care candidezi din nou, trebuie ori s-o ţii la distanţa ori s-o renegi.

— Nu pot Dacă mă hotărâse să candidez, am nevoie de votul mişcării radicale a femeilor.

Christian Klee râse.

— În regulă, spuse el. Să trecem la sărbătorirea zilei de naştere a Oracolului. Să ştii că abia aşteaptă.

— Nu-ţi face probleme, îi răspunse Kennedy. O să-l tratez ai toată consideraţia. Dumnezeule, are o sută de ani şi încă îşi mai aşteaptă cu nerăbdare aniversarea.

— A fost şi este încă un om remarcabil, zise Christian.

Kennedy îi aruncă o privire tăioasă.

— Întotdeauna ţi-a plăcut omul ăsta mai mult decât mie. A avut defectele lui, a făcut greşeli.

— Sigur, replică Christian Klee. Dar nu am văzut niciodată ui om mai stăpân pe destinul lui decât el. Iar mie mi-a schimbat viaţa cu

sfaturile şi îndrumările lui.

Christian se opri un moment, adăugând imediat după aceea:

— Iau masa cu el în seara asta, aşa că o să-i spun că petrecerea are loc sigur.

— Poţi să-i spui fără grijă, îi răspunse Kennedy, zâmbindu-i a răceală.

În seara aceleiaşi zile, Kennedy semnă nişte documente în Birou Oval, iar apoi se aşează la masa de lucru, uitându-se lung pe fereastră Din locul acela vedea marginea de sus a gardului din fier forjat, avane în vârf o mulţime de ţepuşe albe, electrificate, care împrejmuit domeniile Casei Albe. Ca de obicei, faptul că strada şi oamenii era, atât de aproape îi dădea o stare de nelinişte, deşi ştia că vulnerabilitate aparentă faţa de un atac nu era decât o părere înşelătoare. Personal era extraordinar de bine păzit. Ca şi Casa Albă, apărată printr-ur l em de protecţie care acoperea şapte sectoare concentrice. Astfel, îllecare clădire aflată pe o distanţă de două mile, opera o echipă de di, care supraveghea acoperişul şi apartamentele, iar pe străzile ce duceau la Casa Albă erau amplasate posturi de comandă dotate e armament greu şi unităţi camuflate de tragere rapidă. Printre sutele e turişti care veneau dimineaţa să viziteze parterul Casei Albe erau infiltraţi masiv agenţi secreţi, care circulau permanent şi luau parte la conversaţii, urmărind totul cu ochi vigilenţi. Traseele turistice erau delimitate prin cordoane şi fiecare colţişor din clădire pe unde vizitatorii aveau voie să treacă era supravegheat cu monitoare şi echipamente audio speciale, capabile să prindă orice şoaptă. La fiecare colţ de coridor, gărzi înarmate deserveau o serie de pupitre de comandă computerizate, care la nevoie puteau fi transformate în baricade. În timpul acestor vizite, Kennedy stătea întotdeauna sus, la cel de-al patrulea etaj, special construit, care îi servea şi drept locuinţă. Şi ca ultim mijloc de protecţie, apartamentele sale erau prevăzute cu pardoseli, pereţi şi acoperişuri armate.

Acum, în faimosul Birou Oval, pe care îl folosea rar, doar când semna documente oficiale în cadrul unor ceremonii deosebite, Francis

Kennedy se relaxa, bucurându-se de puţinele momente în care era complet singur. Luă un trabuc cubanez, lung şi subţire, din cutia cu umidificator de pe birou, pipăind cu degetele foiţa delicată. Îi tăie capătul, îl aprinse cu grijă şi trase primul fum adânc, privind afară pe geamul antiglonţ. Se vedea copil, traversând întinsa pajişte verde a Casei Albe, venind dinspre îndepărtatul post de strajă vopsit în alb şi apoi alergând ca să-i salute pe unchiul Jack şi pe unchiul Robert.

Cât de mult îi iubise! Pe unchiul Jack, atât de fermecător, de copilăros, şi totuşi atât de puternic, lăsându-l să creadă că şi un copil ar putea conduce lumea. Şi unchiul Robert, atât de serios şi hotărât, şi totuşi atât de blând şi jovial. Chiar în acel moment Francis Kennedy îşi zise:

„Parcă nu îi spuneam unchiul Robert, parcă-i spuneam unchiul Bobby, uneori…” Nu îşi putea aminti.

Dar îşi amintea o zi, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, când alergase pe aceeaşi pajişte ca să-şi întâmpine unchii, şi felul în care îl luaseră de mâini şi îl purtaseră pe sus până la Casa Albă, fără ca picioarele lui să atingă măcar o dată pământul.

Iar acum ajunsese în locul lor. Puterea, care în copilărie îi inspirase atâta teamă şi respect, era acum a lui. Era păcat că memoria putea redeştepta atâta durere, atâta frumuseţe şi atâta dezamăgire Tocmai acum îl apucase cheful să renunţe la lucrurile pentru care muriseră ei. Francis Kennedy nu ştia, în acea Vinere Mare, că ţoale planurile aveau să-i fie date peste cap de doi revoluţionari neînsemnaţi din Roma.

CAPITOLUL 2

În dimineaţa Duminicii Paştelui, Romeo şi grupul său de patru bărbaţi şi patru femei, echipaţi cu toţii de acţiune, coborâră din dubiţa care le aparţinea. Pe străzile Romei care duceau spre Piaţa Sfanţii! Petru, se amestecară cu mulţimea înv eşmântată în toalete luxoase, kj sărbătoare – femeile, superbe în culori pastel primăvăratice. Cu pălări i festive, bărbaţii, prezentabili. În costume de mătase de culoarea

untului cu mici rămurele din salcie cu mâţişori, prinse cruciş pe revere. Copir erau parcă şi mai strălucitori: fetiţele, purtând mănuşi şi rochii ctj volănaşe, băieţii în costume bleumarin pentru comuniune, cu cravate; roşii şi cămăşile albe ca neaua. Peste tot prin mulţime, preoţi zâmbitori îi binecuvântau pe credincioşi.

În această mare de veşminte colorate, Romeo ieşea în relief prin sobrietatea ţinutei. În costumul negru mai şi cămaşa albă foarte scrobită, pe care cravata tot albă abia se vedea. Încălţat cu pantof negri cu talpă de cauciuc, Romeo părea un martor solemn al învieri care se sărbătorea în acea dimineaţă de Paşte îşi încheie pardesiul dir păr de cămilă, sub care-şi ascundea puşca spânzurată de curea. Se antrenase trei luni cu această armă. Până când ajunsese la o precizie mortală.

Cei patru bărbaţi din comandoul său erau deghizaţi în călugăr capucini, cu lungi anterie fâlfâitoare de culoare maronie, strâns încinse cu nişte centuri late. Pe capetele tunse purtau bonete, iar în interiorul robelor largi ascundeau grenade şi pistoale. Femeile – printre care şi Annee – erau deghizate în maici, iar sub faldurile largi ale veşmintelor negre cu garnituri albe doseau şi ele arme. Annee şi celelalte doui 1 nei deschideau drumul, în timp ce lumea le făcea loc să treacă, iar Romeo păşea lejer pe urmele lor, însoţit de cei patru călugări, atenţi la tot, gata să intervină dacă şeful lor ar fi fost oprit de poliţia papală. Şi astfel, banda lui Romeo îşi croi drum prin Piaţa Sfântului Petru, invizibilă în lumea imensă care tot creştea. În cele din urmă, semănând cu nişte mici plute negre pe oceanul multicolor şi mişcător de oameni, se opriră în planul îndepărtat al pieţei, cu spatele protejat de câteva coloane de marmură şi ziduri de piatră. Romeo rămase ceva mai e aparte. Aştepta un semnal din cealaltă parte a pieţei, unde Yabril şi grupul lui fixau câteva figurine sfinte pe pereţi.

Yabril şi oamenii lui – trei femei şi trei bărbaţi – nu purtau îmbrăcăminte specială, cu excepţia jachetelor largi, sub care bărbaţii îşi camuflau revolverele. Femeile se ocupau de figurinele religioase – mici statuete reprezentându-l pe Cristos – încărcate cu explozivi, gata să sară în aer la un simplu semnal radio. Statuetele erau ataşate pe

pereţi cu un clei atât de adeziv, încât, dacă vreunui curios din mulţime i-ar fi venit ideea să le detaşeze, n-ar fi avut nici-o şansă. În plus, figurinele albe, din teracotă de bună calitate, mulată pe un schelet de sârmă, erau splendid lucrate şi dădeau impresia că făceau parte din darurile aduse în cinstea Paştelui. În acest fel, scopul principal era atins: statuetele deveneau inviolabile.

Odată încheiată această operaţiune, Yabril îşi scoase oamenii din Piaţa Sfântul Petru, conducându-i prin mulţime la maşina care-i aştepta. Trimise un om ca să-i dea lui Romeo radio-detectorul care urma să declanşeze explozia figurinelor. Apoi se urcară cu toţii în dubiţă şi porniră spre aeroportul din Roma. Ştiau că Papa Inocenţiu va ieşi în balcon abia peste trei ore: se încadraseră în timp. În maşină, i3t de atmosfera pascală a Romei, Yabril revedea cu ochii minţii începutul acestei operaţiuni…

În urmă cu câţiva ani, în timpul unei misiuni la care participaseră împreună, Romeo pomenise despre faptul că protecţia papei era asigurată de un corp de pază mai numeros decât al oricăruia dintre şefii de state din Europa. Pe Yabril îl amuzase ideea şi-i spusese râzând: „Dar cine ar vrea să-l omoare pe papă? E ca şi cum ai ucide un şarpe neveninos. O marionetă bătrână şi inutilă, înconjurată de o duzină de moşnegi care nu-s buni de nimic, decât să se gândească să-i ia locul. O şleahtă de douăsprezece capete seci, cu bonete roşii, legaţi cu cununie de Christos. Şi cum ar putea schimba lumea moartea papei? Înţeleg să-l răpeşti, doar este cel mai bogat om de pe pământ. Dar să-l omori? Ce satisfacţie poţi să ai când omori o şopârlă adormită la soare?”.

Numai că Romeo îşi pledase cazul şi argumentele invocate îi stârniseră interesul lui Yabril. Papa era venerat de sute de milioane de catolici din toată lumea Şi, în mod cert. Era un simbol al capitalismului: statele burgheze creştine îl sprijineau Prin urmare, în edificiul acelei societăţi, papa era unul din stâlpii puterii Acest raţionament ducea la concluzia că asasinarea papei ar fi fost o lovitură psihologică zguduitoare pentru lumea aceea inamică, deoarece papa era considerai reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. În fond,

capetele încoronate ale Rusiei şi Franţei căzuseră şi ele, întrucât consideraseră că aveau (dreptul divin de a cârmui lumea. Şi totuşi, crimele acelea duseseră la progresul omenim. Căci Dumnezeu, socotea Romeo, era escrocheria prui care cei bogaţi îi pungăşeau pe cei săraci, iar papa – executantul t lumesc, aliat în slujba acelei puteri malefice. Cu toate acestea, ideeaj lui Romeo nu avea încă prea multă consistenţă, aşa că Yabril o lărgise şi o dezvoltase, până ce operaţiunea căpătase o grandoare care îl umpluse de veneraţie pe Romeo şi de autoadmiraţie pe Yabril.

Dui păcate, cu toate sarcinile pe care le dusese la bun sfârşit şi cu toate sacrificiile pe care le tăcuse, Romeo nu era, după părerea lui Yabril, un revoluţionar adevărat Arabul studiase istoria teroriştiior italieni şi ştia cât de bum se dovedeau când era vorba să asasineze şefi de stat studiaseră doar la şcolile maeştrilor ruşi, care, după multe încercări, îşi uciseseră în cele din urmă ţarul. Cea mai bună dovadă a acestei afinităţi era faptul că italienii împrumutaseră de la ruşi numele pe care Yabril îl detesta atât, Arhanghelii Violenţei.

Yabril îi cunoscuse cândva şi pe părinţii lui Romeo. Tatăl lui era un parazit, un păduche al umanităţii, care avea şofer, valet şi un câine marc cât un miel, şi pe care-l folosea drept momeală pentru femeile de pe stradă Altfel, era un bărbat cu maniere fermecătoare, irezistibil, cu condiţia să nu-ţi fie tată O întâlnise şi pe mama lui Romeo, o altă splendoare a sistemului capitalist, o catolică pioasă.

idă de bani şi bijuterii. Superb îmbrăcata, cu o grămadă de slujnice pă ea. Se ducea la slujbă în fiecare dimineaţă. Odată isprăxită această nitenţă. Îşi închina ziua plăcerii. Era aidoma soţului ei, indulgentă sine, necredincioasă şi devotată doar lui Romeo, singurul lor fiu nişe momentul ca această familie fericită să fie, în sfârşit, pedepsită. 5 ironie a sorţii, îşi zise Yabril: tatăl – cavaler de Malta, mama – i fâsuind zilnic cu Cristos, iar fiul lor – ucigaşul papei! Ce trădare, i idiţa Yabril, continuându-şi gândul: dar, sărmane Romeo, ce; otămână neagră te aşteaptă, când o să te trădez eu pe tine.

Cu excepţia ultimului gând perfid al lui Yabril, Romeo cunoştea întregul plan. „Ca la şah”, conchisese el. „Şah încă o dată, şah şi mai

superb!”

Yabril se uită la ceas: încă cincisprezece minute. Furgoneta fugea, fără să se grăbească, pe şoseaua care ducea la aeroport. Era timpul să înceapă. Adună armele şi grenadele de la ai săi şi le puse într-o valiză. Când dubiţa opri în faţa intrării în aeroport. Yabril coborî primul. Maşina rulă în continuare, ducându-i pe ceilalţi la altă intrare, ibril trecu prin terminal, cu valiza în mână şi ochii atenţi, ca să-i scopere pe eventualii poliţişti de pază îmbrăcaţi în civil. Cu puţm linte de punctul de control, se opri în faţa unei florării care vindea şi veniruri. Văzu inscripţia ÎNCHIS, scrisă cu litere roşii şi verzi alucitoare, atârnată de un cârlig pe partea interioară a uşii. Semn că agazinul era închis pentru clienţi şi că el putea intra fără grijă Îl tâmpină o blondă vopsită, cu un aspect banal şi machiată strident, *s* cu o voce caldă, îmbietoare, şi un trup apetisant, pus în v-aloare de rochie simplă din lână. Strânsă în talie cu o centură.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Yabril. Dar cred că aţi văzut afişul, e închis. În fond, e Duminica Paştelui.

Vocea îi era însă prietenoasă, chiar ademenitoare, iar zâmbetul afectuos.

— Cristos a înviat, dar eu trebuie să-mi urmez călătoria de afaceri, răspunse Yabril. Dându-i astfel parola de identificare.

Femeia îi luă valiza.

— Avionul decolează la timp? o întrebă el.

— Da, răspunse femeia Ai o oră. Sunt ceva modificări în program?

— Nu, dar ţine minte, îi zise Yabril, totul depinde de tine.

Apoi ieşi din magazin. N-o mai văzuse pe femeia asta niciodată şi nici n-avea s-o mai vadă, iar ea cunoştea doar această etapă a operaţiunii. Yabril consultă afişul cu orarul avioanelor. Da, avionul lor decola fără niciun fel de întârziere.

Femeia era una dintre puţinele membre ale Primei Sute. Fusese numită proprietară a magazinului cu trei ani în urmă şi, în acest răstimp, îşi folosise din plin farmecul ca să-şi facă relaţii printre gărzile de pază şi personalul de la punctele de ieşire pe pistă Relaţiile

acestea, alese cu multă precauţie, îi permiteau să ducă pachete pasagerilor aflaţi deja în avion, fără să treacă pe la aparatele de control de la posturile de verificare. Nu abuzase de prea multe ori de această procedură, foarte inteligent concepută, dar o folosise totuşi suficient de des. Şi, ca să-şi consolideze poziţia, în al treilea an începuse o legătură amoroasă cu unul din gardienii înarmaţi care o puteau strecura prin intrarea monitorizată. Acum, în Duminica Paştelui, chiar iubitul ei era de serviciu. Se oferise voluntar să intre în tură. Ademenit de invitaţia femeii de a lua masa împreună şi de tot ce avea să urmeze în camera din spatele magazinului.

Masa era deja pregătită, în încăperea din dosul florăriei. Femeia goli valiză şi se apucă să ambaleze armele în cutii speciale de daruri, marca Gucci, frumos colorate. Puse cutiile în pungi de hârtie mov şi aşteptă. Când mai erau doar douăzeci de minute până la decolarea avionului, femeia luă pungile în braţe, de teamă să nu se rupă, şi alergă cu dificultate din cauza greutăţii spre coridorul care ducea la ieşirea pe pistă unde nu exista aparat de control. Iubitul ei din corpul de pază îi făcu semn galant, fluturându-şi mâna, iar ea îi răsplăti gestul cu un zâmbet încântător şi plin de iubire. Urcă la bord, iar stewardesă, care o recunoscu, o întâmpină râzând.

— Iar, Livia?

Femeia trecu în secţiunea avionului rezervată turiştiior şi îl văzu pe Yabril aşezat pe un fotoliu, cu cei trei bărbaţi şi trei femei din grup.

Lângă el, una dintre femei se şi pregăti să ia pachetele grele. Livia le a în braţele ridicate ale femeii, după care se întoarse şi coborî în grabă din avion. Fugi la magazin şi termină de pregătit masa în camera e i spate. Faenzi, iubitul Liviei, care făcea parte din corpul de pază al aeroportului, era unul dintre acele specimene magnifice de masculi italieni, creat parcă special spre deliciul femeilor. Faptul că arăta bine iii măcar nu era cea mai de preţ virtute a lui, căci, lucru mult mai important, avea un caracter blând, specific bărbaţilor pe deplin împăcaţi cu sine, mulţumiţi de brumă lor de calităţi personale şi nechinuiţi de inhibiţii. Faenzi îşi purta uniforma de gardian cu atâta emfază, de parcă ar fi fost cel puţin mareşal în armata lui Napoleon.

Avea o mustaţă îngrijită şi cochetă, incitantă ca nasul în vânt al unei subrete. Se vedea cât de colo că era impresionat de slujba lui, pe care o consideră o datorie importantă faţă de stat. Privea cu simpatie şi bunăvoinţă femeile care-i treceau pe sub ochi, doar fiindcă se aflau sub protecţia lui. Aşa că Livia îl ochise aproape imediat, chiar în prima zi de serviciu ca ofiţer de pază al aeroportului, şi şi-l trecuse în cont. La început, Faenzi o tratase cu o politeţe excesivă, aproape filială, dar Livia avusese grijă să schimbe rapid sensul relaţiei lor, înecându-l într-un torent de linguşeli ne de cochetărie, asezonate cu mici daruri încântătoare, care, la o adică, puteau să sugereze o bogăţie bine ascunsă de ochii lumii, iar i îi târziu cu mesele nocturne din camera din spate a magazinului., a că Faenzi sfârşise prin a o iubi. În orice caz, îi era la fel de devotat ca un câine stăpânului, căci Livia era pentru el o nesfârşită sursă de delicii.

Relaţia nu era însă unilaterală. Livia împărtăşea plăcerea acestei combinaţii. Faenzi era un amant minunat şi vesel, fără urmă de gând ios care să-i frământe mintea. Livia îl prefera de departe în pat acelor tineri revoluţionari morocănoşi, împovăraţi de vina ororilor comise şi devoraţi de procese de conştiinţă. Astfel, Faenzi ajunsese căţeluşul ei, fapt pentru care Livia îi alesese apelativul drăgăstos de Zonzi. Când intră în magazin şi încuie uşa după el, Livia se repezi la el plină de afecţiune şi dorinţă, dar cu conştiinţa încărcată. Bietul Zonzi, îşi zise ea, în mod sigur filiera antiteroristă italiană o să descopere ul şi o să observe dispariţia ei din scenă. Nu se îndoia deloc că Zonzi se lăudase cu cucerirea lui – în fond, era o femeie mai în vârstă, cu un trecut tumultuos, deci onoarea ei nu trebuia protejată. Legătura lor va fi sigur descoperită şi pentru bietul Zonzi masa aceasta va reprezenta ultimul lui ceas de fericire.

Făcură dragoste. Ea, rapidă şi expertă, el – plin de entuziasm şi voioşie. Livia nu se putu abţine să nu mediteze la ironia situaţiei iată că acest rol pe care îl juca îi făcea o imensă plăcere, dar în acelaşi timp îi servea scopurile revoluţionare. Zonzi va fi pedepsit pentru mândria şi infatuarea lui, pentru iubirea lui condescendentă faţă de o femeie mai bătrână, în timp ce ea va obţine o victorie tactică şi

strategică. Şi totuşi, îşi zise Livia, săracul *Zonzi*. Ce frumos era gol cu pielea măslinie şi ochii mari de căprioară, cu părul negru ca lignitul şi mustăcioara cochetă, dar mai ales cu penisul şi testiculele tari ca piatra.

— Ah, Zonzi, Zonzi, îi şopti ea, cu capul îngropat între coapsele lui, să nu uiţi niciodată că te iubesc. Îi servi o masă excelentă, la care băură o sticlă de vin superior, şi făcură dragoste din nou. Apoi Zonzi se îmbrăcă şi o sărută la plecare, radiind de fericire, convins că merită pe deplin un asemenea noroc. După plecarea lui, Livia scrută îndelung încăperea. Îşi adună lucrurile personale, mai luă câteva haine în plus şi puse totul în valiza lui Yabril. Aşa erau instrucţiunile: nu trebuia să rămână nici-o urmă care să conducă la Yabril. Ultima ei sarcină era să-şi şteargă toate amprentele din magazin, dar o considera mai mult o formalitate, căci ştia că era aproape imposibil să le distrugă pe toate. Luă valiza. Încuie uşa prăvăliei în urma ei şi ieşi din aeroport. Afară, în soarele strălucitor al Paştelui o aştepta o maşină condusă de o colegă din grupul ei de acţiune. Se urcă, o sărută pe femeie în semn de salut şi-i zise aproape cu regret în glas:

— Slavă Domnului că s-a terminat.

— Lasă că n-a fost chiar atât de rău. Făceam bani cu magazinul, răspunse cealaltă femeie.

Yabril şi grupul său se aflau la clasa turistică a avionului, pentru că Theresa Kennedy, fiica preşedintelui Statelor Unite, călătorea la clasa întâi, însoţită, evident, de cei şase agenţi din Serviciul Secret care formau corpul de pază. Yabril nu voia ca vreunul din ei să observe aducerea la bord a pachetelor în care erau ascunse armele, deşi ştia că Theresa Kennedy se va urca chiar înainte de decolare. Tot atunci aveau să urce şi gărzile Theresei. Pe de o parte pentru că o cunoşteau prea îi e şi ştiau că fata se putea oricând răzgândi, şi pe de altă parte, Sdea Yabril. Pentru că se lenexiseră şi îşi pierduseră vigilenta I Axionul, un aparat cu reacţie imens, era aproape gol. În Italia ini oameni făceau călătorii în Duminica Paştelui. Iar Yabril se reba de ce fiica preşedintelui alesese tocmai această zi. La urmaţi nei, era romano-catolică, deşi îmbrăţişase noua religie a stângii Serale, cea

mai abjectă orientare politică, după părerea lui Yabril.

puţinătatea pasagerilor îi convenea de minune: o sută de ostatici, uşor de controlat.

O oră mai târziu, în plin zbor, Yabril se adânci în fotoliu, în ipce femeile începură să rupă hârtiile în care erau ambalate armele.

Bărbaţii din grup le acopereau cu trupurile lor, prefăcându-se că stau (vorbă cu ele, aplecaţi peste fotolii. Cum nu existau alţi pasageri în ajma lor, păreau un grup restrâns care-şi savura intimitatea. Femeile adură lui Yabril grenadele nwelite în hârtie colorată, iar el şi le fixă lângă corp. Bărbaţii luară revolverele şi le ascunseră în jachete.

Diil se înarmă la rândul lui cu un pistol, în timp ce femeile se înarmau Jle.

Când totul fu gata, Yabril opri o stewardesă care tocmai trecea interval. Femeia văzu grenadele şi revolverul chiar înainte ca Yabril ia de mână şi să-şi murmure comenzile. Privirea aceea plină de îl lire, apoi de spaimă şi la urmă de groază îi era familiară îi luă iina rece şi umedă şi zâmbi. Doi din oamenii lui luară poziţie strategică itru ca să controleze secţiunea turistică Yabril încă o ţinea de xină pe stewardesă când intrară în clasa întâi Gărzile de corp de la viciul Secret îl văzură imediat, observând simultan grenadele şi ridiverele.

— Nu vă ridicaţi, domnilor, le zise Yabril zâmbitor I Fiica preşedintelui îşi întoarse încet capul şi ochii i se implântară îi) rixirea lui Yabril. Faţa i se încordă, însă fără urmă de spaimă. E i ajoasă, şi drăguţă, îşi zise Yabril. Era într-adex’ăr păcat. Aşteptă 11 a când cele trei femei din grup îşi ocupară poziţiile la clasa întâi şi apoi o puse pe stewardesă să deschidă uşa ce ducea spre cockpitul piloţilor. Yabril se simţea ca şi cum ar fi intrat în creierul unei balene uriaşe, al cărei corp fusese complet paralizat.

Când Theresa Kennedy îl zări pe Yabril, întreaga ei fiinţă se cutremură de un val de greaţă: îl recunoscuse instinctiv pe demonul în legătură cu care fusese îndelung avertizată. Faţa lui întunecată şi îngustă emana ferocitate, iar maxilarul masiv şi brutal îi dădea aspectul unui chip de coşmar. Theresei i se părea că grenadele legate peste jachetă şi cele pe care le ţinea Yabril în mână semănau cu nişte

broaşte râioase strivite. Apoi le văzu pe cele trei femei, îmbrăcate în pantaloni închişi la culoare şi jachete albe, precum şi pistoalele pe care le ţineau în mâini. Dar după accst prioc, a doua reacţie a Theresei Kennedy semăna cu cea a unui copil vinovat, rahat, îşi zise ea, îl băgase în bucluc pe taică-său şi acum n-o să mai poată niciodată să scape de gărzile de la Serviciul Secret. Îl urmări pe Yabril, care se îndrepta spre uşa piloţilor, ţinând-o pe stewardesă de mână. Theresa se întoarse să schimbe o privire cu şeful corpului de pază, dar acesta se uita fix la femeile înarmate. În acel moment, unul din oamenii lui Yabril intră în clasa întâi cu o geantă în mână. O femeie puse o altă stewardesă să ia intercomul. Vocea uşor tremurătoare se auzi în microfon.

— Către toţi pasagerii. Vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă. Comanda avionului a fost preluată de un grup de revoluţionari. Vă rupăm să vă păstraţi calmul până la noi instrucţiuni. Nu vă ridicaţi în picioare. Nu atmgeti bagajele pe care le aveţi la dumneavoastră. Nu vă părăsiţi locurile sub niciun motiv. Vă rugăm să vă păstraţi calmul. Păstraţi-vă calmul.

Pilotul o văzu pe stewardesă intrând în carlingă şi-i zise pe un ton emoţionat:

— Hei, tocmai au zis la radio că a tras cineva în papă.

Apoi îl văzu pe Yabril în spatele stewardesei, iar gura i se deschise într-o exclamaţie mută de surpriză. Cuvintele rămaseră îngheţate. Ca într-un desen animat, îşi zise Yabril, ridicând mâna în care ţinea grenada Dar pilotul spusese „a tras în papă”. Putea asta să însemne că Romeo nu nimerise? Că misiunea eşuase deja? Oricum, Yabril nu avea încotro. Îi comandă pilotului să schimbe cursul de zbor, cu destinaţia statul arab Sherhaben în marea de oameni din Piaţa Sfântul Petru, Romeo şi oamenii lui ajunseră într-un colţ, protejaţi în spate de un zid, şi rămaseră acolo î îceeaşi formaţie. Annee, îmbrăcată în straie de călugăriţă, stătea e ptân faţa lui Romeo, cu arma pregătită sub sutană. Avea sarcina e a-l proteja şi de a-i da timp să tragă. Ceilalţi membri din grup, e hizaţi la adăpostul raselor călugăreşti, formau un cerc în jurul lui, i perimetru în care să poată acţiona. Av

eau de aşteptat trei ore până 1 osirea papei.

Romeo se sprijini cu spatele de zid, închise ochii, ferindu-şi F virea de soarele dimineţii de Paşte, şi evizui rapid în gând fazele e xaţiunii. Când va apărea papa, Romeo îl va bate pe umăr pe cel e stânga lui, care va declanşa atunci radio-detonatorul ce vă arunca î ier figurinele sfinte, fixate pe zidul opus al pieţei. În momentul e 'loziei, el va scoate puşca şi va trage – sincronizarea trebuie să fie F fectă, astfel încât zgomotul împuşcăturii să pară reverberaţia F dusă de explozii. Va lăsa arma, călugării şi maicile vor face un e 2 în jurul lui şi vor fugi împreună cu toţi ceilalţi. Lucru realizabil, p tru că Piaţa Sfântul Petru va fi învăluită în nori groşi de fum de la îi nbele din figurine. Confuzia va fi enormă, ca de altfel şi panica. 1 and cont de aceste condiţii, el, Romeo, ar trebui să poată fugi fără *p* bleme. Sigur, exista riscul ca spectatorii din mulţime aflaţi lângă e i reprezinte un pericol pentru securitatea acestei faze a operaţiunii. E posibil ca ei să-şi dea seama că el trăsese, dar fuga mulţimii avea s separe curând pe unii de alţii. Şi dacă vreunii vor fi atât de îi, rudenii încât să-l urmărească, vor fi lichidaţi pe loc.

Romeo îşi simţi pieptul acoperit cu o sudoare rece Mulţimea – îi nsă, fluturând flori deasupra capului, deveni o mare de alb şi sp puriu, de roz şi roşu. Se mii a de bucuria lor, de credinţa în înviere, d peranţa lor euforică în puterea vieţii asupra morţii. Îşi şterse mâinile d iaina şi simţi greutatea puştii, atârnată de curea. Picioarele îi a prţiseră şi îl dureau. Făcu o încercare să-şi disocieze mintea de tţ», ca să omoare lungile ore de aşteptare până la apariţia papei în balcon. În acest feL scene uitate din copilărie prindeau contur din nou în mintea lui. Îndrumat în vederea comuniunii de un preot romantic, Romeo aflase că moartea unui papă era confirmată întotdeauna de un cardinal cu tichie roşie, care îi atingea fruntea cu un ciocănel de argint Oare se mai practică acest ritual? De data aceasta ciocănelul va fi foarte însângerat. Oare cât de marc o fi un astfel de instrument? De dimensiunea unei jucării sau suficient de mare şi de greu ca să baţi cu el un cui? Cu siguranţă însă că era o relicvă de pe vremea Renaşterii, încrustată cu pietre preţioase, o adevărată operă de artă. Oricum, îşi

zise Romeo, n-avea nici-o importanţă, pentru că n-o să prea rămână bucată lângă bucată din capul papei, unde să-l poţi atinge cu ceva deoarece puşca de sub haină avea gloanţe explozive, iar el era sigur că nu va da greş. Îi întărea credinţa în reuşită şi faptul că era stângaci După el a fi *mancino* era egal cu a avea succes, în sport, în dragoste şi desigur, la modul superstiţios, în comiterea unei crime.

Stând acolo şi aşteptându-l pe papă, Romeo se miră de faptul că nu avea deloc sentimentul că ar comite un sacrilegiu – la urmaurmei, fusese crescut ca un bun catolic, într-un oraş în care fiecare stradă şi clădire aminteau de începuturile creştinismului. Chiar şi acum vedea acoperişurile în formă de cupolă ale clădirilor sfinte, strălucind ca nişte discuri de marmură în lumina soarelui, şi auzea clopotele bisericilor, ale căror dangăte alinătoare îţi dădeau un sentiment de sfioşenie. Şi tot aici, în această mare piaţă sfântă, vedea statuile martirilor şi simţea aerul îmbălsămat de puzderia de flori de primăvarl oferite de adevăraţii credincioşi întru Cristos. În timp ce parfumul greu al valurilor de flori trecea peste el, îşi aduse aminte de părinţi şij de parfumurile lor sufocante, alese într-adins ca să mascheze mirosulv trupurilor ghiftuite şi flasce de meridionali.

Însă iată că imensa mulţime în veşminte sărbătoreşti începu să strige „Papa, papa, papa!”. Stând acolo, în lumină intensă a primăverii timpurii, cu îngerii de piatră ce străjuiau deasupra capetelor lor, oamenii psalmodiau necontenit, cerând binecuvântarea papei-lor. În cele din urmă, doi cardinali cu robe roşii apărură, întinzându-şi braţele în semn de benedicţiune. Pe urmă Papa Inocenţiu se ivi în balcon. Era un bărbat foarte bătrân, îmbrăcat în odăjdii de un alb scânteietor, pe care străluceau o cruce din aur şi palia, brodată cu cruciuliţe. Pe cap purfc rrira albă. Iar în picioare tradiţionalii pantofi de un roşu deschis, brodaţi înăţă cu cruciuliţe în fir de aur. Pe una din mâinile ridicate spre a s ita mulţimea strălucea inelul pontifical al Sfântului Petru, pescarul. IV lţimea azvârli florile spre înaltul cerului, iar glasurile credincioşilor în ră în extaz. Balconul sclipi în soare, creând iluzia că va cădea oi ta cu florile ce pluteau în văzduh. În acel moment, Romeo simţi *st* ima pe care aceste simboluri i-o inspiraseră în copilărie. Îi

apăru în în iţe cardinalul cu pălărie roşie, ciupit de vărsat ca un diavol, care o iase la prima sa împărtăşanie, iar apoi trăi o senzaţie înălţătoare d exaltare, care se sublimă în beatitudine, într-o bucurie supremă. Îl b; a pe umăr pe cel din stânga lui, ca să declanşeze radio-comanda.

Papa tocmai îşi ridicase braţele, fluturându-şi aripile albe ale rr lecilor, ca să răspundă mulţimii ce îi scanda numele. Voia să-i b cuvinteze pe toţi, să înalţe laude în cinstea învierii lui Cristos şi a a pr patruzeci de zile de la Paşte până la înălţare. Voia să salute îr mi de piatră care împodobeau zidurile pieţei. Chiar atunci, Romeo îs coase puşca de sub haină şi doi „călugări" din faţa lui îngenuncheară e; a-i lase câmpul vizual liber. Annee se aşează astfel încât Romeo s; i proptească arma de umărul ei, iar cel din stânga lui deci ansa r lo-detonatorul, care avea să arunce în aer figurinele mânate din o laltă parte a pieţei.

Explozia zgudui temeliile pieţei, un nor rozaliu pluti prin aer, ia parfumul florilor se alteră, contaminat de duhoarea de carne arsă. E ploziile din cealaltă parte a pieţei transformară vuietul de bun-venit a iniţimii în ceva care aducea cu ţipătul unei puzderii de pescăruşi. R neo ţinti şi apăsă pe trăgaci.

În balcon, trupul papei păru că se desprinde de la pământ, iar ir 'a îi zbură în văzduh, rotindu-se ca într-un vârtej sub suflul puternic a erului. Apoi căzu în mulţime, ca o zdreanţă însângerată. Un urlet – d; roază, de spaimă şi de furie animalică umplu piaţa când trupul tp ei se prăbuşi peste parapetul balconului. Crucea din aur se bălăngăni n adere, iar palia era înmuiată de sânge.

Nori de praf se rostogoleau peste piaţă, în timp ce din îngerii şi ssf ţii sfărâmaţi căzeau bucăţi de marmură. Se lăsă o linişte teribilă, arcă mulţimea îngheţase la vederea papei asasinat, cu capul zdrobit.

— Api începu panica. Lumea fugea din piaţă, călcând în picioare gărzile elveţiene, care încercau să blocheze ieşirile. În goană, mulţimea de adoratori loviţi de groază îngropă sub picioare uniformele solemne, în stil renascentist.

Romeo îşi lăsă puşca să cadă jos. Înconjurat de călugării şi

maicile înarmate, se lăsă târât din piaţă, pe străzile Romei. Mergea împleticindu-se, orbecăind, ca şi cum şi-ar fi pierdut văzul, iar Annee îl apucă de braţ şi îl împinse în furgonetă. Romeo îşi astupă urechile cu mâinile, ca să nu mai audă ţipetele. Tremura, la început din cauză: şocului, iar mai apoi din cauza exaltării, urmată curând de uimire, ca şi cum crima pe care tocmai o înfăptui se nu fusese decât un vis.

Yabril şi grupul lui preluaseră complet controlul asupra avionului 1 cu reacţie de pe ruta Roma-New York. Toţi pasagerii de la clasa întâi fuseseră evacuaţi, cu excepţia Theresei Kennedy. Fiica preşedintelui Statelor Unite era acum mai mult curioasă decât speriată, şi de-a dreptul, fascinată de faptul că teroriştii reuşiseră să-i bage în sperieţi pe agenţii ei de la Serviciul Secret, etalându-şi armele cu care erau dotaţi. Theresei îi era clar că un singur glonte tras putea pulveriza avionul. Îi studie cu atenţie pe terorişti şi observ a că toţi, bărbaţi şi femei, aveau alură de sportivi, iar expresia de pe chipurile lor denota aceeaşi concentrare care se citea pe feţele atleţilor în momentul marilor competiţii. Un terorist îl îmbrânci violent pe unul din agenţii de la Serviciul Secret scoţându-l de la clasa întâi, şi continuă să-l împingă pe coridorul de la i clasa turistică a avionului, în timp ce o teroristă rămăsese la distanţi cu pistolul aţintit, gata să tragă. Când unul dintre agenţi încercă să refuze să plece de lângă Theresa, femeia ridică pistolul şi-i propti ţeava în ceafă. Gura crispată, uşor îndredeschisă, ca o supapă pentru tensiunea interioară, şi căutătura ei sfidătoare, arătau clar că era decisă să tragă. În acel moment, Theresa îl împinse pe protectorul ei şi se postă în faţa teroristei, care zâmbi uşurată şi îi făcu semn să se aşeze la locul ei.

Theresa urmărea atentă modul în care Yabril supraveghea operaţiunea. Părea aproape distant, ca un regizor care, urmărind jocul actorilor, nu le dă ordine, ci sugestii şi recomandări. Acţionând (k parcă Theresa i-ar fi fost dată special în grijă, Yabril îi făcu semn fetei sistea pe locul ei, însoţindu-şi gestul cu un uşor zâmbet liniştitor, joi intră la piloţi. Unul din terorişti stătea la clasa turistică şi păzea ai: esul la clasa întâi, iar două teroriste stăteau spate în spate, în e npartiment cu Theresa, cu mâna pe trăgaci. O stewardesă fusese p; a

să retransmită mesaje prin intercom pasagerilor, sub directa îj rumare a unui terorist. Privindu-i, Theresei i se păru deodată că icienii aceştia sunt mult prea mici ca să producă o asemenea teroare.

În carlingă, Yabril îl lăsă pe pilot să transmită prin radio că Miul fusese deturnat şi să anunţe noul curs de zbor spre Sherhaben. Toritățile americane vor crede astfel că singura lor treabă era să; ocieze condiţiile pe care le puneau de obicei teroriştii arabi. Yabril îase în carlingă, ca să asculte transmisiile radio. Cum nu avea nimic făcut decât să aştepte ca avionul să ajungă la noua destinaţie, se parse cu gândul la Palestina, la copilăria şi la căminul lui, ca o oază leşert, la părinţii că nişte îngeri luminoşi şi la Coranul minunat, ce părăsea niciodată biroul tatălui său şi era permanent pregătit să nească credinţa. Se gândi apoi la felul în care se sfârşiseră toate, în Deoale de fum cenuşiu, foc şi pucioasă, din cauza bombelor care irau prin văzduh. Pe urmă veniseră israelienii şi i se păru că-şi recuse toată copilăria într-un vast lagăr cu colibe dărăpănate, o zare întinsă, unită într-o singură privinţă: ura împotriva evreilor, ict aceiaşi evrei pe care Coranul îi preaslăvea. Yabril îşi mai amintea a chiar şi la universitate unii dintre profesorii lor numeau un lucru ut de mântuială „treabă arăbească”. Chiar şi el folosise această presie când un fabricant de arme îi dăduse nişte pistoale defecte, r de data aceasta, îşi zise, nu, nimeni nu va numi operaţiunea lui; abă arăbească”.

Îi urâse din totdeauna pe evrei – nu, de fapt nu pe evrei, ci pe lelieni. Îşi amintea cum odată, pe vremea când avea patru-cinci, nu mai mult, soldaţii din Israel făcuseră un raid în tabăra în care lucea el la şcoală. Primiseră informaţii false – „treabă arăbească” anume că în acea aşezare erau ascunşi terorişti. Li se ordonase iror locuitorilor să iasă din case pe străzi cu mâinile ridicate, inclusiv iilor din cocioaba lunguiaţă de tablă, vopsită în galben, care era ăla şi care se afla puţin în afara aşezării. Yabril şi alţi băieţei şi te de vârsta lui se strânseseră ciorchine, urlând cu braţele ridicate, y ţipând de frică şi în semn de supunere. Yabril îşi aducea aminte cum unul dintre tinerii soldaţi israelieni. Din noua rasă de evrei, adică blond ca un nazist, se uitase la copii cu un fel de groază şi cum apoi pe faţa aceea cu ten deschis la

culoare, de parcă ar fi aparţinut unui semit did altă lume, începuseră să şiroiască lacrimile Israclitul îşi coborâse pistolul şi le strigase copiilor să înceteze, şi să lase mâinile în jos. Le spusese că nu au de ce să se teamă, că nimeni nu le v-a face niciun rău Soldatul vorbea aproape perfect araba şi, cum copiii nu-şi coborâseră braţele, se dusese printre ei şi, plângând, încercase să-i facă să-şi lase mâinile în jos. Yabril nu-l uitase niciodată pe acest soldat şi, mai târziu, de-a lungul vieţii, se hotărâse să nu fie ca eh să nu se lase devastat de milă.

Acum, privind dedesubt, vedea deşertunle Arabici. În curând zborul se va sfârşi, iar el va ajunge în sultanatul Sherhaben Sherhaber era una din cele mai mici ţări din lume, dar atât de bogată în petrol I încât sutele de copii şi nepoţi ai sultanului, care mai folosea încă transportul cu cămile, conduceau Mercedes-uri şi erau trimişi să studieze la cele mai prestigioase universităţi din străinătate. Primul sultan al Sherhabenului deţinuse uriaşe companii industriale în Germania şi Statele Unite şi, când murise, fusese omul cel mai bogai din lume. Un singur nepot al său supravieţuise comploturilor criminale ale fraţilor lui vitregi şi ajunsese sultan – Maurobi. De fapt actualul i sultan al Sherhabenului Maurobi credea cu fanatism în religia musulmană, în favoarea căreia milita, ca de altfel toţi cetăţenii sultanatului, bogaţi fără excepţie Spiritul acestei religii impunea respectarea cu stricteţe a unor precepte morale. Astfel, femeile nu aveau voie să umble fără văl, era interzis împrumutul banilor cu dobândă şi, mai ales, în acel ţinut deşertic, nu exista niciun strop de băutură alcoolică, exceptând evident ambasadele străine.

Cu mult timp în urmă, Yabril îl ajutase pe sultan să preia puterea şi să şi-o consolideze, lichidându-i pe cei mai periculoşi fraţi vitregi ai acestuia, patru la număr. Această datorie de onoare, ca de altfel şi ura faţă de marile puteri, îl determinaseră pe sultan să-l sprijine pe Yabril în operaţiunea lui. Avionul aterizâ şi rulă lent spre micul terminal îngrădit cu panouri de sticlă, de un galben pal în lumina soarelui deşertic. Dincolo de aerodrom, se întindeau nesfârşitele nisipuri pipărate cu sonde de petrol. Când avionul se opri, Yabril observă că a odromul era încercuit de cel puţin o mie de soldaţi din armata

sultanului Maurobi. Yabril ştia că, din acest moment, începea partea cât mai complicată, dar şi mai aducătoare de satisfacţii, a întregii e „raţiuni. Trebuia să fie prudent până când se limpezeau lucrurile cu F meo. Apoi îl va juca pe sultan cum va dori el, până la ultima mutare s: retă de şah-mat. Nu, îşi zise Yabril jubilând, asta nu era deloc „o t abă arăbească".

Din cauza diferenţei de fus orar, Francis Kennedy fu înştiinţat asasinarea papei abia la ora şase dimineaţa. Vestea i-o aduse: retarul de presă Matthew Gladyce, care avea sarcina să se ocupe Casa Albă în timpul vacanţei de Paşte. Eugene Dazzy şi Christian ee fuseseră deja informaţi şi se aflau la Casa Albă. Francis Kennedy borî din apartamentul de la etajul patru şi intră în Biroul Oval. Îi şi pe Dazzy şi Christian aşteptându-l, amândoi cu o expresie de: ordare întipărită pe chip. Departe, pe străzile Washingtonului, enele ţiuiau prelung. Kennedy se aşează la birou şi îl ţintui cu ochii Eugene Dazzy, care, în calitatea sa de şef de cabinet, avea să facă ormarea.

— Francis, papa a murit. A fost asasinat în timpul slujbei de şte.

Kennedy fu şocat.

— Cine l-a ucis? Şi de ce?

— Nu ştiu, interveni Klee. Şi am o veste şi mai rea.

Kennedy încercă să citească vestea pe chipurile celor doi bărbaţi 1 faţa lui, dominat de un sentiment cumplit de spaimă.

— Ce ar putea fi mai rău?

— Avionul în care se află Theresa a fost deturnat şi e în drum i re Sherhaben, zise Klee.

Francis Kennedy simţi că-l loveşte un val de ameţeală, după re îl auzi pe Dazzy:

— Teroriştii au totul sub control, nu sunt incidente la bord. Tediat după ce aterizează, o să negociem cu ei, o să ne chemăm în îtor toţi prietenii şi o să fie bine. Cred că nici nu ştiau că Theresa era avionul acela.

— Arthur Wix şi Otto Grav vin încoace, zise Christian. Plus cei de la C. I. A., ministrul Apărării şi vicepreşedintele într-o jumătate de oră vor fi cu toţii în sala de consiliu.

— Bine, spuse Kennedy, forţându-se să rămână calm. E vreo legătură?

Observă că Christian nu părea surprins, dar că Dazzy nu pricepuse întrebarea.

— Între papă şi deturnarea axionului, completă Kennedy.

Cum niciunul din ei nu-i răspunse, continuă:

— Aşteptaţi-mă în sala de consiliu. Vreau să rămân puţin singur.

După plecarea celor doi, Kennedy se adânci în gânduri. El personal era aproape inatacabil, dar ştiuse întotdeauna că nu putea s-o protejeze sută la sută pe Theresa Era prea independentă şi nu-i permitea să-i impună restricţii Până acum însă, nu 1 se păruse că Theresa ar fi fost în pericol şi mai ales nu-şi putea aminti că faţa vreunui şef de stat să îi fost xteodată atacată Pentru orice organizaţie teroristă sau rev oluţionară, un asemenea act ar li reprezentat o mişcare politică greşită, lăsând la o parte efectul dezastruos al unui asemenea gest asupra opiniei publice După instalarea tatălui ci la Casa Albă, Theresa îşi văzuse de propria viaţă Girase cu numele ei anumite grupuri politice, radicale şi feministe şi-şi făcuse cunoscută propria concepţie de viaţă, diferită de a tatălui ei Acesta nu încercase niciodată s-o convingă să acţioneze altfel sau să se afirme în public altfel decât era în realitate. Îi era suficient că o iubea Iar când îi făcea câte o vizită scurtă la Casa Albă, se distrau împreună, antrenându-se în dispute pe teme politice şi încercând să dezlege tâlcurile puterii Presa republicană conservatoare şi ziarele de scandal îşi sloboziscră săgeţile otrăvite, sperând să zdruncine instituţia prezidenţială. Theresa fusese fotografiată mărşăluind alături de cei din mişcarea feministă, demonstrând împotriv a armelor nucleare şi chiar participând la un marş în favoarea unui stat al palestinienilor. Să vezi acum ce valuri de ironie vor curge în paginile ziarelor, îşi zise Kennedy.

Dar, fapt relativ curios, opinia publică americană reacţiona faţă de Theresa Kennedy cu simpatie, chiar când începuse să se ştie faptul că trăia cu un italian radicalist, la Roma. În presă apăruseră fotografii cu ei doi, plimbându-se pe străvechile străzi pavate, sărutându-se şi ţin

idu-se de mână, precum şi fotografii cu imaginea balconului aţi tamentului pe care îl locuiau. Iubitul ei italian era tânăr şi frumos, iar Tieresa era drăguţă, cu părul blond şi pielea trădându-i originea ir la dezã, albă ca laptele, armonizată perfect cu ochii albaştri şi satinaţi, Lip: i familiei Kennedy. Înaltă şi subţire, semănând şi din acest punct ie sdere cu taică-său, îmbrăcată în haine italieneşti pe stradă, era ita de atrăgătoare, încât făcea să sece otrava din comentariile care ns eau fotografiile. Mai mult, o poză din ziar, în care îşi proteja cu 3rc râul trup tânărul iubit de bastoanele poliţiştiior italieni, redeşteptase n î fleţul americanilor vârstnici sentimente de mult îngropate, amintiri de nei teribile zile de odinioară din Dallas.

Theresa era o eroină plină de spirit în timpul campaniei pre denţiale a lui Kennedy, fusese încolţită de reporterii TV şi întrebată: „E i de acord cu politica tatălui tău? iw Dacă răspundea „da”, ar fi păi t o ipocrită sau un copil manipulat de un tată avid de putere.) a i răspundea „nu46, ziarele ar fi titrat că nu-şi sprijinea tatăl în ui i pentru preşedinţie. Dar Theresa dovedise cu această ocazie că ne enise geniul politic al clanului Kennedy. „Bineînţeles, este tatăl ne 6 zisese ea, îmbrăţişându-şi tatăl. „Şi ştiu că e un tip bun. Dar a vă face ceva ce nu-mi place, voi ţipa la el exact cum faceţi şi voi, eţ rterii”. Răspunsul Theresei avusese un efect fulminant asupra p iei publice, iar pe Kennedy îl încântase de-a dreptul diplomaţia de ai dăduse dovadă. Iar acum ea, Theresa, fata lui, era în pericol de ic te. Ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas lângă el. Dacă s-ar fi tr; uit să se poarte ca o fiică iubitoare şi să locuiască la el la Casa J, dacă n-ar fi fost atât de radicală, nu s-ar fi întâmplat nimic din 3c astea. Şi de ce să aibă un iubit străin, un student radicalist care re abil că furnizase teroriştiior informaţii cruciale? Deodată, Kennedy; i idu seama ce i se întâmplase şi râse de sine însuşi. Simţea şi el, ca ri ne altcineva, exasperarea părintelui care vrea ca odrasla lui să-i re «cât mai puţine probleme cu putinţă. Dar el o iubea pe Theresa e a salva. Cel puţin, în cazul acesta se confrunta cu un rău împotriva li a putea lupta, nu ca în cazul teribilei agonii şi a dureroasei morţi şi iei lui. În încăpere intră Eugene Dazzy, care îi spuse că-l aşteptau î ţii în sala de consiliu.

Toţi se ridicară în picioare când intră Kennedy. Acesta le făcu un semn scurt să se aşeze, dar ei năvăliră în jurul lui, grăbiţi să-şi exprime compasiunea. Kennedy se îndreptă spre capătul mesei ovale şi se aşeză pe scaunul de lângă şemineu. Lumina albă şi pură, răspândită de cele două candelabre, decolorase maroniul intens al mesei şi arunca scânteieri pe pielea neagră a scaunelor, câte şase pe fiecare latură a mesei şi încă vreo câtev a de-a lungul peretelui opus. Alte aplice de iluminat, fixate pe perete, amplificau lumina din încăpere. Lângă cele două ferestre care dădeau spre grădina de trandafiri se aflau două steaguri, cel cu dungi al Statelor Unite, şi cel al preşedintelui, cu steluţele palide, presărate pe un fond de un albastru intens. Consilierii lui Kennedy ocupară locurile de lângă el, punându-şi pe masa ovală blocnotesurile şi agendele. După ei, urmau membrii guvernului şi şefui C.I.A., iar la celălalt capăt al mesei şeful Statului Major, un generai de armată în uniformă de paradă, o pată stridentă de culoare printre celelalte persoane îmbrăcate sobru Vicepreşedintele Du Pray, singura femeie din încăpere, stătea departe de preşedinte, la capătul celălalt al mesei. Purta un costum bleumarin cochet şi o bluză albă de mătase, iar faţa ei frumoasă era plină de gravitate Parfumul grădinii de trandafiri umplea încăperea, infiltrându-se prin perdelele şi draperiile grele care acopereau uşile cu panouri de sticlă, iar covoraşul acvamarin reflecta în încăpere o lumină verzuie.

Informarea fii făcută de directorul C. I. A., Theodore Tappev, fost şef al F.B.I.-ului, un tip şters, tară ambiţii politice. În cariera să nu în călcase niciodată regulamentele de funcţionare a C. I. A., prin urzeli riscante ori ilegale sau vizând transformarea agenţiei într-un stat în stat. Din această cauză, se bucura de o încredere deosebită din partea consilierilor prezidenţiali, în special din partea lui Christian Klee.

— În cele câteva ore pe care le-am avut la dispoziţie, am obţinut câteva informaţii foarte importante, începu Tappey. Uciderea papei a fost comisă de un grup de terorişti italieni, iar avionul în care se afla Theresa a fost deturnat de o echipă mixtă, condusă de un arab care circulă sub numele de Yabril. Faptul că ambele incidente s-au petrecut

în aceeaşi zi şi au ca punct de plecare acelaşi oraş pare să fie o cincidenţă. Numai că noi suntem în general circumspecţi faţă de asemenea coincidenţe.

— În acest moment nu asasinarea papei este prioritară, se grăbi Kennedy să-i răspundă. Principala noastră preocupare este atacul asupra axionului. Au pus vreo condiţie până acum?

— Nu, şi mi se pare ciudat, răspunse Tappey prompt şi categoric.

— Puneţi-vă agenţii să negocieze şi raportaţi-mi personal la fiecare pas, zise Kennedy.

Se întoarse apoi spre ministrul de externe şi-l întrebă:

— Ce ţări ne ajută?

— Toate, sună răspunsul. Celelalte state arabe sunt oripilate şi detestă ideea că fiica ta a fost luată ostatic. Se simt lezate în onoarea lor şi, în acelaşi timp, se gândesc la tradiţionala vrajbă sângeroasă dintre ele. Lumea arabă crede că această poveste nu le poate aduce nimic bun. Pe de altă parte, Franţa se află în relaţii bune cu sultanul şi s-a oferit să trimită observatori în Sherhaben însă Marea Britanie şi Israelul nu ne pot ajuta, fiindcă sultanul nu are încredere în ele Dar, atâta timp cât teroriştii nu-şi fac cunoscute condiţiile, suntem blocaţi. Kennedy se întoarse spre Christian:

— Chris, ce zici de asta, de ce nu pun condiţii.

— Poate e prea devreme sau poate joacă pe o altă carte, răspunse Christian. În sala de consiliu se lăsă o tăcere sinistră. Lumina albă a elicelor de pe pereţi aruncase o tentă cenuşie pe feţele celor cufundaţi în înaltele fotolii capitonate cu piele neagră. Kennedy îi lăsă să vorbească pe toţi şi se sustrase de la discuţii când pomeniră de diverse variante de acţiune, de ameninţarea cu sancţiuni, cu blocada navală, de îngheţarea averilor Sherhabenului din Statele Unite – dar mai ales când se pomeni despre posibilitatea că teroriştii să prelungească la nesfârşit negocierile cu scopul de a alimenta toate canalele de ştiri din lumea întreagă. După o vreme Kennedy se întoarse spre Oddblood lray şi îi spuse fără altă introducere:

— Programează o întâlnire cu liderii Congresului şi cu preşedinţii principalelor comisii, pentru mine şi cabinetul meu – se suci apoi spre

Arthur Wix. Pune-ţi oamenii de la Securitatea Naţională să elaboreze planuri, în caz că treaba asta ia amploare.

Se ridică şi, înainte de-a pleca, li se adresă tuturor:

— Domnilor, trebuie să vă spun că nu cred în coincidenţe. Nu cred că papă poate fi asasinat în acelaşi oraş şi în aceeaşi zi în care este răpită fiica preşedintelui Statelor Unite.

Adam Gresse şi Henry Tibbot îşi transformaseră Duminica Paştelui într-o zi de muncă. Însă nu lucrau la proiectele lor ştiinţifice, ci se străduiau să elimine toate urmele infracţiunii comise chiar de ei în apartamentul pe care îl ocupau, cei doi lectori în fizică adunară resturile de ziare vechi din care decupaseră literele pentru mesajul lor. Traseră cu aspiratorul toate bucăţelele de hârtie şi scăpară chiar şi de foarfeci şi clei. Spălară apoi pereţii, după care fugiră la laboratorul universităţii, ca să ascundă sculele şi echipamentul folosit la confecţionarea bombei. Nu le veni în minte să deschidă televizorul decât după ce îşi terminară treaba. Când auziră ştirea despre asasinarea papei şi răpirea fiicei preşedintelui, se uitară unul la altul, zâmbind, iar Adam Gresse zise:

— Henry, cred că a venit şi vremea noastră.

Se anunţa o Duminică a Paştelui lungă. Casa Albă se umplea încet de membri ai diferitelor comitete de acţiune create de C.I.A., armată, marină şi Ministerul de Externe. Erau cu toţii de acord că elementul cel mai grav din toată povestea aceasta era faptul că teroriştii nu puseseră încă niciun fel de condiţii pentru eliberarea ostaticilor. Afară, traficul se desfăşura anevoie. Spre Washington se îndreptau în valuri reporteri de televiziune şi ziarişti. Funcţionarii de la guvern fuseseră chemaţi la lucru, în ciuda faptului că era Duminică Paştelui. Iar Christian Klee întărise paza Casei Albe cu încă o mie de agenţi de la Serviciul Secret şi F B I. Traficul telefonic de la Casa Albă îşi mărise volumul, iar în acest adevărat balamuc oamenii alergau de colo-colo, de la preşedinţie la sediul executivului. Chiar şi în aceste condiţii, Eugene Dazzy se străduia să menţină totul sub control.

Preşedintele Kennedy îşi petrecu restul Duminicii Paştelui la Casa Albă, primind rapoarte de la serviciul care-i furniza date despre

evoluţia situaţiei, asistând la lungi conferinţe solemne despre odalităţile de acţiune posibile şi la convorbiri telefonice între diverşi mducători de state şi membri ai guvernului Statelor Unite. Târziu, seara de Paşte, preşedintele cină împreună cu asistenţii săi, care cură ultimele pregătiri pentru a doua zi. Urmăriră apoi buletinele de iri de la TV, care nu mai conteneau să prezinte senzaţia zilei. În cele n urmă, Kennedy se hotărî să se ducă la culcare. Avea încredere în msilierii lui şi ştia că aceştia vor sta de veghe peste noapte şi-l vor ezi dacă va fi cazul. Urcă în apartamentul personal de la etajul patru Casei Albe, escortat de doi agenţi de la Serviciul Secret, care mergeau iul înainte şi celălalt în spatele lui. Ştiau amândoi că preşedintelui îi splăcea profund să folosească lifturile de la Casa Albă.

La etajul patru scările dădeau într-un hol păzit de alţi doi agenţi Serviciului Secret. Tot aici fusese amplasat şi un pupitru de lecomunicaţii. Dincolo de acest hol se aflau apartamentele personale e lui Kennedy, unde locuia numai cu personalul de serviciu: o tineri stă, un majordom şi un valet, a cărui datorie era să aibă grijă de istă garderobă prezidenţială. Kennedy habar nu avea însă că până şi: eşti servitori erau angajaţi ai Serviciului Secret, iar cel care regizase tul fusese Christian Klee. Inv enţia lui făcea parte din planul general 2 a-l feri pe preşedinte de orice fel de risc şi reprezenta doar unul din lultiplele elemente ale reţelei de protecţie pe care o ţesuse în jurul lui rancis Kennedy. Când introdusese această şmecherie în sistemul de rotecţie, instruise personal acest pluton special de agenţi din Serviciul ecret, format din bărbaţi şi femei.

— O să fiţi cei mai daţi dracului servitori din lume, atât de buni i de aici puteţi să vă duceţi să cereţi o slujbă direct la Palatul uckingham. Ştiţi deja că prima voastră datorie este să luaţi în piept pate gloanţele destinate preşedintelui. Dar în aceeaşi măsură, aveţi Dligaţia să-i faceţi viaţa personală cât mai confortabilă cu putinţă, în noaptea de Paşti, de serviciu era şeful acestui pluton special.

1 versiunea oficială, individul era un stevvard de culoare, pe nume; fferson, cu grad de subofiţer în marina militară. În realitate, însă era Iţer superior în Serviciul Secret, excepţional antrenat în lupta

corp corp. Atlet înnăscut şi fotbalist de excepţie în colegiu. Jefferson avea un ceeficient de inteligenţă de 160 şi un simţ al umorului deosebit de dezvoltat, astfel că-l amuza teribil ideea de a deveni un servitor perfect. Jefferson îl ajuta pe preşedinte să-şi scoată haina şi i-o puse cu grijă pe umeraş, după care îi dădu un halat de mătase, deoarece auzise că îi displăcea ideea de a fi ajutat să se îmbrace. Când Kennedy se duse la micul bar din camera de zi a apartamentului, îl găsi pe Jefferson acolo, pregătindu-i o vodcă cu apă tonică şi gheaţă. Acesta îi spuse:

— Domnule preşedinte, baia dumneav oastră este pregătită.

Kennedy se uită la el şi surâse: Jefferson era prea bun ca să fie adevărat.

— Te rog, deconectează telefoanele, îi zise Kennedy. Poţi să mă trezeşti personal dacă e nevoie de mine.

Stătu cufundat în baia fierbinte aproape o jumătate de oră. Jetul de apă îi izbea spatele şi coapsele şi-i alunga oboseala din muşchi Apa din baie degaja un parfum masculin plăcut, iar pe marginea căzii se aflau o mulţime de sortimente de săpunuri, loţiuni de masaj şi reviste. Ba chiar şi un coş de plastic, cu o grămadă de note şi însemnări. Când termină, Kennedy îşi puse un halat de pluş, care avea brodat pe el „ŞEFUL” cu litere roşii, albe şi albastre. Halatul era un dar de la Jefferson, care considerase că era în spiritul personajului interpretat de el să-i ofere preşedintelui un astfel de dar. Kennedy îşi frecă trupul alb, aproape lipsit de păr, cu halatul ca să se usuce. Îi displăcuse întotdeauna faptul că avea pielea atât de albă şi aproape deloc păr pe corp.

În dormitor, Jefferson trăsese perdelele şi aprinsese deja lampa de noptieră. Întorsese de asemenea cuverturile. Lângă pat se afla o măsuţă pe rotile, placată cu marmură, şi un fotoliu confortabil. Pe măsuţa acoperită cu o faţă de masă roz pal, superb brodată, trona un vas de un albastru-închis cu o cacao fierbinte într-o cană azurie, lui Kennedy îi fusese deja turnată porţia de cacao, iar într-un alt recipient sofisticat, îl aşteptau şase varietăţi de pişcoturi. Alături se afla un bol alb cu unt nesărat şi alte patru boluri, diferit colorate, pentru diverse

gemuri: verde, pentru gem de mere, albastru cu picăţele albe pentru zmeură, galben pentru marmeladă şi roşu pentru căpşuni.

— Arată grozav, zise Kennedy, pe când Jefferson ieşea din cameră.

Într-un fel, îşi zise preşedintele, aceste mici atenţii îi făceau mai în Ită plăcere decât ar fi trebuit. Se lăsă în fotoliu şi-şi bău ciocolata, fe andu-se inutil să mănânce un pişcot. Împinse masa la o parte şi se şi în pat. Încercă să citească dintr-un maldăr de însemnări, dar era pi a obosit, aşa că stinse lumina şi încercă să adoarmă. Dar prin di periile groase răzbătea slab vuietul care creştea în preajma Casei A» e, pe măsură ce mass media din întreaga lume se îngrămădea să ui iărească în direct evenimentele, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi atru. În curând zona avea să fie înconjurată de sute de vehicule de a înnicaţii pentru camerele şi echipele de televiziune. Date fiind împrejurările deosebite, forţele de pază de la Casa Albă fuseseră şi limentate cu un batalion de marină.

Francis Kennedy se simţi dintr-o dată năpădit de presentimente n re, aceleaşi pe care le mai avusese o singură dată în viaţă. Se gândi ci luciditate la Theresa, la fiica sa, care dormea în avionul acela, îr Dnjurată de criminali. Nu, îşi zise Kennedy, faptul acesta nu era îr Lmplător, nu era un simplu ghinion. Fuseseră atâtea semne rele în viaţa lui. Întâi, cei doi unchi ai săi, asasinaţi pe când el era copil. Iar ci trei ani şi ceva în urmă soţia sa, Catherine, murise de cancer.

Prima mare înfrângere din viaţa lui Francis Kennedy fusese b da lui Catherine. Soţia sa aflase că avea un nodul la sân cu şase h i înainte ca el să fie numit candidat la preşedinţie. După stabilirea d gnosticului – nodului era cancerigen – Kennedy se oferise să se re agă din viaţa politică, dar ea nu-l lăsase, spunându-i că vrea să locuiască la Casa Albă. O să se facă bine, îi spusese, iar soţul ei nu se îi oise nici-o clipă de ea La început, se necăjiseră deoarece Catherine îi) uia să-şi extirpe sânul bolnav, iar Kennedy consultase experţi în o: ologie din toată lumea, în speranţa unei operaţii prin care să se epărteze doar nodului malign. Unul dintre oncologii eminenţi din Statele Unite se uitase pe fişa medicală a Catherinei şi recomandase – e irparea

completă a sânului. „Este o formă de cancer extrem de esivă”, zisese doctorul atunci, iar Kennedy nu avea să uite niciodată – e intele acelea.

Catherine era în toiul unor şedinţe de chimioterapie în iulie.

— E d el obţinuse nominalizarea la preşedinţie din partea Partidului Democrat, iar doctorii o trimiseseră acasă. Boala intrase într-o perioadă de remisiune şi Catherine începuse să se refacă fizic, câştigând ir greutate. Cum era şi firesc, avea nevoie de lungi perioade de odihnă şi nu ieşea niciodată din casă, dar alerga întotdeauna în întâmpinarea soţului când venea acasă. Dat fiind că se simţea mai bine, Theresa se întorsese la şcoală, iar Kennedy îşi continuase campania electorală îşi aranjase însă programul în aşa fel încât o dată la câteva zile, venea acasă să-şi vadă soţia. De fiecare dată, Catherine părea mai puternici iar Kennedy îşi amintea că acele zile fuseseră pline de tandreţe şi parcă niciodată nu se iubiseră mai mult. El îi aducea daruri, ea îi tricota fulare şi mănuşi Odată, Catherine le dăduse liber asistentelor medicale şi personalului de serviciu, ca să rămână singuri acasă şi să se bucure împreună de cina simplă pe care o pregătise ea. Se însănătoşea văzânc cu ochii. Era cel mai fericit moment din viaţa lui, nimic nu se pute compara cu el. Kennedy plânsese de bucurie, eliberat de nelinişte şide spaimă. În dimineaţa următoare făcuseră o plimbare pe colinele înverzite din jurul casei lor. Catherine îl ţinea de după talie. Fusese întotdeauna o vanitoasă în privinţa înfăţişării ei. O preocupa felul îr care îi veneau rochiile noi sau costumele de baie şi o deranja surplusul de grăsime de sub bărbie. Şi iată că acum încerca să se îngraşe. În timp ce mergeau, cu braţele petrecute unul după talia celuilalt, Kenned îi simţea fiecare oscior din trupul slăbit. Când se întorseseră, Catherine pregătise micul dejun şi mâncase cu poftă, mai mult decât îşi amintea el s-o fi văzut mâncând vreodată.

Involuţia bolii ei îl întărise pe Kennedy atât de mult, încât campania sa electorală fu un adevărat triumf. Măturase totul din calea lui. Toate păreau să i se supună, să conlucreze în favoarea sa. Destinui îi surâdea: trupul său îi furniza o doză enormă de energie, iar mintea îi

funcţiona cu o precizie extraordinară Şi deodată, într-una din scurtele lui reveniri acasă, simţise că se prăbuşeşte cerul peste el. Catherine nu-i ieşise în întâmpinare ca de obicei. Era din nou bolnavă. Toate darurile pe care i le adusese şi toată forţa lui îşi pierduseră brusc orice sens.

Catherine fusese pentru el prototipul soţiei perfecte. Nu atât ntru calităţile ei extraordinare, cât mai ales pentru că fusese una din acele femei înzestrate parcă genetic cu arta de a iubi. Catherine î ea o bunătate înnăscută, cu totul remarcabilă. Nu o auzise niciodată i rbind de rău pe cineva; ierta întotdeauna greşelile celorlalţi, fără să t simtă desconsiderată sau jignită, şi nu era în stare să poarte i nehiună nimănui.

În plus, era o femeie atrăgătoare, cu un corp subţire şi miădios ca trestia, iar faţa ei, de o frumuseţe calmă, o făcea să fie îndrăgită de aproape toată lumea. Desigur, avea şi o slăbiciune: îi plăceau toaletele imoase şi era uşor vanitoasă, dar acceptă să fie tachinată pentru aceste capricii. La rândul ei, era ironică, fără să jignească, şi niciodată deprimată. Primise o educaţie aleasă, iar înainte de căsătorie îşi câştigase existenţa ca ziaristă. Natura o înzestrase cu o mulţime de haruri artistice. Cânta superb la pian şi picta din pasiune. Fusese o mamă bună şi iubitoare, iar Theresa îi răspunsese cu aceeaşi afecţiune.

Cât despre soţul ei, îl înţelegea şi nu era niciodată geloasă pe realizările lui. Catherine reprezentase unul dintre acele rare accidente genetice care creează fiinţe umane împăcate şi fericite.

Apoi veni ziua când doctorul îl întâlni pe Francis Kennedy pe e ridorul spitalului şi, cu o sinceritate brutală, îi spuse că soţia sa urmează să moară. Îi explică faptul că oasele Catherinei prezentau anumite porozităţi şi că în curând scheletul i se va prăbuşi, că pe creier avea mici formaţiuni tumorale, care inevitabil se vor mări, şi că sângele ei râca fără milă otrăvuri ce vor sfârşi prin a o ucide.

Francis Kennedy nu putu să-i spună toate astea Catherinei. Nu era în stare s-o facă, pentru că nu putea să creadă. Îşi folosi toate resursele materiale, luă legătura cu toţi prietenii influenţi, îl consultă

chiar şi pe acol. Şi află că mai exista o speranţă. O mulţime de centre medicale de pe tot cuprinsul Statelor Unite iniţiaseră programe de cercetare, cadrul cărora se testau medicamente noi, deosebit de periculoase. Aceste produse farmaceutice experimentale, neomologate, erau administrate doar pacienţilor irecuperabili, condamnaţi deja să moară, şi din cauza toxicităţii lor erau testate doar pe voluntari. Dar existau atât de mulţi oameni sortiţi morţii, încât, pentru fiecare produs testat, o sută de vuntari se ofereau drept cobai. Şi astfel, Francis Kennedy comise ceva ce în mod normal ar fi fost considerat un act imoral. Îşi folosi toată puterea ca să o introducă pe Catherine în aceste programe de cercetare. Trase sfori în toate părţile pentru că soţia lui să poată înghiţi acele otrăvuri letale, dar care totuşi o puteau menţine în viaţă. Şi reuşi începu să-şi recapete încrederea: o mulţime de oameni fuseseră, vindecaţi în aceste centre de cercetare, de ce n-ar fi şi soţia lui? De ce n-ar putea fi el acela care să o salveze? Toată viaţa lui luptase şi; învinsese, era sigur că va învinge şi acum

Pe urmă, însă, începu domnia întunericului. Iniţial, Catherine fusese inclusă într-un program de cercetare din Houston. Kennedy o internase într-un spital de acolo şi stătuse cu ea pe toată durata tratamentului, care o slăbise atât de tare, încât nu se mai putea da jos din pat. În cele din urmă, îl convinsese s-o lase singură şi să-şi continue campania prezidenţială. Kennedy zbura de la Houston la Los Angeles ca să-şi ţină discursurile electorale, încrezător spiritual, optimist. Apoi, noaptea târziu, se întorcea la Houston, ca să stea câteva ore cu soţia sa. Pe urmă pleca din nou spre alt oraş de pe traseul electoral, ca să joace rolul legiuitorului…

Tratamentul din Houston eşuă. La Boston, Catherine fu supusă unei operaţii complicate pentru a i se extirpa tumoarea de pe creier. Şi operaţia reuşi, deşi tumoarea se dovedi de natură malignă. Maligne erau şi tumorile din plămâni, iar porozităţile din oase apăreau mărite pe radiografii. Într-un alt spital din Boston, alte medicamente şi proceduri medicale făcură minuni. Nouă tumoare de pe creier stagnă, iar cea din sânul care-i mai rămăsese se diminuă. În fiecare seară Francis Kennedy îşi întrerupea turneul electoral, şi zbura la Boston ca

să stea cu ea câteva ore, să-i citească, să o distreze cu glumele lui. Uneori venea şi Theresa din Los Angeles, unde urma şcoala, şi după ce lua masa cu tatăl său, se duceau amândoi în rezerva Catherinei şi stăteau cu ea acolo pe întuneric. Theresa le povestea întâmplări hazlii de la şcoală, Francis le relată aventurile lui din campania prezidenţială iar Catherine îi asculta amuzată.

Bineînţeles, Kennedy se oferise din nou să renunţe la luptă pentru preşedinţie ca să fie cu soţia lui. La rândul ei, Theresa se arătase dispusă să lase şcoala, ca să stea şi ea permanent cu mama sa. Dar Catherine le spusese că nu va suporta, că nu va putea suporta ca ei să facă aşa ceva. Şi îi convinsese că trebuia să-şi urmeze fiecare viaţa lui, pentru că boala ei s-ar putea să fie de lungă durată şi că doar ei, cu realizările le i-ar putea da speranţa şi puterea de a-şi suporta propriul destin. Nlnic nu-i putuse schimba hotărârea – mai mult, îi amenințase că pleacă din spital şi se întoarce acasă dacă nu-şi văd de viaţa lor în mod nţmal.

În lungile sale călătorii nocturne, când se întorcea la căpătâiul bolnavei, Francis nu contenea să se minuneze de tenacitatea ei. Catherine, cu trupul îmbibat de otrăvuri chimice care luptau împotriva o ivurilor produse de propriul ei corp, se agăţa cu înverşunare de a astă credinţă a ei că se va face bine şi că nu-i va trage după ea în 11 zrn pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume. În cele d urmă, coşmarul păruse să se sfârşească: boala intrase din nou îr – o perioadă de remisiune, iar Francis o luase pe Catherine acasă. F seseră peste tot în Statele Unite, în şapte spitale diferite, iar tiilamentele experimentale cu enorme cantităţi de chimicale păreau sqşi fi făcut efectul. Francis trăia din plin euforia acestei noi victorii. Î dusese soţia acasă, la Los Angeles, şi apoi, într-o seară, el, Catherine şi TTieresa luaseră masa în oraş, înainte să-şi reia turneul electoral. E io seară minunată de vară, iar aerul înmiresmat al Californiei părea e îi dezmiardă. În acea seară se petrecuse un lucru ciudat. Un chelner vărsase o picătură de sos pe mâneca rochiei noi a Catherinei. Ea h ucnise în lacrimi şi, după ce chelnerul plecase, întrebase plângând: „e ce a trebuit să-mi facă asta tocmai mie?” Fusese o reacţie atât de n

ipică pentru ea – altădată, Catherine ar fi râs de un asemenea 11 ident – încât Kennedy avusese o presimţire sumbră. Catherine şi erise tortura atâtor operaţii, extirparea sânului, a tumorii de pe e ier, durerea celorlalte tumori pe care trupul ei le crea şi totuşi nu p nsese şi nu protestase nicodată. Iar acum pata de pe mânecă părea s i sfâşie sufletul şi nimic nu o putea consola.

În ziua următoare, Kennedy trebuise să zboare la New York, *iz* dimineaţa Catherine îi pregătise micul dejun. Era radioasă şi părea zrr i frumoasă ca oricând. Toate ziarele publicaseră sondaje de opinie îr zare Kennedy era favoritul în cursa pentru preşedinţie pe care C Lherine le citi cu voce tare.

— O, Francis, îi spusese ea, o să locuim la Casa Albă şi o să – a propriul meu personal. Iar Theresa o să-şi poată aduce prietenii în week-end şi vacanţe Gândeşte-te numai ce fericiţi o să fim. Şi n-o să mă mai îmbolnăv esc, promit O să faci o groază de lucruri măreţe. Francis. Ştiu că aşa va fi îl îmbrăţişase, plângând de dragoste şi fericire – Iar eu o să te ajut. Îi mai spusese Catherine O să colindăm prin toate camerele acelea încântătoare şi o să te ajut să-ţi faci planuri de viitor O să fii cel mai grozav preşedinte, iar eu o să mă fac bine, iubitule, şi o să am atâtea de făcut O să fim fericiţi. Ce norocoşi suntem! Nu-i aşa că suntem norocoşi?

Catherine murise toamna, învăluită în lumina dulce de octombrie ca într-un giulgiu. Francis Kennedy stătuse acolo, printre colinele îngălbenite şi plânsese Parcă şi orizontul se retrăsese sub linţoliul copacilor argintaţi şi, în agonia lui vecină cu prostraţia. Kennedy îşi acoperise ochii cu mâinile, ca să rămână singur, izolat de lumea din afară Şi atunci, în acel moment de întuneric, simţise cum ceva în străfundurile minţii lui se dezintegrează şi explodează: un uriaş izvor de energie fusese secătuit pentru totdeauna Pentru prima oară în viaţă, inteligenţa lui extraordinară nu valora doi bani. Bogăţia, puterea lui politică şi poziţia sa în lume nu însemnau nimic. Căci nu fusese în stare să-şi salveze soţia de la moarte şi, prin urmare, toate celelalte lucruri îşi pierduseră valoarea.

Îşi luase mâinile de la ochi şi. Cu un efort suprem de voinţă,

luptase împotriv a acestui gol imens Se străduise să-şi refacă propria lume, atâta cât îi mai rămăsese. Îşi adunase apoi toate puterile ca să lupte împotriva durerii: avea de parcurs ceva mai puţin de o lună până la alegeri şi reuşise să facă şi acest ultim efort. Se instalase la Casa Albă singur, având-o alături doar pe fiica lui, Theresa, care încercase să fie fericită, dar plânsese toată acea noapte dintâi, fiindcă mama să nu era acolo cu ei.

Iar acum, la trei ani de la moartea soţiei, el, Francis Kennedy, preşedintele Statelor Unite şi unul dintre cei mai puternici oameni din lume, stătea singur, în patul lui, temându-se de moarte pentru viaţa fiicei lui şi incapabil să-şi impună să adoarmă.

Încercă să pună o stavilă groazei care îl împiedica să se xiilieascâ. Îşi spuse că teroriştii nu vor îndrăzni să-i facă nimic rău ninsei, că fiica să vă ajunge teafără acasă. De data aceasta el, Ce iedy, nu era neputincios, nu trebuia să se bizuie pe zeii slabi şi îi livrabili ai medi cinei sau să lupte împotriva invincibilelor celule am; rigene. Nu. Stătea în puterea lui să-i salveze viaţa Theresei. Putea a ş folosească de influenţa ţârii sale, îşi putea impune autoritatea, lalltrea stătea în mâinile lui şi, slavă Domnului, nu avea scrupule oii ce. Theresa era tot ce-i mai rămăsese pe lumea asta şi o iubea din pt 1 fleţul Era decis să o salveze. Dar în momentul următor, nelinişstea, a îi uriaş val de spaimă care aproape îi opri bătăile inimii, îl făcu să pridă lampa de deasupra capului. Se dădu jos din pat şi se aşează în ptJ u. Îşi trase lângă el măsuţa de marmură şi sorbi restul de cacao în ină.

(Era convins că avionul fusese deturnat tocmai pentru că fiica afla la bord. Operaţiunea fusese posibilă din cauza vulnerabilităţii jiiii faţă de câţiva terorişti îndârjiţi, nemiloşi şi posibil animaţi de ei îăreţe. Kennedy era convins că atacul fusese inspirat de faptul că, l şedinţele Statelor Unite, era un simbol marcant al acelei autorităţi g 2. Prin urmare, îşi zise Kennedy, din cauza dormţei lui de a fi dinte al Statelor Unite, era direct răspunzător de pericolul în care a a fiica lui acum.

În liniştea camerei, Kennedy auzi din nou cuvintele doctorului: *îs* o formă de cancer extrem de agresivă’v însă abia acum le înţelegea cu adevărat conotaţia. Totul era, de fapt, mai periculos decât lt. În

această noapte el trebuia să facă un plan, să construiască o pă re. Ştia că avea puterea să atragă soarta de partea lui şi mai ştia s rinul n-avea să pătrundă în cămările creierului său atât de minate iduri.

Ce dorise de fapt? Să dea numelui Kennedy un destin glorios?

— L mintea pe unchiul său, marele Joseph Kennedy, un afemeiat; e iar care adunase averi şi avea o minte teribil de ascuţita când era ri de decizii pe termen scurt, dar îngrozitor de opacă în privinţa Ic îlui. Şi-l reamintea cu afecţiune pe Old Jee, deşi, dacă ar fi trăit, h i ar fi fost rivalul său politic. Old Jee îi făcuse daruri preţioase z a lui în copilărie şi înfiinţase pentru el un fond bănesc administrat i Jtelă. Ce viaţă egoistă dusese omul acela! Regulase toată viaţa vedete de cinema de la Hollywood şi-şi propulsase fiii. Ce mai conta faptul că fusese un politician de clasă? Şi ce sfârşit tragic avusese. O viaţă norocoasă, până la ultimul capitol asasinarea celor doi fii ai săi. Atât de tineri şi atât de sus plasaţi Bătrânul fusese înfrânt, iar un atac cerebral îi dăduse lovitura de graţie Să-ţi vezi fiul preşedinte – ce bucurie mai mare ar fi putut avea un tată? Oare bătrânul plăsmuitor de regi îşi sacrificase fiii în zadar? îl pedepsiseră zeii pentru orgoliul personal sau mai mult pentru viaţa de plăceri pe care o dusese? Sau totul nu fusese decât o întâmplare’7 Fiii lui, Jack şi RoberL atât de bogaţi, de frumoşi şi de dotaţi, fuseseră ucişi de nişte nulităţi, care intraseră în istorie asasinându-i pe alţii mai buni ca ei. Nu, îşi zise Kennedy, nu puteau avea niciun tâlc aceste tragedii, nu fusese decât o pură întâmplare. Fiindcă atât de multe lucruri îţi pot schimba soarfc în bine, iar uneori precauţii minore pot stăvili cursul unei tragedii.

Şi totuşi… şi totuşi, nu putea scăpa de acel presentiment ciuda: al nenorocirii. Ce semnificaţie o fi având faptul că, între asasinul pape şi răpitorii Theresei, exista în mod cert o legătură9 Şi de ce trăgeau dt timp şi nu-şi făceau cunoscute condiţiile9 Ce alţi monştri din labiriir urmau să intre în joc? Kennedy îşi zise că toate aceste necazuri îi veneau de la un om complet necunoscut, un arab misterios pe num Yabril şi un tânăr italian numit, culmea ironiei. Romeo.

Singur în întuneric, Kennedy se gândea îngrozit cum s-ar putec sfârşi această istorie urâtă Trăia din nou sentimentul acela de spaimă

de furie care-i era atât de familiar, dar pe care se străduise din răsputer să-l suprime Şi îşi aminti de ziua aceea îndoliată, când auzise vestea şoptită a morţii unchiului său Jack şi ţipătul prelung şi înfiorător a mamei sale.

Apoi. Din mila Domnului, cămările creierului i se descuiară amintirile se risipiră, iar Kennedy adormi în fotoliu.

CAPITOLUL 3

Dintre consilierii prezidenţiali, ministrul justiţiei avea cea mai mare influenţă asupra lui Kennedy. Christian Klee se născuse într-o familie bogată, care se pierdea în negura istoriei, până la zilele k în puţ ale republicii. Fondurile sale băneşti, administrate prin procură, de aşeau acum o sută de milioane de dolari, graţie sfaturilor şi în umărilor naşului său, Oliver Oliphant, zis Oracolul. Nu dusese ni odată lipsă de nimic şi de la o vreme încetase să-şi mai dorească ce 1. Era prea inteligent şi avea prea multă energie ca să o ia pe urmele ac or bogătaşi trândavi, ce investesc în filme, aleargă după femei, se dr, heză, beau sau decad în promiscuitate religioasă. Doi oameni, O colul şi Francis Xavier Kennedy, îl lansaseră în cele din urmă în pe ţică.

Christian şi Kennedy se întâlniseră pentru prima oară la Harvard, ds nu în calitate de colegi, ci ca profesor şi student. Kennedy, care în tu reţe fusese o capacitate, era cel mai tânăr profesor la Harv ard şi pi la dreptul. Christian încă îşi amintea prelegerea lui inauguralã, pe ca; Francis o începuse cu următoarele cuvinte:” Fiecare cunoaşte sa a auzit măcar de măreţia legii. Ea reprezintă forţa prin care statul ce trolează orânduirea politică existentă, care permite menţinerea ci lizaţiei E adevărat, fără domnia legii am fi cu toţii pierduţi. Dar tu ţi minte ce vă spun, legea este şi plină de belele”.

Le zâmbise apoi studenţilor săi şi continuase: „Nu uitaţi că orice le? pe care o scrieţi poate fi eludată. Legea poate fi distorsionată că se ervească o civilizaţie depravată. Cei bogaţi o pot încălca; şi chiar şi zi săraci, dacă au noroc. Sunt avocaţi care tratează legea aşa cum îs ratează proxeneţii protejatele. Judecătorii o vând, tribunalele o tr

leză. Acesta este adevărul adevărat. Dar ţineţi minte, nu putem re înţa la lege, pentru că nu avem ceva mai bun cu care să o înlocuim. P tru că nu există o altă modalitate prin care să încheiem un contract se al cu semenii noştri".

Când absolvise dreptul la Harvard, Christian Klee habar n-avea: a facă cu viaţa lui. Nu-l interesa nimic. Avea milioane, dar nu îl 11 geau nici banii şi de fapt nici dreptul. Era romantic, aşa cum sunt e tinerii.

Femeile îl plăceau. Avea un gen de frumuseţe distinsă, uşor îl rată de expresia pe care i-o confereau trăsăturile clasice şi privirea) i işă. Un fel de doctor Jekyll pe cale de a se transforma într-un k în Hyde, dar de acest lucru nu-ţi dădeai seama decât atunci când; r supărat. Avea în plus acea politeţe desăvârşită a patricienilor bogaţi, şcoliţi de mici. În ciuda tuturor accstor particularităţi. Christian Kke le impunea celorlalţi un respect instinctiv, datorită calităţilor, lui extraordinare. Era pumnul de fier din mănuşa de catifea a lui Kenntdy, dar avea suficientă inteligenţă şi bună-cuviinţă ca să nu afişeze b public acest lucru. Îi plăceau femeile şi avea scurte legături amoroase, dar era incapabil să creadă atât de intens în iubire» încât să se ataşeze trup şi suflet de cinexu Cu toate acestea, Christian căuta cu disperare o cauză căreia să i se devxmezc. ÎI interesau artele, dar nu avea niciun fel de înclinaţie creatoare, niciun talent pentru pictură, muzică sau scris Iar nevoia de a se simţi în siguranţă în societate n paraliza. Pria urmare, Christian Klee nu era neapărat nefericit» ci mai degrabă derutat.

Bineînţeles, o scurtă perioadă de timp se dedase şi el la practică de a consuma droguri; la urma-urmei, drogurile făceau parte din cultura americană în aceeaşi măsură în care făcuseră odinioară parte din imperiul chinez. Şi, pentru prima dată, descoperise ceva uimitor despre sine: nu suporta lipsa de autocontrol pe care o induceau drogurile. Nu-l deranja să fie nefericit, atâta timp cât putea să fie complet stăpân pe mintea şi pe trupul lui. I se părea că pierderea autocontrolului reprezintă faza ultimă a disperării, iar drogurile nu-î produceau nid măcar extazul pe care îl trăiau alţi semeni ai lui. Astifei

că» la vârsta de douăxcci doi de ani, când totul i se aştemea la picioare, Chrfstiaa Klcc simţise că nu exista nimic pe lumea asta care sâ4 atragă sau cart să merite efortul de a i se dedica. Nu simţea nici măcar ceea ce Ha majoritatea tinerilor, şi anume dorinţa de a (ace ca lumea în care trăia să fie mai bună.

Îl consultase pe Oracol, naşul său, pe atunci un „tânăr' de şaptezeci şi cinci de ani, care avea încă o excesivă poftă de viaţă ce le dădea de furcă celor trei amante ale sale.

— Accsta era uns cu toate alifiile în ce priveşte afacerile şi stătea de vorbă cu preşedintele Statelor Unite cel puţin o dată pe săptămână. Oracolul cunoştea cu sigunuiţi secretul acestei vieţi.

Atunci Oracolul îi spusese:

— Alege-ţi ceva» un lucru pe care îl consideri cel mai inutil de făcut şi fă-l câţiva ani de acum încolo. Ceva la care nu le-ai gândii niciodată, un lucru pe care n-ai chef să-l faci Dar care să te cizeleze fizic şi mintal. Încearcă să cunoşti un aspect al lumii despre care crezi um că nu va face nicicând parte din viaţa ta. Nu-ţi pierde vremea.

vată. Eu aşa am intrat în politică. Şi, deşi asta îi surprindea pe amicii i, banii chiar mă interesau. Fă ceva ce deteşti. În trei, patru ani or î se deschidă noi posibilităţi şi ceea ce este posibil devine mai atrăgător A doua zi, Christian depusese o cerere de înrolare la Şcoala ilitară din West Point, unde-şi petrecuse următorii patru ani i ptruindu-se pentru a deveni ofiţer în armata Statelor Unite. Când; Lase, Oracolul fusese întâi uimit, apoi încântat:

— La fix! îi spusese el finului său. N-o să fii niciodată soldat.

— Această experienţă o să-ţi ascută combativitatea.

Aşa că, după patru ani la West Point, Christian rămăsese încă tru ani în armată şi se antrenase în brigăzi speciale de asalt, devenind lestru în lupta cu şi fără arme. Sentimentul că trupul lui putea să-i i ieplinească orice comandă pe care i-o dădea, îl făcea pe Christian i se simtă Dumnezeu.

La vârsta de treizeci de ani, abandonase cariera militară şi acceptase un post la secţia operativă a C.I.A. Devenise astfel ofiţer specializat în operaţiuni clandestine şi-şi petrecuse următorii patru ani

în arena europeană. De aici trecuse în Orientul Mijlociu, unde activase timp de şase ani, urcând în ierarhia secţiei operative a agenţiei, până când o bombă îi retezase un picior. Era o altă încercare, căreia Christian Klee avea să-i facă faţă cu succes, căci învăţase să folosească şi să manevreze atât de bine un dispozitiv protetic, de fapt un picior artificial, încât nici măcar nu şchiopăta. Dar din cauza acestui accident nefericit, cariera lui operativă luase sfârşit şi se întorsese acasă, unde se angajase la o prestigioasă firmă de avocaţi.

Apoi, pentru prima dată în viaţă, se îndrăgostise şi se căsătorise cu o fată în care credea că găsise toate răspunsurile la visurile sale tinereşti. Era inteligentă şi spirituală, frumoasă şi plină de iubire. Timp de cinci ani, Christian fusese fericit în această căsnicie care îi adusese e i copii şi găsise satisfacţie în explorarea labirintului politic prin e e îl călăuzea Oracolul. În sfârşit, se gândea Christian, îşi găsise rostul în viaţă. Apoi urmase nenorocirea. Soţia lui se îndrăgostise de alt bărbat şi înaintase acţiunea de divorţ.

La început Christian fusese şocat, apoi furios. Ştia că e fericit e îi putea soţia lui să nu împărtăşească această fericire? Ce-o schimbase într-atât? O iubise şi îi îndeplinise orice dorinţă. Sigur, fusese ocupat cu serviciul, trebuia să-şi facă o carieră. Dar era bogat, iar ea nu dusese lipsă de nimic. În furia lui, era hotărât să-i refuze orice condiţii, să lupte pentru a i se încredinţa lui copiii, să nu-i cedeze casa pe care soţia lui o voia cu ardoare şi să-i limiteze pe cât posibil drepturile băneşti care îi reveneau unei femei divorţate. Dar mai presus de toate, Christian era uluit de faptul că ea intenţiona să locuiască în propria lor casă cu viitorul soţ. E adevărat că era o proprietate de mărimea unui palat, dar oare nu se gândea că va fi bântuită de amintirile sacre ale vieţii pe care o trăiseră împreună în acea casă? Cu atât mai mult cu cât el fusese un soţ credincios.

Christian se dusese din nou la Oracol ca să-şi verse mâhnirea şi durerea, dar spre surprinderea lui, naşul său nu-i cântase deloc în strună.

— Şi ce dacă i-ai fost credincios? De asta crezi că şi ea ar fi trebuit să fie la fel? Păi cum, dacă n-o mai interesezi? Sigur, e mai în

firea lucrurilor ca un bărbat să-şi înşele soţia. Pentru că, în fond, fidelitatea este măsura de precauţie pe care şi-o ia orice bărbat prudent care ştie că soţia lui îl poate deposeda de casă şi de copii fără un motiv moral. Ai acceptat acest risc când te-ai căsătorit; acum n-ai decât să i te supui.

Pe urmă, ca şi cum n-ar fi fost suficient ce îi spusese. Oracolul îi râsese în faţă:

— Soţia ta a avut de ce să te părăsească. Te-a ghicit, deşi trebuie să-ţi spun că ai jucat destul de bine. Probabil simţea că nu erai niciodată complet fericit. Şi, crede-mă, e mai bine că s-a întâmplat aşa. Acum eşti gata să-ţi asumi adevărata menire în viaţă. Nimic nu-ţi mai stă în cale – o soţie şi nişte copii n-ar fi fost decât un obstacol, pentru că tu eşti în esenţă un om care trebuie să trăiască singur ca să înfăptuiască lucruri măreţe. Şi ştiu asta pentru că şi eu am fost la fel. Soţiile pot fi un adevărat pericol pentru bărbaţii realmente ambiţioşi, iar copiii, ei bine, copiii sunt cauza tuturor tragediilor. Foloseşte-ţi bunul simţ şi experienţa de avocat şi dă-i nevesti-ţi tot ce vrea La averea ta nici n-o să se cunoască. Gândeşte-te că în sfârşit, eşti liber şi că vei fi stăpân pe viaţa ta.

Exact aşa se şi întâmplase.

Scara târziu, în Duminica Paştelui, ministrul de justiţie Christian h ee părăsi Casa Albă, ca să-i facă o vizită lui Oliver Oliphant. Voia s se consulte cu el şi de asemenea să-l informeze că preşedintele F nnedy amânase recepţia care urma să aibă loc la Casa Albă, în e istea zilei de naştere a Oracolului.

Oracolul locuia pe o proprietate împrejmuită cu gard şi extrem e bine păzită. În ultimul an, datorită sistemelor de protecţie costisitoare E; eseră capturaţi cinci spărgători, prinşi în flagrant delict. Presonalul e servicu al Oracolului, care cuprindea un mare număr de oameni t ie plătiţi şi întreţinuţi, includea un bărbier, un valet, un bucătar şi r îi multe cameriste, deoarece bătrânul era încă frecventat de o mulţime e persoane importante care veneau să-i ceară sfatul şi uneori acestor îi isafiri li se ofereau mese sofisticate şi găzduire.

Christian abia aştepta să se vadă cu Oracolul. Îi făceau plăcere e

mpania bătrânului, istoriile lui despre teribile războaie purtate pe» nturile de luptă ale finanţelor, despre stratagemele bărbaţilor în r aţiile lor cu părinţii, soţiile, amantele. Îi vorbea finului său despre e în te puteai apăra împotriva unui guvern care avea o forţă r mstruoasă, o justiţie oarbă, nişte legi înşelătoare şi alegeri libere, e – corupte. Îi spunea toate acestea nu pentru că era un cinic de profesie, e Dentru că era lucid. Dar, în pofida a tot ce ştia, era convins că te poţi r diza în viaţă şi poţi trăi fericit, respectând valorile etice pe care se t zează adevărata civilizaţie. Oracolul era de-a dreptul uluitor.

Oliver Oliphant îl primi pe Christian în apartamentul său de la e jul doi, care constă într-un dormitor mic, şi o enormă sală de baie, li rată în ceramică albastră, unde există un Jacuzzi, un duş cu o băncuţă e marmură şi rezemătoare pentru mâini, fixate în perete. Tot aici 2 îa un mic cabinet de lucru, cu un şemineu impresionant, o bibliotecă ş d cameră de zi primitoare, cu o sofa şi fotolii tapiţate în culori li ninoase.

Oracolul se odihnea în camera de zi, într-un scaun cu rotile n ptorizat, special construit. Lângă el era o masă, iar în faţa lui un oliu şi o altă măsuţă, amenajată cu cele necesare pentru un ceai e; lezesc.

Christian se aşează în fotoliu şi se servi cu ceai şi sandvişuri. Ca întotdeauna, era impresionat de mina Oracolului, de intensitatea privirii lui, remarcabilă pentru un om care tocmai împlinise o sută de ani. Şi i se păru logic că un astfel de om depăşise vârsta banală de şaizeci şi cinci de ani şi ajunsese la o bătrâneţe de-a dreptul impresionantă. Pielea îi căpătase un aspect scorţos, la fel ca şi ţeasta cheală, cu pete hepatice, maronii ca nicotină. Acelaşi aspect de piele de leopard îl ofereau vederii şi mâinile răsărite din mânecile costumului impecabil croit căci vârsta înaintată nu-i domolise Oracolului slăbiciunea pentru eleganţa vestimentară. Sub cravata înnodată lejer, gâtul îi era solzos şi striat şi, în timp ce spatele lat era curbat ca o sticlă. În faţă trupul i se prăbuşea parcă peste un bust mititel, terminat cu o talie atât de subţire, încât i-o puteai cuprinde cu ambele mâini, iar picioarele îi semănau cu două fire dintr-o pânză de păianjen Şi totuşi, trăsăturile feţei nu erau încă răvăşite de moartea cuibărită deja în acest trup consumat de bătrâneţe.

Christian îi turnă ceai Oracolului şi timp de câteva minute se priviră zâmbind, sorbindu-şi băutura.

— Ai venit să-mi spui că s-a amânat petrecerea, zise Oracolul, deschizând discuţia M-am uitat la televizor cu secretarii mei şi le-am, spus că se va amâna, continuă el cu o voce guturală.

— Da. Dar numai pentru o lună Crezi c-o mai duci atât? ripostă Christian zâmbind.

— Evident, rosti Oracolul Rahatul ăla se dă pe fiecare post de televiziune Ţine cont de ce-ţi spun. Băiete, cumpără-ţi acţiuni în companiile TV. Or să scoată o av ere din tragedia asta şi din toate câte or să vină. Companiile astea sunt animalele de pradă ale societăţii noastre.

Se opri un moment şi continuă pe o voce mai blândă:

— Cum suportă prea iubitul tău preşedinte chestia asta?

— Trebuie să-ţi spun că-l admir pe omul ăsta mai mult ca oricând. Îi răspunse Christian. N-am mai văzut pe nimeni în situaţia lui care să suporte o astfel de tragedie cumplită cu atâta stăpânire de sine. E mult mai puternic acum decât după moartea soţiei.

Oracolul îi răspunse cu răceală:

— Când răul cel mai cumplit care ţi s-ar putea întâmpla chiar ţi se întâmplă, şi eşti în stare să-l suporţi, se cheamă că eşti într-adevăr e mai puternic om din lume. Ceea ce, de fapt, s-ar putea să nu fie el ir atât de bine.

Se opri un moment ca să-şi soarbă ceaiul. Buzele lui decolorate şi pite formau o linie albicioasa ca o zgârietură pe faţa cu pete maronii. A Di zise:

— Dacă crezi că nu-ţi încâlci jurământul de credinţă faţă de pi fesiune sau loiahtatea faţă de preşedinte, ce-ar fi să-mi spui şi mie ce; e întâmplă?

Christian ştia că bătrânul pentru asta trăia: să fie acolo, în miezul pi erii.

— Francis este foarte îngrijorat de faptul că terorişti încă nu şi u formulat condiţiile, deşi au trecut zece ore, zise Christian. Crede ci icest lucru nu prevesteşte nimic bun.

— Aşa şi e, îi replică Oracolul.

Pentru o lungă bucată de vreme, tăcură amândoi. Ochii O icolului îşi pierduseră vivacitatea şi aproape nu se mai vedeau, în ropaţi în pungile de piele devitalizată de sub ei.

— Sunt realmente îngrijorat din pricina lui Francis, reluă C istian discuţia. Nu mai poate suporta multă vreme. Dacă Theresei i se întâmplă ceva…

— O să fie o confruntare extrem de periculoasă, îi răspunse O icolul. Ştii, mi-l amintesc pe Francis Kennedy când era copil. Chiar şi tunci mă uimea prin felul în care-şi domina verii. Era un erou în Iscut, chiar şi atunci, în copilărie. Îi apăra pe cei mai mici, aplana ce flicte. Şi uneori făcea mai mult rău decât oricare dintre huliganii ai Adică, le învineţea ochii în numele bunătăţii.

Oracolul se opri din nou şi Christian îi mai turnă nişte ceai fu binte, deşi ceaşca era mai mult de jumătate plină. Ştia însă că b anul nu suporta mâncarea decât ori foarte fierbinte, ori foarte rece. A) i îi spuse:

— Din punctul meu de vedere, o să fac tot ce-mi spune pi jedintele.

Ochii Oracolului se măriră brusc, recăpătându-şi strălucirea.

— În ultimii ani, Chrtistian, zise el, ai devenit un om extrem de de culos. Dar nu şi grozav de original. Au existat întotdeauna oameni, dqi lungul istoriei, şi unii dintre ei erau consideraţi „mari”, care au trebuit să aleagă între Dumnezeu şi ţara lor. Şi au fost oameni foarte credincioşi, de altfel, care au dat întâietate ţării, nu lui Dumnezeu, deşi erau convinşi că vor sfârşi în focul etern al iadului şi asta în cel mai bun caz. Dar, Christian, a venit vremea când trebuie să decidem dacă ne sacrificăm vieţile pe altarul patriei sau ajutăm omenirea să nu piară. Trăim într-o eră nucleară. Cu această chestiune nouă şi interesantă oamenii se confruntă acum pentru prima oară. Gândeşte-te bine: faptul că eşti de partea preşedintelui tău nu pune cumva în pericol omenirea? Vezi, e ceva mai complicat decât să te lepezi de Dumnezeu.

— Nu contează, îi răspunse Christian. Eu ştiu că Francis e mai

bun decât Congresul, Clubul Socrate şi teroriştii.

— M-a surprins întotdeauna uimitoarea ta loialitate faţă de Francis Kennedy, îi replică Oracolul. Şi ştii că circulă nişte bârfe vulgare cum că relaţia voastră nu ar fi tocmai ortodoxă, iar bârfele astea te vizează pe tine, nu pe el. Ceea ce la urma-urmei e ciudat pentru că tu ai femei, în timp ce el nu, cel puţin de la moartea soţiei încoace. Dar nu înţeleg cum se face că oamenii din anturajul lui Kennedy nutresc o asemenea veneraţie pentru el, deşi se ştie că e un nătărău din punct de vedere politic E suficient să te gândeşti la toate legile acelea reformiste şi restrictive pe care a încercat să le îndese pe gâtul de dinozaur al Congresului. Credeam că eşti mai deştept, dar presupun că ai fost manevrat. Şi totuşi, afecţiunea ta exagerată pentm Kennedy rămâne pentru mine un mister.

— Kennedy este exact aşa cum mi-aş fi dorit eu să fiu, îi răspunse Christian. Asta-i tot misterul.

— Atunci, Christian, tu şi cu mine n-am mai fi fost prieteni atâta amar de vreme, îi replică Oracolul. Mie nu mi-a plăcut niciodată Kennedy.

— E mai bun decât ceilalţi, asta-i toată chestia, îi zise Christian Îl cunosc de peste douăzeci de ani şi e singurul politician care a fost sincer cu oamenii, care nu-i minte.

Oracolul păru să-şi umfle trupul mititel şi i-o întoarse lui Christian cu răceală:

— Omul pe care tocmai l-ai descris tu n-ar putea fi niciodată ales preşedinte al Statelor Unite.

Apăsă apoi cu degetele pergamentoase pe butoanele de comandă a scaunului cu rotile şi se lasă pe spate. În contrast cu costumul h hâş, cămaşa de culoarea fildeşului şi dungă albastră a cravatei, faţa li părea o sculptură din mahon.

— Îmi scapă farmecul lui Kennedy, îşi continuă el ideea, dar de îl t noi doi n-am fost niciodată în termeni buni. Acum însă trebuie să t ivertizez. Orice om face o groază de greşeli în viaţă. E omeneşte, e ar inevitabil. Şmecheria însă e să nu faci greşeala care te-ar putea e truge. Fereşte-te de prietenul tău Kennedy, care e atât de virtuos, şi n

uita că răul izvorăşte adesea din dorinţa de a face bine. Fii prudent, C ristian.

— Caracterul nu se schimbă, îi răspunse Christian cu e ivingere.

Oracolul îşi scutură braţele ca nişte aripi de pasăre.

— Ba se schimbă, zise el. Durerea schimbă caracterul. Mâhnirea e asemenea. La fel dragostea şi banii. Iar timpul îl degradează. Hai s ţi spun o istorioară. Pe vremea când eram de vreo cincizeci de ani, a; am o amantă cu treizeci de ani mai tânără decât mine, iar ea avea i frate cu zece ani mai mare decât ea, deci de vreo treizeci. Eram mentorul ei, aşa cum s-a întâmplat cu toate amantele mele tinere, şi mă ocupam de toate problemele ei. Frate-său făcea pe grozavul pe ill Street şi era un om nechibzuit, ceea ce l-a şi băgat în bucluc mai târziu. Ei bine, nu am fost niciodată gelos, iar tipa asta se întâlnea, evident, cu bărbaţi tineri. Când a împlinit douăzeci şi unu de ani, frate-său a dat o petrecere în cinstea ei şi a chemat şi un individ care făcea strip-tease, ca să se producă pentru ea şi invitaţi. Totul era pe a, nimeni nu făcea niciun secret din asta. Numai că eu am fost întotdeauna conştient de înfăţişarea mea anostă, de faptul că, din punct de vedere fizic, femeile nu mă plăceau. Aşa că am luat chestia asta cu strip-tease-ul drept un afront, ceea ce evident ar fi fost sub demnitatea i, a. Timpul a trecut şi am rămas prieteni în continuare, iar fosta mea e antă s-a măritat şi şi-a văzut de carieră. Eu, bineînţeles, mi-am x *zaiX* de amantele mele mai tinere. Peste vreo zece ani, frate-său a i: rât în nişte încurcături financiare, cum se întâmplă cu mulţi indivizi e pe Wall Street. Era vorba de mită, şmecherii cu sume de bani care i 3 încredinţaseră, necazuri serioase care i-au adus vreo doi ani de hisoare şi evident i-au pus capăt carierei. Pe atunci eu aveam deja şaizeci de ani şi eram încă prieten cu amândoi. Dar nu mi-au cerut niciodată ajutorul, de fapt nu ştiau exact ce influenţă aveam. Aş fi putut să-l salvez, dar n-am mişcat un deget, l-am lăsat să se ducă la fund Zece ani mai târziu, mi-a trecut prin minte că nu l-am ajutat din cauza glumei aceleia prosteşti de la ziua soră-şi, când îl invitase pe bărbatul acela mult mai tânăr decât mine Şi nici măcar nu era gelozie, era doar ofensa adusă puterii mele sau celei pe care credeam că o am. M-am gândit adeseori la această

întâmplare şi e unul dintre puţinele lucruri din viaţa mea de care îmi este ruşine. Dar ştii ceva? Niciodată n-aş fi comis un astfel de act la treizeci de ani sau la şaptezeci. De ce l-am făcut la şaizeci? Pentru că, aşa cum îţi spuneam, caracterul se schimbă. Şi în asta constă şi triumful şi tragedia noastră.

Christian se întoarse ca să-şi toarne din coniacul oferit de Oracol. Era delicios şi foarte scump, ca întotdeauna, căci Oracolului îi făcea plăcere să se remarce prin calitatea trataţiilor sale. Şi lui Christian îi plăcea, dar el n-ar îi cumpărat niciodată aşa ceva, cu toate că se născuse bogat, pentru că i se păruse întotdeauna că nu merită asemenea delicii.

— Te ştiu de o viaţă, îi spuse el Oracolului, de peste patruzeci şi cinci de ani, şi nu te-ai schimbat deloc. Săptămâna viitoare împlineşti o sută de ani şi eşti acelaşi om mare cum te-am considerat întotdeauna.

Oracolul clătină din cap.

— Tu mă ştii doar spre bătrâneţe, de pe la şaizeci de ani, până acum, la o sută, ceea ce e egal cu zero La vârsta asta oamenii îşi pierd răutatea, inclusiv forţa de a o genera, şi nu e nici-o şmecherie să fii virtuos la bătrâneţe, cum prea bine ştia farseurul ăla de Tolstoi.

Se opri şi oftă.

— Ei, şi cum rămâne cu petrecerea aceea măreaţă de ziua mea? Ştiu că prietenul tău Kennedy nu m-a plăcut niciodată şi mai ştiu *că tu* ai avut ideea ca recepţia să aibă loc în grădina de trandafiri a Casei Albe şi să fie puternic mediatizată. Ce face Kennedy acum, se foloseşte de criza actuală ca să scape de o obligaţie care nu-i face plăcere?

— A, nu, în niciun caz. Se grăbi să-i răspundă Christian. Kennedy îţi apreciază munca ta de o viaţă şi chiar vrea să dea această recepţie. Doar ştii, Oliver, că ai fost şi mai eşti încă un om mare. Trebuie doar să te ţii bine, asta-i tot Ce dracuv ce mai contează nişte luni când ai o sută de ani?

Făcu o pauză.

— Dar dacă vrei, fiindcă tot nu-l placi pe Francis, putem lăsa pl iurile alea măreţe, ştii, recepţie grandioasă, cronici în mass media, iu

iele şi poza ta în ziare şi la televiziune etc., ete. Poţi să-ţi aranjez oricând o petrecere intimă şi terminăm cu chestia asta.

Îi zâmbi Oracolului, ca să-l asigure că glumeşte. Uneori naşul său prea lua în serios tot ce-i spunea el.

— Mulţumesc, îi răspunse Oracolul, dar nu vreau. Dorinţa mea es să ştiu că trăiesc pentru ceva. De exemplu, pentru o recepţie dată de preşedintele Statelor Unite. Şi ţine minte, Kennedy asta al tău e ic „te şmecher. Ştie că numele meu încă mai înseamnă ceva şi că la a reclama asta n-ar face decât să-i îmbunătăţească imaginea. Îţi sp n eu, Christian, Francis Xavier Kennedy este la fel de viclean ca ui hiul lui, Jack. Pe când Bobby mi-ar fi arătat spatele.

— Nu cred că ai dreptate, îi zise Christian. Adevărul este că din g eraţi a ta ai rămas numai tu, iar protejaţii tăi sunt acum unii dintre ce nai de seamă oameni din ţară. Şi ei abia aşteaptă să-ţi facă onoarea d i veni la ziua ta, ca şi preşedintele de altfel. Să ştii că n-a uitat cât d nult l-ai ajutat în cariera politică. Ba i-a invitat la recepţie chiar şi p imicii tai de la Clubul Socrates, şi doar ştii cât îi detestă. Aşa că, O t / er, aşteaptă şi o să vezi: va fi cea mai reuşită aniversare din viaţa.

— Şi ultima, îi răspunse Oracolul. Deja mă agăţ de viaţă cu a rişiţele astea de unghii.

Christian râse. Până la nouăzeci de ani Oracolul nu vorbise niciodată vulgar, iar acum făcea acest lucru cu inocenţa unui copil.

— Deci s-a aranjat, zise Oracolul. Acum hai să-ţi spun ceva re Titor la oamenii importanţi, inclusiv Kennedy şi cu mine. Până la u lă, toţi oamenii importanţi se autodistrug şi îi distrug pe cei din ji îl lor Nu că aş fi de acord că Francis Kennedy al tău este un om rr e, dar a ajuns totuşi preşedintele Statelor Unite. Numai că acest Îl xi este un truc, aşa cum sunt toate trucurile iluzioniştiior. Apropo, gi i că în lumea artistică se consideră că ceea ce facesun magician ne nici-o legătură cu talentul creator?

Oracolul îşi sumeţi capul, semănând dintr-o dată uluitor de bine rif p bufniţă. Apoi continuă:

— Recunosc că Francis Kennedy nu este un politician tipic. E idealist, mult mai deştept decât sunt în general oamenii politici şi are

scrupule morale, deşi nu cred că abstinenţa sexuală este sănătoasă Dar toate aceste virtuţi sunt un handicap pentru o carieră politică strălucită. Fiindcă un om fără niciun viciu e ca o corabie fără vele.

— Bine, îl provocă Christian. Nu eşti deloc de acord cu ceea ce face Kennedy Dar tu ce ai face în locul lui?

— Nu asta e important, îi răspunse Oracolul. Important este faptul că în aceşti trei ani de când e preşedinte a umblat doar cu jumătăţi de măsură, iar acest gen de politică nu aduce decât necazuri.

Ochii Oracolului se tulburară.

— Sper că petrecerea mea să nu fie amânată prea mult din cauza acestor probleme.

Stătu o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Ce viaţă am avut, nu? Cine a trăit mai bine ca mine? E drept, m-am născut sărac, dar aşa am învăţat să apreciez averea pe care am făcut-o mai târziu. N-am fost arătos niciodată. Şi totuşi, m-am instruit în arta seducţiei şi m-am bucurat de femei frumoase. Am avut un creier brici şi am înv atât din experienţă să fiu milostiv, ceea ce e infinit mai bine decât să fii aşa din naştere. Am dispus de o energie enormă, suficientă ca să-mi ajungă până la bătrâneţe, şi am avut o constituţie bună, pentru că de fapt n-am fost niciodată bolnav. Într-un cuvânt, am avut o xiaţă grozavă şi lungă. Ăsta-i baiul, probabil puţin prea lungă. Nu suport să mă uit în oglindă, deşi, după cum ţi-am spus, n-am fost niciodată un bărbat frumos.

Se opri un moment. Apoi, pe neaşteptate, îi spuse lui Christian:

— Renunţă la funcţia din guvern, Christian. Desolidarizează-te de tot ce se întâmplă acum.

— Nu pot, îi răspunse Christian, e prea târziu.

Se uită cu atenţie la capul pistruiat al bătrânului şi se minună cât de viu era încă creierul acestui om de o sută de ani. Se uită fix în ochii aceia îmbătrâniţi şi tulburi, ca o mare învăluită în ceţuri veşnice, şi se întrebă: va fi şi el vreodată atât de bătrân, cu trupul uscat ca al unei insecte moarte?

La rândul lui, privindu-l pe Christian, Oracolul se miră cât de uşor de citit erau aceşti politicieni. Pe deasupra, erau neştiutori că ni e

copii. Îi era clar că sfatul lui venise prea târziu şi că finul său va ce liţe un act de trădare faţă de el însuşi. Christian îşi termină coniacul şi *î* ridică să plece. Aranjă păturile cu care era învelit Oracolul şi suii după asistentele medicale. Apoi îi şopti la ureche naşului său, cu bilele aproape de pielea aceea lucioasă:

— Oliver, spune-mi adevărul despre Helen Du Pray. A fost una dintre protejatele tale înainte de a se mărita. Ştiu că tu i-ai aranjat debutul în politică. Te-ai culcat vreodată cu ea sau erai prea bătrân? Oracolul clătină din cap.

— Să ştii că n-am fost prea bătrân până la nouăzeci de ani Şi să mai ştii că abia când nu mai poţi să te culci cu o femeie rămâi cu adevărat singur. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, Helen nu m-a plăcut niciodată. Ţi-am spus că nu eram un bărbat arătos. Trebuie să ştii că am fost decepţionat, Helen era foarte frumoasă şi foarte inteligentă, de fapt, ca să recunosc, idealul meu de femeie. N-am putut niciodată să iubesc femeile inteligente, dar urâte – prea îmi semănau. Puteam, în schimb, să iubesc femei frumoase şi proaste, dar mă simţeam ca-n rai când o femeie era şi frumoasă şi inteligentă. Cât despre Helen Du Pray, ştiam că o să ajungă departe, era foarte puternică şi avea o ’G ţa teribilă. Da, am încercat să mă culc cu ea, dar n-am reuşit şi trebuie să-ţi spun că a fost unul dintre puţinele mele eşecuri. Am rămas însă prieteni buni. Era, de fapt, unul dintre talentele ei, să refuze să se culce cu tine şi totuşi să-ţi rămână o prietenă foarte apropiată, iar acest talent e foarte rar, Christian. Aşa mi-am dat de fapt seama că e o femeie extrem de ambiţioasă.

Christian îi atinse mâna şi avu senzaţia că dăduse peste o cicatrice.

— O să te sun sau o să trec să te văd zilnic, îi spuse el naşului îi şi o să te ţin la curent cu ce se întâmplă.

După plecarea lui Christian, Oracolul fu foarte ocupat. Trebuia *i* ransmită informaţiile primite de la Klee membrilor Clubului e – aţe, care erau de fapt personalităţi ale societăţii americane.

xplul nu considera că face un gest de trădare faţă de Christian, la l ţinea foarte mult, căci pentru el afecţiunea ocupase întotdeauna locul

secund. Oliver Oliphant simţea că trebuia să acţioneze acum. Când ţara lui se scălda în ape tulburi. Simţea că e de datoria lui s-o îndrume spre un liman liniştit. Şi de altfel, ce altceva mai putea face un om de vârsta lui ca să simtă că nu trăieşte în zadar? Şi, ca să fie sincer, dispreţuise dintotdeauna legenda asta a clanului Kennedy. Avea acum ocazia s-o distrugă pe vecie.

În cele din urmă. Oracolul o lăsă pe asistentă să se agite în juru! lui şi să-i pregătească patul. Îi veni în minte Helen Du Pray, de data asta doar cu afecţiune, fără dezamăgire. În tinereţe fusese foarte frumoasă, iar frumuseţea ei era potenţată de o vitalitate extraordinară îi ţinuse nenumărate prelegeri despre putere, despre felul în care se poate obţine şi manevra şi mai ales despre cum să te abţii s-o foloseşti Iar ea îl ascultase cu acea răbdare absolut necesară pentru a cucen puterea.

Oracolul îi spusese lui Helen că unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii este felul în care oamenii acţionează împotriva propriului interes. Adesea, orgoliul le ruinează xiaţa, iar invidia şi autoamăgirea îi duc la pierzanie. Şi de ce era oare aşa de important ca oamenii să-şi cultive o anumită imagine despre ei înşişi? Pentru că există, de fapt două categorii de oameni: cei care nu se umilesc niciodată, nu linguşesc nu mint şi nu cedează, nu trădează şi nu înşeală. Şi cei care sunt permanent geloşi şi invidioşi pe soartă mai fericită a celorlalţi. Fusese o pledoarie mai aparte, iar Helen Du Pray o înţelesese perfect. Aşa că îl dăduse la o parte şi-şi continuase drumul fără ajutorul lui, ca să-şi împlinească propriul vis de cucerire a puterii.

Singur în apartamentul său. Oracolul se gândea acum că una dintre neplăcerile cu care te confrunţi când, la o sută de ani, ai o minte clară ca lăcrima, este faptul că-ţi dai seama de ticăloşia inconştienta care zace în tine şi încerci să o exilezi undeva în trecut. Oracolul fusese rănit profund când Helen Du Pray refuzase să facă dragoste cu el Ştia că avea alţi amanţi şi că nu era o puritană. Şi el, la şaptezeci de ani, era încă surprinzător de plin de vitalitate. Această condiţie fizică ieşită din comun se datora însă şi grijii pe care Oracolul o manifestă faţă de sine. Fusese la un centru de întinerire din Elveţia,

unde scăpase de riduri printr-o operaţie estetică de lifting facial. Suportase intervenţii chirurgicale menite să-i redea supleţea pieleii şi acceptase să i se iii cteze substanţe extrase din fetus animal. Dar oasele lui continuau *şi* se sfrijească, articulaţiile să i se anchilozeze şi sângele să i se tr îs forme în apă.

Aşa că, deşi nu-i mai servea la nimic, Oracolul credea că-i în lege pe bărbaţii şi pe femeile îndrăgostite. Chiar când trecuse de şa: eci de ani, avea amante tinere care îl adorau. Oracolul cunoştea bi 3 secretul acestei seducţii: trebuia doar să nu le impună niciodată ui mume gen de comportament, să nu fie gelos şi să nu le rănească se imentele. Amantele sale aveau relaţii şi cu bărbaţi tineri, pe care îi e siderau adevăraţii lor iubiţi, iar pe Oracol îl tratau cu o cruzime în ferentă. Dar pentru el nu conta. Le ademenea cu daruri scumpe, la ouri şi bijuterii, toate de cel mai bun gust. Le lăsa să profite de pi îrea lui, ca să obţină favoruri nemeritate de la societate, ca şi de b îi săi; cu generozitate, dar fără să facă risipă. Oracolul era un om pi lent, aşa că avea întotdeauna trei, patru amante simultan. Şi asta pe tru că şi ele trebuiau să-şi vadă de, propriile vieţi. Uneori se în agosteau şi îl neglijau, alteori plecau în diverse călătorii, sau pur şi mplu erau ocupate să-şi facă o carieră. El nu le putea pretinde să i sacrifice prea mult timp, dar când avea nevoie de compania unei fe ei şi nu doar să facă dragoste, ci aşa, pentru muzica dulce a gl urilor lor şi încântătoarele vicleşuguri inocente, una din patru era în tdeauna disponibilă. Şi bineînţeles, faptul că erau văzute în ze tpania lui la diverse reuniuni mondene le deschidea drumul în eui uite cercuri elitiste în care cu greu ar fi putut ajunge pe cont propriu. Pe iţia socială era unul dintre atuurile lui.

Oracolul nu avea secrete faţă de niciuna din amantele lui, astfel 3ă iecare ştia de existenţa celorlalte. Dincolo de faptul că era mai se iod aşa, Oliver Oliphant era convins în sinea lui că în străfundul u tului, femeilor nu le plac bărbaţii monogami.

Îşi reveni din visare. Ce crud era faptul că-şi amintea de lucrurile pe care le făcuse, mult mai multe decât de cele bune, deşi tot cu a i săi se construiseră centre medicale, biserici, aziluri pentru bătrâni. Di

amintirile despre sine nu-i plăceau. Din fericire, se gândea adeseori la dragoste, conştient de faptul, ciudat şi în acelaşi timp interesant, că – îl rea fusese elementul cel mai comercial din viaţa lui, deşi deţinuse i e pe Wall Street, bănci şi linii aeriene.

Ştia că trăise o viaţă fascinantă, plină de însemnătate, o viaţă de preţ. Uns cu puterea banilor, fusese chemat să participe la evenimente care au zdruncinat lumea. Fusese consilierul puternicilor zilei şi contribuise chiar la modelarea lumii. Şi totuşi, în creierul acesta de o sută de ani era mult mai vie amintirea nenumăratelor amante şi a felului în care el, Oracolul, ştiuse să le domine. Ah, toate acele frumuseţi inteligente şi încăpăţânate, cât de încântătoare fuseseră şi cum îi ceruseră să le ajute, cu judecată lui. Acum erau judecători, directori de reviste şi adevărate forţe pe Wall Street sau stele ale emisiunilor TV de actualităţi. Cât de perfide fuseseră toate în aventurile amoroase cu el şi cum le mai păcălise! Dar nu le lipsise niciodată de ceea ce li se cuvenea. Aşa că acum nu simţea că ar avea vreo vină, ci doar regrete. Căci, dacă vreuna dintre amantele sale l-ar fi iubit cu adevărat, ar fi înălţat-o până la cer. Dar apoi îşi aminti că în realitate nu meritase să fie iubit, iar amantele sale fuseseră conştiente de acest lucru. Dragostea pe care el le-o oferea izvora doar din trupul, nu şi din sufletul său.

La vârsta de optzeci de ani, oasele începuseră să i se taseze Dorinţa fizică apusese şi un vast ocean de imagini tinereşti, pe veci pierdute, îi inundaseră creierul. Aşa că găsise necesar să angajeze femei tinere, cu care să împartă patul, dar nu ca să facă dragoste cu ele, ci pur şi simplu ca să le privească. Ştia evident că, despre această perversiune, literatura vorbea cu dispreţ, şi mai ştia că de ea îşi băteau joc tinerii, care însă aveau să îmbătrânească şi ei. Şi totuşi, ce mângâiere pentru trupul său neputincios să privească acele frumuseţi pe care nu le mai putea devora. Ce plăcere castă să poată privi sânul acela rotund cu pielea albă şi mătăsoasă, împodobit în vârf cu micuţul trandafiraş rozaliu! Şi coapsele acelea misterioase, ale căror rotunjimi radiau parcă o lumină aurie, şi neaşteptatul triunghi pubian, atât de divers colorat, iar apoi fesele, ca două coline care-ţi iau răsuflarea.

Atâta frumuseţe incapabilă să-i resusciteze simţurile moarte pe veci ale trupului, dar care făceau să-i scânteieze miliardele de celule pâlpâitoare din creier. Şi chipurile lor, misterioasele cochilii spiralate ale urechilor, răsucite parcă în căutarea unei mări interioare, ochii imenşi, cu focurile lor concentrate albastre şi cenuşii, căprui şi verzi, strălucind din adâncuri, liniile feţelor, coborând spre buzele lipsite de apărare, deschise deopotrivă pentru plăcere şi durere. Le va privi înainte de a adormi, va mângâia trupul cald, mătasea coapselor şi a feselor, va atinge buzele fierbinţi şi va netezi, ah, atât de rar, cârlionţatul păr pubian, ca să simtă pulsul care palpita dedesubt. Şi se va simţi atât de bine, încât va adormi, iar pulsaţia aceea continuă îi va alunga coşmarurile (Timarurile în care se făcea că îi ura atât de mult pe cei tineri, încât îi diiugea Visa mormane de bărbaţi tineri, îngrămădiţi în tranşee, mii det îarinari plutind în adâncurile mărilor, nemărginita boltă a cerului uii iritä de trupurile exploratorilor spaţiali. Îmbrăcaţi în costume de caânonauţi. Rotindu-se la nesfârşit în găurile negre ale universului.

Visa cu ochii deschişi Dar treaz fiind, recunoştea în visele lui o formă de nebunie senilă, izvorâtă din dezgustul faţă de propriul corp. Îşi rä pielea strălucitoare că ţesutul nou format pe o cicatrice, petele mţonii de pe mâini şi ţeasta cheală, pistruii aceia care prevesteau mintea şi vederea stinsă, slăbiciunea din picioare şi inima care i-o lui razna. Dar mai presus de toate, detesta răul acesta ca o tumoare cai – i cuprindea creierul încă limpede ca lacrimă i Ah. Ce păcat că ursitoarele poposeau la leagănul nou-născuţilor cajă-i norocească cu darurile lor! Copiii n-au nevoie de ele. Bătrânii cai 1 ar trebui să primească astfel de daruri, şi mai ales cei cu mintea clară ca lacrima.

PARTEA A DOUA
SĂPTĂMÂNA PAŞTELUI

CAPITOLUL 4
LUNI

Evadarea lui Romeo din Italia fusese meticulos pregătită. Din Piaţa Sfântul Petru, el şi grupul său fură transportaţi cu maşina la o casă conspirativă. Aici Romeo îşi schimbă hainele, primi un paşaport fals aproape perfect, o valiză gata făcută şi, astfel echipat, fu trecut clandestin graniţa în sudul Franţei. La Nişa se îmbarcă pentru zborul de New York, via Paris. Deşi nu dormise deloc în ultimele treizeci de ore, Romeo rămase treaz. Ştia că această fază a operaţiunii putea să-i joace feste, pentru că era cea mai simplă şi uneori se termina prost din cauza vreunei încurcături neaşteptate sau a unei nesincroni zări stupide în coordonarea operaţiunii.

Mâncarea şi vinul servite în avioanele companiei Air France erau întotdeauna bune şi, încetul cu încetul, Romeo se destinse. Urmărea cu privirea nesfârşita apă verzuie pe deasupra căreia zburau şi întinderea alb-albăstruie a cerului – înghiţi două somnifere, dar un nerv al fricii care-i pulsa în trup îl ţinea treaz. Se gândea la trecerea prin vama Statelor Unite – oare va avea probleme? îşi făcu însă socoteala că, şi dacă ar fi fost prins la intrarea în America, acest lucru nu ar fi afectat cu nimic planurile lui Yabril. Şi totuşi, perfidul instinct de supravieţuire îl ţinea treaz. Romeo nu-şi făcea niciun fel de iluzii, era conştient de suferinţele pe care le va avea de îndurat. Fusese de acord să omită acest sacrificiu de sine, ca să răscumpere păcatele părinţilor să ale clasei sociale şi ale ţării Acum însă, acel misterios nerv al fr îi îi încorda tot trupul.

În cele din urmă. Somniferele îşi făcură efectul, iar Romeo ac îmi. Visă că trage şi că o ia la fugă prin Piaţa Sfântul Petru şi când se re zi. Cu senzaţia că încă mai aleargă, axionul tocmai ateriza pe ac Dportul Kennedy din Nexx York Stewardesa îi întinse haina, iar el îs; uă bagajul de mână din compartimentul de deasupra capului. Îşi ju i perfect rolul când trecu prin x-amă şi ajunse cu bagăjul în piaţa «trală de la ieşirea din aeroport îşi reperă dintr-o ochire oamenii de legătură. Fata purta o căciulă di; chi xerde cu dungi albe Tânărul scoase şi el o căciulă roşie cu o irş; npţie şi şi-o trase pe cap, astfel încât să se xadă că pe ea era scris „jnkees” cu litere albastre Romeo nu purta niciun fel de însemne dJ ecunoaştere, ţinuse să aibă cale liberă. În cazul în care

cexa ar fi ir – s prost Se aplecă şi-şi făcu de lucru cu bagajele, deschizând o g ntă şi prefăcându-se că scotoceşte după ceva, dar de fapt îşi studie ci atenţie oamenii de legătură Nu că ar fi contat, dar nu remarcă nj tic suspect la cei doi Fata era subţire, blondă şi prea osoasă pentru g tul lui, dar faţa ei emana un aer de sobrietate caracteristic fetelor ci preocupări serioase – iar Romeo aprecia aceste calităţi la o femeie. S întrebă cum ar fi în pat şi speră să rămână în libertate destul timp e pă o poată seduce. Ceea ce, de altfel, n-ar fi prea dificil, îşi zise el. F neile îl găsiseră întotdeauna atrăgător şi ştia că din acest punct de xi ere îi era superior lui Yabril. Pe de altă parte, fata x'a face probabil U itura între el şi asasinarea papei şi, pentru o revoluţionară serioasă e ea, faptul de a se culca cu un asemenea erou ar fi reprezentat îi plinirea visurilor ei romantice. Romeo observă că fata nu se apleca s e bărbatul care o însoţea şi nici nu-l atingea măcar, deşi tânărul a – a o figura caldă şi deschisă şi radia o asemenea amabilitate tipic a ericană, încât lui Romeo îi deveni imediat antipatic. În concepţia li americanii erau nişte rahaţi, probabil fiindcă o duceau prea bine *A* zi, în peste două sute de ani să nu fie în stare să-şi facă un partid r oluţionar! Ba, mai mult, nici măcar nu le trecuse prin cap aşa cex a. E i inadmisibil, mai ales într-o ţară care se născuse printr-o rex'oluţie. 1 acest tânăr trimis să-l întâmpine simboliza perfect slăbiciunea de caracter a americanilor. Cu aceste gânduri, Romeo îşi luă bagajele şi se îndreptă spre cei doi.

— Scuzaţi-mă, începu el zâmbind, într-o engleză cu un puternic accent străin. Mi-aţi putea spune de unde pleacă autobuzul spre Long Island?

Fata îşi întoarse capul şi Romeo constată că, de aproape, era mult mai drăguţă. Mai observă şi cicatricea mică de pe bărbie şi dintr-o dată simţi că o doreşte.

— Vreţi să mergeţi la North Shore sau South Shore? îl întrebă ea.

— East Hampton, veni răspunsul lui Romeo.

Fata îi adresă un surâs prietenos, aproape admirativ. Tânărul îi luă lui Romeo unul din bagaje şi îi spuse:

— Urmaţi-ne.

Romeo îi urmă, iar ei îl conduseră spre ieşirea din aeroport Vacarmul traficului şi puzderia trecătorilor aproape că îl buimăciră. Afară îi aştepta un taxi al cărui şofer purta şi el o şapcă foşier de baseball cu inscripţie. Tânărul se urcă lângă şofer, iar fata în spate cu Romeo. În timp ce maşina se angaja pe şosea, fata îi întinse mâna şi se prezentă.

— Mă cheamă Dorothea. Te rog să nu-ţi faci griji.

Îşi murmurară numele şi cei doi bărbaţi din faţă, iar fata continuă:

— O să stai foarte confortabil şi o să fii în siguranţă.

Şi în acel moment, Romeo se simţi ca un Iuda chinuit de cumplite mustrări de conştiinţă. Casa în care îl duseră avea mobilier scump, dar de prost gust: modem şi tipic american. Camera lui cu vedere spre ocean era foarte confortabilă, deşi patul avea o groază de denivelări. Dar asta nu-l deranja prea mult pe Romeo, care ştia că-l va folosi o singură noapte, dacă va reuşi să dormă. Cei doi tineri americani se, străduiră din răsputeri să-i pregătească o cină bună, după care petrecură o seară liniştită în trei, conversând într-un amestec de italiană şi engleză.

Dorothea fu pentru Romeo o adevărată surpriză. Extrem de; inteligentă şi de drăguţă. În plus, se dovedi a nu fi genul de fată care flirtează cu bărbaţii, aşa că Romeo îşi pierdu speranţa de a-şi petrece ultima noapte de libertate dedându-se jocurilor dragostei. Tânărul R hard era şi el deosebit de serios. În mod evident, ghiciseră că era în plicat în asasinarea papei, dar nu puseră niciun fel de întrebări pi ci se. Îl tratau pur şi simplu cu acel respect înspăimântător pe care îl fişează oamenii faţă de o persoană care moare lent de o boală în arabilă. Pe Romeo cei doi îl impresionau. Aveau trupuri miădioase şi cânteiau de inteligenţă, îi compătimeau pe nenorociţii sorţii şi *di* ’Ordau de încredere în convingerile şi forţele lor.

În seara aceea liniştită, petrecută cu cei doi tineri atât de sinceri îr: rezurile lor, convinşi cu atâta inocenţă de nevoia unei adevărate re oluţii, lui Romeo i se făcu greaţă de propria lui viaţă. De ce trebuia n parat ca aeeşti doi oameni drăguţi să fie trădaţi odată cu el? El va fi

liberat în cele din urmă – Romeo credea în planul lui Yabril pe e; e îl considera extraordinar de simplu şi de bine întocmit. De fapt, *st* oferise voluntar să-şi pună gâtul în laţ. Dar cei doi americani erau şi îi revoluţionari adevăraţi, luptau de partea lor. De ce să sfârşească îr atuşe şi să cunoască suferinţele de care aveau parte revoluţionarii? P ţ de o clipă, îi trecu prin cap să-i avertizeze. Dar era necesar ca k îea să ştie că în acest complot erau implicaţi şi americani, aşa că a ştia doi erau oamenii de sacrificiu. Apoi se înfurie pe sine: era prea rr os. Ce-i drept, n-ar fi fost în stare să arunce o bombă într-o grădiniţă, e; Yabril, dar cu siguranţă că era capabil să sacrifice doi adulţi. Şi, la u na-urmei, doar asasinase un papă. Şi-apoi, ce rău li se putea îi impla? Or să stea câţiva ani la închisoare. America era însă atât de b jină, de la cel mai mare până la cel mai mic, că era chiar foarte p; ibil să fie lăsaţi liberi. America, credea Romeo, era o ţară de avocaţi 1 e el de redutabili precum Cavalerii Mesei Rotunde. Erau în stare să s ata pe oricine basma curată.

Aşa că încercă să adoarmă. Dar toate grozăviile ultimelor zile îi învadară din nou mintea, purtate parcă spre el de aerul oceanului ce p rundea prin fereastra deschisă. Din nou ridică arma şi din nou îl vedea pe papă prăbuşindu-se, din nou alerga prin piaţă şi auzea mulţimea adunată la slujbă strigând înfricoşată.

În dimineaţa zilei următoare, care era o luni, la douăzeci şi p rude ore după ce-i asasinase pe papă, Romeo hotărî să se plimbe jj ţărmul oceanului şi să tragă în piept pentru ultima oară aerul tare – a ibertaţii. Coborî scările din casa tăcută şi îi găsi pe Dorothea, şi Richard dormind pe două canapele în camera de zi. Ca şi cum ar fi stat de veghe acolo toată noaptea. Din nou simţi otrava trădării sale. Era ca şi cum această otravă îl mâna să iasă în briza sărată a plajei La prima vedere, ura această plajă străină, tufele cenuşii şi neîngrijite, buruienile sălbatice. Înalte şi galbene şi soarele care se reflecta pe cutiile de băuturi răcoritoate de un roşu fosforescent Lui Romeo 1 se părea că până şi lumina soarelui era mai apoasă, iar primăvara timpurie mai rece pe acest tărâm străin Era bucuros însă că era încă liber, în timp ce trădarea perfidă îşi ţesea plasa Un elicopter alunecă

pe deasupra capului său, după care dispăru din vedere, pe apă se legănau două bărci nemişcate, fără vreun semn de xiaţă la bord. Soarele răsări ca o portocală însângerată şi se auri, pe măsură ce se înălţa pe boltă Romeo se plimbă multă vreme, ocoli golful, iar casă îi dispăru din câmpul vizual. Apoi îl cuprinse panica, poate fiindcă nu mai vedea casa sau poate fiindcă în faţa lui se întindea o adevărată pădure de buruieni înalte şi subţiri. În nuanţe pestriţe de cenuşiu, care ajungeau până aproape de marginea apei. Instinctiv. Romeo se întoarse.

Auzi sirena maşinilor de poliţie şi departe, pe plajă» văzu fulgerările lămpilor semnalizatoare. Se îndreptă în grabă spre ele, fără teamă, fără să se îndoiască de Yabril, deşi încă mai putea fugi. Nu simţea decât dispreţ pentru această societate americană care nu era capabilă nici măcar să organizeze ca lumea capturarea lui. Ce stupizi erau! Dar imediat elicopterul reapăru pe cer. Iar cele două bărci care-i păruseră nemişcate şi pustii porniră în xiteză spre ţărm. Îl cuprinse teama şi panica. Acum ştia că nu mai avea nici-o posibilitate de scăpare, tot ce-şi dorea era să fugă, să fugă. Să fugă. Îşi luă inima în dinţi şi se îndreptă spre casa înconjurată de oameni înarmaţi. Elicopterul se învârtea deasupra acoperişului şi dinspre ambele capete ale plajei continuau să sosească întăriri Romeo tocmai se pregătea să mimeze vinovăţia şi spaimă. O luă la fugă spre ocean, dar din valuri răsăriri câţiv a scafandri. Se întoarse şi goni spre casă Abia atunci îi văzu pe Richard şi Dorothea.

Erau în lanţuri şi cătuşe. Nişte frânghii groase le ţintuiau trupurile la pământ, făcându-i să plângă. Romeo ştia ce simţeau – cândva, demult, trăise şi el experienţa aceasta. Ştia că plângeau de ruşine şi de umilinţă, despuiaţi de orice putere. Dar mai ales stăpânip dJ; roază aceea de nedescris, pe care doar în coşmaruri o trăieşti, de a complet neajutorat. Căci soarta nu le mai era hotărâtă de divinităţi e neioase şi poate milostive, ci de propriii lor semeni neîndurători.

Romeo le zâmbi cu o milă neputincioasă. Ştia că va fi liber în ci zile şi că îi trădează pe aceşti doi revoluţionari cinstiţi, care-i îr) artăşeau crezurile, dar la urma-urmeL fusese o decizie tactică şi ni

una pornită din răutate. Apoi câţiva oameni înarmaţi se năpustiră sj e el şi-l legară cu lanţuri şi cătuşe de oţel.

Departe, în cealaltă zare a acestei lumi al cărei acoperiş ceresc ei străpuns de sateliţi spioni şi a cărei atmosferă era supravegheată d radare miraculoase, peste mările străbătute de nave de război a ericane, care se îndreptau spre Sherhaben, peste continentele tiesite ci hangare ce adăposteau rachete şi armate staţionare înfipte în pământ, e e ax, eau rolul de a acţiona ca nişte paratrăsnete în cazul unor conflicte a late, Yabril lua micul dejun la palat cu sultanul Sherhabenului.

Maurobi credea în liberatatea arabilor, în dreptul palestinienilor 1; p ţară a lor şi considera că Statele Unite sunt bastionul fără sprijinul e xiia Israelul n-ar fi putut rezista. America, credea sultanul, era deci îi micul numărul unu. Înzestrat cu o minte subtilă, lui Maurobi îi s asese complotul pus la cale de Yabril, pentru a destabiliza autoritatea a ericană: ideea ca Sherhabenul, atât de neajutorat din punct de vedere n Litar, să umilească o mare putere îl încântase.

Sultanul ax ea putere absolută în ţara lui: Era putred de bogat şi r trebuia decât să ceară, ca să i se îndeplinească orice dorinţă. De la e Teme însă, nimic nu-l mai satisfăcea. Viaţa îi dex’enise fadă, ca o r incare fără gust, iar Maurobi nu axea niciun viciu prin care să-i r lea savoarea. Respectă legea musulmană şi ducea o existenţă virtuoasă. Datorită uriaşelor profituri obţinute din vânzarea petrolului, 5 erhabenul se bucura de unul dintre cele mai ridicate standarde de viaţă din lume. Sultanul construise şcoli şi spitale noi, iar visul lui era să facă din statul pe care-l conducea o Elveţie a lumii arabe. Singura excentricitate era mânia pentru curăţenie, atât a lui personală, cât şi a micii sale ţări.

Iată de ce Maurobi luase parte la această conspiraţie: se dădea în vânt după aventură, după mizele mari, după lupta pentru idealuri măreţe. Şi era conştient că nu risca mare lucru, nici el personal şi nici ţara lui, la adăpostul miraculos al miliardelor de barili de petrol încătuşaţi sub nisipul deşertului.

Dar Maurobi mai avea şi alte motive puternice ca. Să-l sprijine pe

Yabril: ţinea realmente la acest arab şi îi era recunoscător pentru ajutorul pe care i-l dăduse ca să ajungă sultan. Pe vremea când fusese un prinţ oarecare, în Sherhaben avusese loc o luptă cumplită pentru putere, mai ales după ce se dovedise că subsolul ţării mustea de petrol Companiile petroliere americane îi sprijiniseră pe adversarii lui Maurobi, care, la rândul lor, făcuseră jocul intereselor americane Maurobi, care studiase în străinătate, înţelesese valoarea reală a zăcămintelor de ţiţei şi se luptase ca ele să rămână ale Sherhabenului În micul stat izbucnise războiul civil, iar Yabril, foarte tânăr pe atunci, îl ajutase pe sultan să preia puterea, lichidându-i adversarii Căci sultanul, deşi era un virtuos, admitea că luptă politică avea propriile ei legi.

După preluarea puterii, Maurobi îi oferise lui Yabril adăpost ori de câte ori avusese nevoie. Şi într-adevăr, în ultimii zeci de ani arabul îşi petrecuse în Sherhaben mai mult timp decât oriunde altundeva. Îşi crease o altă personalitate, ca demnitar guvernamental special, într-o funcţie minoră, axând chiar familie – soţie şi copii – şi o casă plină de servitori. Niciun serviciu de spionaj din lume nu reuşise să-i descopere această nouă identitate. De-a lungul celor zece ani, el şi sultanul ajunseseră prieteni apropiaţi. Amândoi respectau Coranul şi îşi făcuseră studiile în străinătate. Îi unea mai ales ura comună faţă de Israel. Ţineau însă să facă o precizare clară: ei nu îi urau pe evrei în sine, ci statul lor oficial.

În ura lui, Maurobi avea un vis secret, atât de bizar, încât nu îndrăznise să-l împărtăşească nimănui, nici măcar lui Yabril. Visa la ziua măreaţă când Israelul va dispărea de pe faţa pământului, iar evreii se vor împrăştia din nou prin lume. Visa că apoi el, Maurobi, îi va ademeni pe oamenii de ştiinţă evrei în Sherhaben. Va înfiinţa o mare universitate, în care să adune toate creierele evreieşti. Fiindcă nu dovedise oare istoria că rasa asta se născuse cu genele genialităţii? Einstein şi alţi oameni de ştiinţă evrei dăduseră omenirii bomba atomică.

Oare câte alte mistere ale lui Dumnezeu şi ale naturii n-ar fi fost în stare să descopere? Şi nu erau tot semiţi? Timpul stinge ura; evreii

şi arabii ar putea trăi în pace, împreună, şi prin ei Sherhabenul ar ajunge o mare forţă. Ah, cum i-ar mai ademeni cu bogăţii şi vorbe linguşitoare! Le-ar respecta toate fandoselile şi obsesiile culturale. Cine ştie ce ar putea ieşi de aici? Poate că Sherhabenul ar deveni o nouă Atenă. Gândul îl acu pe sultan să zâmbească, amuzat de propria sa nerozie. Dar totuşi, ce rău putea să facă un simplu vis?

Numai că, de data asta, complotul lui Yabril se putea transforma în – un coşmar. Imediat după aterizarea avionului, sultanul îl săltase pi şi simplu pe arab, ca să-l ţină sub control. Îi cunoştea ferocitatea şi ibiceiul de a-şi pune amprenta personală pe orice operaţiune. Îl e vocase la palat. Insistase ca Yabril să facă mai întâi o baie şi să se b; bierească, iar apoi să se delecteze cu una din superbele lui cb satoare. Relaxat şi uşor îndatorat faţă de sultan, Yabril se întâlni ci vlaurobi pe terasa închisă cu geamuri şi prevăzută cu aer condiţionat.

— Trebuie să te felicit, îi zise sultanul, convins că putea vorbi d zhis. Coordonarea a fost perfectă şi ai avut noroc. Fără îndoială, A ah tine cu tine.

Îi zâmbi cu afecţiune, după care continuă:

— Am fost deja înştiinţat că Statele Unite sunt gata să-ţi în plinească orice condiţie. Fii mulţumit, ai reuşit să umileşti cea în mare putere a lumii. L-ai asasinat pe cel mai important lider religios al menirii. O să obţii eliberarea ucigaşului papei şi asta e ca şi cum iscuipa pe americani în faţă. Dar nu supralicita. Gândeşte-te ce o *şi* e întâmple mai departe. O să fii omul cel mai hăituit din istoria ax stui secol.

Yabril ştia care era mişcarea următoare. Sultanul o să încerce să coaţa de la el informaţii privind felul în care va conduce negocierile. *P* (tru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Maurobi va încerca să-i 5L e operaţiunea.

— O să fiu în siguranţă aici în Sherhaben, răspunse el. Ca ji tdeauna, de altfel.

Sultanul clătină din cap:

— Ştii la fel de bine ca mine că, după ce se va sfârşi povestea asta, americanii or să-şi aţintească ochii asupra Sherhabenului. Va

trebui să-ţi cauţi alt refugiu.

Yabril râse:

— Da, o să ajung să cerşesc prin Ierusalim. Mai bine ţi-ai face griji pentru îme. Or să afle că ai fost implicat.

— E puţin probabil. Îi răspunse sultanul Nu uita că stau pe cel mai întins şi cel mai ieftin ocean de petrol din lume. Americanii au aici investiţii de cincizeci de miliarde de dolari, cât i-a costat ridicarea oraşului petrolier Dak. Şi chiar mai mult. Nu. Cred că pe mine or să mă ierte mult mai repede decât pe tine şi amicul tău Romeo. Yabnl prietene, te cunosc bine, dar de data asta ai mers cam departe. E într-adevăr o performanţă extraordinară. Te rog, deci, să nu strici totul cu o lovitură hazardată la final, cum faci de obicei.

Făcu o pauză, iar apoi continuă cu o întrebare:

— Când le transmit condiţiile tale?

— Romeo e unde trebuie, zise Yabril. Dă-le ultimatumul azi după-amiază şi spune-le să ne comunice dacă sunt de acord sau nu până cel mai târziu marţi dimineaţa la ora unsprezece, ora Washingtonului Nu voi negocia cu ei.

— Ai mare grijă. Yabril, îi zise sultanul. Dă-le ceva mai mult timp.

Se îmbrăţişară, iar Yabril fu dus înapoi la avionul izolat în mijlocul aerodromului şi controlat acum de trei terorişti şi alţi patni bărbaţi urcaţi la bord în Sherhaben. Un cordon de soldaţi din armata lui Maurobi, desfăşurat la o distanţă de patru sute de metri de aparat ţinea piept mulţimii de spectatori şi reporteri TV, veniţi cu camere de filmare, în dubiţele speciale în care-şi transportau echipamentul.

Yabril urcă la bord incognito: se dădu drept un membru al echipei de aprovizionare care le adusese mâncare şi apă ostaticilor, comasaţi împreună cu echipajul la clasa turistică a aparatului.

La Washington D C. Era luni de dimineaţa, foarte devreme.

— Acum să vedem ce hram poartă Kennedy asta, fu ultimul lucru pe care i-l spusese Yabril sultanului.

CAPITOLUL 5

Adeseori, un om care renunţa la cele lumeşti şi îşi dedică viaţa sdzării semenilor este un adevărat pericol pentru cei din jur. Preşedintele Statelor Unite, Francis Xavier Kennedy, era un astfel de om.

Înainte de-a intra în politică şi de-a împlini vârsta de treizeci de ai Kennedy repurtase succese spectaculoase şi făcuse avere. Se în ebase apoi ce ar merita să facă în viaţă. Fiindcă era credincios, ai a un înalt simţ moral şi în plus, trăise în copilărie tragedia pierderii *ui* hilor, ajunsese la concluzia că nimic n-ar fi fost mai potrivit decât *şi* ndrepte lumea în care trăia, cu alte cuvinte destinul însuşi.

Când fusese ales preşedinte, Kennedy spusese că administraţia lu va declara război tuturor suferinţelor umane şi că el personal va fi re rezentantul milioanelor de oameni care nu-şi puteau permite să p ească grupuri de presiune pe lângă Congres. În împrejurări normale, Ic te aceste declaraţii ar fi părut mult prea radicale electoratului ai srican, dacă n-ar fi fost apariţiile electrizante ale lui Kennedy la te: viziune. Era mai prezentabil decât cei doi unchi celebri şi îşi ir; rpreta rolul mult mai bine. De altfel, avea şi o minte mult mai a uţită, iar ca educaţie le era categoric superior, fiind într-adevăr un o învăţat. Întotdeauna îşi susţinuse discursurile retorice cu o şi îedenie de date statistice, şi prezenta cu o elocvenţă uluitoare şi un d iernământ oarecum caustic cuvântările schematice, pregătite de p sonalităţi eminente din diferite domenii de activitate.

— Dacă e bine educat, obişnuia să spună Francis Kennedy, a: e spărgător, borfaş sau tâlhar va şti să fure fără să prejudicieze pe n îeni. Vor fura la fel ca bancherii de pe Wall Street şi vor deveni e: ierţi în evaziuni fiscale, ca toţi oamenii respectabili din societatea n istră. E posibil ca în felul acesta să prolifereze delincvenţa de înaltă e să, dar cel puţin nimeni nu va fi păgubit.

Kennedy avea însă şi o altă faţă.

— Sunt un reacţionar pentru cei de stânga şi o teroare pentru cei de dreapta, îi spusese el lui Klee, în ziua în care-i dăduse noul regulament al F. B. IUlui, prin care îi atribuia acestui organism vaste puteri discreţionare. Când cineva comite ceea ce se cheamă un act

infracţional, eu îl consider un păcat. Întărirea legii este religia mea. Pentru că acela care comite un delict, se comportă ca un Dumnezeu faţă de altă fiinţă umană. Iar victima trebuie să decidă dacă admite în viaţa ei existenţa unui alt Dumnezeu. Când victima şi societatea acceptă infracţiunile, în orice formă ar fi ele, nu facem altceva decât să distrugem voinţa de supravieţuire a comunităţii. Deci, nici societatea şi nici individul n-au dreptul să ierte sau să reducă pedeapsa. De ce să impunem tirania infractorilor unor oameni care respectă legea şi se conformează pactului social? În cazurile extreme de crimă, atacuri înarmate şi violuri, criminalul zice întotdeauna că este trimisul divinităţii.

— Şi atunci ce facem, îl întrebase Christian zâmbind, îi băgăm pe toţi la închisoare?

— N-avem destule închisori, îi răspunsese Kennedy încruntat.

Christian tocmai îi dăduse ultimul raport statistic, întocmit pe calculator, privind infracţiunile din America. După ce-i studiase preţ de câtev a minute, Kennedy începuse să urle:

— Dacă ar şti oamenii de statisticile astea referitoare la infracţiuni! Şi dacă ar şti câte infracţiuni nu sunt cuprinse în statistici! De cele mai multe ori, spărgătorii, chiar şi cei cu antecedente, scapă de închisoare. Şi uite aşa, viaţa personală a oamenilor, în care guvernul n-are dreptul să se amenstece, libertatea lor nepreţuită şi pactul social sacru dintre guvernanţi şi guvernaţi sunt sistematic încălcate de indivizi înarmaţi, puşi pe furt, crimă şi viol.

Apoi Kennedy îi reprodusese lui Christian pasajul lui favorit din dreptul cutumiar britanic: „Ploaia poate să intre, vântul poate să intre, dar regele, nu”, după care adăugase:

— Ce rahat mai e şi chestia asta? Numai în California sunt de şase ori mai mulţi criminali decât în Anglia într-un an de zile. Iar în America un criminal nu ia nici cinci ani de închisoare. Asta dacă, prin cine ştie ce minune, reuşeşti să-i obţii condamnarea! Toată populaţia Americii este terorizată de câteva milioane de dezaxaţi. Oamenilor le e frică să umble noaptea pe străzi şi îşi păzesc casele cu sisteme proprii de siguranţă care costă treizeci de miliarde de dolari pe an.

Pe Kennedy îl revoltase în mod special un aspect al acestei 3r pleme.

— Ştii că nouăzeci şi opt la sută din infracţiuni scapă nepedepsite? îl întrebase pe Christian. Nietzsche a avut dreptate când a zis că „o Dreptate blândă şi indulgentă le dă apă la moară infractorilor, Şi sli torii bisericii, cu preceptele alea religioase şi milostivenia lor de „al t zic că-i iartă pe delincvenţi. N-au niciun drept să-i ierte, ei, care nu nişte prefăcuţi! Ce poate fi mai cumplit decât să vezi la televizor o femeie a cărei fiică a fost violată şi ucisă în mod bestial, zicând că-i iartă pe ucigaşi? Cine dracu, i-a dat *ei* dreptul să-i ierte?

Şi apoi, spre surprinderea lui Christian, care se simţea puţin pe dinafara subiectului, Kennedy atacase literatura:

— Orwell a greşit total *în 1984*, zise el. Individul este adevărata e ie. Şi Huxiey, în *Mândra lume nouă*, a demonstrat nocivitatea acestui lucru Pe mine însă nu m-ar deranja să trăiesc într-o astfel de mândră lume nouă”, oricum e mai bună decât asta. Pentru că individul e tiranul, nu guvernul.

— Sunt de-a dreptul şocat de cifrele din raportul statistic pe care ţi l-am arătat, îi răspunsese Christian, sincer şi oarecum naiv. În adevăr, oamenii din ţara asta trăiesc sub teroare.

— Congresul trebuie să voteze legile de care avem nevoie, reluase Kennedy. Ziarele şi celelalte mijloace de informare în masă urlă că Declaraţia Drepturilor Omului şi sfânta Constituţie nu sunt respectate.

Făcuse o pauză, ca să vadă ce efect avuseseră cuvintele lui asupra prietenului său. Klee părea oarecum şocat. Kennedy zâmbise şi a nuase:

— Hai să-ţi dezvălui nişte amănunte, indiferent dacă o să crezi sau nu. Ce mă uimeşte e că am discutat despre toate astea cu oamenii cu adevărat grei din ţara asta, cei care au bani. Am ţinut un discurs la lh ui Socrate. Credeam că o să-i intereseze. Dar să vezi surpriză! u uterea să convingă Congresul, dar nu vor s-o facă! Şi nu cred că i işti motivul nici într-o mie de ani. Eu, cel puţin, n-am putut.

Se oprise, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns de la Christian. *Z* ase o grimasă care putea fi luată şi ca zâmbet, dar şi ca expresie î apreţ:

— Cei bogaţi şi cei puternici se pot apăra singuri. Ei nu-şi pun nădejdea în poliţie sau în instituţiile guvernamentale. Au sisteme de pază costisitoare, gardă personală şi sunt inatacabili, pentru că sunt inaccesibili. Iar cei prudenţi nu se încurcă deloc cu dementii din lumea drogurilor. Ei dorm liniştiţi noaptea, dincolo de ziduri electrificate.

Christian se foise, şi luase o gură de coniac. Kennedy continuase:

— În regulă. Uite care-i chestia. Să zicem că facem legi care să stârpească infracţionalitatea. Atunci însă îi pedepsim pe delincventii de culoare mai dihai decât pe ceilalţi. Şi pe urmă ce-or să facă oamenii nedotaţi, needucaţi, fără niciun fel de putere? Ce alt refugiu au împotriva societăţii? Dacă le luăm supapa asta. A infracţiunilor, se vor orienta spre acţiuni politice. Se vor transforma în nişte radicalişti activi şi vor schimba echilibrul politic din ţară. Am putea chiar înceta să mai fim o democraţie capitalistă.

— Chiar crezi asta7 îl întrebase Christian.

— Doamne, cine ştie? oftase Kennedy. Dar cei care conduc ţara cred Şi se gândesc că-i mai bine să-i laşi pe şacali să se înfrupte cu cei neajutoraţi. Ce pot să fure, câteva miliarde de dolari? E un preţ mic. Mii de persoane sunt violate, prădate, ucise, tâlhărite, dar nu contează, li se întâmplă doar unor oameni neînsemnaţi. Mai bine paguba asta minoră, decât o adevărată revoluţie politică.

— Mergi prea departe, îi zisese Christian.

— Se prea poate, răspunsese Kennedy.

— Şi dacă lucrurile ajung într-adevăr prea departe, continuase Christian, o să te trezeşti că apar tot felul de grupuri combatante, de exemplu, un fascism de tip american.

— Dar asta e o formă de acţiune politică, poate fi controlată, îi replicase Kennedy. Grupările astea îi ajută de fapt pe cei care conduc societatea.

Îi zâmbise apoi lui Christian şi luase raportul făcut pe calculator.

— Aş vrea să-l păstrez, zisese el. Să-l pun în ramă şi să-l agăţ pe

perete, în cabinetul meu de lucru, aşa, ca o amintire a zilelor dinainte de numirea lui Christian Klee în funcţia de ministru al justiţiei şi şef al FBIUlui.

Luni, în a doua zi de Paşte, la ora şapte dimineaţa, consilierii pi zidenţiali, membrii guvernului şi vicepreşedintele Helen Du Pray se idunară în sala de consiliu de la Casa Albă. Se întrebau cu toţii, pl îi de teamă, ce măsuri va lua Francis Xavier Kennedy.

În sala de consiliu, şeful C.I.A., Theodore Tappey, aştepta se malul lui Kennedy ca să deschidă şedinţa.

— În primul rând, vreau să vă spun că Theresa este teafără, zi; Tappey. Nimeni n-a fost rănit. Până acum teroriştii n-au formulat ni un fel de condiţii, dar o vor face până diseară şi am fost avertizaţi *ci* rebuie să le îndeplinim imediat, fără negocieri. Procedura obişnuită. L; erai comandoului, Yabril, este un nume celebru în cercurile teroriste şi pare într-adevăr şi în dosarele noastre. De obicei îşi execută singur oj raţiunile, cu sprijin de la grupări teroriste organizate, cum este le mdara Sută.

— De ce legendară, Theo? interveni Klee.

— Nu e chiar ca Aii Baba şi cei patruzeci de hoţi. E vorba de ac uni concentrate ale teroriştiior din diverse ţări.

— Continuă, zise Kennedy tăios.

Tappey îşi consultă însemnările.

— Nu există nici-o îndoială că sultanul Sherhabenului ze îborează cu Yabril. Armata lui păzeşte aeroportul ca să împiedice di e tentativă de salvare a ostaticilor Pe de altă parte, sultanul pretinde *zi* ie e prieten şi îşi oferă serviciile ca negociator. Nimeni nu ştie ce x: p urmăreşte, dar e în avantajul nostru. Sultanul e rezonabil şi îi ierabil la presiuni. Adevăratul pericol e Yabril.

Şeful C.I. A. Ezită, dar apoi, la un semn al lui Kennedy, continuă a i tragere de inimă:

— Yabril încearcă să o racoleze pe fiica dumneavoastră, l muie preşedinte. Au stat îndelung de vorbă, iar el crede că Theresa: potenţială revoluţionară şi că ar da o lovitură de maestru dacă ar vinge-o să dea o declaraţie în care să-şi exprime aprobarea faţă de x

unea lui. Iar ei nu pare să-i fie frică de el.

Nimeni din încăpere nu scoase un cuvânt. Nu era cazul să-l i ebe pe Tappey de unde făcuse rost de aceste informaţii.

Se auzi un zumzet de voci pe hol, urmat de strigătele agitate ale (ipelor de televiziune, care împânziseră peluza din faţa Casei Albe. L pi unul din asistenţii lui Eugene Dazzy intră în sală şi-i dădu superiorului său o notă de mână. Consilierul-şef al preşedintelui o citi dintr-o ochire.

— S-a confirmat? îşi întrebă el adjunctul.

— Da, domnule, se auzi răspunsul.

Dazzy se uită ţintă la Francis Kennedy.

— Domnule preşedinte, zise el, am o veste extraordinară. Asasinul papei a fost prins aici, în Statele Unite. Prizonierul confirmă că el este ucigaşul şi răspunde la numele de cod Romeo. A refuzat să-şi spună numele adevărat. S-a luat legătura cu serviciul de securitate italian, iar detaliile furnizate de prizonier îi confirmă vinovăţia.

Arthur Wix explodă, ca şi cum un musafir nepoftit ar fi dat buzna la o petrecere intimă.

— Nu-mi vine să cred! Ce dracu’ să caute aici?

Dazzy îi explică răbdător că se făcuseră o serie de verificări. Securitatea italiană îi capturase deja pe câţiva din oamenii lui Romeo, i care mărturisiseră totul şi recunoscuseră că Romeo era liderul lor. Şeful securităţii italiene, Francesco Sebbediccio, era renumit pentru capacitatea de a scoate de la vinov aţi mărturisiri complete. De data asta însă nici măcar el nu reuşise să afle de ce fugise Romeo în America şi cum de fusese prins atât de uşor.

Kennedy se apropie de uşile mari cu canaturi din sticlă ce dădeau spre grădina de trandafiri. Urmări cu privirea detaşamentele militare care patrulau prin parcul Casei Albe şi pe străzile învecinate. Şi din nou simţi cum îl cuprinde spaima. Nimic din existenţa lui nu fusese întâmplător Viaţa, îşi zise el, era o conspiraţie cu consecinţe fatale, nu numai între oameni, ci şi între credinţă şi moarte. Se întoarse de la fereastră şi îşi reluă locul la masă. Îşi plimbă privirea prin încăperea plină ochi cu cei mai înalţi demnitari ai ţării, cei mai

înţelepţi şi mai inteligenţi, cei care ţineau în mâinile lor pârghiile puterii. Şi spuse, aproape în glumă:

— Ce ziceţi, punem pariu că astăzi o să aflăm ce vrea teroristul ăla? Şi că una dintre condiţii va fi să-l eliberăm pe asasinul papei?

Toţi se holbară la Kennedy, stupefiaţi.

— Domnule preşedinte, zise Otto Gray, ar însemna să întindă coarda prea tare. Ar fi o pretenţie revoltătoare, imposibil de negociat.

— Serviciile de spionaj n-au descoperit nici-o legătură între câz două. Acte, zise Tappey prudent. Şi ar fi într-adevăr de neconceput cian grup-terorist să lanseze două operaţiuni de o asemenea avengură, în icelaşi oraş şi în aceeaşi zi.

Se opri un moment, după care se întoarse spre Christian Klee.

— Domnule ministru de justiţie, întrebă el, de fapt cum l-aţi p aş pe acest individ… Romeo? întrebă el pe un ton scârbit.

— Printr-un informator pe care îl folosim de ani de zile, răspunse K îe. Am crezut iniţial că e imposibil, dar adjunctul meu, Peter Cloot, a însăt q operaţiune de urmărire extrem de complexă, care pare să fi n sit. Trebuie să vă spun însă că şi eu sunt surprins. Prea nu se leagă n îic.

— Hai să suspendăm şedinţa până aflăm condiţiile puse de U 3rişti, zise calm Francis Kennedy.

Într-o clipă de mare inspiraţie, Kennedy înţelesese întregul plan p care Yabril îl crease cu atâta orgoliu şi iscusinţă. Iar acum, pentru p mă dată, preşedintele Statelor Unite se temea cu adevărat pentru vţa fiicei sale.

Condiţiile lui Yabril fură transmise în seara zilei de luni, prin C citrul de Comunicaţii de la Casa Albă. Intermediar fusese chiar s tanul Sherhabenului, aparent dispus să ajute la o soluţionare a e îllictului. Prima condiţie consta în plata unei sume de cincizeci de n lioane de dolari pentru răscumpărarea avionului; a doua era e perarea a şase sute de prizonieri arabi din închisorile israeliene. A L ia condiţie impunea eliberarea lui Romeo, asasinul papei, recent e pturat, şi transportarea lui în Sherhaben. Se mai specifică, de a menea, că, dacă aceste cereri nu vor fi îndeplinite în douăzeci şi p rude ore, unul din

ostatici va fi împuşcat.

Francis Kennedy şi consilierii lui se întruniră în vasta sufragerie partea de nord-vest a etajului doi de la Casa Albă, ca să discute: erile lui Yabril. La masa străveche urmau să ia loc Helen Du Pray, C xp Gray, Arthur Wix, Eugene Dazzy şi Christian Klee. Kennedy s tea la unul din capetele mesei," avâpd mai mult spaţiu decât ceilalţi.

Francis Kennedy încercă să se pună în locul teroriştiior – Jtdeauna avusese aed st dar al empatiei. Scopul lor principal era să umilească Statele Unite, să-i distrugă imaginea de ţară puternică şi să o minimalizeze în ochii lumii şi chiar în ochii naţiunilor prietene. Kennedy considera această mişcare o lovitură psihologică de maestru, căci cine va mai lua în serios America, dacă va fi nevoită să se târască în noroi, în faţa câtorva terorişti înarmaţi şi a unui mic sultanat plin de petrol? Oare trebuia să permită acest lucru ca să-şi aducă fiica acasă? Şi totuşi, intuiţia îi spunea că scenariul nu era complet, că urmau şi alte surprize. Dar nu spuse nimic; îi lăsă pe ceilalţi din încăpere să-şi prezinte informările.

În calitatea sa de prim-consilier prezidenţial, Eugene Dazzy deschise discuţia. Vocea îi suna răguşit, din cauza oboselii: nu dormise de treizeci şi şase de ore.

— Domnule preşedinte, începu el. Noi considerăm că trebuie să ne conformăm condiţiilor puse de terorişti doar în anumite limite. Adică, să-l eliberăm pe Romeo, dar să-l predăm nu lui Yabril, ci guvernului italian, ceea ce ar fi corect din punct de vedere legal. Nu suntem de acord că trebuie să le plătim banii pentru avion şi nici nu putem determina Israelul să-i elibereze pe prizonierii arabi. În felul ăsta n-o să părem prea slabi, dar nici n-o să-i provocăm. Iar când Theresa va fi acasă, o să ne putem ocupa de terorişti.

— Promit că această problemă va fi rezolvată în cel mult un an, zise Klee.

Francis Kennedy rămase tăcut o lungă bucată de timp, apoi spuse:

— Nu cred c-o să meargă.

— Acesta este răspunsul nostru oficial, îi replică Arthur Wix.

Neoficial, putem promite că Romeo va fi eliberat necondiţionat, că plătim răscumpărarea şi ducem tratative şi cu Israelul. Cred că aşa o să ţină. Cel puţin mai tragem de timp şi putem continua negocierile.

— N-are ce să strice, zise şi Dazzy. În astfel de situaţii, ultimatumul face parte din procesul negocierilor, e de la sine înţeles. Termenul limită de douăzeci şi patru de ore nu înseamnă nimic.

Kennedy le cântări sfaturile.

— Nu cred că o să meargă, zise el din nou.

— Noi da. Îi răspunse Oddblood Gray. Francis, trebuie să fii foarte prudent. Congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino mi-au sjis că s-ar putea ca membrii Congresului să-ţi ceară să te retragi dl actuala criză, din cauza implicării tale personale. Ar fi o întorsătură ci rem de periculoasă.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, îi răspunse Kennedy.

— Lasă-mă să tratez eu cu Congresul, se oferi vicepreşedintele L Pray. Să fiu eu paratrăsnetul şi să discut cu ei concesiile la care şi item dispuşi.

— Francis, zise Eugene Dazzy, în loc de concluzie, în situaţia a a de criză trebuie să ai încredere în judecata noastră colectivă. S ntem consilierii tăi şi ştii că te vom apăra şi vom acţiona cum e mai b ie pentru tine.

Kennedy oftă şi rămase tăcut o vreme, însă în cele din urmă r ţi:

— În cazul ăsta, daţi-i bătaie.

Peter Cloot se dovedise a fi extraordinar de eficient ca director a iunct al F.B.I. Era uscăţiv ca o scândură, dar vânos, iar mustaţa r că şi îngrijită nu-i atenua deloc asprimea feţei osoase. Pe lângă e lităţile sale evidente, Cloot avea însă şi defecte. Se achita cu prea r iltă intransigenţă de responsabilităţile care-i reveneau şi îşi îndeplinea e prea multă patimă îndatoririle de serviciu, iar pe deasupra credea e esiv în siguranţa internă. În seara aceasta, negru de supărare, îl î ampină pe Christian întinzându-i un braţ de însemnări şi o scrisoare e trei pagini, pe care i-o dădu separat.

Christian citi mesajul scris cu litere tăiate din ziare. Cunoştea ţ nul acesta de scrisori tembele, care avertizau că o bombă artizanală

ea să explodeze undeva, în centrul New York-ului.

— De asta m-ai scos din biroul preşedintelui? îl întrebă Christian I Cloot.

— N-am vrut să vă spun înainte de a face toate verificările sibile. Şi se pare că nu e o glumă.

— O, Doamne, zise Christian, nu acum!

Câţi din nou scrisoarea adresată ziarului *The New York Times*, data aceasta mult mai atent, cu toate că varietatea caracterelor şi pectul de pictură avangardistă trăsnită îl zăpăceau. Se aşează la birou şi reciti mesajul pe îndelete, cuvânt cu cuvânt. Parcurse întâi paragrafele colorate cu carioca verde, care reprezentau partea cea mai importantă a mesajului şi care spuneau: „Am plasat o armă nucleară cu putere de minimum o jumătate de kilotonă şi maximum două kilotone în centrul oraşului New York. V-am scris această scrisoare ca să o publicaţi şi să-i avertizaţi pe locuitorii din centru să evacueze zona, ca să nu păţească ceva. Bomba va exploda peste şapte zile de la data de mai sus. Prin urmare, vă daţi seama cât de important este să publicaţi această scrisoare fără întârziere”.

Klee se uită la dată: explozia ar fi urmat să se producă joi. Continuă să citească:

„Am întreprins această acţiune pentru a demonstra poporului american că guvernul trebuie să colaboreze cu restul lumii, pe principiul egalităţii, pentru a ţine sub control energia nucleară sau, în caz contrar, planeta noastră e pierdută. Trebuie să vă spunem că nu ne puteţi mitui nici cu bani şi nici cu altcev a Dar veţi salva mii de vieţi omeneşti dacă veţi publica această scrisoare şi veţi evacua centrul oraşului. Ca să vă convingeţi că scrisoarea nu este o păcăleală, analizaţi plicul şi hârtia în laboratoarele guvernamentale. Veţi găsi pe ele urme de oxid de plutoniu Publicaţi scrisoarea imediat”.

Restul mesajului era, de fapt, o prelegere despre moralitatea politică şi cerea într-o manieră lispită de patetism că Statele Unite să înceteze fabricarea armelor nucleare.

— Ai examinat-o? îl întrebă Christian pe Peter Cloot.

— Da, răspunse acesta, şi într-adevăr conţine urme de plutoniu.

Literele sunt tăiate din ziare şi reviste, dar ne-au oferit deja un indiciu. Cel sau cei care au compus mesajul au fost suficient de deştepţi ca să folosească ziare din toată ţara. Totuşi, literele tăiate din ziarele care apar în Boston sunt ceva mai multe. Am şi trimis cincizeci de oameni acolo, să dea o mână de ajutor biroului federal.

— Ne aşteaptă o noapte lungă, zise Christian oftând. Hai să nu facem din ţânţar armăsar. Şi ai grijă să nu afle mass media. Postul de comandă în problema asta va fi biroul meu şi vreau ca toate hârtiile să-mi fie trimise mie. Preşedintele are şi-aşa destulă bătaie de cap, nu mai are nevoie şi de chestia asta. Hai s-o rezolvăm rapid. De altfel e un rahat, ca toate celelalte scrisori smintite de genul ăsta.

— În regulă, zase Peter Cloot. Dar să ştiţi că într-o bună zi una t o să fie adevărată.

Se anunţa o noapte lungă Rapoartele continuau să curgă Fusese îl Dimat directorul Agenţiei pentru Energie şi Cercetări Nucleare, care. K andul lui, alertase echipele de urmărire ale Agenţiei. Aceste echipe erau formate din oameni special recrutaţi, dotaţi cu echipamente de detectare sofisticate pentru depistarea bombelor nucleare ascunse.

Christian şi Cloot luară masa la birou şi citiră rapoartele E ident, *The New York Times* nu publicase scrisoarea şi, ca de obicei, a redase F.B.I – ului. Christian îl sună pe directorul ziarului şi îi ceru s Dprească publicarea scrisorii până la terminarea inv estigaţiilor Era ş ista o chestie de rutină De-a lungul anilor, ziarele primiseră mii de a fel de mesaje, dar din cauza sărbătorii Paştelui. Aceasta din urmă a nsese le ei luni în loc de sâmbătă.

Cu câtva timp înainte de miezul nopţii, Cloot se întoarse la b oul lui, ca să afle ultimele noutăţi de la oamenii săi, ce ţineau legătura h îlonic cu agenţii de pe teren, majoritatea trimişi la Boston Se p miseră sute de telefoane, iar Christian nu prididea să citească r poartele care curgeau întruna. Mai mult decât orice, nu dorea să-l îi povăreze pe Kennedy şi cu această problemă. Îi trecu la un moment e prin minte că povestea ar putea să fie încă o verigă din complotul t oriştiior, dar apoi se gândi că nici chiar ei n-ar îndrăzni să joace pe ri ze atât de mari.

Probabil că era doar o altă aberaţie a societăţii, h îi fuseseră şi alte ameninţări cu bombe nucleare, ian sate de smmtiţi e e pretindeau că plasaseră te miri unde bombe atomice artizanale şi e, e apoi cereau răscumpărări de zece până la o sută de milioane de e ari. Într-o scrisoare se ceruse chiar un pachet cu acţiuni pe Wall S eet, la *IBMy General Motors*, *Sears*, *Texaco* şi câteva companii s scializate în tehnologie genetică. Scrisoarea fusese înaintată

1 parlamentului Energiei, pentru întocmirea unui portret psihologic

2 expeditorului, iar răspunsul fusese clar: ameninţarea cu bomba era *t* să, dar teroristul avea o groază de cunoştinţe pnxind bursa de valon *a* eastă descoperire dusese la prinderea infractorului, care era un însemnat agent de bursă de pe Wall Street, ce îşi escrocase-clienţii şi căuta o scăpare.

Probabil că şi de data asta era tot o păcăleală. Îşi zise Christian Numai că, până una alta, crea probleme. Se vor cheltui sute de milioane de dolari Din fericire, în astfel de cazuri, ziarele nu îndrăzneau să dea publicităţii nimic. Erau câteva lucruri cu care nici măcar afurisiţii ăia de ziarişti cu sânge rece nu îndrăzneau să se joace. Ştiau că legea prixind controlul bombelor atomice prevedea că anumite chestiuni erau strict secrete şi mai ştiau că, dacă ar fi încălcat aceste articole din lege, ar fi făcut cu mâna lor o gaură enormă în zidul libertăţii presei stipulată în Declaraţia Drepturilor Omului, în spatele căreia se baricadau.

Christian îşi petrecu următoarele ore rugându-se că toată povestea asta să se sfârşească. Şi să nu fie nevoit a doua zi dimineaţa să-i pună în cârcă preşedintelui şi această povară nenorocită.

CAPITOLUL 6

În Sultanatul Sherhaben. Yabril stătea în uşa avionului deturnat pregătindu-se pentru următorul act pe care trebuia să-l joace. Ieşi apoi din starea de concentrare absolută şi studie deşertul din jur. Sultanul ordonase să fie amplasate pe aerodrom rachete şi un radar. O divizie blindată forma un cordon care nu permitea maşmilor televiziunii şi mulţimii enorme din spatele lor să se apropie la mai mult de o sută de

metri de avion. Yabril se gândi că a doua zi trebuia să ordone ca mulţimea de oameni şi maşinile TV-ului să fie lăsate să vină mai aproape, chiar mult mai aproape. Nu exista, de altfel, riscul unui atac. Avionul era tiesit cu explozibil şi Yabril ştia că. În orice moment, putea să arunce totul în aer, transformând carnea, oasele şi metalul în fărâme mai mici decât grăunţele de nisip deşertic.

În cele din urmă. Se îndepărtă de uşa axionului şi se aşează lângă Theresa Kennedy. Erau singuri în cabina de la clasa întâi. Gărzile formate din terorişti îi ţineau pe pasagerii ostatici la clasa turistică, iar alţii păzeau echipajul axionului, aflat în carlingă.

Yabril făcu tot posibilul ca Theresa să se simtă în largul ei. Îi spuse că pasagerii, ostatici ca şi ea, erau bine trataţi. Evident că nu se bucurau chiar de tot confortul Dar asta era xalabil şi pentru ea, ba chiar şi pentru el

— Ştii doar că e în interesul meu să nu ţi se întâmple nimic rău, îi puse el fetei, cu prefăcătorie.

Theresa îl credea. În ciuda evidenţelor, faţa aceea întunecată, rilă, îi trezea simpatie şi, deşi ştia că era un tip periculos, nu simţea a: rsiune faţă de el. În inocenţa ei, credea că poziţia ei socială o făcea u ulnerabilă.

— Ai putea să ne ajuţi, îi spuse Yabril, pe un ton aproape rugător. A putea să-i ajuţi şi pe ceilalţi ostatici. Cauza noastră e dreaptă, chiar îi ai spus-o cu câţiva ani în urmă. Atâta doar că organizaţia evreilor a ericani a fost prea puternică şi ţi-a închis gura.

Theresa clătină din cap.

— Sunt sigură că ai motivele tale, toţi le au. Dar oamenii n – inovaţi din avionul ăsta nu ţi-au făcut niciodată vreun rău, nici ţie ş îici cauzei tale. Ei n-ar trebui să sufere pentru păcatele duşmanilor t.

Lui Yabril îi plăcea în mod deosebit faptul că era curajoasă şi îi eligentă. Îi plăcea şi faţa ei, de păpuşă americană, atât de prietenoasă ş ie drăguţă. Şi din nou fu surprins de faptul că nu-i era frică de el, r se temea de ceea ce ar fi putut să i se întâmple. Orbirea aristocraţilor, î zise Yabril, care nu sunt în stare să-şi recunoască soarta, orgoliul i; olent al celor bogaţi şi puternici. Şi desigur, o moştenire de familie.

— Domnişoară Kennedy, zise Yabril pe un ton curtenitor, z emenind-o să-l asculte, ne este bine cunoscut faptul că nu eşti genul e femeie americană răsfăţată, şi că îi înţelegi pe cei săraci şi oprimaţi.

Îndoieşti chiar şi de dreptul Israelului de a expulza alţi oameni din vdpria lor ţară, pentru a-şi întemeia acolo un stat pe picior de război, i iate că o să-ţi exprimi aceste opinii pe bandă video, ca să le audă 1 ită lumea.

Theresa Kennedy se uită cu atenţie la faţa lui Yabril. Ochii lui

— Prui erau umezi şi calzi, iar zâmbetul îi dădea feţei prelungi şi

— Unecate un aer aproape adolescentin.

Theresa fusese educată să aibă încredere în lume şi în oameni.

— Şi în propria inteligenţă şi în convingerile personale. Vedea că omul dea cu adevărat în ceea ce făcea şi, fapt oarecum curios, îi inspira respect.

— S-ar putea să fie adevărat ce spui tu. Dar n-aş face niciodată ceva care să-i dăuneze tatălui meu, zise Theresa, refuzându-l politicos.

Se opri un moment, iar apoi continuă:

— Şi nu cred că metodele tale sunt inteligente. Nu cred că teroarea şi crima pot schimba ceva.

Răspunsul Theresei trezi în Yabril un val de dispreţ. Cu toate acestea, îi replică pe un ton cumpătat:

— Israelul s-a întemeiat pe teroare şi pe banii americanilor N-ai înv atât despre chestia asta la colegiu? Noi am învăţat de la Israel dar fără minciunile voastre. Iar şeicii arabi ai petrolului nu ne-au dat niciodată bani cu atâta generozitate cum au făcut filantropii voştri evrei cu Israelul.

— Eu cred în Statul Israel, zise Theresa. Şi cred de asemenea că poporul palestinian ar trebui să aibă o ţară a lui. Dar n-am nici-o influenţă asupra tatălui meu. Ne certăm tot timpul. Însă nimic nu justifică ceea ce faci tu acum.

Yabril începu să-şi piardă răbdarea.

— Trebuie să înţelegi că acum eşti la dispoziţia mea, îi spuse el Theresei. Le-am expus condiţiile mele. După termenul limită, la fiecare oră va fi împuşcat un ostatic. Iar tu vei fi prima!

Spre surprinderea lui Yabril, pe faţa Theresei nu se văzu nici urmă de teamă. Putea o femeie care se bucura de atâta protecţie să fie atât de curajoasă? Sau era doar proastă? Yabril era curios să afle. Până acum i se acordase un regim special. Fusese ţinută separat în cabina de clasa întâi, iar gărzile o trataseră cu cel mai înalt respect. Theresa păruse foarte furioasă, dar se calmase, sorbindu-şi ceaiul pe care i-l servise Yabril. Îşi ridică ochii spre el, iar atunci Yabril observă cât de frumos îi încadra părul blond, trăsăturile delicate ale feţei Pleoapele îi erau vineţii de oboseală, iar buzele nerujate băteau într-un roz destul de şters.

— Doi dintre unchii mei după tată au fost ucişi de nişte oameni ca tine. Moartea mi-a însoţit întotdeauna familia. Iar tatăl meu şi-a făcut griji din pricina mea când a ajuns preşedinte. M-a avertizat că lumea e plină de oameni ca tine, dar n-am vrut să-l cred. Dar acum sunt curioasă. De ce te porţi ca un ticălos? Crezi că înspăimânţi întreaga lume dacă omori o fată?

Poate că miv îşi zise Yabril, „dar am omorât un papă”. Theresa nsjnu ştia asta: încă nu. Pentru o clipă fu tentat să-i spună. Să-i ria. Urisească întreaga conspiraţie grandioasă de subminare a înd citaţilor care le inspirau teamă oamenilor: puterea marilor naţiuni pi marilor biserici. Şi să-i mai spună că frica de putere putea fi iisjusă prin acte individuale de terorism. Se abţinu însă şi o bătu uşor pe jmăr, ca şi cum ar fi vrut să o liniştească.

— N-o să-ţi fac niciun rău, îi zise Yabril. Or să negocieze, via însăşi e un târg. Şi noi doi când vorbim, negociem. Fiecare act eşl din comun, fiecare cuvânt jignitor sau de laudă este un târg. Şi nu luairea în serios ce ţi-am spus.

Ea râse. Lui Yabril îi făcea plăcere că fata îl considera spiritual, rhj esa îi aducea aminte de Romeo; avea aceeaşi pasiune înnăscută peiru micile plăceri ale vieţii, chiar dacă era vorba de un joc de cuvinte.” Iad va, Yabril îi spusese lui Romeo: „Dumnezeu este cel mai mare eiiisvv iar Romeo aplaudase încântat.

Deodată inima îi zvâcni şi îl năpădi un val de greaţă. Îi era ui ie pentru că voia să o farmece pe Theresa. În orgoliul lui, crezuse: a

epăşise vârsta unor astfel de slăbiciuni. Măcar de-ar convinge-o Ăliregistreze banda aia video, atunci n-ar mai fi obligat s-o ucidă!

CAPITOLUL 7

Marţi

Marţi dimineaţa, după nefasta Duminică a Paştelui, preşedintele icis Xavier Kennedy se duse în sala de proiecţie a Casei Albe ca să îl) neze o înregistrare video, făcută pe ascuns în Sherhaben, pe care: lA reuşise să pună mâna.

Camera de proiecţie de la Casa Albă era o încăpere anostă, cu bl Iii de un verde şters, pentru demnitarii de prim-rang, şi scaune nlilice pliante, pentru oficialii neguvernamentali. Din asistenţă făceau ie angajaţi ai C.I.A., secretarul de stat, ministrul apărării, ambii îl iersonalul aferent, şi consilierii prezidenţiali. Se ridicară cu toţii când intră preşedintele Kennedy se aşează într-un fotoliu verde Directorul C I.A., Theodore Tappey, stătea lângă ecran, ca să dea explicaţiile necesare.

Începu filmul Pe ecran apăru un camion, tras în partea din spate a axionului deturnat. Muncitorii care descărcau proviziile purtau pălării cu bor lat. Ca să-i ferească de soare. Erau îmbrăcaţi cu pantaloni maro din stofa, cu ţesătura în diagonală şi cămăşi din bumbac de aceeaşi culoare, cu mâneci scurte. Filmul îi prezentă pe muncitori când tocmai ieşeau din ax ion, după care se opri pe imaginea unuia dintre ei. De sub pălăria pleoştită ieşeau în relief trăsăturile lui Yabnl – faţa osoasă şi întunecată, ochii scânteietori şi zâmbetul dispreţuitor Yabril se sui împreună cu ceilalţi în camionul care transporta proviziile.

Filmul se întrerupse, iar Tappey dădu explicaţiile de rigoare

— Camionul s-a dus la palatul sultanului Sherhabenului. Avem informaţii că au ţinut un banchet în toată regulă, inclusiv cu dansatoare După banchet, Yabril s-a întors la axion în acelaşi fel. În mod sigur sultanul este şi el implicat în aceste acte de terorism.

Vocea secretarului de stat răsună în întunericul sălii:

— Sigur numai pentru noi Serviciile secrete de spionaj sunt

întotdeauna suspicioase. Şi chiar dacă am dovedi chestia asta, n-am putea-o face publică, fiindcă ar răsturna echilibrul politic din Golful Persic. Am fi obligaţi să luăm măsuri represixe, ceea ce ar lovi în interesele noastre majore.

— Iisusc Cristoase! bâigui Otto Grav.

Christian Klee râse fără reţineri, iar Eugene Dazzy, care ax-ea darul de a scrie pe întuneric – semnul caracteristic al unui geniu administratix; cum le spunea el tuturor – lua notiţe pe un blocnotes.

Şeful C. I. A. Continuă:

— Iată la ce se reduc informaţiile noastre. O să primiţi o dare de seamă detaliată cexa mai târziu. Se pare că e vorba de o echipă operatix-a, finanţată de gruparea teroristă internaţională Prima Sută sau, cum i se mai spune uneori. Arhanghelii Violenţei. Organizaţia e alcătuită din grupuri revoluţionare de orientare marxistă de la universităţi de elită din mai multe ţări şi pune la dispoziţie baza materială şi casele conspirative. Acţionează în special în Germania Italia. Franţa şi Japonia şi doar vag în Irlanda şi Anglia. Dar, conform iniirmaţiilor noastre, nici măcar Suta n-a cunoscut cu precizie arjergura operaţiunii. Membrii ei au crezut că punctul final era asignarea papei. Prin urmare, reiese că doar acest individ, Yabril, şi sie anul Sherhabenului controlează conspiraţia.

Se reluă filmul. În imagine apăru avionul izolat pe pistă, precum şilielul de soldaţi şi tunuri antiaeriene care împiedicau orice apropiere ddiparat. Se vedea, de asemenea, mulţimea de oameni, aflată la o dJ anta de peste o sută de metri de aparatul sechestrat.

Auziră vocea directorului C.I.A., care însoţea cu explicaţii diularea filmului:

— Din acest film şi din alte surse reiese clar că nu poate fi vi ba de o misiune de salvare. Doar dacă nu luăm cu asalt întregul sjianat. Evident, însă, că Rusia nu va accepta acest lucru şi probabil cliici celelalte state arabe. Pe de altă parte, peste cincizeci de miliarde di dolari americani au fost investiţi pentru ridicarea oraşului Dak, ci e este şi el tot un fel de ostatic. Nu avem intenţia să dăm cu piciorul ai; stor cincizeci de miliarde de dolari investiţi de cetăţenii americani.

Ilbuie să adăugăm şi faptul că depozitele de rachete sunt deservite în cât mai mare parte de mercenari americani. Dar iată nişte imagini d e mi se par extrem de interesante.

Pe ecran apăru imaginea instabilă a interiorului avionului i. Uniat. Se vedea clar că aparatul de filmat era manevrat manual, iar ctnera se mişca pe culoarul de la clasa turistică, prezentând mulţimea de pasageri înspăimântaţi, legaţi cu centurile de siguranţă pe locurile li. Camera reveni la cabina de clasa întâi şi se fixă pe un pasager. Apoi în cadru apăru Yabril. Purta pantaloni de bumbac maro deschis, o cămaşă cu mâneci scurte, de culoarea deşertului de afară. Filmul surprinsese stând lângă singurul pasager din cabină, care se dovedise a fi Theresa Kennedy. Cei doi păreau să discute animat şi amical. Faţa şieresei Kennedy era luminată de un zâmbet uşor amuzat şi, privind această scenă, taică-său abia se abţinu să nu-şi întoarcă ochii. Era un zâmbet pe care-l văzuse de multe ori în copilărie, zâmbetul oamenilor aflaţi în turnul de fildeş al puterii, cărora nici măcar nu le trecea prin cap ideea că ar putea fi atinşi de răutatea criminală a semenilor lor. Francis Kennedy văzuse adeseori acest zâmbet pe faţa celor doi unchi ai săi care sfârşiseră asasinaţi.

— Cât de recent e filmul şi cum aţi făcut rost de el? îl întrebă Kennedy pe directorul C.I.A.

— A fost făcut acum 12 ore, răspunse Tappey, şi l-am cumpărat cu bani grei, evident de la cineva din anturajul teroriştiior. Vă pot da detalii în particular, după această întrunire, domnule preşedinte.

Kennedy dădu din mână. În semn că nu-l interesau detaliile.

— Alte informaţii, continuă Tappey. Niciunul dintre pasagen nu a fost agresat. Şi. Ceea ce e destul de curios, toate femeile din grupul terorist au fost înlocuite, în mod sigur cu acordul tacit al sultanului Mie această mişcare mi se pare oarecum de rău augur.

— În ce sens? întrebă Kennedy tăios.

— Toţi teroriştii din axion sunt bărbaţi, zise Tappey. Sunt mai mulţi, cel puţin zece. Şi înarmaţi până în dinţi. E posibil să fie decişi să-i ucidă pe ostatici în cazul în care ar fi atacaţi. Şi probabil că se gândesc că femeile n-ar fi în stare de un asemenea măcel. După opinia

Serviciului de Spionaj, orice acţiune de salvare prin forţă este exclusă

— Poate folosesc alţi oameni pur şi simplu fiindcă e o altă fază a operaţiunii, zise Klee cu asprime Sau poate că Yabril se simte mai în largul său printre bărbaţi – la urma-urmei. E arab.

Tappey îi zâmbi şi-i răspunse:

— Chris, ştii la fel de bine ca mine că schimbarea asta e o aberaţie. Şi cred că s-a mai întâmplat o singură dată până acum. Din propria ta experienţă în domeniul operaţiunilor clandestine, ştii perfect că asta exclude un atac direct pentru salv area ostaticilor.

Kennedy rămase tăcut. Urmăriră şi ultimele secvenţe din film Yabril şi Theresa discutau animat, părând din ce în ce mai prietenoşi. În cele din urmă. Yabnl o bătu pe umăr. Era evident că voia să o liniştească şi că-i dădea veşti bune, pentru că Theresa râdea încântată. Apoi Yabril se înclină în faţa ei. Aproape curtenitor, cu un gest care 1 voia să însemne că Theresa era sub protecţia lui şi că nu i se va întâmpla nimic rău.

— Mi-e frică de tipul ăsta, zise Klee. Hai s-o scoatem pe Theresa de acolo.

În biroul lui. Eugene Dazzy trecea în revistă toate alternativele cădi stăteau la îndemână pentru a-l ajuta pe preşedintele Kennedy. Inti îşi sună amanta ca să-i spună că n-o va putea vedea până la ie amorsarea crizei. Apoi îşi sună soţia, ca să contramandeze toate int nirile mondene pe care le aveau în program. Şi, după ce se gândi p i zgândi, îl sună pe Bert Audick, unul dintre cei mai înverşunaţi iu: îani ai administraţiei Kennedy de când aceasta preluase puterea îi i mă cu trei ani.

— Trebuie să ne ajuţi, Bert, îi spuse Dazzy. O să-ţi rămân dator / *ai* ut.

— Ascultă, Eugene, îi răspunse Audick, într-o astfel de chestiune americanii, suntem solidari.

Bert Audick înghiţise deja două dintre uriaşele companii pliere americane, cu aceeaşi lăcomie cu care broaştele înfulecă; anii. Cel puţin aşa ziceau duşmanii lui. La drept vorbind. Audick r semăna cu o broască, cu gura imensă pe faţa masivă şi fălcoasa hâi uşor bulbucaţi.

Aceste trăsături însă nu-i ştirbeau din prestanţă, nalt şi voinic, cu un cap uriaş şi nişte maxilare la fel de impozante anzacţiile lui petroliere.

Fusese petrolist dintotdeauna şi toată viaţa lui, de când venise ime şi până la maturitate, fusese marcată de petrol. Născut bogat, isutise practic averea. Compania lui particulară valora douăzeci liliarde de dolari, iar Audick deţinea cincizeci şi unu la sută din Veum, la şaptezeci de ani, nu avea rival în America în privinţa tştinţelor despre petrol. Se spunea că ştie fiecare petic de pământ? glob sub care gâlgâie petrolul.

La sediul central al corporaţiei sale din Houston, ecranele puterelor afişau neîntrerupt o uriaşă hartă a lumii, pe care erau; aţe puzderia de „petroliere ce străbăteau mările planetei, precum rtul de origine şi cel de destinaţie. Computerele furnizau informaţii itoare la proprietarul încărcăturii, preţul cu care fusese cumpărat ţiul şi câte tone transporta fiecare navă. Audick putea să-i strecoare trei ţări un miliard de barili de petrol, la fel de simplu cum un om mie îi strecoară o bancnotă de cincizeci de dolari unui *maâtre* d'hotel

O parte din imensa lui avere fusese adunată în timpul cnzet petrolului din anii şaptezeci, când cartelul O.PE.C. Părea pe cale şi sugrume omenirea De fapt, sugrumătorul fusese chiar Bert AudicW Scosese atunci miliarde de dolari din această criză despre care ştia îi era o pură înşelătorie. Însă acţiunea lui nu fusese dictată de lăcomic Audick iubea petrolul şi era scandalizat că această forţă dătătoare viaţă era cumpărată atât de ieftin Aşa că doar dăduse o mână de ajutor la creşterea artificială a preţului petrolului, cu aceeaşi ardoare romantică cu care tinerii se răzvrătesc împotriv a nedreptăţilor societăţii Iar apoi cheltuisc o mare parte din pradă ca să finanţeze diverse proiecte caritabile.

Construise spitale care nu-i aduceau niciun profit, azile gratuite pentru bătrâni, muzee de artă înfiinţase mii de burse universitare penân. Cei fără dare de mână. Indiferent de rasă sau religie. Şi, bineînţeles nu-şi uitase rudele şi prietenii, iar pe verii îndepărtaţi îi îmbogăţise, lş iubea ţara şi conaţionalii şi nu cheltuise niciodată bani pentru vrec acţiune în afara Statelor Unite. Exceptând, fireşte, mită de

rigoare destinată oficialilor străini.

Nu-i plăceau conducătorii politici ai ţării sale şi nici zdrobitoarea maşinărie a guvernului Erau prea des duşmanii lui, cu legile lor restrictive, procesele împotriva trusturilor, amestecul în afacerile Iu personale Bert Audick era loial aproape cu înverşunare ţării sale, dar era treaba lui şi dreptul lui democratic să-şi stoarcă de bani compatrioţii şi să-i facă să plătească petrolul pe care îl diviniza.

Audick îşi făcuse un crez din a evita, pe cât posibil, extragerea ţiţeiului Se gândea adeseori cu duioşie la miliardele de dolari puşi b păstrare în pungile acelea imense de sub nisipurile deşertice dir Sherhaben şi din alte zone de pe glob, mai în siguranţă acolo decât îs once bancă din lume Şi era hotărât să păstreze acest vast lac de aui negru cât mai mult timp posibil. Era decis să cumpere tot petrolul pe care îl aveau alţii, ca de altfel şi companiile petroliere. Să foreze k oceane, să cumpere ceva din Marea Nordului, de la englezi, şi ceva din Venezuela Şi apoi mai era Alaska Numai el ştia ce bogăţie imenşi se întindea sub gheaţa de acolo.

În tranzacţiile sale, Audick era agil ca un balerin. Avea e inteligenţă rafinată, care-i permisese să estimeze rezervele de petro»

Ue imunii Sovietice cu mai multă precizie decât C.I.A. Şi nu avea de *lli* să împartă aceste informaţii cu guvernul Statelor Unite. La îrr i-urmei, de ce ar fi făcut-o? Plătise o sumă enormă de bani lichizi: a le obţină, iar valoarea lor constă tocmai în faptul că le ştia numai

Audick chiar credea, ca mulţi alţi americani, de altfel (şi chiar le 2tase acest lucru drept un pilon al societăţii libere) că un cetăţean ib într-o ţară liberă are dreptul să-şi pună interesele personale înaintea: el – proclamate de oficialii guvernamentali aleşi. Pentru că, gândea i ick, dacă fiecare cetăţean avea grijă de bunăstarea sa, cum putea să nu prospere?

La recomandarea lui Dazzy, Kennedy fu de acord să se nească cu acest individ. Pentru opinia publică, Audick era o figură ură, prezentată în ziare şi în revista *Fortune* ca un ţar caricatural tr olului. Dar avea o influenţă enormă printre senatorii şi deputaţii Congres. În plus, avea o mulţime de prieteni printre cele doar a mii de persoane

care deţineau supremaţia în cele mai importante enii industriale din Statele Unite şi care făceau parte din Clubul – aţe. Bărbaţii din acest club stăpâneau mass media scrisă şi iziunea şi conduceau companii care controlau cumpărarea şi area grânelor. Printre ei se aflau personalităţi uriaşe ale finanţelor ricane şi colegi ai electronicii şi industriei automobilistice, bancheri liţa, aflaţi în fruntea băncilor. Şi, lucru deosebit de important, ick era prieten apropiat cu sultanul Sherhabenului.

Bert Audick fu escortat în sala de consiliu, unde Francis Kennedy i o şedinţă cu consilierii lui şi cu o parte din membrii guvernului, a lumea pricepu că venise nu numai să-l ajute pe preşedinte, ci şi avertizeze. Pentru că, de fapt, compania lui Audick avea investiţi zeci de miliarde de dolari în terenurile petroliere din Sherhaben şi 1 mai important oraş al sultanatului, Dak. Avea un fel de a vorbi luitor şi prietenos, convingător şi atât de sigur de ceea ce spunea, t fiecare propoziţie rostită răsuna solemn, precum dangătul unui ot de catedrală. Ar fi putut fi un politician superb, dar nu fusese dată în stare să-şi mintă conaţionalii în probleme de politică, iar convingerile sale erau mult prea de extremă dreaptă, ceea ce nu i-ar fi adus voturi în circumscripţiile pronunţat conservatoare din ţară.

Deschise discuţia, exprimându-şi profunda compasiune faţă de încercarea prin care trecea Kennedy. O făcu atât de sincer, încât îi conv inse pe toţi că principalul motiv pentru care îşi oferise serviciile era salvarea Theresei Kennedy.

— Domnule preşedinte, îi spuse Audick lui Kennedy, am luat legătura cu toate cunoştinţele mele din ţările arabe. Toţi dezavuează această întâmplare oribilă şi ne vor ajuta, pe cât le va sta în putinţă Sunt prieten apropiat cu sultanul Sherhabenului şi mă voi folosi din răsputeri de acest atu ca să-l conving să ne sprijine. Am fost informai că există anumite dovezi că sultanul a jucat un rol în conspiraţia de sechestrare a avionului şi în asasinarea papei. Vă asigur că, în pofida oricăror dovezi, sultanul este de partea noastră.

Francis Kennedy dev eni dintr-o dată atent. De unde ştia Audick despre dovezile care îl încriminau pe sultan? Doar membrii guvernului

şi consilierii lui deţineau această informaţie ultrasecretă. Nu cumva Audick era garanţia sultanului că va fi iertat după ce toată povestea asta va lua sfârşit? Nu cumva puseseră la cale un scenariu în careei doi, Audick şi sultanul, erau salvatorii fiicei sale?

Audick continuă:

— Domnule preşedinte, recomandarea mea este să îndepliniţi cererile teroriştiior Este adevărat că va îi o lovitură pentru prestigiul american şi pentru autorităţile din Statele Unite. Asta se poate remedia mai târziu Dar daţi-mi voie să vă spun părerea mea în legătură cu ceea ce ştiu că vă doare mai tare. Theresa nu va păţi nimic.

Clopotul de catedrală din vocea lui răsună din nou, plin de fermitate, dar tocmai această siguranţă a lui Audick îl făcu pe Kennedy să se îndoiască de el Kennedy ştia din proprie experienţă în treburile politice că încrederea deplină era calitatea cea mai îndoielnică a oricărui fel de lider.

— Credeţi că ar trebui să-l dăm pe asasinul papei? întrebă Kennedy.

Audick îi interpretă greşit întrebarea:

— Domnule preşedinte, ştiu că sunteţi catolic. Dar nu uitaţi că majoritatea oamenilor din ţara asta sunt protestanţi. Asasinarea unui p; pă catolic nu trebuie să devină preocuparea noastră majoră, doar d considerente de politică externă. Fiindcă e esenţial pentru viitorul li i să ne conservăm resursa aceasta vitală care este petrolul. Avem n oie de Sherhaben. Şi trebuie să acţionăm prudent şi cu inteligenţă, tai patimă. Vreau ’să vă asigur din nou că fiica dumneavoastră n-a p it nimic.

Era, fără nici-o îndoială, sincer şi impresionant. Kennedy îi rr lţumi şi-l conduse spre ieşire. După plecarea lui, se întoarse spre E zzy şi-l întrebă:

— Ce dracu’ a vrut să zică de fapt?

— Vrea să-ţi impună punctul lui de vedere, zise Dazzy, şi p pbabil nu vrea să vă vină ideea de-a folosi oraşul Dak, în care a îi estit cincizeci de miliarde de dolari, pentru a-l şantaja pe sultanul S

srhabenului.

Se opri un moment, iar apoi continuă:

— Cred că ne poate ajuta.

Christian se aplecă spre Kennedy şi-i şopti la ureche:

— Francis, trebuie să vorbim între patru ochi.

Kennedy părăsi şedinţa scuzându-se şi îl conduse pe Christian îi Biroul Oval. Nu-i plăcea această încăpere mică, dar celelalte săli de 1; Casa Albă erau ocupate de consilierii şi coordonatorii de personal e – e aşteptau ultimele instrucţiuni.

Lui Christian, dimpotrivă, îi plăcea Biroul Oval. Îi plăcea lumina f: rată prin cele trei ferestre înalte antiglonţ şi cele două drapele, cel r ţional, cu culorile lui vesele, roşu, alb şi albastru, aşezat în dreaptă i cului birou, şi cel prezidenţial, mai sobru, pe un fond de un albastru i îi întunecat, aşezat în stânga.

Kennedy îi făcu semn să ia loc.. Christian se întreba cum făcea ancis să fie atât de stăpân pe sine, pentru că, deşi erau prieteni de

— Iţia ani, nu reuşea să depisteze la Kennedy nici-o urmă de emoţie.

— După cum ştii, o nenorocire nu vine niciodată singură, zise

— Iristian. De data asta avem necazuri aici, acasă. Îmi displace să te t la cap tocmai acum, dar este vorba de o urgenţă.

Îl puse la curent pe Kennedy cu scrisoarea referitoare la bombă.

— E posibil să nu fie decât o cacealma, zise Christian. Obabilitatea că bomba asta să existe cu adevărat e de unu la un milion. Dar dacă există, ar putea să distrugă zece cvartale din centrul New York-ului şi să omoare mii de oameni. Plus emisiile radioactive, care ar face zona de nelocuit pentru cine ştie cât timp. Aşa că trebuie să tratăm cu toată seriozitatea probabilitatea aceea de unu la un milion

— Sper din suflet că n-ai de gând să-mi spui că şi chestia asta are legătură cu atacul asupra avionului, zise Kennedy pe un ton sec

— Cine ştie? îi răspunse Christian.

— Atunci vezi să nu transpire nimic şi rezolvă fără tevatură Bag-o la strict secret pe domeniul atomic.

Kennedy sună la biroul lui Dazzy, apăsând iritat pe butonul intercomului.

— Euge, zise el, adu-mi copii după legea privind secretul atomic toate dosarele medicale privind cercetările pe creier şi fixează o întâlnire cu doctorul Annaccone.

Închise intercomul. Se ridică şi privi pe fereastră, trecându-şi absent mâna peste steagul american înfăşurat, care-i flanca biroul Stătu acolo o vreme şi se gândi.

Pe Christian îl uimi capacitatea lui Kennedy de a disocia această nouă problemă de tot restul

— Cred că e o chestiune internă, îi spuse el lui Kennedy, un gen de şantaj psihologic care a fost prev azut deja de câţiva ani de echipele de experţi în domeniu. Se pare că avem şi câţiva suspecţi.

Kennedy era tot lângă fereastră, adâncit în gânduri. Apoi vorbi încet:

— Chris, niciun alt compartiment al guvernului nu trebuie să afle despre această problemă. Rămâne între noi doi. Nici măcar Dazzy sau ceilalţi consilieri ai mei nu trebuie să ştie nimic. Ar fi deja prea mult, avem şi-aşa destule.

Centrul Washingtonului deborda de mulţimea reprezentanţilor presei scrise şi televizate, cu echipamentele aferente, veniţi din toată lumea. Aerul vibra din cauza rumorii, exact ca pe un stadion supraaglomerat, iar străzile erau tiesite de mulţimea imensă de oameni adunaţi în faţa Casei Albe, de parcă ar fi vrut să participe şi ei la durerea preşedintelui. Pe cer treceau necontenit avioane de linie, special în îiriate pentru transportul peste ocean. Consilierii guvernamentali şi ersonalul aferent îşi începuseră vizitele în străinătate, pentru a ce feri despre criză, iar de peste hotare veneau în Statele Unite diverşi tri îişi speciali. O divizie suplimentară de soldaţi fusese masată în ze a pentru a patrula prin centrul oraşului şi pentru a păzi împrejurimile C; ei Albe. Mulţimea enormă, al cărei zgomot învăluia Casa Albă şi p cui care o înconjura, părea hotărâtă să stea de veghe acolo peste ne pte, ca pentru a-l asigura pe preşedinte că nu era singur în durerea lui.

Toate posturile de televiziune îşi modificaseră programul O pnuit, ca să transmită funeraliile papei. Serviciile funerare, ţinute în Date marile catedrale ale lumii, cu imense cortegii de oameni îndoliaţi şi lânşi, saturau canalele de ştiri. Iar prin mâhnirea aceea răzbătea şi ui urlet care cerea răzbunare, deşi slujbele proslăveau dragostea de se îeni. În toate aceste servicii religioase, preoţii se rugau pentru e perarea Theresei Kennedy, vie şi nevătămată.

În legătură cu acest subiect, începuseră să circule zvonuri că p şedinţele era dispus să-l elibereze pe asasinul papei în schimbul e ierării ostaticilor şi a fiicei sale. Părerile experţilor politici recrutaţi d reţelele de televiziune erau împărţite în privinţa înţelepciunii unei a menea mutări, dar cu toţii considerau că primele condiţii puse de t mşti erau cu certitudine deschise negocierilor, ca în multe alte crize d genul acesta, din ultimii ani. Erau mai mult sau mai puţin de acord e Dreşedintele intrase în panică din cauza pericolului prin care trecea fi a lui.

Concomitent cu aceste evenimente, mulţimea din jurul Casei *A* pe continuase să crească în timpul nopţii, iar străzile Washingtonului e u blocate de vehicule şi pietoni, care se îndreptau cu toţii spre inima s ibolică a ţării. Mulţi dintre ei cumpărau hrană şi băutură, p gătindu-se astfel pentru o lungă noapte de veghe, căci voiau să r lână alături de preşedintele lor, Francis Xavier Kennedy.

Singur în dormitorul său, în seara zilei de marţi, Kennedy se

1; a că ostaticii să fie eliberaţi a doua zi. Având în vedere scenariul î Demit pentru salvarea celor sechestraţi, Yabril avea să câştige. Dar numai pentru moment. Pe noptiera lui Kennedy se afla o stivă de rapoarte pregătite de C.I.A., Consiliul pentru Securitate Naţionala secretarul de stat şi ministrul apărării, cât şi însemnările consilierilor lui referitoare la criza actuală. Majordomul său, Jefferson, îi aduse ceaşca de cacao şi pişcoturile, iar Kennedy se apucă să citească rapoartele.

Însă citi printre rânduri. Puse cap la cap punctele de vedere aparent divergente ale diferitelor agenţii şi încercă să se situeze în locul unei puteri mondiale rivale, căreia i-ar cădea în mână aceste

rapoarte. În mod sigur, îşi zise el, şi-ar da seama că America e în declin, ca un gigant obez şi artritic care abia se mai ţine pe picioare sub bobârnacele unor pici invidioşi. Căci chiar şi fără această criză provocată de forţe externe, organismul uriaş al ţării sângera. Cei bogaţi se îmbogăţeau tot mai mult, cei săraci ajungeau lipiţi pământului. Iar clasa de mijloc se lupta cu disperare pentru porţia ei de bunăstare.

Kennedy îşi dădea seama că recenta criză materializată prii asasinarea papei, deturnarea avionului, răpirea fiicei sale şi condiţiile umilitoare ale teroriştiior fusese deliberat plănuită ca să lovească în autoritatea morală a Statelor Unite. Dar mai era şi atacul din interior, ameninţarea cu bomba atomică, cancerul care devora organismul societăţii. Echipele de experţi, care studiau reacţiile psihologice ale oamenilor faţă de diverse realităţi, p re văzuseră de mult o astfel de posibilitate şi chiar se luaseră anumite măsuri preventive. Dar nu suficiente.

Kennedy era convins că aceasta era o problemă de ordin intern, fără nici-o legătură cu recentele acţiuni teroriste. Pentru că, şi pentru terorişti, plasarea unei bombe în centrul New York-ului ar fi fost ceva prea din cale-afară, care ar fi zgândărit prea tare acest uriaş obez care era America. O carte extrem de periculoasă, pe care teroriştii, indiferent cât de îndrăzneţi erau, n-ar fi avut curajul să o joace. Căci ştiau că o astfel de acţiune ar fi putut face să se deschidă o cutie a Pandorei plină de represalii. Iar asta pentru că, dacă guvernele, şi în special cel al Statelor Unite, ar fi suspendat legile care apărau libertăţile civile, orice organizaţie teroristă ar fi putut fi distrusă cu uşurinţă.

Kennedy studie rapoartele care rezumau informaţiile privind grupurile teroriste cunoscute şi statul care le acorda sprijin. Fu surprins le că organizaţiile teroriste arabe primeau sprijin financiar de la *Zhi* a. De asemenea, existau anumite organizaţii care nu păreau să iib vreo legătură cu operaţiunea lui Yabril. Era un lucru prea bizar şi ari / reun avantaj clar, în comparaţie cu consecinţele nefaste posibile i e imaginea negativă pe care şi-ar crea-o în ochii opiniei publice. Pe:

altă parte, Rusia nu susţinuse niciodată acţiunile teroriste. Dar xi: au facţiunile arabe, Frontul Arab, Saiqua, FGPEP-ul şi toată *tvi2* eria grupărilor teroriste desemnate doar prin iniţiale. Urmau la an Brigăzile Roşii din Japonia, Italia şi Germania, acestea din urmă ng tind de fapt toate celelalte organizaţii teroriste locale, cu care lui iseră un adevărat război de exterminare.

În cele din urmă, toate gândurile îl dădură gata pe Kennedy. A oi zi dimineaţă, adică miercuri, aveau să se încheie negocierile, iar pst icii aveau să fie eliberaţi. Până atunci însă nu putea decât să şi» te. Bineînţeles că termenul limită de douăzeci şi patru de ore uş; e depăşit, dar totul era aranjat. Consilierii lui îl asiguraseră că zn iştii se vor arăta în mod cert răbdători.

Înainte de a adormi, Kennedy se gândi la fiica lui şi la zâmbetul i 1 ninos şi plin de încredere, în timp ce vorbea cu Yabril; zâmbetul ce i care era copia fidelă a zâmbetului unchilor lui morţi. Apoi se u ndă într-un somn cu vise chinuitoare şi gemu, ca şi cum ar’fi vrut a rige după ajutor.

Jefiferson intră în fugă în dormitor şi rămase cu ochii ţintă la iţ: hinuită a preşedintelui, care încă dormea, apoi îl trezi din coşmar, a îse o altă ceaşcă de ciocolată fierbinte şi îi dădu somniferul prescris de doctor.

Miercuri dimineaţa

Sherhaben în timp ce Kennedy tocmai adormea, Yabril se trezea. Îi plăceau ri ele ore ale dimineţii în deşert, răcoarea care alungă arşiţa infernală s irelui şi cerul colorându-se într-un roşu incandescent. În astfel de îi tente, se gândea întotdeauna la acel Lucifer mahomedan pe nume «1.

Legenda spunea că îngerul A za zel, stând în faţa lui Dumnezeu, refuzase să recunoască crearea omului, iar Dumnezeu îl izgonise din Paradis, punându-l să aprindă în aceste nisipuri un foc de iad. Ah. Să fii Azazel, îşi zise Yabril. Pe când era tânăr şi romantic, îşi luase numele de cod Azazel pentru prima lui operaţiune.

În această dimineaţă, vâlvătăile soarelui îi dădeau ameţeli şi deşi stătea la umbră. În uşa axionului cu aer condiţionat, valul uriaş de aer fierbinte îi izbea trupul, făcându-l să se clatine. Simţi că-i xine să verse şi se întrebă dacă starea aceea avea sau nu vreo legătură cu ceea ce trebuia să facă. Era pe punctul de a săvârşi actul final şi irevocabil al operaţiunii, ultima mutare în jocul lui de şah terorist, pe care nu le-o divulgase nici lui Romeo, nici sultanului Sherhabenului şi nici măcar echipelor de susţinere ale Brigăzilor Roşii. Avea să fie încununarea operaţiunii lui, sacrilegiul final în timp ce stătea în uşa ax ionului, axca în faţa ochilor, undeva departe, lângă clădirea aeroportului, zona păzită de trupele sultanului, care ţineau pe loc miile de reporteri din presa scrisă şi xizuală. Xeniţi din toată lumea Ştia că obţinuse ceea ce dorise: atrăsese atenţia întregii omeniri că fiica preşedintelui Statelor Unite era ostatica lui şi îşi câştigase un public mai numeros decât oricare şef de stat, papă sau profet. Se întoarse şi. Din uşa deschisă, scrută interiorul avionului. La clasa întâi, patru bărbaţi din noul lui comando îşi luau micul dejun Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când le dăduse adversarilor lui ultimatumul. Sorocul se împlinise. Îşi zori oamenii să termine, iar apoi îi trimise cu dixersc însărcinări. Unul fu trimis cu un ordin scris personal de Yabril la şeful pazei din zona unde erau comasaţi reprezentanţii presei, prin care i se cerea să permită accesul echipajelor de telexiziune lângă axion. Altul primi un morman de foi x’olante tipărite, pe care scria că, deoarece condiţiile lui Yabril nu fuseseră îndeplinite la termenul limită de douăzeci şi patru de ore, unul dintre ostatici xa fi împuşcat. Doi terorişti fură trimişi s-o ia pe fiica preşedintelui, de la clasa turistică unde stătea singură în primul rând de fotolii, şi s-o aducă la clasa întâi, unde se afla Yabril.

Când intră şi-l x azu pe arab aşteptând-o, Teresa Kennedy se relaxă şi un zâmbet de uşurare îi lumină faţa. Yabril se miră cât de bine arăta după zilele petrecute în axion. Probabil că datorită tenului us4t, care nu reţinea murdăria, îşi zise el. Îi zâmbi la rândul lui şi îi spj e blând şi pe jumătate în glumă:

— Arăţi superb, dar puţin neglijentă. Aranjează-te, machiază-te

unjiic şi piaptănă-te. Ne aşteaptă televiziunea. O să ne vadă toată tiuita şi n-aş vrea să creadă nimeni că te-am maltratat.

O lăsă să intre la toaletă şi aşteptă aproape douăzeci de minute. Auzi apa de la W.C. Şi, când şi-o imagină stând acolo ca o fetiţă neajutorată, o durere ascuţită ca un ac îi străpunse inima. Şi atunci se ruii: Azazel, păzeşte-mă, Azazel! Percepu apoi enormul vuiet asurzitor al mulţimii, neclintită în orbitorul soare deşertic: citiseră foile volante. Auzi şi maşinile apropiindu-se de avion.

Când apăru Theresa, Yabril citi pe faţa ei tristeţe şi încăpăţânare. Sdiotărâse să nu vorbească mulţimii, să nu se lase obligată de Yabril salica înregistrarea video. Se aranjase, era drăguţă şi încrezătoare în fol ele sale, dar ceva din inocenţa sufletului ei se dusese pentru mieauna. Îi zâmbi lui Yabril şi-i spuse:

— N-am să vorbesc. Yabril o luă de mână. 1 – Vreau doar să te vadă, îi zise el.

O conduse spre uşa deschisă a avionului şi se opriră acolo, în: arul ei, cu trupurile aprinse de aerul înfierbântat al deşertului. Şase maşini ale televiziunii păreau să străjuiască avionul, ca nişte monştri Dl storici, blocând imensa mulţime de dincolo de ele:

— Zâmbeşte-le, zise Yabril. Vreau ca tatăl tău să vadă că eşti teafără şi nevătămată. Şi, în timp ce-i vorbea, îşi trecu mâna peste părul ei mătăsos şi rfle de el ca să-i lase descoperită ceafa, cu pielea ca fildeşul şi înspăimântător de lividă, maculată doar de o aluniţă pe umăr. Theresa tresări la atingerea lui şi se întoarse ca să vadă ce face. Yabril îşi încleştă mâna în ceafa ei, forţând-o să-şi ţină faţa îndreptată camerele TV, pentru ca toată lumea să vadă cât era de frumoasă. Se încadra aurită în lumina soarelui deşertic, umbrită doar de trupul

Cu o mână ridicată şi proptită de marginea de sus a uşii, ca Mii menţină echilibrul, Yabril îşi lipi trupul de spatele Theresei, inându-se împreună pe marginea uşii, într-o îmbrăţişare tandră.

Cu mâna dreaptă scoase pistolul şi îl apropie de ceafă dezgolită a» Theresei şi apoi, înainte ca ea să simtă atingerea metalului, Yabril apăsă pe trăgaci şi-i lăsă trupul să se desprindă de al lui.

Theresa păru că zvâcneşte în văzduh, drept spre soare, închisă în

haloul propriului ei sânge. Apoi făcu o tumbă în aer, cu picioarele îndreptate spre cer, şi se răsuci din nou, înainte de a se prăbuşi pe cimentul pistei, zăcând acolo zdrobită, cu capul strivit, expus razelor soarelui arzător. La început nu se auzi decât uruitul camerelor TV şi scrâşnetul nisipului sub roţile autovehiculelor, însă apoi deasupra deşertului vuiră urletele miilor de oameni, ca un ţipăt nesfârşit de groază.

Reacţia iniţială, lipsită de bucuria zgomotoasă la care se aştepta, îl luă prin surprindere pe Yabril. Acesta se retrase din cadrul uşii înăuntrul avionului. Îşi văzu oamenii privindu-l îngroziţi, cu o fiică aproape animalică.

— Allah fie lăudat, le zise el, dar nimeni nu-i răspunse.

Yabril tăcu o vreme, după care le spuse pe un ton tăios:

— Acum lumea o să vadă că nu glumim şi o să ne dea ce am cerut.

Dar în acelaşi timp, în forul lui lăuntric băgă de seamă că ţipetele mulţimii nu exprimau extazul, aşa cum prevăzuse el. Până şi reacţia oamenilor săi părea de rău augur. Executarea fiicei preşedintelui Statelor Unite, nimicirea acelui simbol ocrotit al puterii, violase un tabu de care el, Yabril, nu ţinuse seamă. Dar nu conta. Se gândi la Theresa Kennedy, la faţa ei încântătoare şi la mirosul de violete al gâtului alb, la trupul prins în haloul roşiatic al nisipului. Îşi spuse: fie că ea să rămână cu Azazel, azvârlită pe vecie din paradisul neprihănit în nisipurile deşertului. Reţinu în gând o ultimă imagine a trupului Theresei cu pantalonii marinăreşti albi şi largi, strânşi pe gambă şi lăsând descoperite picioarele încălţate în sandale. Peste avion se rostogoleau limbile de foc ale soarelui, iar Yabril se simţi dintr-o dată leoarcă de sudoare şi-şi spuse: eu sunt Azazel!

Washington

Miercuri dimineaţa, înainte de revărsatul zorilor, preşedintele Kennedy, cufundat într-un coşmar animat de strigătele speriate ale un mulţimi imense, se trezi zgâlţâit de Jefferson. Fapt curios, deşi er; deja treaz, tot mai auzea bubuitul enorm al glasurilor asurzitoare că î pătrundeau prin pereţii Casei Albe.

Kennedy remarcă ceva schimbat la Jefferson – nu mai semăna cu ervitorul deosebit pe care-l cunoştea, cel care-i pregătea ceaşca de ca 10 sau îi peria hainele, ci mai degrabă cu un om care îşi încordase ta a fiinţa ca să poată suporta o lovitură înfricoşătoare. Jefferson re rta la nesfârşit:

— Domnule preşedinte, treziţi-vă, trezi ţi-vă! Dar Kennedy era treaz.

— Ce dracu' e cu zgomotul ăsta? întrebă el.

În dormitorul scăldat în lumina candelabrelor, Kennedy observă ui rup de persoane care stăteau în spatele lui Jefferson. Îl recunoscu pl) fiţerul de marină care era medicul Casei Albe şi pe ofiţerul subaltern îrlircinat cu „balonul" nuclear, ca şi pe Eugene Dazzy, Arthur Wix şi Cfristian Klee. Simţi cum Jefferson aproape îl scoate din pat şi-l pi pteşte pe picioare, iar apoi cum trage rapid pe el un halat de baie. Şi din senin, picioarele i se înmuiară, dar Jefferson îl susţinu.

Toţi bărbaţii din faţa lui arătau ca trăsniţi, cu chipurile albite de paloare cadaverică şi o privire fixă în ochii larg deschişi.

La început, Kennedy se uită la ei mirat, după care o spaimă ci arşitoare puse stăpânire pe el, inundându-i fiinţa ca o otravă. Preţ *mo* clipă nu mai văzu şi nu mai auzi nimic. Ofiţerul de marină îşi cS; chise geanta neagră şi scoase un ac gata pregătit, dar Kennedy îl

— Nu, zise el.

Se uită pe rând la cei din încăpere, dar nimeni nu scoase nici-o xl bă. Kennedy zise, ca şi cum ar fi tatonat terenul:

— E în regulă, Chris. Ştiam că o s-o facă. A omorât-o pe şeresa, nu?

Apoi îl aşteptă pe Christian să-i spună că era vorba de altceva, o catastrofă naturală, de explozia unei instalaţii nucleare, de moartea Joi important şef de stat, de scufundarea unei nave de război în golful lrsic sau de un cutremur devastator, de inundaţii, de un incendiu sau I o epidemie. Sau de orice altceva.

— Da, îi răspunse Christian, alb ca hârtia.

Lui Kennedy i se păru că o boală veche, o febră de multă vreme ascunsă în corpul său, ieşise acum la iveală şi izbucnise cu toată

puterea. Simţi că trupul i se îndoaie, iar apoi îşi dădu seama că lângă el se afla Christian, care parcă încerca să-l ascundă vederii celorlalţi din cameră, fiindcă faţa îi era inundată de lacrimi şi gâfâia, forţându-se să-şi recapete respiraţia.

Apoi, dintr-o dată, avu impresia că imaginile celor din încăpere se năpustesc spre el, iar atunci doctorul îi înfipse acul în braţ, după care Jefferson şi Christian îl întinseră pe pat.

Rămaseră pe loc cu toţii şi aşteptară ca Francis Kennedy să-şi revină din şoc în cele din urmă, când îşi recăpăta controlul, acesta le dădu instrucţiuni. Să se creeze toate categoriile de personal necesare, să se fixeze contacte cu liderii celor două Camere ale Congresului şi să se evacueze mulţimea de pe străzile oraşului şi din preajma Casei Albe. Iar accesul mass media să fie interzis. Adăugă că se va reîntâlni cu ei la ora şapte dimineaţa.

Nu se crăpase încă de ziuă când Kennedy îi convinsese deja pe toţi să plece, iar Jefferson îi aduse obişnuita tavă cu cacao şi pişcoturi.

— Sunt afară, lângă uşă, îi spuse Jefferson. Dacă sunteţi de acord, o să intru să văd cum vă simţiţi, din jumătate în jumătate de oră.

Kennedy aprobă din cap şi Jefferson ieşi din dormitor.

Preşedintele stinse toate luminile. Era aproape de revărsatul zorilor, iar întunericul din cameră se subţiase. Kennedy se sili să gândească lucid. Durerea lui era, de fapt, rezultatul atacului calculat al unui duşman, aşa că încercă să şi-o reprime. Se uită la înaltele ferestre ovale, conştient că întotdeauna de faptul că erau antiglonţ şi făcute dintr-o sticlă specială, prin care se putea privi afară, fără ca nimeni să poată vedea înăuntru. Tot ce cuprindea cu privirea, terenurile Casei Albe şi clădirile învecinate, era păzit de agenţi ai Serviciului Secret. În timp ce parcul era patrulat de gărzi cu câini şi lanterne speciale. Kennedy ştia că el personal era în siguranţă. Christian îşi respectase promisiunea. Dar pe Theresa nu o putuse apăra cu niciun chip.

Totul se sfârşise. Theresa era moartă. Iar acum, după ce primul de durere trecuse, Kennedy se miră de calmul lui. Oare din cauza tu

lui că Theresa insistase, după moartea mamei sale, să trăiască cum o tăia capul? Sau pentru că refuzase să locuiască la Casa pă cu el, deoarece convingerile ei politice o situau mult la stânga belor partide, transformând-o într-un adversar politic? Sau pentru nu-şi iubea fiica?

Kennedy elimină această din urmă supoziţie. O iubea pe Theresa, e acum murise. Dar şocul fusese diminuat din cauza faptului că, în mele zile, se pregătise pentru acest deznodământ. Paranoia lui onştientă şi subtilă, cu rădăcini adânci în familia Kennedy, îi tiisese nenumărate semnale de avertizare. Întâi fusese legătura dintre sinarea papei şi sechestrarea axionului în care se afla fiica liderului di mai puternice naţiuni a lumii. Apoi întârzierea cu care teroriştii făcuseră cunoscute cererile, până când asasinul reuşise să fugă şi ese capturat în Statele Unite. Şi, în final, cererea deliberat arogantă vând eliberarea ucigaşului papei.

Printr-un suprem efort de voinţă, Francis Kennedy îşi alungă minte toate sentimentele personale şi încercă să gândească logic, ul era de fapt extrem de simplu: un papă şi o tânără îşi găsiseră artea. D, n punct de vedere obiectiv şi la nivel mondial, acest fapt era în esmţă deosebit de important. În fond, liderii religioşi sunt ionizaţi, iar fetele tinere jelite cu sincere regrete. Altceva însă era lt mai important şi anume faptul că lumea întreagă va dispreţui tele Unite şi implicit pe liderii lor. Erau posibile alte atacuri, lansate nodul cel mai neprevăzut, fiindcă o putere pe care toţi o scuipau nu ea menţine ordinea. Iar o putere batjocorită şi înfrântă nu era în ire să menţină edificiul propriei civilizaţii. Cum ar putea preveni aţe astea? se întreba Kennedy în acele momente dramatice.

Uşa dormitorului se deschise, iar lumina de pe hol inundă 2ăperea, dar fu repede estompată de văpaia incandescentă a răsăritului scălda dormitorul. Jefferson, care-şi schimbase cămaşa şi haina, tuse măsuţa cu rotile pe care se aflau cele necesare pentru gustarea; dimineaţă şi îi pregăti lui Kennedy micul dejun. Se uită apoi reetător la preşedinte, ca şi cum i-ar fi cerut voie să rămână, dar în le din urmă ieşi din dormitor.

Kennedy îşi simţi faţa scăldată în lacrimi şi brusc îşi dădu seama

că nu erau lacrimi de durere, ci de neputinţă. O dată în plus înţelese că durerea dispăruse şi se miră. Apoi simţi cum sângele 1 se suie la cap din cauza unei furii cumplite care îi inundase creierul. Era furios chiar şi pe consilierii lui. Care îl trădaseră. Şi se străduia din răsputeri să lină piept acestei furii, care era un sentiment nou pentru el şi pe care o dispreţuisc întotdeauna la alţii.

Se gândi apoi cum încercaseră consilierii lui să-i aline durerea. Christian, care îşi arătase afecţiunea personală, pe care o nutrea pentru Francis de mulţi ani, îl îmbrăţişase şi îl ajutase să se bage în pat. Oddblood Gray, de obicei atât de rece şi de impersonal, îl prinsese de umeri şi îi şoptise: îmi pare rău, îmi pare nespus de rău Arthur Wix şi Eugene Dazzy fuseseră mai rezervaţi, abia atingându-l şi mumurând ceva imposibil de auzit Şi Kennedy observă că Eugene Dazzy, în calitatea sa de consilier şef, părăsise dormitorul printre primii, ca să organizeze treburile la Casa Albă Wix plecase şi el, odată cu Dazzy. Ca şef al Consiliului Naţional de Securitate avea de rezolv at treburi urgente, iar pe de altă parte se temea probabil ca preşedintele, surescitat de durerea părintească, să nu dicteze nişte măsuri represive nebuneşti.

Acum, înamte ca Jetterson să revină cu micul dejun, Francis Kennedy pricepu că viaţa lui se va schimba radical şi poate chiar îi va scăpa de sub control Încercă să gândească logic, fără patimă. Îşi aminti de cursurile de strategie la care se discutau astfel de evenimente. Şi-şi aduse aminte de Iran şi Irak

Apoi gândurile îi zburară înapoi, cu aproape patruzeci de ani. Av ea şapte ani şi se juca pe ţărmurile nisipoase de la Hyannisport, cu copiii unchiului Jack şi ai unchiului Bobby. Iar unchii săi, atât de înalţi, subţiri şi blonzi, se hârjoniseră câteva minute împreună cu ei, înainte să urce, ca nişte zei, în elicopterul care-i aştepta. Copil fiind, îl preferase întotdeauna pe unchiul Jack, fiindcă îi cunoştea toate secretele. Îl văzuse odată cum se săruta cu o femeie şi apoi cum o condusese în dormitorul lui, iar o oră mai târziu îi văzuse ieşind. Nu uitase niciodată expresia feţei unchiului său din clipa aceea, o expresie de fericire, ca şi cum tocmai primise un dar de neuitat

Niciunul dintre ei nu-l observ ase pe băieţelul ascuns în spatele unei mese de pe hoL Evident că în acele timpuri fără de prihană. Serviciul Secret nu opera atât de aJ oape de preşedinte.

1 Francis Kennedy îşi aduse aminte şi de alte scene din copilărie, ta louri vii, în care cei doi unchi ai lui erau simbolurile puterii. Îşi ai intea cum erau trataţi ca nişte principi de oameni mult mai în vârstă d at ei, cum muzica începea să cânte când unchiul Jack păşea pe pi uza Casei Albe, cum toate feţele se întorceau spre el şi cum se O ea linişte până când începea să vorbească. Îşi aducea aminte de îl în care unchii lui împărţeau puterea şi de eleganţa cu care o e: reitau, cât de încrezători aşteptau să coboare elicopterele din îr lţimi, cât de invulnerabili păreau, înconjuraţi de oameni puternici, e; e-i apărau de toate relele, cu câtă graţie zburau apoi spre ceruri şi ci de măreţ descindeau din înălţimi.

Zâmbetele lor răspândeau lumină, minţile lor zeieşti scăpărau d inteligenţă, ochii impuneau ascultare şi întreaga lor făptură radia n gnetism. Şi, cu toate aceste însuşiri mai presus de ale oamenilor de r; id, îşi găseau timp să se joace din tot sufletul cu fiii şi fiicele lor, cu n poţii şi nepoatele, ca nişte zei în vizită acasă, la mărunţii muritori. Ş apoi! Şi apoi…

Urmărise la televizor, împreună cu mama lui înlăcrimată, fi ieraliile unchiului Jack, văzuse afetul şi calul fără călăreţ, milioanele d oameni năuciţi de durere. Până şi prietenul lui dejoacă i se păruse a nei un actor pe scena lumii. Iar pe urmă unchiul Bobby şi mătuşa J: kie. La un moment dat, mama lui îl luase în braţe şi-i spusese: „Nu t îita, nu te uita”. Încă îşi amintea cum fusese orbit atunci de părul e ung şi de lacrimile ei lipicioase.

Dâra de lumină galbenă care intra pe uşa deschisă îşi croi drum p n amintirile lui, iar Kennedy îl văzu pe Jefferson aducând măsuţa e mâncare proaspătă.

— Du-o de-aici, lasă-mă o oră şi nu mă deranja în răstimpul a a, îi spuse încet Kennedy.

Arareori vorbise atât de ferm şi de aspru, iar Jefferson îi aruncă e rivire admirativă.

— Da, domnule preşedinte, îi răspunse el, scoţând măsuţa din e neră şi închizând uşa după el.

Soarele lumina deja încăperea, dar n-avea destulă putere să o şi încălzească. De afară, de dincolo de Casă Albă, răzbătea trepidaţia Washingtonului. Carele de televiziune umpleau străzile şi nenumărate motoare de maşină zumzăiau ca un imens roi de insecte. Deasupra zburau în permanenţă avioane, toate militare, căci traficul civil fusese oprit.

Kennedy încercă să lupte împotriva furiei copleşitoare, simţindu-şi gura amară ca fierea. Ceea ce trebuia să fie cel mai mare triumfal vieţii lui se dovedise a fi marele său nenoroc. Fusese ales să candideze la preşedinţie, iar soţia îi murise înainte de a-şi prelua funcţia Programele sale măreţe pentru o Americă utopică fuseseră subminate de Congres. Iar acum fiica sa, Theresa, plătise cu viaţa pentru ambiţiile şi xisurile sale.

se făcu greaţă şi îl scutură un fior, simţind pe limbă şi pe buze saliva cu gust de pelin. Parcă tot trupul i se îmbiba cu o otravă care-i slăbea mădularele şi care-i dădea senzaţia că doar furia îl va face să se simtă bine. Şi atunci ceva se petrecu în creierul său, care, şi cum i-ar fi ştiut slăbiciunea, generase o încărcătură electrică în stare să lupte cu boala care-i măcina trupul. Şi atâta energie îi inundă corpul, încât îşi aruncă braţele înainte cu pumnii încleştaţi, spre ferestrele deja scăldate în soare.

Era puternic, îşi zise Kennedy, şi o să-şi folosească forţa. Putea să-şi facă duşmanii să tremure, ca să-şi simtă gură mai amară decât şi-o simţea el acum. Putea să-i mături din cale pe omuleţii aceia neînsemnaţi, cu ţevile lor meschine de fier, pe toţi cei care aduseseră atâta durere în viaţa şi familia lui.

Se simţea acum ca un om care, slăbit vreme îndelungată, e în cele din urmă xindecat după o boală gravă şi se scoală într-o dimineaţă, constatând că şi-a redobândit puterea. Îl cuprinse voioşia, ba chiar o pace pe care nu o mai trăise de la moartea soţiei. Se aşeză pe pat şi încercă să-şi tempereze sentimentele, să gândească din nou raţional şi prudent Mai calm. Recapitulă în minte toate variantele de

acţiune care-i stăteau la îndemână şi toate pericolele pe care le implicau, iar în cele din urmă ştiu cu precizie ce trebuia să facă şi la ce necazuri să se aştepte. Apoi, ca şi când ar fi pus punct unui capitol din viaţa sa, simţi o ultimă împunsătură de durere la gândul că fiica să nu mai exista.

partea a treia

Capitolul 8

Miercuri

Washington

Miercuri dimineaţa la ora 11, membrii cei mai importanţi din g vemul Statelor Unite se adunară în sala de consiliu că să decidă a îpra căilor de acţiune care trebuiau urmate. În sală se aflau vepreşedintele Helen Du Pray, membri ai guvernului, şeful C.I.A. Şi 1 erul comitetului Şefilor de Stat-Major. Acesta din urmă nu participa e obicei la astfel de întruniri, dar de data asta fusese conx ocat de I gene Dazzy, la cererea expresă a preşedintelui. Când Kennedy intră, s ridicară cu toţii.

Kennedy le făcu semn să se aşeze. Doar secretarul de stat rămase î picioare.

— Domnule preşedinte, începu el, toţi cei care suntem acum e: i dorim să ne exprimăm mâhnirea pentru pierderea suferită de e mneavoastră şi x7ă rugăm să acceptaţi condoleanţele şi dragostea i astră. De asemenea, x a asigurăm de loialitatea şi devotamentul nostru 1 al în criza personală prin care treceţi şi în cea prin care trece ţara.! vrem să ştiţi că suntem aici ca să vă oferim nu doar sfaturi 1 ofesionale, ci şi devotamentul nostru.

Ochii secretarului de stat, cunoscut pentru răceala şi rezervă, erau plini de lacrimi, iar Kennedy îşi înclină pentru o clipă capul.

rea singurul om din încăpere lipsit de orice emoţie, deşi paloarea ei îi era izbitoare. Se uită lung la ei, ca şi cum ar fi x rut să mulţumească fiecăruia şi să-şi exprime gratitudinea pentru afecţiunea arătată, conştient că avea să risipească în scurt timp atmosfera aceasta încărcată de sentimentalism.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor, zise, şi să vă spun că vă sub

recunoscător şi contez pe voi. Dar acum vă rog să lăsăm deoparte nefericirea mea personală. Ne-am adunat să hotărâm ce e mai bine pentru ţară. Aceasta este datoria şi obligaţia noastră sfântă, iar deciziile pe care le-am luat nu au nici-o legătură cu persoana mea.

Se opri un moment, ca şi cum ar fi vrut să le dea celor prezenţi timp să absoarbă şocul şi să admită ideea că intenţiona să decidă singur Iar în acel moment Helen Du Pray îi zise: „O, Doamne, are de gând să o facă!

— Ne-am întrunit să discutăm variantele de acţiune pe care le avem, continuă Kennedy Şi, deşi mă îndoiesc că va fi aplicată vreuna din cele propuse de voi. Sunt totuşi dator să vă dau posibilitatea de a le discuta. Dar mai întâi vreau să vă prezint varianta mea şi să vă spun din start că am sprijinul consilierilor mei.

Din nou făcu o pauză, pentru că magnetismul său personal să-şi facă efectul scontat Apoi se ridică şi continuă:

— Punctul unu. Analiza. Toate evenimentele tragice din ultima vreme sunt consecinţa unui plan de maestru, îndrăzneţ, conceput şi executat cu cruzime Asasinarea papei în Duminica Paştelui, deturnarea avionului în aceeaşi zi, caracterul voit aberant din punct de vedere logistic al condiţiilor puse pentru eliberarea ostaticilor şi, în final, deşi am fost de acord să îndeplinim toate acele condiţii, uciderea gratuită a fiicei mele – în zorii zilei de astăzi Chiar şi prinderea asasinului papei aici, în Statele Unite, departe de a fi vreun noroc neaşteptat, a fost o verigă din planul general, astfel încât teroriştii să poată cere eliberarea lui. Probele care susţin această analiză sunt copleşitoare.

Kennedy observă neîncrederea de pe feţele celor din încăpere. Continuă după încă o scurtă pauză:

— Dar care ar îi scopul unui scenariu atât de complicat şi terifiant? La ora actuală în toată lumea se poate constata o anumită nesupunere faţă de putere, în primul rând faţă de autoritatea statului, dar mai ales se manifestă o reacţie de sfidare a autorităţii morale a Statelor Unite. Această reacţie depăşeşte cu mult dispreţul tradiţional făt de autoritatea statală, manifestat de tineri, care e adesea un lucru

bu De aceea, scopul acestui plan terorist este de a discredita Statele Ur e, ca simbol marcant al acestei puteri. Şi nu atât în ochii miliardelor de ameni simpli, cât mai ales în faţa guvernelor celorlalte naţiuni ale Iuj îi. Sunt momente în istorie când trebuie să răspundem şi unor as de provocări, iar acum trăim un astfel de moment.

Ceea ce vă spun aici nu are caracter secret. Statele arabe n-au nit un rol în acest complot, cu excepţia Sherhabenului. Este cunoscut fă ul că mişcarea teroristă clandestină Prima Sută, care acţionează în pată lumea, a furnizat sprijin logistic şi în oameni acestui complot.

— Da probele arată că operaţiunea a fost controlată de un singur om, că î la rândul lui se pare că nu acceptă să fie controlat decât, probabil, de ultanul Sherhabenului.

Kennedy se opri din nou.

— Ştim acum cu siguranţă că sultanul este complice la această ac une teroristă. Trupele lui au intrat în dispozitiv ca să păzească ax mul de atacuri din afară, nu ca să ne ajute pe noi în privinţa os ticilor. Şi, deşi pretinde că acţionează în interesul nostru, în realitate şu anul e implicat în aceste acte teroriste. Totuşi, ca să fim corecţi fă. De el, există dovezi că nu a ştiut că Yabril o s-o asasineze pe T resa.

Îşi aţinti ochii asupra celor din încăpere, ca să-i impresioneze di nou cu calmul lui. Apoi îşi reluă expunerea:

— Punctul doi: prognoza. Criza actuală iese din canoanele şi aţiilor similare cu luare de ostatici. Ea este, de fapt, un complot ir ligent, cu scopul de a umili în cel mai înalt grad Statele Unite. Un a îplot menit să facă America să cerşească eliberarea ostaticilor, di ’ă ce va fi supusă unei serii de umilinţe care s-o arate neputincioasă. E îo situaţie pe care mass media din toată lumea o va exploata până la puizare, săptămâni de-a rândul. Şi fără nici-o garanţie că restul o iticilor vor fi predaţi vii şi nevătămaţi. În aceste împrejurări, nu-mi p imagina ce altceva ar urma după această criză decât haosul. Pentru e tisuşi poporul american îşi va pierde credinţa în noi şi în ţara noastră.

Se opri din nou, iar de data aceasta văzu că îşi impresionase a litoriul şi că oamenii din sala de consiliu înţeleseseră că nu bătea cfipii. Vorbi mai departe:

— Remedii: am studiat rapoartele privind opţiunile de acţiune pe care le avem la îndemână. Şi cred că propun aceleaşi soluţii ineficace din trecut, adică sancţiuni economice, misiuni de salvare armate, constrângeri de ordin politic, concesii oferite în secret, în timp ce oficial susţinem că nu negociem cu teroriştii. Pe de altă parte, am constatat îngrijorarea noastră faţă de un eventual refuz al Uniunii Sovietice dea ne permite un asalt militar de anv ergură în golful Persic. Toate aceste argumente duc implicit la ideea că trebuie să capitulăm şi să acceptăm să fim profund umiliţi în ochii întregii lumi. Iar după părerea mea. Este posibil ca şi alţi ostatici să fie sacrificaţi.

Kennedy fu întrerupt de secretarul de stat:

— Departamentul meu tocmai a primit promisiunea categorică a sultanului Sherhabenului de a-i elibera pe toţi ostaticii în momentul în care cererile teroriştiior vor fi satisfăcute. Sultanul este revoltat de acţiunea lui Yabril şi pretinde că e gata să lanseze un atac asupra avionului. De asemenea, a mai obţmut promisiunea lui Yabril dea elibera imediat cincizeci de ostatici, în semn de bună-eredinţă.

Kennedy îl fixă o clipă cu privirea. Ochii lui albaştri ca cerul păreau pigmentaţi cu punctişoare negre. Apoi, cu o politeţe exagerată şi pe un ton glacial atât de controlat. Încât cuvintele sunau metalic. Kennedy îi spuse:

— Domnule secretar, când termin, fiecare va avea timp să vorbească. Până atunci vă rog să nu mă întreruperi. Oferta lor va fi declinată şi nu va fi adusă la cunoştinţa mijloacelor de informare în masă.

Secretarul de stat fii vizibil surprins. Preşedintele nu-i vorbise niciodată atât de rece şi nu-şi manifestase nicicând atât de ostentativ autoritatea. Roşi uşor şi îşi plecă privirea, prefăcându-se că studiază însemnările din faţa lui. Kennedy îşi reluă expunerea:

— Soluţie: pe această cale, îl însărcinez pe şeful Statului-Major să coordoneze şi să organizeze un atac aerian asupra regiunilor petroliere din Sherhaben şi asupra oraşului petrolier Dak. Misiunea atacului aerian va fi distrugerea tuturor echipamentelor petroliere, a instalaţiilor de forare, a conductelor şi aşa mai departe. Oraşul va fi

distrus. Cu patru ore înainte de bombardare, în oraş vor fi împrăştiate manifeste prin care lumea va fi avertizată să evacueze oraşul. Atacul

2 rian va avea loc exact peste treizeci şi şase de ore, adică joi, la e le 23, ora Washingtonului.

În încăperea în care se aflau cei peste treizeci de oameni care

— Ţineau toate pârghiile puterii în America, se lăsă o tăcere mormântală. Mnedy continuă:

— Secretarul de stat va lua legătura cu ţările respective pentru

— Ţinerea aprobării de a le survola şi le va explica clar că orice refuz a unei ţări atrage încetarea relaţiilor economice şi militare ale Statelor îite cu ţara respectivă, iar consecinţele unui asemenea refuz vor fi

— Ante.

Secretarul de stat păru că voia să sară în sus din fotoliu ca să otesteze, dar se abţinu. Un murmur de surpriză şi consternare străbătu zăperea Kennedy îşi ridică braţele într-un gest aproape mânios, dar acelaşi timp le zâmbi împăciuitor. Păru mai puţin autoritar, aproape i oficial, când îi zâmbi secretarului de stat şi i se adresă direct:

— Secretarul de stat mi-l va trimite imediat pe ambasadorul îerhabenului, căruia îi voi spune următoarele lucruri: sultanul trebuie predea ostaticii până mâine după-amiază De asemenea. Îl x-a preda: Yabril şi-i x-a asigura paza. Astfel încât să nu se poată sinucide, acă sultanul refuză, tot Sherhabenul va fi râs de pe faţa pământului.

Kennedy se opri o clipă. În tăcerea absolută a sălii, iar apoi prbi mai departe:

— Această întrunire are un caracter strict secret. Sunt interzise ice scurgeri de informaţii. Dacă vor exista” autorii lor vor fi pedepsiţi pnform legii, cu maximum de sex eritate. Aveţi cux antul.

Văzu că oamenii din sală erau înmărmuriţi şi că asistenţii lui se tău în jos, ca să nu fie obligaţi să dea ochi cu ceilalţi. Preşedintele se anti în scaunul lui de piele neagră cu picioarele întinse şi depărtate şindu-i de sub masă. În tot timpul şedinţei, îşi ţinu ochii aţintiţi pe reastră, în grădina de trandafiri. La un moment dat, îl auzi pe creţarul

de stat zicând:

— Domnule preşedinte, trebuie să mă împotrixesc din nou ptărârii dumneavoastră. Ceea ce xreţi să faceţi se x-a dox di un dezastru miru Statele Unite. Vom fi desconsideraţi de celelalte popoare dacă 5 vom folosi forţa ca să zdrobim o ţară mică.

Secretarul de stat continuă să vorbească, dar Kennedy nu-i mai desluşi cuvintele. Apoi îl auzi pe ministrul de interne, al cărui glas aproape fără intonaţie impunea totuşi atenţie:

— Domnule preşedinte, odată cu distrugerea oraşului Dak, aruncăm pe apa sâmbetei cincizeci de miliarde de dolari americani. Banii sunt ai companiilor petroliere americane, dar aparţin de fapt clasei de mijloc din Statele Unite, care i-a investit ca să cumpere acţiuni la aceste companii. În plus, ne reducem singuri sursele de petrol, ceea ce va duce implicit la o scumpire a benzinei, pe care o vor suporta consumatorii interni.

Ministrul de interne continuă să înşire confuz o grămadă de contraargumente. De ce trebuia distrus oraşul Dak înainte de a se obţine tot ce se putea de la terorişti? Şi de ce să-şi asume America riscul de a acţiona atât de pripit, câtă vreme nu fuseseră studiate toate căile de acţiune posibile? Kennedy se uită la ceas; sporovăiala asta dura de mai bine de o oră. Se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc tuturor pentru sfaturi. Evident, sultanul Sherhabenului ar putea salva oraşul Dak, îndeplinindu-mi imediat cererile. Dar n-o s-o facă. Dak-ul trebuie distrus, altfel ameninţările noastre nu vor fi luate în considerare. Iar alternativa noastră în acest caz este să supunem o ţară pe care orice individ curajos şi cu o brumă de arme o poate umili. În situaţia asta, am putea foarte bine să renunţăm la armată şi marină şi să economisim banii. Nu Ştiu exact ce avem de făcut şi aşa o să facem. În ceea ce priveşte cele cincizeci de miliarde de dolari pierduţi de acţionarii americani, Bert Audick este directorul consorţiului care a investit acest capital, din care de altfel a obţinut şi un profit. Bineînţeles că o să facem tot posibilul să-l ajutăm. Am de gând să-i dau domnului Audick posibilitatea de a-şi salva investiţia pe, altă cale. Iată cum. Trimit un avion în „Sherhaben ca să

ia ostaticii şi un alt avion, militar, ca să transporte teroriştii aici, pentru a fi judecaţi. Secretarul de stat o să-l invite pe domnul Audick să meargă în Sherhaben cu unul din aceste avioane, cu misiunea de a-l convinge pe sultan să-mi accepte condiţiile. Adică să-l convingă că singurul mijloc de a salva oraşul Dak, Sherhabenul şi petrolul în care americanii au investit bani este de a-mi îndeplini cerinţele. Ăsta-i târgul.

— Dacă sultanul nu este de acord, interveni ministrul apărării, înseamnă că mai pierdem două avioane, pe Audick şi ostaticii.

— E posibil, replică Kennedy. Să vedem câte parale face Judick. Tipul e deştept. Ştie la fel de bine ca mine că sultanul n-are icotro şi că trebuie să accepte. Şi sunt atât de sigur de asta, încât îl imit şi pe consilierul în probleme de securitate naţională, domnul lix.

— Domnule preşedinte, zise directorul C.I.A., trebuie să ştiţi li tunurile antiaeriene din jurul oraşului Dak sunt deservite de jnericani, pe baza unor contracte civile încheiate între guvernul Idtanatului şi companiile petroliere americane. Sunt pregătiţi special I lansarea rachetelor şi e posibil să iniţieze un atac.

— Audick o să le dea ordin să părăsească zona, zise Kennedy limbând. Dar bineînţeles că dacă americanii luptă împotriva noastră, pr fi declaraţi trădători, la fel ca şi conaţionalii lor care-i plătesc şi lire vor fi traduşi în justiţie sub aceeaşi acuzaţie.

Făcu o pauză, pentru ca toţi cei de faţă să priceapă foarte clar pea ce spunea: că Audick însuşi va fi dat în judecată. Se răsuci spre rhristian.

— Chris, poţi să începi să redactezi documentele. I Printre cei prezenţi în sală se aflau şi doi membri ai puterii legislative: liderul majorităţii din Senat, Thomas Lambertino, şi I reşedinţele Camerei Reprezentanţilor, Alfred Jintz. Primul care vorbi li senatorul.

— Cred, zise el, că aceste măsuri extrem de drastice trebuie litâi discutate pe larg în ambele Camere ale Congresului.

— Cu tot respectul, îi răspunse Kennedy, nu avem timpul necesar I entru aşa ceva. Şi stă în puterea mea ca şef al executivului să acţionez lum cred de cuviinţă. Fără îndoială, legislativul va avea timp

să Inalizeze aceste măsuri şi să facă demersurile pe care le consideră I decvate. Dar sper sincer ca de data aceasta, fiind vorba de o situaţie limită, Congresul să mă susţină, pe mine şi ţara noastră.

— Este cumplit ceea ce intenţionaţi să faceţi, iar consecinţele pot fi extrem de grave, zise senatorul Lambertino, aproape îndurerat. Vă implor, domnule preşedinte, să nu acţionaţi atât de pripit. Pentru prima dată, Francis Kennedy replică fără politeţea lui binecunoscută.

— Congresul a fost întotdeauna împotriva mea, zise el Aşa putem pleda la nesfârşit pro şi contra tuturor acţiunilor complicate pe care le-am putea întreprinde, până când toţi ostaticii or să fie omorâţi şi Statele Unite ridiculizate în faţa fiecărei naţiuni şi a fiecărui cătun din lume. Rămân la analiza pe care v-am prezentat-o şi la soluţia propusă. Îmi stă în putere să iau o asemenea decizie, ca şef al executivului. După dezamorsarea crizei, mă voi prezenta în faţa poporului cu o informare completă. Dar până atunci, vă amintesc din nou că această discuţie este ultrasecretă. Iar acum, ştiu că aveţi cu toţii treabă. Raportaţi şefului consilierilor mei rezultatele la care ajungeţi.

De data asta îi răspunse Alfred Jintz.

— Domnule preşedinte, zise el, am sperat că nu voi fi obligat să spun ceea ce urmează. Dar Congresul insistă să vă retrageţi din aceste negocieri. Prin urmare, trebuie să vă înştiinţez că nu mai târziu decât astăzi Camera Reprezentanţilor şi Senatul vor face tot ce le stă în putere ca să vă împiedice să acţionaţi, pe motiv că tragedia personală prin care aţi trecut vă face incompetent.

Kennedy se ridică. Faţa îi semăna cu o mască. Frumoasele lui trăsături irlandeze erau încremenite, iar ochii albaştri aveau o privire goală, ca ochii statuilor.

— Dacă faceţi acest lucru, va fi spre pierzania voastră şi a Americii, zise el, părăsind încăperea.

În sala de consiliu se iscă un freamăt şi o bolboroseală confuză de glasuri. Oddblood Gray se retrase deoparte cu senatomi Lambertino şi congressmanul Jintz. Feţele le erau încruntate, iar glasurile reci.

— Nu putem admite să se întâmple aşa ceva, zise congressmanul.

Cred că asistenţii preşedintelui sunt răspunzători pentru că nu l-au convins să renunţe la aceste măsuri.

— Pe mine m-a convins că nu acţionează mânat de durerea lui personală, replică Oddblood Grav, şi că, în cazul de faţă, aceasta este soluţia cea mai eficientă. Evident, rezolv area e dură, dar e pe măsura situaţiei şi ar fi o catastrofă dacă am admite ca această criză să se prelungească.

— Este pentru prima dată de când îl cunosc pe Francis Kennedy câ4 acţionează într-o manieră atât de autoritară, zise senatorul Lai bertino. Ca preşedinte, a fost întotdeauna curtenitor faţă de 1 ea laţiv” Ar fi putut măcar să simuleze că hotărâm împreună ce e de fadt.

— Kennedy este extrem de stresat din cauza solicitărilor. Şi i-ar fi de mare folos dacă nu i-ar da şi Congresul bătăi de cap, rosti Oddblood Gray, spunându-şi în gând: „Vezi să nuu.

— Probabil că stresul e de vină în toată povestea asta, spuse congressmanul Jintz cu iritare în glas.

Oddblood Gray trânti în gând un „rahat”, îi salută cordial pe cei doi şi se grăbi la birou. Avea de dat sute de telefoane ca să vorbească cu membrii Congresului, pentru că, deşi personal era consternat de pripeala cu care acţiona Kennedy, era hotărât să convingă Capitoliul de justeţea deciziei preşedintelui.

Consilierul pentru securitate naţională, Arthur Wix, încercă între timp să afle părerea ministrului apărării şi să fixeze o întâlnire imediată cii? eful Statului-Major. Ministrul apărării păru însă năucit de cxliimente şi bălmăji nişte răspunsuri aprobatoare, dar neangajante dif partea lui.

În această învălmăşeală, Eugene Dazzy observase că tratativele liedddblood Gray cu legislativul erau anevoioase. Era convins că îi aşteptau necazuri mari.

— Ce părere ai? se întoarse Dazzy spre Helen Du Pray.

Vicepreşedintele îl privi cu răceală. Era foarte frumoasă, îşi zii Dazzy, trebuia neapărat s-o invite într-o seară să ia masa împreună.

— Cred că tu şi ceilalţi consilieri l-aţi lăsat de izbelişte pe preşedinte. Soluţia lui privind criza actuală este mult prea severă. Şi

unde dracu’ e Christian Klee acum, în loc să se ocupe de chestia asta?

Într-adevăr, Klee se evaporase pur şi simplu, ceea ce o s «3rinsese pe Helen Du Pray. Nu era stilul lui să dispară în astfel de irjnente cruciale.

— Atitudinea lui Kennedy e logică, îi răspunse Dazzy supărat. Şi chiar dacă nu suntem de acord cu el, avem datoria să-l susţinem.

— Asta e versiunea lui, zise Helen Du Pray. Şi, cu siguranţă, igresul o să încerce să-l facă să se retragă din aceste negocieri, ba n mult, o să încerce să-l debarce din funcţie.

— Peste cadavrele noastre, poate.

— Te rog să fii prudent, îi răspunse Helen Du Pray pe un ton scăzut. Ţara e în mare primejdie.

CAPITOLUL 9

În după-amiaza aceea de miercuri, Peter Cloot era în mod cert singurul demnitar din Washington care aproape că ignorase vestea că fiica preşedintelui fusese asasinată. Cloot îşi focalizase toată energia asupra bombei nucleare cu care era ameninţat New York-ul.

Ca şef adjunct al FBI., Cloot răspundea aproape integral de activitatea Agenţiei. Evident. Christian Klee era directorul titular, dar îşi folosea această funcţie onorifică doar ca să ţină frâiele puterii şi să subordoneze agenţia Ministerului Justiţiei, al cărui portofoliu îl deţinea tot el Cumulul acesta de funcţii îl deranjase întotdeauna pe Peter Cloot. Ca şi faptul că Serviciul Secret fusese trecut sub controlul lui Klee Concentrarea de putere nu era pe gustul lui, cu atât mai mult cu cât ştia că exista un serviciu de elită special, aparent figurând în organigramă F B I., pe care Klee îl controla direct şi că acest serviciu era format din foşti colegi de la CIA ai lui Christian Klee. Cloot se simţea ofensat

De data asta însă, spectacolul îi aparţinea, iar el avea să fie în miezul problemei Va descâlci singur povestea cu bomba nucleară Spre norocul lui, existau o mulţime de linii directoare după care se putea călăuzi, cum erau, de exemplu, seminarele ţinute de oameni de ştiinţă,

la care participase, şi care se refereau exact la problema ameninţării interne cu bombe nucleare. Deci, dacă exista vreun expert în această chestiune, atunci cu siguranţă că acela era Cloot în plus dispunea de suficiente forţe umane, pentru că sub directoratul lui Klee personalul F B

— Ului se triplase.

Aşa că, imediat după ce citi scrisoarea de ameninţare şi explicaţiile furnizate de autori, Cloot acţionase prompt, conform instrucţiunilor Nu-şi putuse însă reprima un fior de teamă: până acum existaseră sute de astfel de ameninţări, câteva dintre ele plauzibile.

dr niciuna atât de convingătoare ca aceasta. Şi, tot conform îiptrucţiunilor, niciuna dintre ele nu fusese dată publicităţii.

Cloot înaintă imediat scrisoarea postului de comandă al 1 apartamentului Energiei din Maryland, prin intermediul sistemelor e comunicaţii speciale, utilizate exclusiv în acest scop. Apoi alertă t tiipele de detectare ale Departamentului Energiei, care îşi aveau sediul î Las Vegas şi purtau denumirea de NEST (Nuclear Energy Search ams Echipe de Detectare a Energiei Nucleare – n.tr). NEST îşi 1 miseseră deja la New York cu avionul instrumentele şi echipamentele (detectare, iar alte avioane urmau să transporte în metropolă rsonalul specializat care, folosind dubiţe deghizate şi încărcate cu hipamente sofisticate, avea să cerceteze străzile New York-ului. Ntru mai multă siguranţă urmau să se folosească elicoptere, iar oraşul: fie împânzit cu agenţi-pietoni, dotaţi cu aparate Geiger camuflate serviete speciale. Dar Cloot nu trebuia să-şi bată capul cu toate tea, ci doar să furnizeze agenţi F.B.I., care să protejeze echipele

EST. Adevărata lui misiune era aceea de a-i prinde pe ticăloşi.

Departamentul Energiei din Maryland studiase scrisoarea şi-i pediase lui Cloot un profil psihologic al autorului. Tipii ăştia erau î-a dreptul uimitori, îşi zise Cloot, care habar n-avea cum reuşiseră fabrice o bombă. Dar faptul că în scrisoare nu se pomenea nimic îspre vreo cerere de bani oferea un indiciu evident asupra poziţiei plitice clare a autorilor atentatului şi, de îndată ce primi raportul; ihologic, Cloot puse o mie de agenţi pe urmele suspecţilor.

În raport se specificase că autorul scrisorii era probabil foarte năr şi foarte şcolit. Că era, iarăşi probabil, student la fizică, la o îiversitate de prim rang. Pe baza acestei singure informaţii, Cloot tscoperi în numai câteva ore doi suspecţi care corespundeau perfect iracterizării, după care totul decurse uimitor de simplu. Lucrase toată paptea, dând instrucţiuni ecliipelor aflate pe teren. De aceea, când fu format despre asasinarea Theresei Kennedy, încercă în mod deliberat – şi scoată din cap această veste, deşi îi trecuse prin minte posibilitatea: istenţei unei legături între cele două evenimente. În seara aceasta să, sarcina lui era să-l găsească pe autorul scrisorii, care amenințase

New York-ul cu o bombă nucleară Şi, slavă Domnului, îşi zise Cloot ticălosul era un idealist, ceea ce îl făcea mai uşor reperabil. Altfel, cu un milion de nemernici lacomi de bani care ar fi putut face chestia asta, ar fi fost mult mai greu să îi dea de urmă.

În timp ce aştepta să-i parvină informaţiile de pe teren, Cloot rulă pe calculator toate dosarele cu date privind amenințările anterioare cu bombe nucleare. Nu se găsise niciodată vreo armă nucleară, iar şantajiştii prinşi în timp ce încercau să pună mâna pe banii ceruţi drept răscumpărări mărturisiseră că nu existase niciodată vreo bombă. Unii dintre ei aveau o spoială de cunoştinţe în domeniu. Alţii preluaseră pur şi simplu informaţii conxingătoare dintr-o revistă de stânga, care tipărise un articol despre cum se poate construi o bombă nucleară. Se făcuseră presiuni asupra revistei, ca să nu se publice articolul, dar cazul ajunsese la Curtea Supremă, al cărei verdict fusese că această cenzură ar reprezenta o violare a dreptului la libera exprimare. Chiar şi acum. Când se gândea la acest caz. Cloot tremura de furie. Afurisita asta de ţară, îşi zicea el, era pe cale să se autodistrugă. Cloot mai remarcă un lucru interesant: în niciunul din cele peste două sute de cazuri nu fuseseră implicate femei, negri sau chiar terorişti străini Nu, toţi erau nişte afurisiţi de americani sadea, lacomi de bani.

Cloot parcurse şi ultimul dosar, iar gândul îi zbură la şeful lui, Christian Klee Nu-i plăcea deloc felul în care Klee înţelegea să

conducă treburile Prea credea că singura menire a F B l.

— Ului era să-l protejeze pe preşedintele Statelor Umte Klee nu-şi folosea numai divizia aferentă din Serviciul Secret în acest scop, ci îşi postase trupe speciale în toate birourile din ţară ale Agenţiei, a căror misiune principală era să adulmece orice posibile pericole la adresa preşedinţiei. În acest scop, Klee disloca personal destinat altor operaţiuni ale FB IUlui.

Cloot era foarte suspicios când venea vorba de puterea lui Klee şi de divizia specială formată din foşti agenţi CIA. Ce dracu, făceau? Nu ştia nimic despre activităţile lor şi avea tot dreptul să ştie Divizia aceea răspundea numai faţă de Klee, ceea ce, după Cloot. Nu cadra cu actixitatea unei agenţii guvernamentale cum era F.B.I.-ul, atât de sensibilă faţă de opinia publică. Bineînţeles, până acum nu se întâmplase nimic. Dar Cloot se căznise mult să-şi pregătească o acoperire şi să scape basma curată, în cazul în care băieţii din divizia sp ială ar fi scormonit în vreun rahat, iar Congresul ar fi aflat şi-ar fi tal rât pe capul lor cu comitetele pentru investigaţii speciale.

La ora 1 a. În., adjunctul lui Cloot intră şi-i raportă că doi suspecţi se lauleja sub supraveghere. Existau dovezi precise care confirmau pn ilul psihologic, plus altele adiacente. Nu le lipsea decât ordinul de an tare:

— Întâi trebuie să-l înştiinţez pe Klee, îi răspunse Cloot. Stai au până îl sun.

Ştia că şeful lui era în biroul consilierului-şef al preşedintelui şi că iacă nu era acolo, centraliştii telefonici omnipotenţi de la Casă A i îl vor repera. Îl prinse din prima încercare.

— Cazul ăla special, am reuşit să-i dăm de capăt, îi zise Cloot. Aş vrea să te pun la curent înainte de a-i înfunda. Poţi să vii încoace?

— Nu, nu pot, zise Klee încordat. Trebuie să stau cu preşedintele” sigur că înţelegi.

— Să continuu şi să te informez mai târziu?

JJrmă o pauză lungă. Apoi Klee îi răspunse:

— Cred că avem timp pentru o discuţie aici. Dacă sunt ocupat, aptă-mă. Dar trebuie să te grăbeşti.

— Vin imediat, îi zise Cloot.

Ştiau amândoi că n-ar fi avut niciun sens să propună ca discuţia Lbă loc telefonic. Era complet exclus, pentru că oricine putea să le ilte convorbirea pe una din nenumăratele frecvenţe existente.

Odată ajuns la Casa Albă, Cloot fu escortat într-o mică sală de nţă. Klee îl aştepta. Îşi scosese proteza ortopedică şi îşi masă ciotul şosetă.

— N-am decât câteva minute, zise Klee. Mă aşteaptă o şedinţă ortantă cu preşedintele.

— Doamne, îmi pare rău pentru Theresa, zise Cloot. Cum prtă Kennedy lovitura?

— Nu poţi şti niciodată cu Francis, răspunse Klee, clătinând: ap. Se pare că şi-a revenit.

Clătină din nou din cap a nedumerire, iar apoi zise brusc:

— În regulă, s-auzim.

Se uită la Cloot cu un gen de repulsie Aspectul exterior al Lui îl iritase întotdeauna. Cloot nu părea niciodată obosit şi arăta în permanenţa ca scos din cutie, ca şi cum cămaşa şi costumul nu i s-ar fi şifonat deloc. Purta întotdeauna cravate din lână. Cu nod pătrat de obicei gri-deschis, iar uneori o nuanţă tâmpită de negru.

— Le-am dat de urmă, începu Cloot. Doi puşti de douăzeci de ani, de la nişte laboratoare nucleare MIT. Genii, ceeficient de inteligenţă peste 160, proveniţi din familii bogate, orientare politică de stânga participanţi la demonstraţiile antinucleare. Au acces la rapoartele ultrasecrete. Corespund profilului psihologic. Lucrează în Boston la nişte proiecte guvernamentale şi universitare. În urmă cu câteva luni au venit la New York, iar un amic i-a dus la femei. Le-a plăcut, iar tipul e sigur că o făcuseră pentru prima dată. Deci, o combinaţie mortală: idealism şi hormonii răzvrătiţi ai tinereţii. Tocmai i-am băgat la zdup.

— Ai dovezi de nezdruncinat? întrebă Christian. Ceva palpabil

— Nu-i judecăm şi nici nu-i condamnăm. Asta-i arest preventiv autorizat de legile privind bombele nucleare. Acum îi avem şi or să ne spună unde e afurisita aia de bombă, dacă e vreuna. Eu personal nu cred, sunt sigur că e doar o sperietură. Dar în mod cert au scris

scrisoarea. Corespund caracterizării psihologice, iar la dată marcată pe scrisoare au închiriat o cameră la hotelul Hilton din New York Asta e dovada cea mai solidă.

Christian se minunase întotdeauna de posibilităţile agenţiilor guvernamentale supradotate cu computere şi echipamente electronice Era uimitor cum erau în stare să spioneze pe oricine, oriunde, indiferent ce măsuri de precauţie se luau. Era uimitor cum, în mai puţin de o ori computerele reuşeau să verifice registrele hoteliere din tot oraşul şi să facă o mulţime de treburi extrem de complicate şi serioase. Evident în condiţiile unor costuri de-a dreptul înspăimântătoare.

— Bun. Am pus mâna pe ei, zise Christian. Dar nu sunt sigur că-i poţi face să vorbească. Sunt nişte puşti isteţi.

Cloot îl ţintui cu privirea pe Christian:

— Chris, dacă nu vorbesc, iar noi suntem o ţară civilizată, ce facem? Lăsăm bomba să explodeze şi să omoare mii de suflete?

Zâmbi o fracţiune de secundă, aproape răutăcios, după care continuă:

— Sau te duci la preşedinte şi-l pui să semneze un ordin pentru n i terogatoriu medical? Secţiunea IX din Legea privind Controlul – în slor Nucleare, ştii doar.

De fapt, Cloot nu se gândise decât la asta tot timpul, în vreme e C iristian încercase toată noaptea să scape de acelaşi gând. Îl şocase nte leauna faptul că o ţară că Statele Unite putea să aibă o astfel de 5g secretă. Presa ar fi putut foarte simplu să o demaşte, dar şi în az 1 acesta funcţiona înţelegerea dintre proprietarii mijloacelor de – Lf mare în masă şi guvernanţii ţării. Astfel încât legea nu era practic waz scută publicului, ca de altfel şi alte legi referitoare la ştiinţa ™u 3ară.

Christian cunoştea foarte bine Secţiunea IX care, ca avocat, îl aş; e perplex. Sălbăticia acestei legi îi repugnase întotdeauna.

În esenţă. Secţiunea IX îi dădea preşedintelui dreptul de a dispune a iliză chimică a creierului, elaborată pentru a determina pe oricine a pună adevărul, un fel de detector de minciuni plasat direct în creier a fusese destinată în mod special obţinerii de informaţii legate

de ji lăsarea unei bombe nucleare, corespunzând perfect cazului actual. Jl oda nu implică niciun fel de tortură, iar victima nu era supusă îi unui fel de dureri fizice. Analiza consta în măsurarea modificărilor *zh* lice din creier, pentru a se verifica dacă persoana respectivă spunea îi. Riabil adevărul când i se puneau întrebări. Experimentul nu avea iii ic inuman în el, singura chichiţă fiind aceea că nimeni nu ştia de îal ce se întâmpla cu creierul după operaţie. Experimentele arătaseră: Jrareori puteau apărea pierderi de memorie sau o uşoară funcţionalitate. Nu era vorba de un retard mintal – experimentul iii fost în acest caz lipsit de orice fel de scrupule de conştiinţă – dar; Jiectul putea rămâne, cum s-ar zice, puţin într-o ureche. Singura Diblemă era existenţa unui procent de risc de zece la sută ca pacientul piardă complet memoria, să sufere o amnezie totală, pe termen g, care să-i şteargă astfel din minte tot trecutul.

— E doar o supoziţie, zise Christian, dar ar putea exista vreo atură între povestea asta, asasinarea papei şi deturnarea avionului?

iă şi tipul capturat la Long Island pare un truc. Ar putea să fie o I igă din aceeaşi operaţiune, un ecran de fum diversionist, o capcană EMătoare.

Cloot îl studie îndelung, ca şi cum şi-ar fi cumpănit răspunsul.

— S-ar putea. Dar cred mai degrabă că este una din acele faimoase coincidenţe ale istoriei.

— Care duc întotdeauna la tragedie, completă Christian crispat

— Puştii ăştia geniali sunt pur şi simplu nebuni şi au conştiinţă politică. Sunt obsedaţi de pericolul nuclear care ameninţă lumea, dar nu-i interesează deloc disputele politice obişnuite. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de arabi şi israelieni, şi nici chiar de americani, indiferent că sunt bogaţi sau săraci. Nu-i interesează nici democraţii, nici republicanii. Tot ce vor este ca lumea să se mişte după principiile lor Ştii genul.

Zâmbi dispreţuitor, iar apoi continuă:

— Toţi se cred Dumnezeu. Nimic nu-i atinge.

Dar Christian nu-i prea ascultase disertaţia. Atenţia lui se fixase asupra unei singure idei. Simţea că cele două probleme cu care se

confruntau puteau să stârnească o adevărată furtună politică. Nu te mişca prea repede, îşi zise Klee. Francis e în mare pericol, va trebui protejat. Poate c-o să scape de una din probleme cu ajutorul celeilalte

— Ascultă, Peter, îi spuse el lui Cloot, vreau ca operaţiunea asta să fie ultrasecretă. Nu trebuie să transpire nimic în afară. Ia-i pe puştii ăia şi bagă-i în detenţie într-un ospiciu, aici în Washington Nimeni nu trebuie să ştie nimic, în afară de noi doi şi de agenţii din divizia specială Bagă-le sub ochi agenţilor Legea privind Controlul asupra Armelor Nucleare şi spune-le că vrem discreţie absolută. Nimeni nu-i vede pe cei doi, nimeni nu vorbeşte cu ei, cu excepţia mea. O să-i interoghez personal.

Cloot îi aruncă o privire bizară. Nu-i plăcea faptul că operaţiunea trecea sub controlul diviziei speciale a lui Klee.

— Echipa medicală n-o să le bage chimicale în creier puştiior ălora fără un ordin prezidenţial.

— O să-l întreb pe preşedinte.

— Ştii că timpul e un factor esenţial şi ai zis că nu-i interoghezi decât tu. Asta înseamnă că nici eu? Dacă eşti ocupat cu preşedintele?

— Nu-ţi face griji, îi zise Klee zâmbind. O să-mi fac timp Nimeni în afară de mine. Acum dă-mi detaliile.

Pe Christian îl preocupau alte lucruri. Peste puţin timp urmaşă se întâlnească cu şefii diviziei speciale a F.B.I-ului. Era decis să le oi onc montarea unui sistem de supraveghere electronică şi ce îputerizată a celor mai importanţi membri ai Congresului şi ai C bului Socrate.

Adam Gresse şi Henry Tibbot îşi plasaseră micuţa bombă a mică, construită cu multă trudă şi iscusinţă. Erau probabil atât de

3ndri de eforturile lor, încât nu rezistaseră ispitei de a-şi folosi opera; copul unei cauze nobile.

Cei doi urmăreau permanent ziarele, dar scrisoarea lor întârzia apară pe prima pagină din *The New York Times*. Şi nici nu se p Dlicase vreo ştire în legătură cu subiectul care-i interesa. Se simţeau ij ioraţi, pentru că cerinţele lor rămâneau nesatisfăcute, iar astfel nu li s dădea prilejul să dezvăluie autorităţilor locul unde se afla bomba. I au, în

egală măsură, înspăimântaţi şi furioşi, fiindcă ştiau că bomba vexploda, provocând mii de victime omeneşti. Dar, la urma-urmei, e ce rău are şi o parte bună. Cum altfel ar putea fi avertizată omenirea i pericolul utilizării energiei atomice? Cum altfel s-ar putea acţiona Întru a determina puterea să aplice măsurile de protecţie I respunzătoare? După calculele lor, bomba avea să distrugă minimum tru până la şase cvartale ale New Ybrk-ului. Pe de altă parte însă, se nţeau cu conştiinţa curată, pentru că bomba fusese astfel concepută pât emanaţiile radioactive să fie cât mai mici cu putinţă. Totuşi, iam Gresse şi Henry Tibbot regretau faptul că acţiunea lor de protest rea să-i coste un oarecaree număr de vieţi omeneşti, dar, la ma-urmei, acesta era preţul, destul de mic, de altfel, pe care omenirea ibuia să-l plătească pentru a-şi înţelege propriile greşeli. Fiindcă se ipuneau neapărat măsuri de protecţie inexpugnabile şi toate naţiunile mii trebuiau să interzică fabricarea bombei nucleare.

Miercuri, Gresse şi Tibbot lucrară împreună în laborator şi după – toată lumea din institut plecă acasă, începură să discute aprins, trebându-se dacă ar trebui sau nu să dea un telefon ca să prevină îtorităţile. La început nu avuseseră deloc intenţia să lase bomba să: plodeze; nu vruseseră decât să-şi vadă scrisoarea publicată în *The ew York Times* şi fuseseră hotărâţi că după aceea să se întoarcă la ew York, ca să dezamorseze bomba. Acum însă se vedeau prinşi într-un război al voinţelor. Chiar aveau să fie trataţi ca nişte copii şi luaţi în derâdere, ei, care puteau înfăptui atâtea pentru umanitate? Sau li se va da ascultare? Oricum, cei doi fizicieni simţeau că nu-şi puteau continua cercetările ştiinţifice atâta timp cât roadele muncii lor urmau să fie greşit folosite de puterea politică.

În încercarea lor de a da un avertisment omenirii, Gresse şi Tibbot nu aleseseră întâmplător New York-ul.

Oraşul, credeau ei, merita să fie pedepsit, deoarece în decursul vizitelor lor în marea metropolă constataseră îngroziţi cum viciul se înstăpânea pe străzile lui. Fuseseră oripilaţi de cerşetorii ameninţători şi şoferii insolenţi, de bădărănia lucrătorilor din magazine şi de nenumăratele spargeri, tâlhării stradale şi crime. Îi revoltase în

special Times Square. Zona aceea atât de aglomerată, încât le sugera o imensă colcăială de gândaci. În această piaţă, proxeneţii, curvele şi traficanţii de droguri păreau atât de ameninţători. Încât Gresse şi Tibbot se retrase seră înspăimântaţi în camerele lor de hotel. Şi astfel, cu justificată mânie, hotărâseră să plaseze bomba chiar în Times Square.

Adam şi Henry primiseră, la fel de şocaţi ca toată lumea, vestea televizată despre asasinarea Theresei Kennedy. Pe undeva îi deranja însă faptul că acest eveniment de ultimă oră deviase atenţia lumii de la propria lor operaţiune, pe care o considerau mult mai importantă pentru soarta omenirii.

În ultima xreme, manifestau însă o oarecare stare de nervozitate. Adam sesizase la telefonul lui nişte zgomote ciudate, ca un fel de clicuri şi percepuse o anume perturbaţie electrică, atunci când nişte indivizi trecuseră pe lângă el pe stradă. Se hotărî să-i povestească lui Tibbot despre toate astea.

Henry Tibbot era foarte înalt şi subţire, de parcă ar fi fost făcut din sârme articulate cu fâşii de carne şi piele transparentă. Îi era superior lui Henry că inteligenţă şi avea nervii mai tari.

— Te porţi la fel ca toţi criminalii. Îi zise el lui Adam. E normal. De câte ori bate cineva la uşă, cred că sunt federalii.

— Şi dacă într-o zi chiar or să fie? îl întrebă Adam Gresse.

— Îţi ţii gura până vine avocatul. E lucrul cel mai important Putem încasa douăzeci şi cinci de ani numai fiindcă am scris scrisoarea. Aşa că, dacă bomba explodează, s-ar mai adăuga doar câţiva ani.

— Crezi că pot să ne dea de urmă?

— Exclus. Am şters toate urmele. Şi apoi, la dracu’, Adam, mjin: în sau nu mai deştepţi ca ei?

Adam se simţi mai liniştit. Şi totuşi, în sufletul lui se dădea o – îpii care-l făcea să aibă încă şovăieli.

— Poate că ar trebui să-i sunăm şi să le spunem unde e bombă, pi a el.

— Nu. Sunt în alertă, ne-ar repera imediat. Ar fi singura lor – ăl

de a ne prinde. Dar reţine, dacă iese rău, îţi ţii gura. Acum hai să Be Ducăm de lucru.

Se hotărâseră să rămână la laborator până târziu, doar fiindcă oi u să fie împreună. Doreau să vorbească despre ce făcuseră şi despre – e lalte căi de acţiune care le stăteau la îndemână. Aveau o voinţă de le şi fuseseră educaţi să aibă curajul de a-şi exprima propriile *za* / îngeri şi de a detesta o putere care refuza să reacţioneze în faţa r – argumente raţionale. Şi, deşi invocau ca pe nişte spirite salvatoare io nulele matematice care ar fi putut schimba destinul omenirii, neau habar de complicatele reţele de interdependenţă ce susţineau *zi* lizaţia Erau două minţi strălucite, dar încă nu se acomodaseră cu iţul umanităţii…

Tocmai se pregăteau să plece, când sună telefonul. Era tatăl lui iliry.

— Băiete, îi spuse el fiului său, ascultă-mă cu atenţie. O să fiţi Istaţi de F.B.I. Nu le spuneţi nimic până nu vă lasă să vă consultaţi leatul. Nu declaraţi nimic. Ştiu…

În acel moment uşa se deschise, iar în cameră năvăliră câţiva jneni înarmaţi.

CAPITOLUL 10

Fără îndoială; bogătaşii din America au o conştiinţă socială perioară celor din oricare altă parte a lumii. Bineînţeles, acest lucru aplică mai ales în cazul celor extrem de bogaţi. Cei care deţin şi îduc corporaţii uriaşe, cei care îşi exercită influenţa în politică şi: propagandă în toate mediile culturale. Acest adevăr se putea demonstra cu deosebire în cazul membrilor Clubului socratic de golf şi tenis din California de Sud, fondat cu aproape şaptezeci de ani în urmă, de magnaţi din domeniul proprietăţilor mobiliare, mijloacelor de comunicare în masă, cinematografiei şi agriculturii, ca o organizaţie liberală din punct de vedere politic, destinată recrcării. Fiind o structură de tip exclusivist, trebuia să fii foarte bogat ca să poţi fi admis că membru. Din punct de vedere teoretic, puteai fi alb sau de culoare, evreu sau catolic, bărbat sau femeie, artist sau magnat. În realitate, în club fuseseră primiţi foarte puţini negri şi nici-o femeie.

Clubul Socrate, cum era el cunoscut, se transformase în cele din urmă într-un club pentru elita bogătaşilor conştienţi de responsabilităţile lor faţă de societate. Din precauţie, îşi aleseseră un fost director adjunct al C. I. A. Ca şef al propriului sistem de securitate, iar gardurile electronice ale clubului erau cele mai înalte din America

De patru ori pe an, clubul devenea refugiul a cincizeci până la o sută de personalităţi publice, care de fapt controlau aproape tot ce se putea controla în America. Veneau aici pentru o săptămână, iar în acest interval personalul de serviciu al clubului era redus la minimum Gloriile Americii îşi făceau paturile singuri. Îşi turnau băuturile şi uneori, seara, îşi pregăteau singuri grătare în aer liber. Desigur, rămâneau la club câţiva chelneri, bucătari şi cameriste şi, evident, asistenţii personali ai acestor oameni importanţi. La urma-urmei, lumea americană a politicii şi afacerilor nu putea sta pe loc cât timp cârmuitorii ei îşi reîncărcau bateriile.

În decursul unei asemenea săptămâni, membrii clubului obişnuiau să se adune în „bisericuţe” şi să-şi petreacă timpul discutând probleme de ordin particular. Participau, de asemenea, la seminarii susţinute de profesori eminenţi de la cele mai renumite universităţi, consacrate unor probleme de etică, de filosofie, sau legate de responsabilitatea elitei bogate faţă de membrii mai puţin înstăriţi ai societăţii. Distinşi oameni de ştiinţă le ţineau conferinţe despre beneficiile şi pericolele armelor nucleare, cercetărilor în domeniul creierului, explorării spaţiului, despre economie.

Paralel cu aceste activităţi intelectuale, cei prezenţi jucau tenis, înotau în piscină, organizau turnee de bridge şi table şi discutau până la ore târzii din noapte despre virtute şi ticăloşie, femei şi dragoste, căsătorie şi aventură. Erau cu toţii oameni cu greutate, cei mai cu greutate din societatea americană. Dar încercau să facă două lucruri: să se perfecţioneze ca fiinţe umane, prin recuperarea unui spirit adolescentin, şi să se unească în eforturile lor de a crea o societate mai bună, aşa cum o înţelegeau ei.

După o săptămână petrecută împreună, se întorceau la vieţile lor

obişnuite, îmbărbătaţi de o speranţă reînnoită, de dorinţa de a ajuta omenirea şi cu o percepţie mai clară a modalităţilor prin care toate activităţile lor s-ar putea interconecta, pentru a păstra structura societăţii. Pe de altă parte, îşi făceau o serie de relaţii personale mai strânse, care îi ajutau în derularea afacerilor proprii.

O astfel de săptămână specială începuse în lunea de după Duminica Paştelui. Dar din cauza crizei interne legate de asasinarea papei, deturnarea avionului în care se afla fiica preşedintelui ţării şi apoi uciderea acesteia, numărul participanţilor se redusese la mai puţin de douăzeci.

George Greenwell era cel mai vârstinic dintre membrii Clubului Socrate. La optzeci de ani, juca încă tenis la dublu, dar, dintr-o politeţe educată cu grijă, nu încerca să se impună în faţa unor tenismeni mai tineri, pentru a nu-i obliga astfel să joace într-un stil clement. Şi totuşi, era încă un adversar redutabil în lungile partide de table.

După Greenwell, criza naţională nu era treaba lui, atâta timp cât nu avea de-a face, într-un fel sau altul, cu afacerile lui cu grâne. Firma sa avea capital particular şi controla majoritatea producţiei de grâu din America. Îşi trăise ora astrală cu treizeci de ani în urmă, când Statele Unite impuseseră un embargo agricol Rusiei, ca o măsură politică menită să-i slăbească adversarul cu care se afla în plin război rece.

George Greenwell era un bun patriot, dar nu un prost. Ştia că Rusia nu putea rezista la o asemenea presiune. Ştia, de asemenea, că embargoul impus de Washington i-ar fi ruinat pe fermierii americani. Aşa încât îl sfidase pe preşedintele Statelor Unite şi expediase grânele interzise, deturnându-le spre terţe companii străine care le trimiteau apoi în Rusia. Îşi atrăsese atunci asupra sa mânia executivului american, concretizată prin introducerea în Congres a unor legi menite să restrângă puterea companiei lui (care aparţinea familiei Greenwell), să facă public acest demers şi să pună firma sub un fel de control restrictiv. Numai că banii cu care Greenwell finanţase campania electorală a atâtor congressmeni şi senatori puseseră

repede capăt acestei aberaţii.

Lui Greenwell îi plăcea Clubul Şoc rate pentru că era luxos, dar nu într-atât încât să stârnească invidia celor mai puţin favorizaţi de soartă. Îi mai plăcea fiindcă nu era cunoscut de mass media – la urma-urmei, membrii lui deţineau majoritatea posturilor TV, a ziarelor şi a revistelor. Clubul îl făcea să se simtă tânăr, pentru că îi dădea ocazia să participe la vieţile colegilor mai puţin vârstnici ca el, dar la fel de puternici.

În timpul acelui embargo agricol, Greenwell câştigase o grămadă de bani, vânzând scump grâu şi porumb de la fermierii americani aflaţi pe poziţii defensiv e unei Ruşii disperate. Dar avusese grijă ca de aceşti bani să profite concetăţenii lui din Statele Unite. Ceea ce făcuse el fusese o chestiune de principiu, iar principiul după care se ghida era acela că era mai inteligent decât funcţionarii guvernamentali. Iar sutele de milioane de dolari câştigaţi astfel fuseseră investiţi în muzee, fundaţii de învăţământ, programe culturale la TV, mai ales muzicale, fiindcă muzica era pasiunea lui.

Greenwell se mândrea cu faptul că era un om civilizat. Frecventase cele mai bune şcoli, unde deprinsese comportamentul social al bogătaşilor responsabili şi unde i se inoculase iubirea de semeni. Greenwell era la rândul lui maestru în propria sa fonhă de artă: rigurozitatea tranzacţiilor comerciale. Matematica milioanelor de tone de cereale îi sună în ureche la fel de cristalin şi suav7 ca muzica de cameră.

În legătură cu muzică, Greenwell trăise cândva unul dintre puţinele lui momente de furie nedemnă, când un foarte tânăr profesor de muzică, dintr-o universitate înfiinţată de una din fundaţiile sale, publicase un eseu în care înălţase jazzul şi rock’n’roII-ul deasupra lui Brahms şi Schubert. Mai mult chiar, îndrăznise să spună că muzica clasică era „funerară”. Greenwell îşi jurase că va obţine destituirea profesorului, dar politeţea lui cizelată prevalase. Apoi tânărul profesor publicase un alt eseu, în care apăruse şi nefericita întrebare: „Cui îi pasă de Beethoven?” De aici i se trăsese sfârşitul. Profesorul nu aflase niciodată ce se întâmplase de fapt, dar un an mai târziu dădea lecţii de

pian în San Francisco.

Clubul Şoc rate îşi permisese o extravagantă, şi anume, un sistem de comunicaţii deosebit de sofisticat. În dimineaţa în care preşedintele Kennedy îşi anunţa, la întâlnirea secretă cu consilierii, ultimatumul pe care urma să-l dea-sultanului Sherhabenului, cei douăzeci de membri care se aflau la Clubul Socrate aflară vestea în mai puţin de o oră. Dar dintre ei toţi, numai Greenwell ştia că această informaţie fusese furnizată de Oliver Oliphant, zis Oracolul.

Ţinea de doctrina clubului ca aceste refugieri anuale ale unor oameni cu greutate ai Americii să nu fie în niciun fel folosite pentru a se făuri planuri sau a se organiza conspiraţii. Întâlnirile lor erau, de fapt, prilejuri pentru a-şi comunica reciproc nişte năzuinţe de interes general şi pentru a înlătiâa confuziile care puteau împiedica funcţionarea unei societăţi complicate. În respectul acestor principii ale clubului, George Greenwell îşi invită marţi trei colegi să ia masa împreună într-unui din pavilioanele cochete din preajma terenurilor de tenis.

Cel mai tânăr dintre aceştia, Lawrence Salentine, era proprietarul unei importante reţele de televiziune şi al câtorva companii de televiziune prin cablu. Deţinea, de asemenea, ziare în trei oraşe marcante, cinci reviste şi unul dintre cele mai mari studiouri cinematografice, precum şi douăsprezece staţii de televiziune locale în marile oraşe ale ţării. Graţie unor subvenţii, avea totodată o editură de importanţă majoră. Şi asta doar în Statele Unite. Prezenţa lui se făcea însă puternic simţită şi în mass media din străinătate.

Salentine avea patruzeci şi cinci de ani şi era un bărbat suplu şi arătos, cu un păr argintiu bogat, aranjat ca o coroană de bucle, în stilul împăraţilor romani. Această pieptănătură era însă foarte la modă acum printre intelectuali şi oamenii de artă de la Hollywood. Impresiona atât prin aspectul fizic, cât şi prin inteligenţă şi era unul dintre cei mai influenţi oameni din viaţa politică a Americii. Nu exista congressman, senator sau membru al guvernului care să nu răspundă apelurilor lui. În ciuda acestor atribute, nu reuşise însă să ajungă la nişte relaţii prieteneşti cu preşedintele Kennedy, care părea să

interpreteze drept o ofensă personală atitudinea ostilă a mass media faţă de noile programe sociale propuse de administraţia Kennedy.

Al doilea invitat era Louis Inch, cel care deţinea mai multe proprietăţi imobiliare în marile oraşe ale Americii decât oricare altă persoană particulară sau companie. Încă de pe când era foarte tânăr, în urmă cu patruzeci de ani, intuise importanţa reală a construcţiilor pe verticală, atât de înalte, încât păreau aparent imposibil de realizat. Cumpărase dreptul de a construi deasupra multor clădiri deja existente şi înălţase apoi acei enormi zgârie-nori care înzeciseră valoarea construcţiilor.

Mai mult ca toţi cei dinaintea lui. Louis Inch transformase însăşi lumina oraşelor, creând acele spaţii întunecoase şi nesfârşite între clădirile comerciale, care se dov ediseră mult mai necesare decât ar fi putut bănui cineva. Tot el mărise atât de mult chiriile în New York, Chicago şi Los Angeles, încât ele erau inaccesibile familiilor obişnuite, aşa că numai cei foarte înstăriţi puteau să trăiască confortabil în aceste oraşe. Şi atât de bine îi îmbrobodise şi îi mituise pe demnitarii municipalităţii ca să i se acorde o reducere a impozitelor şi să se desfiinţeze controlul asupra chiriilor, încât se lăuda că va veni o vreme când chiria încasată de el pe metru pătrat va fi la fel de mare ca la Tokyo.

Dar, în ciuda ambiţiilor sale, influenţa politică nu era la fel de mare ca a celorlalţi participanţi la întrunirea din pavilion. Deşi av erea lui personală se ridica la peste cinci miliarde de dolari, bogăţia lui se molipsise parcă de imobilitatea obiectului afacerilor sale. Pentru că adevărata forţă a acestui magnat era de-a dreptul sinistră şi se baza pe aspiraţia sa de a acumula averi şi putere fără să dea nimic în schimb societăţii în mijlocul căreia trăia. Louis Inch mituise pe scară largă demnitari publici şi organizaţii sindicale din construcţii şi deţinea hoteluri cu cazinouri la Atlantic City şi Las Vegas, desfiinţând astfel elita gangsterilor din acele oraşe. Ca o ciudăţenie a procesului democratic, fusese sprijinit în acţiunile sale chiar de personaje din eşalonul doi al lumii interlope. Toate departamentele serviciilor din numeroasele lui hoteluri aveau contracte cu firme care le furnizau

tacâmuri şi veselă, băuturi, alimente sau diverse servicii, ca de exemplu spălătorie. Prin subordonaţii săi, Louis Inch era legat de lumea aceasta a infractorilor, dar bineînţeles că din prudenţă, avusese grijă să menţină

5 ei o relaţie extrem de vagă. În consecinţă, numele lui nu fusese ij; iodată atins de vreun scandal, iar asta nu numai datorită prudenţei, ci şi lipsei oricărei forme de farmec personal. De altfel, acesta era şi nativul pentrueare, ca individ, aproape toţi membrii Clubului Socrate dispreţuiau. Era tolerat printre ei doar graţie faptului că una din cmpaniile lui deţinea terenul care împrejmuia clubul şi le era teamă e ar fi putut construi pe aceste terenuri case ieftine pentru cincizeci d mii de familii, ceea ce ar fi dus la o invazie de hispanici şi negri în p rimetrul acum select al clubului.

Martin Mutford, al treilea invitat, îmbrăcat în pantaloni Birinăreşti, un blazer albastru şi o cămaşă albă, descheiată la guler, ta un bărbat de şaizeci de ani şi probabil cel mai influent din grupul clor patru, deoarece deţinea controlul asupra banilor într-o mare cversitate de domenii. În tinereţe fusese unul dintre protejaţii Oracolului 5 îşi învăţase bine lecţiile. Iar acum obişnuia să povestească lucruri linunate despre Oracol, spre delectarea asistenţei de la Clubul Socrate. Mutford îşi întemeiase carieră pe tranzacţii bancare în domeniul investiţiilor, dar avusese un debut incert în afaceri, din cauza influenţei racolului. Cel puţin, aşa pretindea. În tinereţe fusese un tip viguros vplan sexual, după cum tot el susţinea. Spre surpriza lui, soţii unora cntre femeile tinere pe care le sedusese veneau la el nu ca să se răzbune, *î* ca să obţină un credit. De obicei zâmbeau discret şi erau bine dispuşi, ir el, ascultând glasul instinctului, le acorda acele împrumuturi ftrsonale pe care era sigur că nu le vor mai rambursa niciodată. Pe emea aceea, Mutford nu ştia că oficialii de la bănci care se ocupau i t: credite primeau cadouri şi mită pentru a aproba împrumuturi fără i jiranţii unor mici întreprinzători. Documentele bancare erau uşor de 1 lsificat, iar directorii băncilor respective nu doreau altceva decât să Tere credite în bani – doar în asta consta afacerea lor şi de aici îşi obţineau profitul – aşa că regulamentele erau

concepute special, în Ls a fel încât să le faciliteze funcţionarilor bancari acordarea acestor sume de bani. Evident, trebuia să se afişeze o anume paradă birocratică i 2 interviurilor şi altele de acest gen. Aşa că banca suportase o pierdere de câteva sute de mii de dolari înainte ca Mutford să fie transferat la altă filială, într-un alt oraş. Deşi la început Mutford crezuse că avusese noroc fiindcă scăpase cu atât, mai târziu pricepuse că nu fusese vorba decât de toleranţa condescendentă a superiorilor săi.

Lăsând în urmă greşelile tinereţii, iertat, uitat şi înarmat cu o mulţime de învăţăminte valoroase trase din experienţele anterioare, Mutford începuse să se ridice în ierarhia socială. Astfel că acum, după treizeci de ani, stătea aici, în pavilionul Clubului Socrate, fiind cea mai mare personalitate financiară din Statele Unite. Era preşedintele unei bănci importante şi deţinea un pachet substanţial de acţiuni în reţelele de televiziune. El şi cu prietenii lui controlau uriaşa industrie de automobile şi îşi extinseseră influenţa şi asupra industriei aerospaţiale. Iar în pânza de păianjen a banilor săi se prinsese şi o bună parte din industria electronică. Tot el pusese piatra de temelie a unor firme de investiţii de pe Wall Street, care lucrau împreună în scopul cumpărării unor conglomerate uriaşe, pe care apoi le adăuga altui conglomerat de proporţii identice. Când aceste bătălii deveneau deosebit de aprige, Mutford arunca în luptă un munte de bani pentru a rezolva conflictul. Şi, aidoma celorlalţi trei colegi ai săi, „deţinea44 anumiţi membri ai Congresului şi Senatului.

Acum cei patru bărbaţi se aflau la masa rotundă din pavilionul care se întindea dincolo de terenurile de tenis, înconjuraţi de flora specifică zonei californiene şi Noii Anglii.

— Ce ziceţi de decizia preşedintelui? începu Geoige Greenwell.

— E al dracului de ruşinos ce i-au făcut fiicei lui, zise Mutford. Dar să distrugi o avere care valorează cincizeci de miliarde de dolan mi se pare exagerat.

Un chelner de origine hispanică, îmbrăcat cu pantaloni marinăreşti şi o cămaşă cu mâneci scurte şi care purta emblema clubului, le luă comanda de băuturi.

Salentine zise gânditor:

— Poporul american o să-l considere pe Kennedy un adevărat erou dacă duce la bun sfârşit chestia asta. O să fie reales, iar adv ersarii lui vor suporta o înfrângere catastrofală.

— Dar reacţia lui la criza actuală e mult prea drastică, zise Greenwell Ştim cu toţii asta. Iar relaţiile externe vor avea de suferit ani de zile de pe urma deciziilor pripite ale lui Kennedy.

— Ţara merge extraordinar de bine la ora actuală, replică Mutford. În sfârşit, ramura legislativă are sub un oarecare control executivul. În aceste condiţii, mă întreb ce ar avea de câştigat dacă am nelina balanţa puterii spre guvern.

— Ce dracu’ ar putea face Kennedy, chiar dacă ar fi reales?

dse Inch. Congresul controlează totul, iar noi avem o mare influenţă lisupra legislativului. Există cel mult cincizeci de membri ai Camerei IReprezentanţilor aleşi fără banii noştri. Iar la Senat nu e niciunul care lpă nu fie milionar. Eu zic că nu trebuie să ne facem griji în privinţa preşedintelui.

Greenwell îşi plimbă ochii peste terenurile de tenis, spre Oceanul

Pacific, miraculos de albastru, atât de liniştit şi de maiestuos. Prixi întinderea de apă, care chiar în acel moment legăna vapoarele care îi transportau în toată lumea grânele ce valorau miliarde de dolari. Greenwell trăia un uşor sentiment de vinovăţie la gândul că el personal putea să hrănească sau să înfometeze aproape întreaga omenire.

Începu să vorbească, dar fu întrerupt de chelnerul care le aduse băuturile. Cu trecerea anilor devenise prudent, iar acum comandase apă minerală. Sorbi din pahar şi, după plecarea ospătarului, vorbi pe un ton ponderat, stăpânit cu atenţie. Avea acel gen de politeţe desăvârşită, specifică oamenilor care, spre regretul lor, sunt nevoiţi să ia în viaţă decizii brutale.

— Nu trebuie să uităm nici-o clipă, zise el, că funcţia de preşedinte al Statelor Unite poate fi un mare pericol pentru procesul democratic.

— Asta-i o prostie, replică Salentine. Ceilalţi demnitari din

guvern n-or să-l lase să ia o decizie personală. Ştii şi tu, George, că armata, aşa ignorantă cum e, n-o să-i accepte hotărârea dacă nu e rezonabilă.

— Sigur, e adevărat, zise Greenwell. În vremuri normale. Dar uitaţi-vă la Lincoln, care în timpul războiului civil chiar a suspendat *habeas corpus-ul* şi libertăţile civice. Şi la Franklin Roosevelt, care ne-a aruncat în cel de-al doilea război mondial. Luaţi seama la prerogativele personale ale preşedintelui, care are dreptul de a ierta definitiv orice infracţiune. Asta este o putere regească. Şi ştiţi ce se poate face cu o astfel de putere? Ştiţi cum îi poţi îngenunchea pe ceilalţi? Preşedintele are puteri „aproape nelimitate, în absenţa unui

Congres puternic, care să-l poată controla. Din fericire, noi avem un asemenea Congres. Dar trebuie să fim prevăzători şi să ne asigurăm că ramura executivă rămâne în subordinea reprezentanţilor poporului, pe drept aleşi.

— Cu televiziunea şi celelalte mijloace de informare în masă, zise Salentine, Kennedy n-ar rezista nici măcar o zi dacă ar încerca o acţiune de tip dictatorial. Pur şi simplu nu poate apela la această soluţie, deoarece credinţa cea mai puternică în America la ora actuală este cea în libertatea individului.

Se opri un moment, apoi continuă:

— Aşa după cum bine ştii, George. Doar tu ai sfidat embargoul acela infam, nu?

— Nesocoteşti esenţialul, zise Greenwell. Un preşedinte curajos depăşeşte aceste obstacole. Şi Kennedy se dovedeşte foarte curajos în criza asta.

— Vrei să spui că ar trebui să crcăm un front unit împotriva ultimatumului adresat de Kennedy Sherhabenului? interveni Inch nervos. Eu personal cred că face extraordinar de bine că e dur Forţa şi constrângerea acţionează şi asupra guvernelor şi asupra oamenilor.

La începutul carierei sale, când se ocupa de proiectele de dezvoltare a locuinţelor unde chiria nu era liberalizată, Inch aplicase aceaşi tactică a constrângerii asupra chiriaşilor, forţându-i să-şi’ abandoneze casele. Atunci întrerupsese alimentarea cu căldură şi apă

şi interzisese toate lucrările de întreţinere, astfel încât viaţa miilor de locatari ai acestor clădiri devenise extrem de inconfortabilă. Urmărindu şi scopul, Inch „dereglase” echilibrul unor anumite zone ale suburbiilor, trimiţându-le valuri de negri care să-i determine pe rezidenţii albi să plece. Mituise administraţiile locale şi statale şi-i îmbogăţise pe legiuitorii federali. Aşa că acum vorbea în cunoştinţă de cauză, succesul se construia prin constrângere.

— Din nou omiţi esenţialul, răspunse Greenwell. Peste o oră avem o conferinţă televizată cu Bert Audick. Te rog să mă scuzi că am făcut această promisiune fără să te consult; am considerat-o atât de urgentă, încât nu suportă amânare, pentru că evenimentele se derulează extrem de rapid. De fapt, cele cincizeci de miliarde de dolari, pe cale de a fi prăpădiţi, sunt ale lui Bert Audick, care bineînţeles că este teribil de îngrijorat. Şi e important să ne gândim la viitor, pentru că, a preşedintele e în stare să-i facă aşa ceva lui Audick, o să ne-o a şi nouă.

— Kennedy nu e-n toate minţile, zise Mutford gânditor.

— Cred că trebuie să ajungem la un consens înainte de conferinţa Audick, propuse Salentine.

Dar Înch, care avusese întotdeauna impresia că exista un conflict re interesele petroliere şi cele ale proprietăţilor imobiliare, adăugă:

— Cred că Bert suferă de o obsesie bolnăvicioasă prixind strarea resurselor de petrol.

— Îi datorăm lui Bert întreaga noastră consideraţie, i-o tăie eenvvell.

Cei patru bărbaţi aşteptau deja împreună la centrul de comuniţii al Clubului Socrate, când imaginea lui Bert Audick apăru brusc ecranul televizorului. Îi salută pe toţi cu un zâmbet, dar faţa de pe ran avea o roşeaţă nefirească, poate din cauza unui defect la selectorul culoare sau poate din cauza mâniei lui Audick. Vocea îi era însă Ima

— Mă duc în Sherhaben, zise el. S-ar putea să-mi văd pentru Limă dată cele cincizeci de miliarde de dolari.

Cei din încăpere puteau vorbi cu imaginea de pe ecran ca şi în persoana respectivă s-ar fi aflat împreună cu ei la club. Pe monitor

vedeau propria imagine, pe care şi Audick o vedea în biroul lui. Ebuiau să-şi controleze şi mimica feţelor şi glasul.

— Deci, până la urmă te duci? zise înch.

— Da, sultanul mi-e prieten şi trecem printr-o situaţie extrem; delicată. Dacă mă duc acolo personal, pot să realizez o mulţime de cruri bune pentru ţară.

— Conform corespondenţilor de presă de pe statele mele de aţă, zise Salentine, Congresul şi Senatul încearcă să răspundă prin – to la decizia preşedintelui. E posibil?

Audick le zâmbi:

— Nu numai posibil, ci aproape sigur. Am discutat cu o parte n membrii guvernului. Propunerea lor este că preşedintele să fie temporar scos din funcţie pe motiv că urmăreşte o vendetă personală, ceea ce dov edeşte un dezechilibru mintal. Conform unui amendament constituţional, acest lucru este perfect legal. Nu trebuie decât să obţinem semnăturile membrilor guvernului şi pe cea a vicepreşedintelui pe o petiţie care va fi ratificată de Congres. Chiar dacă suspendarea din funcţie se va face pe o durată de treizeci de zile, este suficient ca să oprim distrugerea oraşului Dak. Iar eu garantez că ostaticii vor fi eliberaţi în timpul şederii mele în Sherhaben. Prin urmare, cred că voi toţi ar trebui să sprijiniţi Congresul, pentru a-l suspenda din funcţie pe preşedinte. Datoraţi acest lucru democraţiei americane, aşa cum eu îl datorez acţionarilor mei. Pentru că ştim cu toţii al dracului de bine, că dacă ar fi fost omorât oricine altcineva în afară de fiică-sa. N-ar fi adoptat niciodată acest mod de acţiune.

— Bert, noi patru am dezbătut deja acest subiect şi am decis să te sprijinim pe tine şi Congresul, zise Greenwell. Este de datoria noastră t O să dăm telefoanele necesare şi o să ne concentrăm eforturile. Dar Lawrence Salentine are câteva observaţii pertinente, pe care ar vrea să ţi le prezinte.

Faţa lui Audick de pe ecran exprimă mânie şi dezgust:

— Larry, zise el, nu e momentul acum ca mass media ta să stea atârnată de garduri. Dacă preşedintele îmi suflă aceste cincizeci de miliarde de dolari, s-ar putea să vină o vreme când posturile tale de

televiziune se vor trezi fără licenţă federală şi atunci o s-o iei în mână. Iar eu n-o să mişc niciun deget ca să te ajut.

Greenwell se crispă la auzul răspunsului atât de direct şi vulgar. Inch şi Mutford zâmbiră, dar Salentine nu păru deloc emoţionat. Îi răspunse lui Audick pe un ton calm şi liniştitor:

Bert. Sunt de partea ta, să nu te îndoieşti de asta. Şi cred că un om care decide în mod arbitrar să arunce pe apa sâmbetei cincizeci de miliarde de dolari ca să dea mai multă credibilitate unei ameninţări este, fără îndoială, dezechilibrat şi nepotrivit în funcţia de şef al guvernului Statelor Unite. De aceea, te asigur că sunt de partea ta. Televiziunea o să introducă în programele obişnuite buletine de ştiri, în care se va aduce la cunoştinţa opiniei publice faptul că preşedintele Kennedy este supus unor investigaţii psihiatrice şi că este posibil că trauma suferită în urma morţii fiicei sale să-i fi provocat tulburări nlitale temporare. Această intervenţie a televiziunii ar trebui să pi gătească terenul pentru acţiunea Congresului. Dar după cum ştii, aista e un domeniu în care eu sunt mai priceput decât majoritatea ci prialţi. Decizia preşedintelui va fi îmbrăţişată de poporul american – 4 este reacţia naturală a maselor la orice etalare teatrală a puterii raionale. Dacă preşedintele reuşeşte în acţiunile pe care le întreprinde şi Iacă obţine eliberarea ostaticilor, îşi va asigura atât devotamentul lld, cât şi voturile alegătorilor. Kennedy e energic şi inteligent şi, a pune piciorul în prag, poate să spulbere Congresul.

Salentine se opri o clipă, încercând să-şi aleagă cu grijă cuvintele:

— Dar dacă ameninţările lui nu-şi fac efectul scontat, adică: aticii sunt ucişi şi criza continuă, atunci este terminat pe plan politic.

Pe ecran, imaginea lui Bert Audick tresări.

— Asta nu e o alternativă, zise el, pe un ton foarte scăzut şi v. Dacă se ajunge până acolo, ostaticii trebuie salvaţi, iar ţara noastră buie să învingă. În plus, cele cincizeci de miliarde de dolari vor fi a pierdute atunci. Niciun american adev arăt nu ar vrea ca misiunea Kennedy să dea greş. Poate că nici ei nu doresc nişte acţiuni represive t de drastice. Odată declarate, trebuie să avem grijă ca ele să se mâne

cu bine.

— Sunt de acord cu tine, zise Salentine, deşi în realitate nu era. Nt absolut de acord. Dar vreau, de fapt, să subliniez altceva. Odată va sesiza pericolul care vine dinspre Congres, preşedintele se va resa naţiunii la televizor. Şi indiferent de defectele lui, Kennedy e un igician când e vorba de aşa ceva. Iar odată ce Kennedy îşi va prezenta cumentele la televizor, Congresul o să aibă mari necazuri în ţara a. Ce dacă îl destituie pe Kennedy pentru treizeci de zile? Există sibilitatea ca prognoza lui Kennedy să se adeverească şi teroriştii să parcă tot ce pot din afacerea asta, chiar dacă preşedintele n-o să mai în centrul acţiunii.

Salentine se opri din nou, încercând să fie prudent, iar apoi ntinuă:

— Atunci Kennedy devine un erou şi mai mare. Aşa că eu cred scenariul nostru cel mai bun ar fi să-l lăsăm singur, să câştige sau piardă. În felul acesta, viaţa politică a ţării nu va suferi un prejudiciu termen lung. Cred că aceasta este soluţia cea mai bună.

— Iar în felul ăsta eu pierd cincizeci de miliarde de dolari, nu’1 zise Bert Audick.

Era vizibil felul cum faţa de pe uriaşul ecran TV se înroşise de furie şi devenise limpede că selectorul de culoare funcţiona perfect

— E o sumă considerabilă, zise MutforcL dar nu e un capăt de tară

Faţa lui Bert Audick devenise uluitor de sângerie. Salentine se gândi din nou că probabil reglajul televizorului era de vină, fiindcă dl credea că vreun om putea să capete o asemenea culoare şi totuşi să mi crape. Dar vocea lui Audick reverberă în încăpere:

— Lua-te-ar dracu Martin, lua-te-ar dracuM Nu sunt numai cincizeci de miliarde. Cum e cu pierderea profitului când o să reconstruim Dak-ul? Or să-mi împrumute atunci băncile tale bani fără dobândă? Doar ai mai mulţi bani lichizi decât trezoreria Statelor Unite dar o să-mi dai cincizeci de miliarde? Pe toţi dracii, n-o să-mi dai!

— Bert, Bert, noi suntem de partea ta, interveni Greenwell în grabă. Salentine a vrut doar să puncteze câteva variante la care

probabil că nu te-ai gândit, sub presiunea evenimentelor. În orice caz, noi nu putem opri Congresul să acţioneze, chiar dacă am încerca. Fiindcă el nu ar permite niciodată executivului să preia controlul într-o asemenea chestiune. Ei bine, şi eu zac să încheiem conferinţa, avem cu toţii de lucru.

— Bert, zise Salentine zâmbind, peste trei ore buletinele acelea despre starea mintală a preşedintelui or să apară la televizor. Toate celelalte reţele de televiziune ne vor urma exemplul. Sună-mă şi spune-mi ce crezi, s-ar putea să-ţi vină nişte idei. Şi încă ceva, dacă Congresul votează să-l demită pe preşedinte înainte ca el să ceară să apară la TV, posturile de televiziune pot să-l refuze pe motiv că a fost declarat incompetent din punct de vedere mintal şi că nu mai e preşedinte.

— Aşa să faci, zise Audick, a cărui faţă începea să-şi recapete culoarea naturală.

Cu saluturile politicoase de rigoare, conferinţa luă sfârşit.

— Domnilor, zise Salentine, vă propun să plecăm cu toţii la Washington cu avionul meu. Cred că ar trebui să-i facem o vizită bătrânului nostru prieten Oliver Oliphant.

— Oracolul, completă Mutford, vechiul meu mentor. El o să ne 3a nişte răspunsuri.

În mai puţin de o oră erau cu toţii în drum spre Washington.

Convocat la o întrunire cu preşedintele Kennedy, ambasadorul herhabenului, Sharif Waleeb, fu pus în faţa unor casete video secrete e la C.I.A., care îl prezentau pe Yabril luând cina la palat cu sultanul, umbasadorul se arătă sincer şocat. Cum de se putuse implica sultanul îi într-o operaţiune atât de periculoasă? La urma-urmei, Sherhaben ră o ţară mică şi blajină, iubitoare de pace, cum de altfel era şi înţelept entru orice ţară slabă din punct de vedere militar.

Întrunirea avu loc în Biroul Oval, de faţă fiind şi Bert Audick. ’reşedinţele era însoţit de doi dintre consilierii săi, Arthur Wix, onsilierul în1 probleme de securitate naţională, şi Eugene Dazzy, onsilierul-şef.

După ce fu prezentat, conform uzanţelor protocolare, ambasaorul

Sherhabenului îi spuse lui Kennedy:

— Stimate domnule preşedinte, trebirie să mă credeţi că nu veam cunoştinţă despre nimic din toate astea. Vă rog să primiţi scuzele ciele personale cele mai profunde şi umile.

Ambasadorul părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar trebuie să vă spun un lucru în care cred sincer. Sultanul i-ar fi fost niciodată de acord ca biata dumneavoastră fiică să fie atămată.

— Sper că e adevărat, zise Kennedy cu gravitate în glas, pentru pă, în cazul ăsta va fi de acord cu propunerea mea.

Teamă cu care îl asculta ambasadorul era mai mult de natură personală decât politică. Îşi făcuse studiile la o univ ersitate americană; i era un admirator al modului de viaţă american. Iubea mâncarea americană, băuturile alcoolice americane, femeile americane şi felul n care se răzvrăteau când simţeau jugul bărbatului. Îi plăceau muzica; i filmele americane. Donase bani tuturor politicienilor de care ştia că tre nevoie şi-i îmbogăţise pe birocraţii de la Departamentul de Stat. Ar pe deasupra, era un expert în petrol şi prieten cu Bert Audick.

Acum era disperat din cauza nenorocului ce se abătuse asupra lui, dar de fapt nu-şi făcea griji nici pentru Sherhaben şi nici pentru sultanul acestuia. Ştia că cea mai rea consecinţă a crizei actuale ar putea fi sancţiunile economice. Apoi, C.I.A. Ar organiza operaţiuni sub acoperire ca să-l înlăture pe sultan, ceea ce la urma-urmei ar fi putut fi chiar în avantajul lui. Aşa că fu profund şocat de de cuvântarea lui Kennedy, rostită cu atâta grijă.

— Trebuie să mă urmăriţi cu atenţie, zise Francis Kennedy în trei ore o să fiţi în avion spre Sherhaben, ca să-i duceţi personal sultanului mesajul meu. Domnul Bert Audick, pe care îl cunoaşteţi, şi consilierul pentru securitatea naţională, Arthur Wix, vă vor însoţi. Iar mesajul este următorul: peste douăzeci şi patru de ore vom distruge oraşul Dak.

Îngrozit, şi simţind un nod în gât, ambasadorul nici nu mai putu vorbi.

— Ostaticii trebuie eliberaţi, continuă Kennedy, iar Yabril ne va fi predat viu. Dacă sultanul nu îndeplineşte aceste condiţii, însuşi statul Sherhaben va înceta să existe.

Ambasadorul păru atât de năucit, încât Kennedy se gândi că poate nu înţelesese bine ce-i spusese. Se opri un moment, după care continuă pe un ton liniştitor:

— Toate aceste lucruri vor fi specificate în documentele pe care vi le voi da ca să le prezentaţi sultanului.

— Domnule preşedinte, zise Waleeb uluit, vă rog să mă iertaţi, dar aţi spus că vreţi să distrugeţi oraşul Dak?

— Exact, răspunse Kennedy. Sultanul dumneavoastră nu va da crezare ameninţărilor mele până nu va vedea Dak-ul în ruine. Vă repet: ostaticii trebuie eliberaţi, iar Yabril predat şi păzit ca să nu-şi poată pune capăt zilelor. Nu vor mai exista alte negocieri.

— Nu puteţi ameninţa cu distrugerea o ţară liberă, chiar dacă e mică, zise neîncrezător ambasadorul. Iar dacă distrugeţi Dak-ul, distrugeţi şi o investiţie americană în valoare de miliarde de dolari.

— Poate că e aşa, o să vedem. Aveţi grijă ca sultanul să înţeleagă că sunt de neclintit în această chestiune. Acesta e rolul dumneavoastră. Dumneavoastră împreună cu domnul Audick şi cu domnul Wix veţi călători cu unul din avioanele mele. Alte două or să vă însoţească, unul ca să aducă ostaticii şi trupul fiicei mele, iar celălalt pe Yabril.

Ambasadorul nu putea vorbi şi abia dacă era în stare să jjiţioneze. Cu siguranţă că trăia un coşmar, îşi zise el. Preşedintele inebunise. Dar când rămase singur cu Bert Audick, acesta îi zise jorios:

— Ticălosul ăsta a vorbit serios, dar mai avem un atu. O să orbim în avion.,

În Biroul Oval, Eugene Dazzy tocmai lua notiţe.

— Ai aranjat ca toate documentele să ajungă în biroul jnabasadorului şi apoi în avion? întrebă Francis Kennedy.

— Le-am ajustat un pic, zise Dazzy. Să razi oraşul Dak de pe aţa pământului este destul de grav, dar nu putem afirma în scris că 7om

distruge tot Sherhabenul. Însă mesajul tău e foarte clar. De ce-i nai trimiţi pe Wix?

— Sultanul o să-şi dea seama că nu glumesc deloc când o să-l / adă pe consilierul pentru securitatea naţională, răspunse Kennedy sâmbind. Iar Wix o să-i repete sultanului spusele mele.

— Crezi c-o să meargă?

— N-o să creadă până n-o să vadă Dak-ul ras. Dar după aia, iacă sultanul e întreg la minte, o să meargă totul al dracului de bine.

CAPITOLUL 11

Părea aproape imposibil ca preşedintele Statelor Unite să poată fi invalidat în numai douăzeci şi patru de ore. Şi totuşi, la numai patru ore după ultimatumul adresat de Kennedy statului Sherhaben, Congresul şi Clubul Socrate se aflau doar la un pas de această performanţă incredibilă.

Reîntors de la întrunire, Christian Klee primi de lă direcţia de urmărire a diviziei sale speciale din F.B.I. Un raport complet, întocmit pe calculator, asupra activităţilor liderilor Congresului şi ale membrilor Clubului Socrate. Fuseseră listate trei mii de apeluri telefonice, iar în raport erau de asemenea incluse însemnări şi dări de seamă privind întâlnirile care avuseseră loc. Dovezile erau clare şi uluitoare: în următoarele douăzeci şi patru de ore, Camera Reprezentanţilor şi Senatul aveau să încerce să-l destituie pe preşedinte.

Furios, Christian îşi vârî rapoartele în servietă şi se repezi la Casa Albă. Însă înainte de a pleca, îi spuse lui Peter Cloot să disloce zece mii de agenţi de la posturile lor obişnuite şi să-i trimită la Washington.

Tot atunci, adică miercuri seara târziu, senatorul Thomas Lambertino, omul forte al Senatului. Împreună cu consilierul său Elizabeth Stone şi congressmanul Alfred Jintz, preşedintele democrat al Camerei Reprezentanţilor, se întâlneau în biroul lui Lambertino. Mai era acolo şi Sal Troyca, în calitate de consilier-şef al congressmanului Jintz. Ca să-i păzească, cum spunea el însuşi adeseori, fundul şefului său, un idiot sadea. Iar Sal Trovca era

cunoscut ca un om abil, inclusiv la Capitoliu. De fapt, aici. În această crescătorie de legiuitori fricoşi ca nişte iepuri, Sal Troyca avea reputaţia unui fu stângi u de primă mână, promotor gentil al relaţiilor dintre sexe Troyca observase deja că şeful consilierilor senatorului, Elizabeth Stone, era o frumuseţe, dar mai trebuia să afle şi cât de departe mergea devotamentul ei Numai că acum era nevoit să se concentreze asupra chestiunii presante pe care o aveau de discutat.

Începu să citească tare pasajele aferente din Amendamentul douăzeci şi cinci la Constituţia Statelor Unite, sărind pe ici, pe colo cuv inte şi chiar propoziţii întregi. Citea rar şi atent, cu o voce de tenor, superb stăpânită

— Atunci când vicepreşedintele şi majoritatea fie a demnitarilor principali din departamentele executive" (îi şopti separat lui Jintz: „adică guvernul" „după care continuă cu o voce şi mai plină de emfază) *„fie a unui alt corp pe care Congresul are dreptul în temeiul legii să-l numească*, trimit Senatului şi Camerei Reprezentanţilor o declaraţie scrisă prin care arată că preşedintele este incapabil să-şi mai îndeplinească prerogativele şi obligaţiile funcţiei sale, vicepreşedintele îşi va asuma imediat aceste prerogative şi obligaţii, dev enind preşedinte ad-mterim."

— Rahat! zbieră congressmanul Jintz. Nu poate fi atât de simplu să dai jos un preşedinte!

— Nici nu e, zise senatorul Lambertino, pe un ton conciliant, citeşte mai departe, Sal.

Sal Troyca se gândi cu amărăciune cât de bine îl caracteriza pe şeful lui faptul că nu ştia Constituţia, aşa sfântă cum era. Renunţă să mai citească. Ducă-se dracului de Constituţie, Jintz oricum n-o să înţeleagă. O să trebuiască să-i vorbească pe şleau.

— În esenţă, explică Troyca, vicepreşedintele şi guvernul trebuie să semneze o declaraţie în care să se arate că preşedintele este incompetent. Numai aşa poate fi demis Kennedy. Apoi vicepreşedintele devine preşedinte. Şi, imediat după aceea, Kennedy înaintează o Şpntradeclaraţie în care spune că e bine mersi şi ne trezim că iar este iţ-eşedinte. Acum e rândul Congresului, să decidă.

Iar în acest timp, ennedy poate să facă ce vrea.

— Şi uite aşa se duce Dak-ul. Interveni congressmanul Jintz.

— Majoritatea membrilor guv ernului vor semna declaraţia, zise matorul Lambertino. Dar trebuie să aşteptăm s-o facă şi cep reşedinţele – nu putem întreprinde nimic fără semnătura ei.

Iongresul trebuie să se reunească cel mai târziu joi la orele 22, pentru lua o decizie în timp util, spre a împiedica distrugerea oraşului Dak. Ir ca să câştigăm, trebuie să avem două treimi din voturile Camerei Senatului. Deci, problema e, dacă este în stare Camera de aşa ceva. U garantez pentru Senat.

— Sigur, răspunse congressmanul Jintz. Am primit un telefon e la Clubul Socrate. Au de gând să recurgă la sprijinul tuturor îembrilor Camerei.

— Constituţia aminteşte, interveni Troyca respectuos, de „orice It organism pe care Congresul îl poate numi prin lege". De ce să nu z scurţircuiteze procedura, reunţându-se la semnăturile vicepreşedindui şi guvernului şi apelându-se direct la Congres? În cazul ăsta decizia – ar putea lua imediat.

— N-o să ţină, Sal, zise Jintz răbdător. Nu poate să semene cu vendetă. Electoratul ar fi de partea lui, iar noi va trebui să plătim lai târziu. Nu uita că Francis Kennedy este o figură populară – de apt, întotdeauna un demagog are acest avantaj faţă de legislativ.

— Şi de altfel, nici n-ar trebui să avem probleme de procedură, ise senatorul Lambertino. Ultimatumul pe care preşedintele l-a dat

Sherhabenului este o măsură mult prea dură şi denotă un dezechilibru mintal temporar, indus de tragedia personală prin care a trecut. Pentru care şi eu. Ca de altfel noi toţi. Sunt profund îndurerat şi îl compătimesc

— Deputaţii din Camera Reprezentanţilor, zise congressmanul Jintz, sunt realeşi din doi în doi ani. Kennedy ar putea să-i azvârle afară pe mulţi, dacă ar fi declarat competent după cele treizeci de zile. De aceea trebuie să-l *împiedicăm* să-şi reia funcţia de preşedinte.

Senatorul Lambertino dădu aprobator din cap. Ştia că mandatul senatorial de şase ani îi iritase întotdeauna pe membrii Camerei

Inferioare.

— E adev arăt, răspunse el, dar nu uita că demiterea se va face în temeiul unor serioase dereglări de ordin psihologic, iar acest verdict poate fi un motiv foarte bun pentru a nu fi repus în funcţie, fiind suficient că Partidul Democrat să-i refuze nominalizarea.

Troyca observase pe parcursul discuţiilor că Elizabeth Stone nu scosese niciun cuv ani. Stone av ea însă o inteligenţă superioară şi nu trebuia să-l apere pe Lambertino de propria-i prostie.

— Dacă îmi permiteţi să trag o concluzie, zise Troyca. În cazul în care vicepreşedintele şi majoritatea membrilor guvernului votează pentru a-l contesta pe preşedinte, ei vor semna declaraţia azi după-amiază Consilierii prezidenţiali vor refuza în mod cert să semneze Sigur, ne-ar fi de mare ajutor dacă ar face-o, dar n-o vor face Conform procedurii constituţionale, semnătura cea mai importantă este cea a vicepreşedintelui. Dar prin tradiţie vicepreşedintele sprijină toate demersurile diplomatice şi tactice ale preşedintelui. Şi-atunci vă întreb: suntem absolut siguri că Du Pray va semna, şi asta tară întârziere? Timpul este în momentul de faţă un element extrem de preţios.

— Ce vicepreşedinte nu-şi doreşte să fie preşedinte? replică Jintz râzând Sunt convins că de trei ani Du Pray speră ca şeful ei să facă un atac de cord.

— Vicepreşedintele nu gândeşte deloc aşa, se auzi pentru prima dată la această întrunire glasul lui Elizabeth Stone. Du Pray este absolut loială preşedintelui, continuă Stone pe un ton glacial. Este adevărat, e aproape cert că va semna declaraţia, dar numai pe baza unor motive întemeiate

Congressmanul Jintz făcu un gest împăciuitor, privind-o calm şi ijemnat pe Elizabeth. Lambertino se încruntă, iar Troyca încercă aşi compună o mimică impasibilă, deşi în sinea lui era încântat.

— Eu rămân la părerea că ar trebui să-i şuntăm pe toţi, zise el. S lăsăm Congresul să se ocupe singur de chestiunea asta. ’. I – Nu-ţi face griji. Sal, îi răspunse Jintz, ridicându-se din fotoliul U confortabil. Vicepreşedintele nu poate să dea impresia că se grăbeşte pita tare să-l

debarce pe Kennedy. O să semneze, dar pur şi simplu nu g a vrea să apară ca un uzurpator.

Jintz nu alesese deloc întâmplător acest termen. „Uzurpator” eji un cuvânt des folosit în Camera Reprezentanţilor când venea vorba d; pre preşedintele Kennedy

Senatorul Lambertino îl privi pe Troyca dezgustat. Îi displăcea fjniliaritatea cu care se comporta acest individ, felul în care contestă *ţ ziziile* superiorilor lui.

— Această acţiune de demitere a preşedintelui este în mod sigur ni; ală, chiar dacă nu are precedent, zise el. Evident, Amendamentul fuăzeci şi cinci din Constituţie nu specifică dovezile de ordin medical, dar decizia lui Kennedy de a distruge oraşul Dak este o dovadă incontestabilă de dezechilibru mintal.

La acest punct al discuţiei, Troyca nu se mai putu abţine:

— Această acţiune va crea un precedent. De-acum înainte, cel ţin teoretic, va fi suficient votul a două treimi din membrii Congreţlui pentru a-l demite pe preşedinte.

Dădu din cap satisfăcut, constatând că, în sfârşit, reuşise să-i atragă atenţia lui Elizabeth Stone. Apoi continuă:

— O să fim o republică bananieră, pe dos, adică dictatorul va fi legislativul.

— Prin definiţie, ceea ce ce spui tu nu se poate întâmpla, îi replică senatorul Lambertino pe un ton tăios. Legislativul este ales direct de popor şi nu poate dicta ca un singur om.

„Asta dacă nu vă pun sula în coaste cei de la Clubul Socrate”, zise Troyca, plin de dispreţ. Dar imediat îşi dădu seama de ce se liniase senatorul atât de tare. Lambertino se credea croit pentru eşedinţie şi nu-i convenea să audă pe cineva zicând că legislativul se Jitea debarasa de preşedinte după bunul lui plac.

— Hai să încheiem aici, zise Jintz. Avem al dracului de multe de făcut. Eu cred că prin acţiunea asta ne îndreptăm, de fapt. Către o democraţie autentică.

Troyca încă nu se acomodase cu naturaleţea şi francheţea oamenilor mari, cum erau senatorul şi preşedintele Camerei, şi nici cu

lipsa de ipocrizie cu care îşi apărau cele mai importante interese personale. Şi, după privirea lui Elizabeth Stone, îşi dădu seama că şi ea gândea întocmai ca el. Troyca îşi puse în gând să-şi încerce norocul cu ea, indiferent cât l-ar fi costat. Dar acum se mulţumi să spună, cu sinceritatea şi modestia care-l caracterizau:

— Există vreo posibilitate ca preşedintele să declare că legislativul nesocoteşte un ordin al executivului, cu care nu este de acord, iar apoi să des îi dă votul Congresului? N-o să se adreseze naţiunii în seara asta, prin intermediul televiziunii, înainte de şedinţa Congresului? Iar opiniei publice n-o să i se pară plauzibil faptul că preşedintele este perfect sănătos, din moment ce consilerii lui nu semnează declaraţia? S-ar crea probleme serioase, mai ales dacă ostaticii ar fi omorâţi după destituirea lui Kennedy. Iar Congresul ar avea de suportat repercusiuni îngrozitoare.

Dar nici senatorul şi nici congressmanul nu părură impresionaţi de această analiză. Jintz îl bătu pe umăr şi-i zise:

— Sal, ne-am gândit la toate, ai grijă să se întocmească documentele necesare.

În acel moment sună telefonul, iar cea care răspunse fu Elizabeth Stone Ascultă un moment, după care zise:

— Domnule senator, e vicepreşedintele.

Vicepreşedintele Helen Du Pray se hotărî să-şi efectueze întâi alergarea zilnică, înainte de-a decide ce avea de făcut. Prima femeie care ajunsese vreodată vicepreşedinte al Statelor Unite avea cincizeci şi cinci de ani şi era, după toate standardele posibile, de o extraordinară inteligenţă. Îşi păstrase încă frumuseţea, poate şi din cauza faptului că în tinereţe, pe când era însărcinată şi ocupa funcţia de procuror districtual adjunct, devenise o susţinătoare fanatică a alimentaţiei raţionale. Iar în adolescenţă, înainte de a se căsători, se obişnuise să facă alergări. Un iubit al ei din acea vreme o convinsese să alerge – şi să facă jogging – împreună cu el, câte cinci mile pe zi. Îi reprodusese un dicton latin, *Mens sana în corpore sano*, pe care apoi îl şi tradusese: „Minte sănătoasă în trup sănătos”. Pentru aerul de superioritate pe care-l afişase când îi explicase dictonul şi pentru

faptul a-i luase *ad litteram* conţinutul – de câte minţi strălucite nu se alesese praful tocmai din cauza unui trup prea sănătos – Helen îi dăduse papucii respectivului iubit.

La fel de important ca alergarea se dovedea a fi şi programul ei vlimentar, care o ajută să-şi elimine otrăvurile din organism şi îi asigura, în acelaşi timp, o mare doză de energie. Iar aspectul ei radios era un Şei de premiu pentru tenacitatea cu care îşi supraveghea sănătatea. Adversarii politici glumeau pe seama ei, susţinând că n-avea papile gustative, dar nu era deloc aşa. Adevărul era că lui Helen îi acea plăcere să mănânce o piersică trandafirie sau o pară pârguită, la fel cum îi plăcea gustul atât de specific al legumelor proaspete, iar în icele zile când sufletul îi era întunecat (şi de care avem cu toţii parte câteodată), era în stare să mănânce o farfurie plină cu biscuiţi cu ciocolată.

Ajunsese o susţinătoare fervent a alimentaţiei sănătoase din pură întâmplare. La începutul carierei sale de procuror districtual, condamnase un autor de cărţi de bucate pentru nişte afirmaţii frauduloase şi jignitoare. Pregătindu-şi cazul, făcuse cercetări asupra. Subiectului respectiv şi citise tot ce se scrisese în domeniul nutriţiei, pornind de la premisa că, pentru a depista minciuna, trebuie să cunoşti adevărul. Pe autor îl condamnase şi îl pusese să plătească o amendă enormă, dar de atunci trăise cu impresia că îi rămăsese datoare.

Chiar şi ca vicepreşedinte al Statelor Unite, Helen Du Pray mânca frugal şi alerga zilnic minimum cinci mile, iar în week-end-uri zece. Acum, în această zi care ar fi putut deveni cea mai importantă din viaţa ei, când era aşteptată să-şi pună semnătura pe declaraţia de demitere a preşedintelui, Helen Du Pray hotărâse să-şi limpezească gândurile alergând.

Cei care plăteau însă cel mai scump acest stil de viaţă al vicepreşedintelui erau membrii gărzilor de corp de la Serviciul Secret. La început, şeful detaşamentului de protecţie crezuse că alergarea aceea matinală va fi floare la ureche. La urma-urmei, oamenii lui erau bine antrenaţi Dar Helen Du Pray nu numai că alerga dimineaţa

devreme prin păduri, unde gărzile n-o puteau urma. Dar cursa ei de zece mile de la sfârşitul săptămânii îi răzleţea oamenii, care rămâneau mult în urma ci. Şeful gărzii era uimit de faptul că femeia aceea era în stare să alerge atât de repede şi de mult.

Dar Helen Du Pray nu dorea să fie deranjată în timpul alergării. La urma-urmei, chestia asta era un lucru sacru în viaţa ei. De fapt, luase locul oricărei alte „distracţii”. Cu alte cuvinte, substituise bucuria pe care o ofereau mâncarea, băutura şi iubirea trupească, precum şi căldura şi tandreţea care dispăruseră din viaţa ei cu şase ani în urmă, când îi murise soţul.

Aşa că îşi prelungise cursele şi renunţase să se gândească la o eventuală nouă căsătorie, urcase prea mult pe scara politică pentru a risca să rămână alături de un bărbat care se putea dovedi doar o capcană ascunsă, cu cine ştie ce stavile care i-ar fi putut frâna ascensiunea. Hotărî deci că cele două fiice şi viaţa socială extrem de activă îi erau suficiente, nemaivorbind de faptul că avea o groază de prieteni, bărbaţi şi femei.

Helen Du Pray câştigase sprijinul grupurilor feministe din ţară nu cu obişnuita vorbărie politică linguşitoare, dar lipsită de conţinut, ci datorită inteligenţei ei lucide şi integrităţii consecvente. Iniţiase un atac neobosit împotriva militanţilor antiavort şi îi crucificase, în discuţiile aprinse purtate cu ei, pe acei masculi şovini care, fără să fie supuşi vreunui risc personal, încercaseră să stabilească prin legi ce drepturi av ea femeia asupra propriului ei corp.

Experienţa ei de o viaţă o făcea să dispreţuiască teoriile care susţineau că femeile şi bărbaţii ar trebui să semene mai mult: Helen era dispusă să ridice paharul în cinstea deosebirilor dintre sexe. Pentru că ambele erau extrem de importante din punct de vedere moral, la fel ca diversitatea din muzică sau din religie. Şi exista într-adevăr o deosebire între bărbaţi şi femei. Din viaţa ei politică şi din anii cât fusese procuror districtual, învăţase că femeile erau mai bune decât bărbaţii aproape în tot ce era mai important în viaţă. Avea chiar şi dovezi statistice ca să-şi probeze această teorie. Bărbaţii comiteau mult mai multe crime, jefuiau mai multe bănci, se înşelau mai mult

unii pe alţii, îşi trădau în măsură mai mare prietenii şi pe cei dragi. Ca demnitari biblici, erau de departe mai corupţi, ca credincioşi în Dumnezeu erau mai cruzi, ca amanţi, mai egoişti, iar în domeniile în care îşi exercitau puterea, mai neîndurători. Bărbaţii erau mult mai capabili să distrugă înenirea prin războaie, tocmai fiindcă se temeau cumplit de moarte, cî uit mai cumplit decât femeile. Dar, făcând abstracţie de toate acestea, aelen nu avusese niciodată diferende cu bărbaţii.

În acea zi de miercuri, Helen Du Pray începu să alerge chiar de lângă maşina ei, parcată de şofer în pădurile de la marginea ashingtonului. De fapt, încerca să fugă de documentul care o aştepta la birou, ca un trimis al destinului. Gărzile de la Serviciul Secret se împrăştiară, unul înainte, unul înapoi şi câte doi lateral, toţi la distanţă de cel puţin douăzeci de paşi de ea. Fusese o vreme când o încânta să-i vadă transpirând ca să ţină pasul cu ea. La urma-urmei, ei erau vibrăcaţi normal, pe când ea purta echipamentul de alergare, şi pe, casupra mai erau şi garnisiţi cu revolvere, muniţie şi aparate de telecomunicaţii. Avuseseră mult de furcă până când, pierzându-şi răbdarea, şeful detaşamentului de protecţie recrutase alergători i unpioni din colegiile mai mici, iar acest lucru o disciplinase întrucâtv a; 5 Helen Du Pray.

Dar cu cât se înălţa mai mult pe scara politică, cu atât se trezea Uai devreme dimineaţa. Şi cea mai mare plăcere pentru ea era să ulerge împreună cu una din fiicele ei. Evident, se gândea şi la efectul care l-ar avea asupra opiniei publice apariţia în mass media a unor stfel de poze de familie. Vicepreşedintele ştia că în politică orice mănunt contează.

Helen învinsese o mulţime de obstacole ca să obţină înalta funcţie e care o presta acum. Bineînţeles, primul dintre ele fusese faptul că ră femeie, iar al doilea, mai puţin evident, acela că era frumoasă, rumuseţea atrăgea adeseori ostilitatea ambelor sexe. Dar ea reuşise 1 evite această antipatie prin inteligenţă, modestie şi un simţ moral uiăscut. Fără îndoială, însă, că avea doza ei de perfidie. Era un lucru rhicunoscut în politica americană faptul că electoratul preferă

drept andidaţi pentru funcţii publice bărbaţi frumoşi şi femei urâte. Aşa că elen Du Pray transformase o frumuseţe seducătoare într-o Ioana p'Arc drăguţă, dar rigidă. Îşi purta părul blond-argintiu tuns scurt, trupul şi-l păstra suplu şi băieţesc, iar sânii şi-i camufla sub taioare însemnele ei personale erau un şirag de perle şi verighete de aur de pe deget, iar accesoriile feminine se reduceau la o eşarfă, o bluză cu volane sau uneori, o pereche de mănuşi.

Îşi confecţionase pentru public un soi de feminitate rigidă şi totul mergea bine până când zâmbea sau râdea, pentru că atunci senzualitatea izbucnea, strălucitoare ca o flacără. Era feminină, fără să cocheteze cu bărbaţii, şi puternică, fără vreo tentă masculină. Pe scurt, era modelul perfect al primei femei preşedinte al Statelor Unite ale Americii. Ceea ce şi urma să ajungă, dacă semna declaraţia care o aştepta pe birou.

Acum tocmai îşi încheia ultima parte a cursei, ieşind din pădure pe un drum unde o aştepta o altă maşină. Gărzile de la Serviciul Secret se apropiară şi ele, iar maşina porni spre locuinţa vicepreşedintelui După ce-şi făcu un duş, Helen îşi puse hainele de „lucru" – o fustă cu o croială severă şi un taior – şi plecă la birou.

Ce curios, îşi zise ea. Luptase tot timpul să nu cadă în capcana unei xieţi monotone, canalizată pe o singură direcţie. Cât timp fusese un avocat strălucit, crescuse doi copii. După ce se măritase, având o viaţă conjugală fericită, se decisese să urmeze o carieră politică Dev enise apoi asociat într-o companie juridică de calibru, deputat şi mai târziu senator. În tot acest timp, rămăsese o mamă devotată şi iubitoare îşi dirijase impecabil propria viaţă şi pentru ce? Doar ca să sfârşească acum într-o altă postură de menajeră, adică de vicepreşedinte al Statelor Unite.

În această calitate, trebuia să facă ordine după „soţul" ei politic, preşedintele, şi să îndeplinească toate sarcinile prea mărunte pentru demnitatea unui şef de stat. Astfel, vicepreşedintele primea liderii naţiunilor mici, făcea parte din comitete lipsite de autoritate, dar cu denumiri răsunătoare, accepta din când în când să fie informat din condescendenţă şi dădea sfaturi, primite cu politeţe, dar fără să fie cu

adevărat luate în considerare. În plus, mai trebuia să repete că un papagal părerile soţului ei politic şi să-i sprijine toate iniţiativele.

Helen îl admira pe Francis Xavier Kennedy şi îi era recunoscătoare că o alesese să împartă guvernarea cu el, ca vicepreşedinte, dar asupra multor lucruri părerile lor erau diferite. Uneori o amuza faptul i, în postura de femeie măritata, reuşise să scape de pericolul de a aveni un partener cu drepturi mai puţine, iar acum, în cea mai înaltă incţie politică la care ajunsese vreodată o femeie în Statele Unite, ; gile politice o făceau subordonata unui soţ politic. Astăzi însă avea luisa să rămână văduvă şi fără îndoială că nu se putea plânge de Ioliţa de asigurare care îi aducea preşedinţia Statelor Unite ale ljnericii. La urma-urmei „mariajul" lor devenise nefericit cu timpul. I rancis Kennedy, gândea vicepreşedintele, acţionase prea repede, prea 1 greşiv. Helen Du Pray începuse să fantazeze despre „moartea" lui, Işa cum fac multe soţii nefericite.

Dacă semna declaraţia, putea să câştige lozul cel mare. Putea să-i ia locul. Iar o femeie mai slabă de înger s-ar fi lăsat pur şi simplu liscinată de acest gând.

Helen ştia că funcţiile creierului erau imposibil de controlat şi I u se simţea vinovată de fanteziile ei, dar se simţea în culpă pentru un apt la împlinirea căruia contribuise şi ea. Când începuseră să circule vonuri că Francis Kennedy nu va mai candida pentru un al doilea Inandat, Helen. Îşi alertase relaţiile din lumea politică. Kennedy o binecuvântase atunci pentru gustul ei. Acum, toate se schimbaseră. Iar ea trebuia să-şi limpezească gândurile.

Declaraţia, petiţia, fusese deja semnată de majoritatea membrilor guvernului, secretarii de stat, miniştrii apărării, finanţelor şi alţii. Lipsea C.I.A., ticălosul ăla de Tappey, şmecher şi lipsit de scrupule. Şi bineînţeles, Christian Klee, un individ pe care pur şi simplu îl detestă.

Dar ea trebuia să ia această decizie după cum îi dictau judecata proprie şi conştiinţa. Trebuia să acţioneze spre binele public, nu din ambiţie mersonală.

Prin urmare, putea să semneze, să comită un act de trădare şi să

iu se autodispreţuiască? Numai că în această chestiune nu era loc centru sentimente personale. Trebuiau luate în calcul doar faptele.

La fel ca şi Christian Klee şi ca şi mulţi alţii, Helen observase schimbarea care se petrecuse cu Kennedy după moartea soţiei lui, chiar înainte de a fi ales preşedinte. Parcă îşi pierduse energia. Du 1 Dray ştia, ca de altfel toată lumea, că, pentru ca preşedinţia să uncţioneze, preşedintele trebuia să conducă doar ajungând la un consens cu latura legislativă. Trebuia să faci ochi dulci, să linguşeşti şi chiar să mituieşti pe ici, pe colo. Trebuia să duci de nas şi să seduci birocraţia ca să te poţi strecura printre hârtii. Trebuia să ai guvernul la ordinele tale, iar consilierii personali să fie o bandă – copii ale lui Attila şi un cârd de Solomoni. Trebuia să te tocmeşti, să răsplăteşti şi din când în când să loveşti. Fiindcă trebuia să-i determini pe toţi să spună: „da, pentru binele ţării şi al meu personal”.

Ca preşedinte, Kennedy greşise refuzând să facă toate astea. De altfel, era un om care-şi depăşea cu mult epoca în care trăia. Consilierii lui ar fi trebuit să se orienteze. Kennedy, cu inteligenţa lui, aşijderea. Şi totuşi, Helen percepea în mutările lui Kennedy un gen de disperare morală, un fel de a miza totul pe victoria binelui împotriva răului.

Du Pray credea şi spera, fără a cădea în sentimentalismul mu ier esc demodat, că moartea soţiei lui Kennedy stătea la temelia derivei în care se afla acum administraţia lui. Dar oare se puteau duce de râpă oameni extraordinari precum Kennedy doar din cauza unei tragedii personale? Da, evident că da.

Helen era făcută pentru politică, şi întotdeauna se gândise că Francis Kennedy nu avea caracterul unui politician. Era mai mult un învăţat, un om de ştiinţă, un profesor. Era prea idealist, adică naiv, deşi în cel mai bun sens al cuvântului; mai precis, era credul.

Vicepreşedintele îşi amintea cum ambele Camere ale Congresului duseseră un război încrâncenat împotriva ramurii executive, şi de obicei ieşiseră învingătoare. Ei bine, ei nu i s-ar fi întâmplat aşa ceva!

Luă declaraţia de pe birou şi o studie. Din ea reieşea că Francis

Xavicr Kennedy nu mai era capabil să-şi exercite îndatoririle de preşedinte din cauza unei depresiuni nervoase temporare, provocată de uciderea fiicei sale. Că această depresiune îi afecta judecata, astfel încât decizia lui de a distruge oraşul Dak şi ameninţarea de a râde de pe faţa pământului o ţară suverană reprezentau un act iraţional, exagerat până la limita unei prov ocări, un precedent periculos care nu ar fi făcut decât să atragă asupra Statelor Unite oprobriul opiniei publice.

Dar exista şi argumentul lui Kennedy, pe care îl prezentase la conferinţa cu membrii guvernului şi consilerii: ceea ce se petrecuse ră o conspiraţie internaţională, în care papa Bisericii Catolice fusese, sasinat, iar fiica preşedintelui Statelor Unite ucisă.

Ostaticii nu fuseseră încă eliberaţi şi conspiraţia putea să ontinue aşa săptămâni şi chiar luni de zile. Iar Statele Unite erau Drţate să-l elibereze pe asasinul papei. Ce pierdere enomiă de autoritate t entru cea mai puternică naţiune din lume, liderul democraţiei şi evident 1 capitalismului democratic!

Aşadar, cine putea să spună că reacţia draconică propusă de reşedinţe nu era corectă? Evident, dacă Francis Kennedy nu punea la ale o cacealma, măsurile lui aveau să dea rezultate. Sultanul „isherhabenului av ea să fie îngenuncheat. Dar ce se întâmplase, de fapt, i» ană în acel moment?

În primul rând. Kennedy hotărâse ce era de făcut fără cuvenita i onsultare cu guvernul, propriii consilieri şi liderii Congresului. Acest: acru era foarte grav şi indica iminenţa unui pericol. Se purtase ca un ji, ef de bandă care ordonă o vendetă.

Ştiuse că vor fi cu toţii împotriva lui. Dar ştia totodată că avea k: Ireptate şi că nu avea timp. Aşa că acţionase cu aceeaşi fermitate pe b. Are o afişase întotdeauna, chiar înainte de-a dev eni preşedinte. În al doilea rând, acţionase în limitele competenţelor care-i eveneau ca şef al executivului. Decizia lui era legală. Iar declaraţia le suspendare din funcţie nu fusese semnată de niciunul din consilerii ui, care, la urma-urmei, îl cunoşteau cel mai bine. Prin urmare, acuzaţiile de incompatibilitate cu funcţia de preşedinte şi de instabilitate nintală

erau doar o chestiune de opinie, bazată pe decizia pe care o uase Kennedy. Situaţie în care această declaraţie de contestare a preşedintelui se dovedea, de fapt, o încercare ilegală de a restrânge lutoritatea ramurii executive a puterii. Congresul nu era de acord cu lecizia preşedintelui şi încerca să o invalideze, debarcându-l din funcţie. 3eea ce era în mod clar o violare a Constituţiei.

Acestea erau elementele morale şi legale. Acum Helen Du Pray rebuia să decidă ce variantă îi servea cel mai bine propriilor interese, „ăci, pentru un politician, acest fel de a gândi nu era deloc nerezonabil.

Helen cunoştea bine angrenajul procedural. Guvernul semnase. 3acă semnă şi ea această declaraţie, ea devenea preşedintele Statelor Jnite. Apoi Kennedy venea cu o contradeclaraţie, iar ea era din nou vicepreşedinte. După aceea se întrunea Congresul şi, prin votul a două treimi din membrii lui, Kennedy putea fi destituit, iar ea urma să fie preşedinte pentru cel puţin treizeci de zile, până la dezamorsarea crizei.

Ce obţinea din toată povestea asta? Va fi prima femeie preşedinte din Statele Unite, cel puţin pentru o scurtă perioadă de timp. Poate până la sfârşitul mandatului lui Kennedy, care expira în ianuarie următor Dar nu trebuia să-şi facă niciun fel de iluzii. Ştia că nu va obţine în niciun caz nominalizarea după încheierea mandatului actual

Pe de altă parte, va accede la preşedinţie prin ceea ce unii ar putea numi un act de trădare şi încă din partea unei femei. Era suficient faptul că literatura consacrată civilizaţiilor prezentase întotdeauna femeile drept cauză a prăbuşirii marilor bărbaţi, era suficient că exista mitul omniprezent potrivit căruia bărbaţii nu se puteau încrede în femei Va fi considerată „necredincioasă”, marele păcat al spiţei femeieşti, pe care bărbaţii nu-l iartă niciodată. În plus, va trăda marele mit naţional al clanului Kennedy Va fi un nou Modred.

Apoi însă veni iluminarea. Helen Du Pray zâmbi, dându-şi seama că, de fapt, nu avea nimic de pierdut, iar asta chiar prin simplul refuz de a semna declaraţia.

Congresul nu fi obstrucţionat. Eventual chiar acţionând ilegal fără semnătura ei, el o să-l conteste pe Kennedy, iar în acest caz Constituţia preciza că ea va succede la preşedinţie. Astfel îşi va dovedi „fidelitatea" şi, dacă Francis Kennedy va fi repus în funcţie, după treizeci de zile, ea se va bucura în continuare de sprijinul lui. Iar grupul influent al lui Kennedy o va susţine şi de-acum înainte în funcţie. Cât priveşte Congresul, rămânea duşmanul ei, indiferent ce-ar fi făcut. Şi atunci de ce să fie ea femeia ticăloasă de care să se folosească, de ce să fie Dalila lor?

Totul îi dev enea din ce în ce mai clar. Dacă semna declaraţia, electoratul n-o va ierta niciodată, iar politicienii o vor dispreţui. Iar apoi, când, şi dacă ajungea preşedinte, în mod cert că aveau să încerce s-o înjosească şi pe ea. Vor da vina, probabil, pe dereglările ciclului menstrual, iar remarcile tor crude, bărbăteşti vor fi sursa de inspiraţie a revistelor bulevardiere din toată ţara.

Helen Du Pray se hotărâse: nu va semna petiţia. În felul ăsta 9 va vedea că nu era devorată de ambiţie şi îşi va demonstra loialitatea.

Începu să scrie declaraţia pe care urma să i-o dea spre redactare a stentului ei. Scrise simplu că nu putea semna, cu conştiinţa împăcată, S document care ar propulsa-o în cea mai înaltă funcţie în stat. Că, această bătălie, va rămâne neutră. Dar şi această formulare putea fi jjricuâoasă. Mototoli hârtia. Va refuza pur şi simplu să semneze. O să Ş ocupe Congresul de rest. Făcu o comandă pentru o convorbire cu jjnatorul Lambertino. Apoi o să sune şi alţi membri ai Congresului şi

Şi a le explice poziţia pe care o avea. Însă fără a lăsa nimic scris.

La numai două zile după ce îşi descărcase pistolul de jucărie în ţinta de carton ce reprezenta portretul lui Kennedy, David Jatney fu dat afară de la Brigham Young University. Jatney nu se întoarse acasă I părinţii lui severi, enoriaşi ai bisericii mormonilor, care erau proprietarii unui lanţ de curăţătorii chimice. Ştia ce-i aştepta acolo, fiindcă îşi amintea ce suportase înainte. Tatăl său credea că David trebuia să înceapă de la munca de jos, aşa că îl punea să care maldăre de haine mirosind a transpiraţie, pantaloni, rochii şi sacouri care

păreau să cântărească o tonă. I se făcea rău numai când atingea toate hainele alea de lână şi bumbac, impregnate cu căldura şi cu mirosurile atâtor es apuri.

Ca mulţi alţi tineri, se cam săturase de părinţi. Erau oameni gini şi muncitori, care se bucurau de compania prietenilor, de afacerea I; care reuşiseră s-o pună pe picioare, de solidaritatea bisericii ormonilor. Dar pentru el erau cei mai plicticoşi oameni din lume.

În plus, duceau acel gen de viaţă fericită care pe David îl irita.

and era mic, părinţii îl iubiseră, dar pe măsură ce crescuse, devenise Bât de dificil, încât maică-sa şi taică-său glumeau, spunând că li se himbase copilul la spital. Aveau acasă filme cu David în fiecare apă a creşterii lui: pe când era bebeluş şi se târa pe podea, apoi ţânc, păind prin cameră de sărbători, în prima zi de şcoală, când îl lăsaseră Ingur, la absolvirea claselor primare, la festivitatea la care i se gicernase un premiu pentru o compunere la engleză, pe când era în liceu, în timpul unei partide de pescuit cu taică-său şi a uneia de vânătoare cu unchiu-său.

După ce împlinise cincisprezece ani, refuzase să se mai lase fotografiat. Era îngrozit de banalităţile vieţii sale, înregistrate pe peliculă; se simţea ca o insectă programată să trăiască o viaţă de o monotonie nesfârşită. Era hotărât să nu ajungă niciodată ca părinţii lui, fără să-şi dea seama cât de banal era chiar şi acest gând al său

Din punct de vedere fizic, se deosebea complet de părinţi. În vreme ce ei erau înalţi şi blonzi, iar apoi, spre vârsta de mijloc, deveniseră masivi, David era subţire şi vânos, cu pielea închisă la culoare. Părinţii glumeau pe seama acestei deosebiri fizice dintre ei şi fiul lor şi ziceau că. Odată cu vârsta, aceste diferenţe se vor estompa, iar el va începe să le semene mai mult. Pe David ideea asta îl oripila Pe la cincisprezece ani începuse să manifeste faţă de ei o răceală imposibil de trecut cu vederea. Dragostea lor pentru David nu scăzuse niciun pic, dar se simţiseră uşuraţi când acesta plecase la Brigham Young

David dev enise un tânăr arătos, cu un păr strălucitor şi negru Trăsăturile lui erau tipic americane: nasul perfect drept, gura

puternică, dar nu prea generoasă, bărbia prceminentă, fără să fie însă agresivă La început, dacă îl cunoşteai doar de puţină vreme, îţi făcea impresia unui tip plin de viaţă Gesticula tot timpul cu mâinile când vorbea. Dar uneori cădea într-un fel de apatie care îl făcea să pară posac.

La colegiu, vivacitatea şi inteligenţa îi atrăseseră simpatia colegilor. Era însă un tip cu reacţii prea bizare şi, deşi mai tot timpul era binev oitor, uneori jignea cu brutalitate

Adevărul era că pe David îl chinuia nerăbdarea de a deveni celebru, de a îi un erou, de a arăta lumii că era deosebit de toţi ceilalţi Cu femeile era timid, iar la început acest lucru le cucerea, fi găseau interesant, aşa că avusese mici av enturi amoroase. Dar acestea nu durau niciodată întotdeauna se eschivă, era distant; după primele săptămâni de bună dispoziţie şi poftă de viaţă, se cufunda în sine Chiar şi când se culca cu o femeie părea detaşat, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi piardă controlul asupra propriului corp. Cel mai mare defectai lui în plan sentimental era refuzul de a idolatriza femeia iubită, chiar şi în prima fază a relaţiei, când îi făcea curte. Când se străduia din răsputeri să se îndrăgostească din tot sufletul, semăna cu un valet care se întrecea pe sine pentru un bacşiş gras.

Dintotdeauna îl interesaseră politica şi sistemul social. Ca rfjoritatea tinerilor, dispreţuia orice fel de formă de autoritate, iar dierea istoriei îi dezvăluise faptul că evoluţia omenirii era pur şi gjiplu un şir nesfârşit de bătălii între elita puternică şi mulţimea tilijutorată. De aceea, dorea să-şi câştige un renume, pentru a se alătura celor puternici.

În mod firesc deci, fusese numit vânător-şef în jocul de-a asasinatul care avea loc anual la Brigham Voung. Iar victoria se datorase planului său, deosebit de iscusit. Tot el supraveghease construirea ţintei de carton reprezentând chipul lui Kennedy, atât de asemănător cu modelul real.

Dar, odată cu descărcarea pistolului de jucărie în ţinta aceea şi banchetul în cinstea victoriei, David Jatney intrase parcă într-o altă etapă din viaţă. Simţise un fel de repulsie pentru viaţa de student şi

nevoia de a-şi face o carieră. De când se ştia scrisese peezie şi ţinuse un jurnal în care, zicea el, putea să arate deschis cât de inteligent şi de Ş ritual era. Şi pentru că ştia sigur că va ajunge celebru, faptul că Şea un jurnal spre informarea posterităţii nu i se părea deloc ceva fi sit de modestie. Astfel, la un moment dat David îşi notase: „Plec de peolegiu, nu mai am ce învăţa acolo. Mâine o iau spre California, că Îl văd dacă pot reuşi în lumea filmului.”

La Los Angeles, unde ajunsese în cele din urmă, David Jatney H cunoştea pe nimeni. Dar acest lucru îi convenea de minune, senzaţia

: a nouă îi plăcea. Fără nici-o responsabilitate pe cap, se putea neentra asupra gândurilor lui, încercând să înţeleagă lumea. În prima apte dormise într-o cameră la un motel mic, iar apoi găsise o rsonieră în Santa M orii ca, mai ieftină decât se aşteptase. Obţinuse: uinţa prin amabilitatea unei femei cu aspect de matroană, care era elneriţă într-o cafenea unde îşi luase primul mic dejun din California, ivid mâncase frugal – un pahar cu suc de portocale şi pâine prăjită cafea – iar femeia observase că studia anunţurile de închirieri din *s Angeles Times*. Îl întrebase dacă era în căutarea unei locuinţe, iar îi confirmase presupunerea. Femeia îi scrisese un număr de telefon o bucată de ziar şi îi spusese că era vorba de o garsonieră, unde chiria era rezonabilă, pentru că locuitorii din Santa Monica purtaseră o îndelungată bătălie cu deţinătorii de proprietăţi imobiliare, iar acum funcţiona o lege drastică de control al chiriilor. Iar Santa Monica era o localitate frumoasă, la câteva minute de mers pe jos de plaja Veneţia şi de faleză, unde te puteai distra grozav.

La început David fusese suspicios. De ce ar interesa-o pe străina asta fericirea lui? Av ea o înfăţişare maternă, ce-i drept, dar în acelaşi timp emana senzualitate. Bineînţeles că era foarte bătrână – probabil că avea cel puţin patruzeci de ani. Dar nu părea să se dea la el. Îl salutase veselă când plecase. David avea să afle că asta era felul de-a fi al californienilor. Soarele care strălucea tot timpul pentru ei părea să-i îmbuneze. Bunătate, asta era. N-o costa nimic să-i facă un serviciu.

David venise din Utah cu maşina pe care i-o dăduseră ai lui

pentru colegiu. Avea în ea tot ce era al lui, cu excepţia unei ghitare la care încercase cândva să înveţe să cânte şi care rămăsese în Utah. Deosebit de importantă pentru el era o maşină de scris portabilă, la care-şi bătea jurnalul, peeziile, scurtele povestiri şi nuvelele pe carele imagina. Acum, dat fiind că ajunsese în California, avea să încerce să scrie primul scenariu de film

Totul se aranjase fără niciun fel de efort. Obţinuse locuinţa, o garsonieră micuţă, cu duş, dar fără baie. Arăta ca o casă de păpuşi cu perdele încreţite la unica fereastră şi reproduceri după tablouri celebre pe pereţi. Garsoniera se afla pe o străduţă cu un rând de case cu două etaje, în spatele lui Montana Avenue şi putea chiar să-şi parcheze maşina pe alee. Fusese foarte norocos.

David îşi petrecuse următoarele două săptămâni hoinărind pe plajă şi faleză şi făcând plimbări cu maşina până la Malibu, ca să vadă cum trăiau bogătaşii şi celebrităţile. Se sprijinise de gardul de fier care separa colonia Malibu de plaja publică şi trăsese cu ochiul în interior. Văzuse un şir lung de case de vacanţă care se întindeau mult spre nord. Fiecare casă valora trei milioane de dolari şi chiar mai mult. Totuşi, arătau ca nişte colibe obişnuite de ţară. În Utah n-ar fi costat niciuna mai mult de douăzeci de mii de dolari, îşi *zisese* David. Dar aici aveau nisipul, oceanul de purpură, cerul strălucitor, iar în spatele lor munţii, dincolo de Pacific Coast Highvvay. Într-o bună zi.

zisese el, o să stau şi eu pe balconul uneia dintre casele astea, cu pi / irea pierdută pe întinderea Pacificului.

8 Noaptea, în casa lui de jucărie, se adâncea în reverii, Itginându-şi ce va face când va fi bogat şi celebru. Zăcea acolo – l iz, până în zorii zilei, ţesându-şi fanteziile. Pentru el acesta era un ni az intim şi fericit.

Îşi sunase părinţii şi le dăduse noua adresă, iar taică-său îi dăduse ™ nărui de telefon al unui producător de film, de la unul din studiourile tjzmatografice. Era vorba de un prieten din copilărie, pe nume Dean ţfl cken. David aşteptase o săptămână. În cele din urmă sunase şi dăduse în te secretară lui Hocken îi ceruse să aştepte la telefon După câteva mente, vocea se auzise din nou şi-i spusese că

domnul Hocken era cât din studio. David ştia că era o minciună şi că i se dăduseră 2meii. Simţise un val de mânie faţă de taică-său. Fiindcă era atât de ipit. Dar când secretara îi ceru numărul de telefon, David i-l dăduse. 1 pră mai târziu, stând în pat, tocmai clocea gânduri negre de supărare, id sunase telefonul. Era secretară, care-l întrebase dacă era liber a Sia zi la ora 11, ca să vină la studio şi să se întâlnească cu domnul cken. Îi răspunsese că era, iar ea îl anunţase că va lăsa un mesaj la îrtă, astfel încât să i se permită să intre cu maşina pe teritoriul dioului

Când închisese, David se minunase de bucuria pe care o simţea suflet. Un om pe care nu-l văzuse niciodată, acţionând în numele; i prietenii din copilărie. Dar apoi se ruşină de propria lui recunoştinţă şitoare. Fireşte că tipul era un grangur, fireşte că timpul era preţios litru el – dar la ora 11 dimineaţa? Înseamnă că n-o să-l invite la să O să fie doar una dintre întrevederile acelea scurte, dictate de liteţe, pentru ca individul să nu se simtă vinovat, iar rudele lui din în să poată spune tuturor că nu şi-o luase în cap de când era celebru. I Doliteţe meschină, fără niciun fel de valoare.

Dar ziua următoare se dovedi a fi cu totul altfel decât se aşteptase

Dean Hocken avea un birou impresionant. Într-o clădire lungă 3m oaşa, din cadrul studioului. Într-o sală de aşteptare spaţioasă, cu

— Eţii acoperiţi cu afişe ale filmelor realizate, lucra o recepţioneră. Icolo de anticameră, se mai aflau două birouri unde lucrau două secretare, iar apoi urmă un birou mai mare, de-a dreptul somptuos. Biroul era superb mobilat, cu fotolii adânci, canapele şi covoare, pe pereţi atârnau picturi originale şi existau chiar şi un bar şi un frigider imens. Într-un colţ se afla o masă de lucru. Îmbrăcată în piele, iar pe peretele de deasupra ei trona o fotografie imensă, reprezentându-l pe Dean Hocken dând mâna cu preşedintele Francis Xavier Kennedy Mai exista o măsuţă pentru cafea, tiesită cu reviste şi scenarii îndosariate.

În birou nu era nimeni. Secretara care îl condusese aici îi spusese – Domnul Hocken o să vină peste zece minute. Să vă aduc

ceva de băut sau o cafea?

David refuză politicos. Vedea că tânăra secretară îl privea admirativ, aşa că-i vorbi pe tonul lui obişnuit, flegmatic. Ştia că făcea impresie bună întotdeauna la început femeile îl plăceau, abia după ce începeau să-l cunoască mai bine nu îl mai suportau. Îşi zise David. Dar poate şi din cauza faptului că nici el nu le agrea când ajungea să le cunoască mai îndeaproape

Trecu un sfert de oră până să apară Dean Hocken; intră pe o uşă din spate, aproape invizibilă. Pentru prima dată în viaţă. David fu cu adevărat impresionant. Avea în faţa lui un om care, prin simpla prezenţă, îţi spunea că reuşise să-şi câştige autoritatea printre semeni David avu sentimentul că. În timp ce se îndrepta spre el să-i strângă mâna. Hocken radia siguranţă de sine şi amabilitate.

Hocken era înalt, iar David îşi blestemă în gând statura mici Producătorul avea cel puţin un metru optzeci şi cinci şi arăta uimitor de tânăr, deşi trebuia să aibă aceaşi vârstă ca tatăl lui, adică cincizeci şi cinci de ani Purta haine obişnuite, de zi, dar David nu văzuse încă o cămaşă atât de albă ca a lui Haina, dmtr-un fel de în, îi venea minunat, iar pantalonii din acelaşi material băteau într-o nuanţă de alburiu Faţa fără riduri părea pur şi simplu scăldată în bronz auriu.

În plus, pe cât arăta de tânăr, pe atât era de manierat Plin de diplomaţie, spuse că-i era dor de munţii din Utah, de viaţa în spiritul preceptelor bisericii mormonilor, de tihna şi pacea existenţei rurale şi de oraşele paşnice cu tabernacolele lor. Mai spuse, de asemenea, că fusese unul dintre pretendenţii la mâna mamei lui David.

Mama ta mi-a fost prietenă, explică Dean Hocken. Tatăl tău j-a furat-o. Dar a fost spre binele lor, fiindcă ăştia doi chiar s-au işit şi s-au făcut fericiţi unul pe celălalt.

Da, îşi zise David, aşa era, părinţii lui se iubiseră cu adevărat, din cauza acestei iubiri perfecte, pe el îl lăsaseră pe dinafară. În igile seri de iarnă, îşi căutau căldura în patul conjugal, în timp ce el Suita la televizor Dar trecuse mult timp de atunci. I îl privi pe Hocken, în timp ce acesta vorbea şi se străduia să fie antător, şi îi descoperi semnele vârstei sub pielea bronzată şi prea Sinsă ca să fie naturală, sub

armura aceea exterioară, conservată cu jă. Observă că n-avea niciun pic de guşă şi nici moţ ca de curcan, i cum îi crescuse lui taică-său. Se întreba de ce tipul era atât de îabil cu el.

— Am avut patru soţii de când am plecat din Utah, zise Hocken, r aş fi fost mult mai fericit cu mama ta.

David se aştepta să vadă unul din semnele obişnuite de egoism, îzia la faptul că şi maică-sa ar fi fost mult mai fericită dacă ar fi mas cu el care reuşise atât de bine în viaţă. Dar nu văzu nimic din iţe astea. Sub lustrul californian, tipul rămăsese un ţăran în toată terea cuvântului.

Jatney îl ascultă politicos şi râse la vorbele lui de duh. I se i xesă cu „sir", până când bărbatul îi zise „te rog, spune-mi simplu: pek". Apoi nu mai folosi niciun apelativ. Hocken vorbi preţ de o a, după care se uită la ceas şi zise brusc:

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu cineva de-acasă, dar esupun că n-ai venit aici să auzi despre Utah. Cu ce te ocupi?

— Sunt scriitor, zise David. Traseul obişnuit, un roman pe care un aruncat şi câteva scenarii. Învăţ în continuare.

David nu scrisese niciodată un roman. Hocken dădu din cap, în mn că îi aprecia modestia.

— Trebuie să munceşti ca să ai din ce trăi. Uite ce pot să fac sntru tine în momentul de faţă. Pot să-ţi găsesc un loc la departamentul î lectură al studioului. Citeşti scenarii, apoi faci un rezumat după ele – ţi spui părerea. O jumătate de pagină pentru fiecare scenariu citit, şa am început şi eu. Trebuie să cunoşti oamenii şi să înveţi lucrurile ementare ale meseriei. Ca să-ţi spun drept, nimeni n-o să prea ia în) nsiderare ce scrii, dar oricum străduieşte-te. E doar un punct de lecare. O să aranjez totul chiar acum, iar una din secretarele mele o a te sune în câteva zile. În curând o să luăm cina împreună, ransmite-le toate cele bune din partea mea părinţilor tăi.

Hock îl conduse pe David la uşă. Nici vorbă să ia masa împreună cum, îşi zise David, iar promisiunea legată de cină putea să se amâne

1 nesfârşit. Dar cel puţin o să aibă o slujbă, o să pună un picior în tudio, iar apoi, când o să-şi scrie scenariile, totul o să se schimbe.

Refuzul vicepreşedintelui Helen Du Pray de a semna declaraţia

2 dovedi o lovitură teribilă pentru congressmanul Jintz şi senatorul, ambertino. Doar o femeie putea fi atât de potrivnică şi de oarbă faţă e ceiinţele politicii, atât de slabă cu duhul, încât să nu profite de ansa de a deveni preşedintele Statelor Unite. N-aveau ce face, trebuiau 1 reuşească fără ea. Îşi trecură în revistă variantele de acţiune – ebuiau să treacă imediat la acţiune.

Sal Troyca intuise perfect: era necesar ca toate fazele preliminare vfie eliminate. Congresul trebuia să numească singur organismul are să se ocupe de toate, de la bun început. Dar Lambertino şi Jintz încă încercau să găsească o altă cale de acţiune, astfel încât Congresul i-şi păstreze aparenţa de imparţialitate. Aşa că n-avuseseră timp să bserve că Sal Troyca se îndrăgostise de Elizabeth Stone.

„Să nu regulezi niciodată o femeie trecută de treizeci de ani”, cesta fusese dintotdeauna crezul lui Sal Troyca. Dar, pentru prima aţă, acesta îşi zise că s-ar putea să facă o excepţie pentru asistenţă maiorului Lambertino. Era înaltă şi miădioasă ca trestia, avea nişte chi cenuşii imenşi şi o faţă suavă când era calmă. Fără îndoială, era iteligentă, deşi ştia să-şi ţină gura. Dar ceea ce-i făcu să se îdrăgostească de ea fu faptul că, atunci când aflară despre refuzul icepreşedintelui de a semna declaraţia, Elizabeth îi aruncă un zâmbet rin care voia să-i spună că îi recunoaşte calităţile de profet – fiindcă oar el propusese soluţia corectă.

Troyca avea multe motive întemeiate pentru atitudinea pe care adoptase. Primul era că femeilor nu le plăcea la fel de mult că bărbaţilor să se reguleze, fiindcă se expuneau unor anumite riscuri, până la treizeci de ani erau mai instinctuale şi mai fraiere. După treizeci, începeau să-şi îngusteze ochii, să facă nazuri şi să creadă că bărbaţii erau favorizaţi, fiindcă li se oferea pe tavă tot ce era mai bun în viaţă. Aşa că nu ştiai niciodată dacă dădeai pur şi simplu peste un cur fără pretenţii sau dacă nu cumva avea să ţi se ceară să-ţi pui semnătura în josul unui angajament. Numai că Elizabeth Stone, cu silueta ei subţire şi virginală, pe care o au unele femei, era teribil de

sexy, fără ostentaţie, şi deţinea mai multă putere decât el. Nu trebuia să-şi facă griji că se dădea la el din interes şi nu conta nici faptul că se îndrepta, probabil, spre patruzeci de ani.

În timp ce plănuia cu congressmanul Jintz cum să-l debarce pe Kennedy, senatorul Lambertino remarcă interesul lui Troyca faţă de asistenta sa. Faptul în sine nu îl deranja. Lambertino era unul din congressmanii cu o viaţă personală virtuoasă. Era curat din punct de vedere sexual, avea o soţie de treizeci de ani şi patru copii mari. Era nepătat şi din punct de vedere financiar, căci făcuse avere cinstit. Iar din punct de vedere politic era atât de neatins pe cât putea fi un politician din America, numai că în plus se gândea sincer la interesele oamenilor şi ale ţării. Ce-i drept, avea ambiţie, dar în fond aceasta era esenţa vieţii politice. Iar virtutea lui nu-l făcea orb la maşinaţiunile lumii în care trăia. Refuzul vicepreşedintelui de a semna declaraţia îl şocase pe congressmanul Jintz, dar senatorul nu se lăsă atât de uşor surprins. O considerase întotdeauna pe Helen Du Pray o femeie inteligentă, Lambertino îi dorea tot binele, mai ales fiindcă era convins că nici-o femeie nu avea nici nişte relaţii politice atât de trainice şi nici susţinători financiari atât de bogaţi, încât să poată câştiga cursa pentru preşedinţie, Helen Du Pray ar fi fost un adversar extrem de vulnerabil în lupta pentru următoarea candidatură.

— Trebuie să ne mişcăm repede, zise senatorul Lambertino. Congresul trebuie ori să numească un organism, ori să-l declare el însuşi incompetent pe preşedinte.

— Ce zici de zece senatori pe un afiş cu o dungă albastră în colţ? întrebă congressmanul Jintz cu un rânjet parşiv.

— Dar tu, izbucni iritat senatorul Lambertino, ce zici de vreo incizeci de membri ai Camerei Reprezentanţilor în rahat până în gât?

— Am o surpriză pentru tine, ceva care s-ar putea să ne fie de folos, răspunse Jintz împăciuitor Cred că pot să-l conving pe unul dintre consilierii preşedintelui să semneze declaraţia de invalidare.

Şmecheria asta ar fi salvatoare, îşi spuse Troyca. Dar care din ei ar putea fi? Klee, în niciun caz, şi nici Dazzy. Trebuia să fie ori Oddblood Gray ori tipul de la Agenţia pentru Securitate Naţională Wix.

Ba nu, se corectă el, Wix era în Sherhaben.

— Azi avem de îndeplinit o datorie foarte dureroasă, zise Lambertino cu asprime în glas. O datorie istorică. Ar trebui să-i dăm drumul.

Troyca fu surprins că Lambertino nu întrebă numele consilierului prezidenţial dispus să semneze declaraţia, însă pe urmă înţelese că senatorul nu voia să ştie.

— Batem palma, zise Jintz şi întinse braţul pentru celebra strângere de mână, care simboliza de fapt un legământ de nezdruncinat.

Albert Jintz îşi câştigase rangul de preşedinte al Camerei Reprezentanţilor datorită faptului că era un om de cuvânt. Ziarele publicau adeseori articole în acest sens. O strângere de mână a lui Jintz era mai sigură decât un document legal, atunci când era vorba să înfunde pe cineva. Şi, deşi arăta ca un personaj din desenele animate, ca un delapidator de bănci, alcoolic, mic şi rotund, cu nasul roşu ca cireaşa şi un cap de pe care firele de păr cărunte îi curgeau întruna că de pe un pom de Crăciun. Jintz era considerat, din punct de vedere politic, cel mai onorabil om din tot Congresul.

Când promitea o halcă grasă din sacul fără fund al bugetului, halca era lixrată prompt. Când un coleg din Cameră dorea să blocheze un proiect de lege, iar Jintz avea o datorie politică faţă de el. Proiectul era blocat. Iar când un congressman dorea să se aprobe un proiect de lege şi îşi argumenta intenţiile, târgul era ca şi tăcut. Ce-i drept, lăsa să transpire chestiuni importante în presă, dar acesta era şi motivul pentru care se publicau atâtea articole despre impecabila lui strângere de mână.

Iar acum, în această după-amiază, Jintz trebuia să se asigure că membrii Camerei Reprezentanţilor vor vota pentru invalidarea preşedintelui. Trebuia să dea sute de telefoane şi să facă zeci de misiuni pentru a-şi asigura majoritatea de două treimi. Şi asta nu fjidcă Congresul n-ar fi vrut s-o facă, ci pentru că orice lucru are un jţât Şi totul trebuia făcut în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

: Sal Troyca străbătu birourile şefului său, ordonându-şi în minte

Îite telefoanele pe care trebuia să le dea şi toate documentele pe care avea de întocmit. Ştia că lua parte la unul din acele momente măreţe istoriei şi mai ştia că toată cariera lui se putea duce pe apa sâmbetei că lucrurile ar fi luat o întorsătură nedorită. De aceea era uimit că jmeni ca Jintz şi Lambertino, faţă de care nutrea un oarecare dispreţ, 1 dovedeau atât de curajoşi, încât să ia poziţii în prima linie de atac. Vea ce făceau era extrem de primejdios. Dând o interpretare mai jult decât liberă Consituţiei, cei doi se pregăteau să transforme pngresul într-un organism capabil să-l invalideze pe preşedintele aţelor Unite.

Se duse spre jucăuşele luminiţe verzi ale celor douăsprezece, i pmputere la care lucrau angajaţii biroului. Slavă Domnului că aveau omputere, oare cum dracu' se lucra înainte? Trecând pe lângă o ceratoare, Troyca o atinse pe umăr într-un fel pur camaraderesc, ire nu putea fi interpretat drept hărţuială sexuală, şi-i zise:

— Nu-ţi programă nici-o întâlnire, o să stăm aici până dimineaţa. *The Nzw York Times Magazine* publicase de curând un articol îspre moravurile sexuale de la Capitoliu, unde-şi aveau sediul atât matul şi Camera Reprezentanţilor, cât şi personalul auxiliar. Ziaristul – eciza că, pe lângă cei o sută de senatori şi patru sute treizeci şi cinci 3 congressmeni, aici mai lucrau câteva mii de persoane, dintre care ai mult de jumătate erau femei.

În articol se sugerase că aceşti cetăţeni duceau o activitate. Txuală intensă. De asemenea, se mai spunea că, din cauza orelor de cru prelungite şi a tensiunii în care se lucra, datorită termenelor rânse de predare a lucrărilor, cerute de viaţa parlamentară, personalul a prea avea timp pentru viaţa personală, iar angajaţii erau obligaţi i-şi caute metode de recreere în timpul serviciului. Se scrisese, de temenea, că birourile congressmenilor şi ale senatorilor erau prevăzute î canapele. Se mai povestea că, în departamentul guvernamental.

existau câinici medicale şi doctori care aveau datoria să trateze cu discreţie infecţiile venerice Fişele medicale erau. Evident, confidenţiale, dar jurnalistul pretindea că 1 se promisese accesul la

ele şi că procentajul celor infectaţi era mai mare decât media naţională Ziaristul atribuise acest lucru nu atât promiscuităţii, cât mai ales mediului social. Reporterul se întrebase apoi dacă această coţăială afecta în vreun fel calitatea actului legislativ de la Capitoliu. Instituţie pe care în articolul său o denumise „Crescătoria de iepuri

Sal Troyca se regăsise perfect în acest articol. Lucra în medie şaisprezece ore zilnic, şase zile pe săptămână, iar duminică putea să fie chemat la serviciu la orice oră Nu avea şi el dreptul la o viaţă sexuală normală, ca once alt cetăţeanep La dracuv n-avea timp să se ducă la petreceri, să le facă curte femeilor sau să se angajeze într-o relaţie stabilă Trebuia ca totul să se întâmple aici. În nenumăratele încăperi şi pe nesfârşitele coridoare, în lumina verde, ceţoasă, a computerelor şi în târâitul milităresc al telefoanelor Trebuia să o faci în câtev a nunuţe. În care mai aruncai un zâmbet cu subînţelesuri, câteva vorbe de duh. Tot tacâmul. Ticălosul ăla de reporter de la *Times* se ducea la toate petrecerile din breaslă lui, invita femei la dejunuri prelungite, tiecărea pe îndelete cu colegele de la ziar sau se ducea la curvc, ţâră teama că vreun ziar o să publice cine ştie ce amănunte neplăcute despre el

Troxca intră în biroul lui, iar apoi în baie şi oftă uşurat când se aşeză pe closet, cu un stilou în mână Cât timp stătu acolo, mâzgăli câteva notiţe în legătură cu toate lucrurile pe care le avea de făcut. Se spălă pe mâini, jonglând cu topul de hârtie şi cu stiloul care aveau imprimate pe ele emblema Congresului, cu litere aurii, iar apoi, simţindu-se mult mai bine (emoţia de a invalida un preşedinte îi înnodase stomacul), se duse la dulapul mobil care-i servea drept bar şi luă nişte gheaţă din frigider, ca să-şi prepare un păhărel de gin cu apă tonică Se gândea la Elizabeth Stone Era sigur că nu exista nimic între ea şi şeful ei, senatorul Lambertino în plus, era deşteaptă, mai deşteaptă decât el, fiindcă îşi ţinuse gura.

Uşa de la birou se deschise şi în cadrul ei apăru faţa pe care o bătuse pe umăr. Avea un braţ plin de foi de imprimantă, iar Sal se aşeză la barc u ca să le citească Faţă stătea lângă el. Îi simţea căldura i upului, căldura generată de lungile ore cât stătuse la calculator Când

i făcuse cererea de angajare aici, o intervievase chiar Troyca. De tfel, el acea adeseori că, dacă fetele care lucrau în aceste birouri ar continuat să arate la fel de bine ca în ziua interviului, le-ar fi putut imite pe toate la *Playboy*. Şi dacă ar fi rămas la fel de dulci şi ioase, s-ar fi însurat cu toate. Pe fată o chema Janet Wyngale şi era 2-a dreptul frumoasă. În prima zi când o văzuse, îi fulgerase prin linte un vers din Dante: „Iată zeiţa care mă va subjuga" Bineînţeles a n-ar permite să i se întâmple o astfel de nenorocire Dar era atât e frumoasă în acea primă zi! Niciodată nu mai fusese la fel Părul îi ră tot blond, dar nu auriu. Ochii îi erau tot atât de albaştri, dar purta chelari şi era chiar urâţică fără machiajul acela perfect Nici buzele u-i mai erau cireşii. Corpul nu-i mai era la fel de voluptuos ca în rima zi, ceea ce era şi firesc, pentru că lucra din greu şi era îmbrăcată i haine confortabile, ca să fie cât mai eficientă. Dar una peste alta, rovca simţea că hotărârea lui fusese bună; la urma-urmei încă nu ră saşie.

Janet Wyngale, ce nume grozav! Fata se aplecase peste umărul îi, ca să-i arate nişte date de pe imprimantă. Era conştient că îşi chimbase poziţia picioarelor, aşa că acum stătea mai degrabă alături, lecât în spatele lui. Sal simţea pe obraji mângâierea părului auriu, nătăsos şi cald, mirosind a flori strivite.

— Ai un parfum nemaipomenit, zise Troyca, aproape tremurând, and se simţi învăluit de căldura trupului ei.

Janet rămase nemişcată, fără să scoată un sunet Dar părul care se răsfira peste obrajii lui Sal înregistră ca un contor Geiger dorinţa radia din trupul bărbatului. Se doreau şi în acelaşi timp se simţeau prieteni, ca doi oameni prinşi în aceeaşi cursă. Toată noaptea vor citi mprimante, vor răspunde la telefon (ce invenţie diavolească!), vor: onvoca şedinţe urgente. Vor luptă împreună, cot la cot

Ţinând încă foile de imprimantă în mâna stângă, Troyca îşi urî mâna dreaptă sub fusta fetei şi şi-o lipi de dosul pulpei. Janet nu pe mişcă. Rămăseseră amândoi cu privirile ţintă la foile de imprimantă. 5al îşi ţinea mâna perfect nemişcată, lăsând-o să ardă pe pielea nătăsoasă. Până ce-şi simţi tot corpul electrizat. Nici nu-şi dădu seama: a foile căzuseră pe birou. Apoi părul ei cu miros de flori îi

inundă faţa, iar Sal se răsuci şi-şi strecură ambele mâini sub fusta fetei, căutând pipăind cu degetele grăbite pielea mătăsoasă de sub nylonul chiloţilor, părul pubian şi, în sfârşit, dulceaţa umedă şi chinuită de dorinţă a cărnii de dedesubt

Troyca ţâşni de pe scaun şi i se păru că pluteşte nemişcat în aer, iar trupul lui se arcui. Luând forma unui cuib de vultur. Cu o fâlfâire de aripi. Janet Wyngale se av antă spre el şi i se cuibări în poală. Ca prin minune, fata se aşezase chiar pe penisul lui, care, nu se ştie cum. Ţâşnise afară, iar Sal şi Janet se treziră faţă-n faţă, sărutându-se. El, înecat în parfumul de flori strivite şi gemând de plăcere, ea, repetându-i la nesfârşit un refren dezmierdător şi înfocat, pe care în cele din urmă Troyca reuşi să-l descifreze.” închide uşa’v îi spunea Janet. Sal îşi eliberă mâna stângă şi, aşa umedă cum era. Apăsă pe butonul electronic carc-i izolă de lume în scurtul lor răgaz al plăcerii Se lăsară să alunece în jos, iar că îşi încolăci picioarele lungi după gâtul lui. Îi văzu coapsele albe ca laptele şi apoi ajunseră amândoi la orgasm, într-o perfectă armonie, în timp ce Troyca şoptea extaziat: „Ah, cerule, cerule! 4”

Pe urmă, tot ca prin minune, se treziră amândoi în picioarc, îmbujoraţi, cu ochii scânteind de încântare. Se simţeau revigoraţi, triumfători, gata să înfrunte împreună lungile ore extenuante de lucru Galant, Troyca îi dădu ginul cu apă tonică, în clinchetul vesel al cuburilor de gheaţă. Graţioasă şi plină de recunoştinţă, Janet îşi umezi buzele înfierbântate. Cu sinceritate şi plin de gratitudine, Troyca îi spuse

— A fost minunat!

Janet îl bătu afectuos pe umăr şi îl sărută:’

— A fost grozav!

Câteva minute mai târziu, erau din nou la birou, de data asta studiind efectiv datele de pe imprimantă, concentraţi asupra textului şi cifrelor Janet era un operator extraordinar, îşi zise Sal. Cuprins de o enormă recunoştinţă. Îi murmură plin de sinceră curtoazie:

— Janet, sunt pur şi simplu nebun după tine După ce trece criza asta trebuie să ne vedem o dată. Bine9

— Îhî, îi răspunse Janet cu un zâmbet cald şi prietenos. Îmi place să lucrez cu tine

CAPITOLUL 12

Televiziunea nu cunoscuse niciodată o săptămână atât de orioasă. Duminică, ştirea privind asasinarea papei fusese repetată *ai* nenumărate ori pe toate reţelele de televiziune şi canalele prin cablu,: l reportaje speciale de la *PBS*. Marţi, uciderea Theresei Kennedy i; isese şi mai mult mediatizata, ştirea purtată pe unde făcând la nesfârşit colul lumii.

Faţa lui Yabril, ca un şoim al deşertului, rotindu-se deasupra staticilor, pătrunsese în fiecare casă din America. Yabril ajunsese în urând un fel de monstru din poveste care-şi făcea apariţia în emisiunile.Ee ştiri transmise seara târziu, ca un coşmar repetat la nesfârşit, antuind visele Americii.

Milioane de mesaje de compasiune invadaseră Casa Albă. În F Date oraşele mari ale Americii, cetăţenii ieşiseră pe străzi cu banderolă ţ eagră la braţ. Astfel că miercuri, când posturile de televiziune vezvăluiseră faptul că preşedintele Kennedy adresase un ultimatum ultanului Sherhabenului, peste tot în statele Unite mulţimi imense de» ameni îşi manifestaseră frenetic bucuria. Era evident că sprijineau IŞiecizia preşedintelui. Şi într-adevăr, corespondenţii TV care luau interviuri cetăţenilor de pe străzi fuseseră îngroziţi de ferocitatea 1 omentariilor. Strigătul cel mai des auzit era: „Bombardaţi-i pe licăloşi!”. În cele din urmă, şefii departamentelor de ştiri ale reţelelor ţ, le televiziune ordonaseră să se pună capăt interviurilor şi să nu se mai prezinte la televizor imagini de pe stradă. La originea acestor ordine afla, de fapt, Lawrence Salentine, care alcătuise un consiliu împreună cu ceilalţi proprietari de mass media.

În acest timp, la Casa Albă preşedintele Francis Kennedy nu ivu nici măcar răgazul să-şi jelească fiica. Purtă nenumărate convorbiri ţ iirecte cu alţi şefi de state, pentru a-i asigura că nu intenţiona să înceapă

Sân război de acaparare de teritorii în Orientul Mijlociu, dar în acelaşi imp pledă pentru cooperare, făcându-i să înţeleagă că poziţia

lui era revocabilă: preşedintele Statelor Unite nu făcea ameninţări gratuite, i) raşul Dak va fi distrus şi, în cazul în care nu se îndeplineau condiţiile stipulate în ultimatum, Sherhabenul va fi râs de pe suprafaţa pământului.,

Arthur Wix şi Bert Audick, însoţiţi de ambasadorul Waleeb, erau deja în drum spre sultanat, la bordul unui avion de pasageri, care nu se folosea încă pe scară industrială în aviaţia civilă. Oddblood Gray încercase înnebunit să atragă Congresul de partea preşedintelui, dar spre seară îşi dădu seama că toate strădaniile sale fuseseră în van Cu vipalja? *ian*-uv pe urechi, ca să evite conversaţiile cu personalul, Eugene Dazzy studia calm notele primite de la membrii guvernului şi Ministerul Apărării. Iar Christian Klee apărea şi dispărea în tot felul de misiuni misterioase.

Toată ziua de miercuri, senatorul Thomas Lambertino şi congressmanul Alfred Jintz ţinură în permanenţă şedinţe cu colegii lor din Camera Reprezentanţilor şi Senat, având ca subiect acţiunea de invalidare a lui Kennedy Membrii Clubului Socrate îşi chemaseră între timp la ordine pilele din Congres. Într-adevăr, trebuia admis faptul că era cam trasă de păr interpretarea dată Constituţiei privind dreptul Congresului de a se autodeclara organism decizional, dar situaţia de faţă justifica această măsură drastică – pentru că ultimutamul dat de Kennedy Sherhabenului se datora în mod clar tragediei personale prin care trecuse preşedintele şi nu unor raţiuni de stat.

Miercuri seara, coaliţia era deja creată. Ambele Camere, având asigurate numai două treimi din voturi, urmau să se întrunească joi seara, doar cu câteva ore înaintea termenului limită stabilit de Kennedy pentru distrugerea oraşului Dak. Lambertino şi Jintz îl puseră la curent pe Oddblood Gray cu absolut toate demersurile Congresului, în speranţa că acesta l-ar putea convinge pe Kennedy să-şi revoce ultimatumul. Oddblood le spuse că preşedintele nu va face acest lucru, după care îl informă pe Francis Kennedy despre desfăşurarea ostilităţilor.

— Otto, cred că tu, Chris şi Dazzy, zise Kennedy, ar trebui să luaţi masa diseară cu mine. Cam pe la unsprezece. Şi nu vă

programaţi să vă duceţi acasă imediat după aceea.

Cinară în Salonul Galben, încăperea preferată a lui Kennedy, deşi personalul de la bucătărie şi ospătarii aveau mai mult de lucru când se servea masa aici. Ca de obicei, cina lui Kennedy fu foarte simplă: un grătar şi o farfurie cu roşii tăiate în felii subţiri, apoi cafea tarte cu fructe şi frişca. Lui Christian şi celorlalţi li se oferi peşte.

Dar abia dacă se atinseră de mâncare.

Kennedy părea perfect în largul lui, însă ceilalţi se simţeau rijeniţi. Purtau banderole negre la braţ, la fel ca preşedintele. De pt, toţi cei de la Casa Albă, inclusiv personalul de serviciu, purtau banderole identice, oarecum depăşite, după părerea lui Christian. Acesta ştia însă că Eugene Dazzy întocmise nota prin care ordonase doliu general.

— Christian, zise Kennedy, cred că e timpul să discutăm despre problema asta. Dar rămâne între noi. Şi fără niciun fel de însemnări.

— E grav, răspunse Christian.

Le prezentă în linii mari datele legate de ameninţarea cu bomba, mai informă că, la sfatul avocatului lor, cei doi tineri refuzaseră să I rbească.

— Un dispozitiv nuclear plantat în centrul New York-ului? zise Oddblood. Nu cred. Nu se pot întâmpla atâtea rahaturi deodată!

— Eşti sigur că bomba chiar există? întrebă Dazzy.

— Cred că există o probabilitate de doar zece la sută în acest ns, răspunse Christian.

De fapt, Klee credea că probabilitatea era de peste nouăzeci la ta, dar nu voia să le spună acest lucru.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Dazzy.

— Echipele de depistare sunt pe teren. Dar timpul e foarte scurt.

ai am nevoie de semnătura ta ca să dau drumul testului PET şi să egătesc echipa de medici pentru interogatoriu, zise Christian,

Iresându-i-se direct lui Kennedy şi explicându-i apoi secţiunea IX din Legea privind Controlul asupra Armelor Atomice.

— Nu, spuse Kennedy.

Rămaseră cu toţii uluiţi de răspunsul preşedintelui.

— Nu putem risca, replică Dazzy. Semnează ordinul.

— Agresarea creierului unui individ de către guvernanţi este o: ţiune periculoasă, răspunse Kennedy zâmbind.

Se opri un moment, iar apoi continuă:

— Nu putem sacrifica drepturile cuiva pe baza unor supoziţii.

lai ales că e vorba de doi tineri care s-ar putea dovedi foarte preţioşi. G hris, când o să ai mai multe dovezi despre vinovăţia lor, abordează-mă din nou. Otto, îi spuse apoi lui Oddblood Gray, informcază-i pe Christian şi Dazzy în legătură cu Congresul.

— Iată care e planul lor de bătaie. Ştiu acum că vicepreşedintele nu va semna declaraţia de invalidare a ta, conform Amendamentului 25 din Constituţie. Dar au semnat destui membri ai guvernului ca să poată acţiona. Aşa că vor desemna Congresul drept celălalt organism apt să stabilească dacă mai eşti sau nu competent să fii preşedinte. Congresul se va întruni joi seara şi va vota pentru demiterea ta. Scopul lor este să te excludă din negocierile pentru eliberarea ostaticilor, argumentând că eşti mult prea stresat de moartea fiicei tale. După demitere, ministrul apărării va contramanda ordinul de bombardarea oraşului Dak. Congresul contează pe Bert Audick ca să-l convingă pe sultan să elibereze ostaticii în perioada aceea de treizeci de zile şi e aproape sigur că sultanul se va conforma.

Kennedy se întoarse spre Dazzy:

— Emite o directivă. Niciun membru al acestui guvern nu va lua legătura cu Sherhabenul. Orice acţiune în acest sens va fi considerată un act de trădare.

— Ţinând cont că majoritatea membrilor cabinetului sunt împotriva ta, zise Dazzy calm, nu ai nici-o şansă că ordinele să-ţi fie îndeplinite. În momentul de faţă nu mai ai niciun fel de putere.

— Chris, zise Kennedy, întorcându-se spre Christian Klee. Au nevoie de două treimi din voturi ca să mă destituie din funcţie, aşa-i?

— Da, dar fără semnătura vicepreşedintelui ceea ce fac ei este în principiu ilegal

— Şi nu poţi face nimic? îl întrebă Kennedy, privindu-l ţintă.

În acel moment, Christian Klee începu să priceapă că Francis

credea că putea face cev a. Dar ce anume? Tatonă terenul:

— Am putea să apelăm la Curtea Supremă şi să spunem că prin acţiunea Congresului, este încălcată Constituţia. Formularea Amendamentului 25 e vagă, iar noi putem argumenta că de fapt Congresul acţionează contrar spiritului Amendamentului, substituindu-se în parte instigatoare, după refuzul vicepreşedintelui de a semna. Aş putea lua legătura cu Curtea, astfel încât să dea sentinţa imediat după ce votează Congresul.

Văzu lucirea de dezamăgire din ochii lui Kennedy şi-şi frământă creierul furios. Simţea că-i scapă ceva.

— Congresul are de gând să-ţi conteste facultăţile mintale, zise Oddblood Gray, cu îngrijorare în glas. Tot fac referire la săptămâna 4pea când ai dispărut. Chiar înainte de instalarea la Casa Albă.

— Asta mă priveşte personal, zise Kennedy.

Christian îşi dădu seama că ceilalţi îl aşteptau să vorbească, iau cu toţii că fusese alături de preşedinte în acea săptămână Ş sterioasă.

— Ceea ce s-a întâmplat atunci nu ne poate pricinui niciun 12, zise Klee.

— Eugene, interveni Francis Kennedy, pregăteşte documentele de demitere a întregului cabinet, cu excepţia lui Theodore Tappey.

— Le cât poţi mai repede şi o să le semnez pe loc. Şi anunţă-l pe secretarul de presă să informeze mass media despre destituirea. Vemului înainte de întrunirea Congresului. Eugene Dazzy îşi notă, iar apoi întrebă:

— Cum rămâne cu şeful Statului-Major? îl demitem şi pe el?

— Nu, răspunse Kennedy. În principiu, e cu noi. Ceilalţi au cis contrar voinţei lui. Congresul n-ar putea să facă aşa ceva, dacă ar fi ticăloşii ăia de la Clubul Socrate.

— M-am ocupat personal de interogatoriul celor doi puşti, zise hristian. Preferă să nu vorbească. Şi dacă avocatului lor îi iese isienţa, mâine o să fie eliberaţi pe cauţiune.

— Există o secţiune în Legea pentru Securitatea Atomică, care-ţi i dreptul să-i reţii, zise Dazzy cu asprime în glas. Se suspendă dreptul *habeas corpus*, libertăţile civile. Ar trebui să ştii asta, Christian!

— În primul rând, replică Christian, ce sens are să-i reţin dacă rancis refuză să semneze ordinul pentru interogatoriul medical? vocatul lor face cerere de cauţiune şi dacă îi refuzăm, tot trebuie să / em semnătura preşedintelui că să suspendăm *habeas corpus* în cazul sta. Francis, semnezi un ordin pentru suspendarea dreptului *la habeas*? *rpus*!

— Nu, îi răspunse Kennedy zâmbind. Congresul o să se plosească de chestia asta împotriva mea.

Christian prinse curaj. Totuşi, timp de o clipă îl năpădi o senzaţie de greaţa şi simţi în gură un gust amar de fiere. Dar răul trecu, iar Klee înţelese acum ce voia Kennedy şi ştiu ce avea de făcut.

Kennedy îşi sorbi cafeaua. Terminaseră cu toţii de luat masa. Mai ales că abia se atinseseră de mâncare.

— Hai să vorbim despre adev arata criză, zise Kennedy. O să mai fiu preşedinte în următoarele patruzeci şi opt de ore?

Îi răspunse Oddblood Gray:

— Revocă ordinul de a bombarda Dak-ul, lasă negocierile pe seama echipei speciale şi Congresul n-o să mai ia niciun fel de măsură de destituire.

— Cine ţi-a propus târgul ăsta? zise Kennedy.

— Senatorul Lambertino şi congressmanul Jintz. Lambertino este realmente un tip de treabă, iar Jintz are simţul responsabilităţii într-o astfel de chestiune politică. N-or să ne păcălească.

— Bine, zise Kennedy, asta ar fi o a doua soluţie. Asta şi să mergem la Curtea Supremă.. Altceva?

— Să apari la televizor mâine, înainte de întrunirea Congresului şi să adresezi un apel naţiunii, răspunse Dazzy. Oamenii or să fie de partea ta, iar asta s-ar putea să-i sperie pe cei din Congres

— În regulă. Euge, aranjează cu cei de la televiziune să apar pe toate posturile Nu-mi trebuie decât un sfert de oră.

— Francis, interveni Dazzy cu blândeţe, ne angajăm într-un demers al dracului de riscant Preşedintele şi Congresul, într-o confruntare directă, iar apoi apelul la mase, pentru a putea trece la acţiune? S.-ar putea lăsa cu bucluc mare.

— Tipul ăla. Yabril, replică Gray, ar putea să ne joace săptămâni de zile de-acum încolo, până când ţara asta o să pară o grămadă mare de rahat.

— Circulă zvonuri, spuse Christian. Că unul dintre cei care suntem acum aici sau Arthur Wix intenţionează să semneze declaraţia de destituire a preşedintelui Indiferent cine e, ar trebui să vorbească acum.

— Zvonul ăla e o tâmpenie, zise Kennedy iritat. Dacă vreunul dintre voi ar fi intenţionat să facă aşa cev a, şi-ar fi dat demisia înainte Vă cunosc pe toţi suficient de bine – niciunul din voi nu m-ar trăda.

?,

După cină se mutară din Salonul Galben, în mica sală de I roiecţie din cealaltă latură a Casei Albe. Kennedy îi spusese lui Dazzy a voia să vadă cu toţii secvenţele televizate ale uciderii fiicei sale.

În întunericul sălii se auzi vocea neliniştită a lui Eugene Dazzy:

— Începe acum.

Timp de câteva secunde, ecranul cinematografic fu străbătut lle câteva dungi negre care păreau să fugă de sus în jos, după care se umină în culori strălucitoare. Se vedeau camerele TV îndreptate spre ivionul imens, ancorat în nisipul deşertului. Apoi imaginea se fixă iusupra lui Yabril, care o prezenta mulţimii pe Theresa Kennedy, aflată n pragul uşii avionului.

Kennedy revăzu surâsul fiicei sale, fluturarea mâinii înspre iparat. Exista în gestul acela ceva ciudat, ceva care parcă voia să inişteasc ă, dar şi să spună că era prinsă în capcană. Yabril era lângă

: a, poate puţin în spatele ei. Apoi urmă mişcarea aceea a braţului drept şi detunătura surdă a împuşcăturii. Valul oribil de bură sângerie; i căderea Theresei. Kennedy auzi urletul mulţimii şi îşi dădu seama: a exprima indignare, nu triumf. După aceea figura lui Yabril apăru n cadrul uşii. Îşi ţinea pistolul în sus, cu mâna ridicată – o ţeavă de netal strălucind de ulei. Îl ţinea aşa cum un gladiator ţine sabia, dar limeni nu îl aclamă.

Filmul se termină. Eugene Dazzy tăiase multe secvenţe din el. Se aprinseră luminile, dar Kennedy rămase în continuare nemişcat. Îl

cuprinsese iar slăbiciunea aceea care-i era deja atât de familiară. Nu-şi Dutea mişca nici picioarele, nici torsul, dar mintea îi era clară, letulburată şi nezdruncinată. Nu se simţea neajutorat, aşa cum se simt ie obicei victimele unei tragedii. Pentru că nu trebuia să lupte împotriva sorţii sau a lui Dumnezeu. Trebuia să lupte doar împotriva chişmanilor din lumea asta şi era hotărât să-i învingă.

N-avea de gând să lase nişte oameni obişnuiţi să-l înfrângă. Când îi murise soţia nu putuse face nimic împotriva voinţei lui Dumnezeu şi a greşelilor naturii. Se supusese şi acceptase. Dar moartea fiicei sale, pusă la cale de un om din pură răutate, ei bine, asta o putea pedepsi. Nedreptatea asta putea fi reparată. De data asta nu-şi va pleca grumazul. Va fi vai şi amar de lumea asta. De duşmanii lui, de toată ticăloşia din jur!

Când în cele din urmă fu în stare să se ridice, le zâmbi încurajator asistenţilor. Îşi atinsese scopul îi făcuse pe cei mai apropiaţi şi influenţi prieteni ai lui părtaşi la durerea pe care o încerca. Nu le va veni uşor să se opună măsurilor pe care avea de gând să le ia.

Kennedy ieşi din încăpere şi toţi ceilalţi rămaseră tăcuţi. Li se părea că puterea aceea diav oleascâ, aducătoare de moarte, intoxicase aerul cu mirosul ei de pucioasă, că grozăvenia aceea ce ţâşnise din deşertul Sherhabenului invadase camera, înfricoşându-i.

Şi totuşi, ceva rămăsese nespus: faptul că acum erau probabil mai îngrijoraţi în legătură cu Francis Kennedy decât cu Yabril. În cele din urmă. Oddblood Gray rupse tăcerea:

— Nu credeţi că preşedintele a cam luat-o razna? întrebă el.

— Nu contează, zise Eugene Dazzy, clătinând din cap. Poate că toţi am cam luat-o razna. Acum trebuie să-l susţinem şi să câştigăm.

Doctorul Zed Annaccone era unul dintre acei bărbaţi scunzi şi slabi, cu piept masiv Părea extraordinar de sprinten, iar expresia de infatuare care-i stăruia pe figură nu traducea de fapt decât siguranţa de sine a unui om care credea că ştie mai multe despre lucrurile importante din lume decât toţi ceilalţi. Lucru perfect adevărat.

Doctorul Annaccone era consilierul în ştiinţe medicale al

preşedintelui Statelor Lânite. Era. De asemenea, directorul Institutului Naţional pentru Cercetări pe Creier şi directorul executiv al Consiliului de Consultanţă Medicală al Comisiei pentru Securitate Atomică. Odată, la o serată de la Casa Albă, Klee îl auzise spunând că creierul este un organ atât de sofisticat încât poate produce orice fel de chimicale de care are nevoie organismul. Klee se întrebase în gând: şi ce dacă? Dar parcă citindu-i gândurile, doctorul îl bătu pe umăr şi-i zisese:

— Acest lucru este mai important pentru civilizaţie decât tot ce faceţi voi la Casa Albă. N-avem nevoie decât de un miliard de dolari ca să v-o dov edim. Cam cât dracu' înseamnă asta, cât un portavion, nu?

Îi zâmbise apoi lui Klee, ca să-i arate că nu dorise să jignească pe nimeni.

Zâmbi şi acum, când Klee intră în biroul lui.

— Deci, zise doctorul Annaccone, iată că, în cele din urmă, până şi avocaţii vin la mine. Îţi dai seama că filosofiile noastre sunt complet opuse?

Klee ştia că doctorul Annaccone era pe punctul de a face o glumă pe seama profesiunii de avocat şi era uşor iritat. De ce or face Inereu oamenii tot felul de remarci la adresa avocaţilor?

— Adevărul e lucrul care ne desparte, continuă doctorul Ivnnaccone. Avocaţii caută în permanenţă să-l ascundă, pe când noi, oamenii de ştiinţă, încercăm să-l scoatem la iveală. Zâmbi din nou.

— Nu, nu, zise Klee, zâmbind şi el, ca să-i arate doctorului că avea simţul umorului. Sunt aici pentru nişte informaţii. Avem o situaţie «în care e nevoie de testul acela special, PET, prevăzut în Legea pentru Controlul Armelor Atomice.

— Ştii că pentru asta trebuie să obţii semnătura preşedintelui, zise doctorul Annaccone. Eu personal aş aplica această procedură într-o mulţime de alte situaţii, dar cei care luptă pentru drepturile omului mi-ar trage şuturi în fund.

— Ştiu.

— Zise Christian.

Îi explică apoi situaţia legată de ameninţarea cu bomba nucleară

şi capturarea lui Gresse şi Tibbot.

— Numai, nu crede că bomba asta există în realitate, dar dacă totuşi există, timpul este decisiv. Şi preşedintele refuză să semneze ordinul.

— De ce? întrebă doctorul Annaccone.

— Din cauză că intervenţia ar putea duce la vătămarea creierului, răspunse Klee.

Annaccone păru surprins.

— Riscul unei vătămări a creierului este foarte mic, răspunse el, după un scurt răgaz de gândire. Poate de zece la sută. Pericolul mai mare constă în posibilitatea producerii unui stop cardiac şi, şi mai rar, într-o pierdere totală şi completă a memoriei. Amnezie totală. Dar nici măcar asta n-ar trebui să-l reţină în acest caz. I-am trimis preşedintelui nişte note pe marginea acestui subiect. Sper să le citească.

— Citeşte tot, dar mă tem că n-o să se răzgândească.

— Păcat că n-avem mai mult timp. Am creat un detector de minciuni infailibil, bazat pe măsurătorile computerizate ale modificărilor chimice din creier, şi suntem aproape gata cu probele Noul test aduce mult cu PET, dar elimină procentul de risc de zece la sută, aşa că va fi complet inofensiv. Din păcate însă. Nu-l putem folosi acum; trebuie să mai compilăm nişte date, ca să obţinem parametrii legali optimi, iar până atunci aparatul prezintă un procent de eroare.

— Un detector de minciuni infailibil şi inofensiv, ale cărui indicaţii să fie acceptate ca mărturii la tribuna19 întrebă Christian captivat.

— În ceea ce priveşte recunoaşterea detectorului de către tribunal, nu ştiu, zise doctorul Annaccone Din punct de vedere ştiinţific, după ce rezultatul probelor noastre va fi minuţios analizat şi compilat de computere, noul test cu detectorul de minciuni va fi la fel de sigur că ADN-ul sau amprentele digitale. Însă ăsta e una Iar să-l poţi folosi la tribunal, ca să scoţi adevărul de la cineva, e cu totul alta. Toate grupările care militează pentru drepturile omului or să lupte orbeşte împotriva acestei idei Sunt convinşi cu toţii că un om nu poate

fi obligat să depună mărturie contra lui însuşi. Şi cum crezi că le-ar plăcea congressmenilor ideea că ar putea fi obligaţi, în temeiul dreptului penal, să se supună unui astfel de test?

— Mie unul nu mi-ar plăcea, zise Klee.

Annaccone râse:

— Congresul şi-ar semna cu mâna lui mandatul de condamnare la moartea politică. Şi totuşi, unde-i logica? Legile noastre au fost astfel tăcute, încât să împiedice obţinerea de mărturii cu mijloace necinstite. Cu toate acestea, ce facem noi aici este ştiinţă.

Se opri un moment, după care continuă

— Gândeştc-te la oamenii de afaceri şi chiar la soţii şi soţiile adulterine.

— Da. Te cam ia cu fiori, admise Klee.

— Dar cum rămâne atunci, zise Annaccone, cu toate chestiile alea, de genul „Eşti cu adevărat liber doar atunci când spui adevărul’ „ „Adevărul este virtutea supremă”, „Adevărul este chiar esenţa vieţii” sau „Să lupţi pentru descoperirea adevărului este cel mai înălţător ideal al omului”? Pariez că, după ce terminăm testele astea, o să mi se pârlească bugetul alocat institutului, conchise doctorul Annaccone, rf: and.

— Asta ţine de sfera mea de competenţă, i-o întoarse Christian. Hi facem legile şi putem să specificăm că testul tău poate fi folosit dar în cazuri penale importante. Noi îi limităm dreptul de a fi utilizat dar de către stat. Chestia asta ar avea acelaşi statut ca şi fabricarea control sever a armamentului sau a substanţelor narcotice. Prin titnare, dacă poţi dovedi valabilitatea ştiinţifică a testului, eu pot să ţin legea. Dar de fapt, cum dracu’ funcţionează aparatul ăsta?

— Noul PET? zise doctorul Annaccone. E foarte simplu. Nu provoacă niciun fel de vătămare fizică. Nu e vorba de vreun chirurg cu bisturiul în mână. Nu lasă cicatrice de durată. E vorba doar de o mică injecţie în venă, cu o substanţă chimică al cărei conţinut ajunge la creier prin vasele sanguine. Mai precis, e vorba de un act de autoîmpiedicare a funcţionării normale a creierului pe cale chimică, produse farmaceutice folosite în psihiatrie.

— Mie mi se pare o chestie diavolească. Ar trebui să fii şi tu la închisoare, la un loc cu psihopaţii ăia doi.

— N-au nimic de-a face una cu alta, răspunse doctorul Anaccone râzând. Tipii ăia se străduiesc să arunce lumea în aer. Eu încerc ca să ajung la adevărurile esenţiale – cum gândeşte un om, simte de fapt.

Însă chiar şi doctorul Annaccone ştia că un test cu detectorul de închini ar fi creat probleme pe plan legal.

— Aceasta va fi probabil cea mai importantă descoperire din oria medicală a epocii noastre, zise Annaccone. Imaginează-ţi cum bl fi dacă am putea citi pe un creier. Voi, avocaţii, aţi rămâne fără liybe.

— Chiar crezi că s-ar putea descoperi cum funcţionează creierul? întrebă Christian.

— Nu, zise doctorul, ridicând din umeri. Dacă creierul nostru fi atât de simplu, am fi prea uşor de descifrat. M Râse din nou, de data asta forţat.

— E un permanent joc de-a prinselea. Creierul nostru n-o să fie niciodată în stare să „prindă din urmă” creierul. Din cauza asta, orice s-ar întâmpla, omul nu poate fi mai mult decât o formă animalică superioară.

Pe Annaccone acest fapt păru să-l incite. Preţ de un scurt răgaz, rămase dus pe gânduri.

— Ştii ce-a zis Keestler: „deus ex machina”. De fapt omul are două creiere, cel primordial al speciei, învelit într-un alt creier, pe care s-au grefat toate datele civilizaţiei. N-ai observat că există în fiinţele omeneşti o anumită răutate inexplicabilă7 O răutate gratuită?

— Sună-l pe preşedinte în legătură cu testul PET, zise Christian, şi încearcă să-l convingi.

— O să-l sun. Răspunse doctorul Annaccone. Prea e fricos. Testul ăsta n-o să-i afecteze deloc pe puştii ăia.

Zvonul că unul din consilierii lui Kennedy intenţiona să semneze petiţia de demitere a preşedintelui îl puse în alertă pe Christian Klee.

Îl găsi pe Eugene Dazzy la birou, cu căştiie *wa Ikm an* – ului pe urechi, dar cu aparatul închis, trasând sarcini personalului. Trei secretare îşi luau de zor notiţe. Îşi înălţă capul spre musafirul nepoftit

şi zise:

— Chris, ţi-ai ales momentul cel mai nepotrivit ca să dai târcoale pe aici.

— Eugene, nu mă lua peste picior. Cum se face că nimeni nue curios să afle cine e trădătorul despre care umblă vorba? Înseamnă că toţi ştiu, numai eu nu. Şi tocmai *eu* sunt ăla care ar trebui să ştie.

Dazzy le făcu semn secretarelor să iasă. Rămaşi singuri în birou, îi zâmbi lui Christian.

— Nu mi-a trecut deloc prin cap că nu ştii. Tu, care de obicei nu scapi nimic, cu F.B IUl tău şi Serviciul Secret, cu spionii şi cu toate aparatele alea de ascultare. Plus toate miile alea de agenţi pe care-i plăteşti şi despre care Congresul habar n-are. Cum se face că eşti aşa de neştiutor?

— Ştiu, zise Christian cu răceală, că de două ori pe săptămână te duci să regulezi o dansatoare dintr-unul din apartamentele de la restaurantul lui Jeralyn.

— Aşa e, oftă Dazzy. Ei bine, şi *lobbyist*-ul care-mi împrumută apartamentul a venit să mă vadă. Mi-a cerut să semnez declaraţia de mitere a preşedintelui. N-a fost dur, nu m-a ameninţat direct, dar înziile erau clare. Ori semnez, ori micile mele păcate or să umple iarele şi televiziunea. Nu-mi venea să cred, zise Dazzy râzând. Cum li putut fi atât de tâmpiţi?

— Şi ce i-ai răspuns? întrebă Christian.

— I-am tăiat numele de pe lista „prietenilor”, replică Dazzy îmbind. Şi i-am zis că o să-rdau numele amicului meu Christian lee şi o să-i spun că este un potenţial pericol pentru securitatea reşedintelui. După asta i-am spus şi lui Francis, iar el mi-a zis să las altă toată chestia.

— Cine l-a trimis pe tip? mai întrebă Christian.

Singurul tip care ar fi îndrăznit este unul din membrii

Şilubului Socrate. Adică vechiul nostru amic Martin Mutford Secretosul”.

— Nu e chiar atât de prost:

— Sigur că nu e, zise Dazzy înfuriat. Nimeni nu e, până când

junge la disperare. Refuzul vicepreşedintelui de a semna declaraţia – a adus într-o asemenea stare. În plus, n-ai de unde să ştii când te duci a fund.

Christian încă mai simţea că ceva nu era în regulă.

— Bine, dar aia te cunosc. Ştiu că, indiferent de slăbiciunile ale, eşti un t, p tare. Eu te-am văzut la lucru. Ai condus una dintre cele nai mari companii din Statele Unite şi nu mai departe de acum cinci ini le-ai mai făcut o gaură celor de la *IBM*. Cum să creadă că te duci a fund?

Dazzy ridică din umeri.

— Fiecare se crede mai tare decât ceilalţi. Şi tu crezi, deşi nu-ţi aci reclamă, adăugase el, după o scurtă pauză. Şi eu. Wix şi Gray la el. Francis nu crede. El chiar este mai tare. Iar noi trebuie să avem rijă de Francis. Trebuie să avem grijă să nu ajungă prea tare.

Christian Klee îi făcu o vizită lui Jeralyn Albanese, proprietara – elui mai cunoscut restaurant din Washington D.C., numit, evident, „La Jera”. Localul avea trei săli de mese enorme, separate printr-un bar şi un hol foarte bine mobilat. Într-una din săli mâncau republicanii, într-alta democraţii, iar în a treia, membrii executivului şi personalul de la Casa Albă. Singurul lucru asupra căruia căzuseră de acord cu toţii era faptul că mâncarea era delicioasă, serviciul superb, iar gazda – una dintre cele mai fermecătoare femei din lume.

Cu douăzeci de ani în urmă, Jeralyn. Pe atunci în vârstă de treizeci de ani, fusese angajată de un *lobbyist* care făcea trafic de influenţă în fav oarea tranzacţiilor bancare. El i-o prezentase lui Martin Mutford, a cărui reputaţie era în ascensiune, dar care nu-şi câştigase încă pe deplin porecla „Secretosul”. Martin Mutford fusese fermecat de isteţimea, insolenţa şi spiritul ei de aventură. Timp de cinci ani avuseseră o legătură amoroasă, fără mei o ingerinţă în viaţa lor publică. Jeralvri Albanese îşi continuase cariera de *lobbyist*, mult mai complicată şi mai rafinată decât s-ar crede în general, întrucât cere talent de cercetător şi geniu administrativ. În mod ciudat, unul dintre atuurile importante ale lui Jeralyn era faptul că în colegiu fusese campioană la tenis

În calitatea ei de asistentă a *lobbyistului* şef pentru tranzacţiile

bancare, Jeralyn îşi ocupă o bună parte din săptămână cu strângerea unor date financiare, de care avea nevoie pentru a-i convinge pe experţii din comisiile de finanţe ale Congresului să adopte legi favorabile afacerilor bancare. Pe lângă această activitate, Jeralyn era de multe ori gazda unor dineuri de lucru la care participau senatori şi congressmeni. Şi nu înceta să se minuneze de apetitul sexual al acestor legiuitori blajini. În intimitate, se purtau ca nişte salahori gălăgioşi, beau până nu mai puteau, cântau obscenităţi şi o apucau de fund. După vechile obiceiuri americane din popor. Era uimită şi încântată de poftele lor trupeşti. În consecinţă, făcuse voiajuri în Bahamas şi Las Vegas, cu congressmenii mai tineri şi mai chipeşi, întotdeauna sub pretextul vreunei conferinţe, şi fusese o dată şi la Londra, la un congres mondial al consilierilor economici. Nu pentru a influenţa votarea unui proiect de lege şi nici pentru a ajuta la comiterea vreunei escrocherii, însă când votul era pe muchie de cuţit, dacă din întâmplare o fată drăguţă ca Jeralyn Albanese prezenta obişnuitele maldăre, groase de o jumătate de metru, de studii estimative scrise de economişti eminenţi, existau toate şansele să se obţină votul acela hotărâtor. Fiindcă, după ciii spusese chiar Martin Mutford, „Cinstit vorbind, e greu să votezi cdkra uneia care ţi-a supt-o cu o noapte în urmă”.

De fapt, Mutford o învăţase să aprecieze lucrurile rafinate. O pşlibase prin muzeele din New York, o dusese la Hampton, ca să se familiarizeze cu cei avuţi şi cu artiştii, cu vechii bogătaşi şi cu noii îmbogăţiţi, cu ziariştii celebri şi cu adevăraţii stâlpi ai televiziunii, cu scriitorii de romane serioase şi cu autorii unor importante scenarii pentru filme monumentale.

Deşi nu putea stârni mare vâlvă numai fiindcă era drăguţă, tul că era o bună jucătoare de tenis îi crease un ascendent. Astfel bărbaţii se îndrăgostiseră de ea mai mult fiindcă juca tenis decât că era frumoasă. Era neîndoios însă faptul că acestor salahori cu târnăcopul, cum erau de fapt politicienii şi artiştii, le plăcea să joace tenis cu femei frumoase, iar în dublurile mixte Jeralyn stabilea cu partenerii o relaţie sportivă, mişcându-şi picioarele şi braţele în lupta pentru victorie.

Venise însă vremea când Jeralyn trebuise să se gândească la fior. La patruzeci de ani era tot necăsătoritä, iar congressmenii pe care trebuia să-i influenţeze în deciziile lor erau nişte bătrâni de şaizeci Îţi şaptezeci de ani, complet neatrăgători.

Martin Mutford era dornic să o promoveze în sferele înalte ale afacerilor bancare, dar după trepidaţia Washingtonului, tranzacţiile financiare nu puteau părea decât plicticoase. Iar legiuitorii americani iu extrem de fascinanţi, cu revoltătoarea lor ipocrizie în treburile blice şi cu inocenţa încântătoare din relaţiile sexuale. Aşa că Mutford şişe soluţia. Evident, nici el nu voia s-o piardă pe Jeralyn, îngropând-o r-un munte de hârţoage. Şi cum în Washington, Mutford încerca să e de responsabilităţi refugiindu-se în apartamentul ei splendid Dbilat, îi venise ideea că Jeralyn ar putea avea un restaurant, care să: de fapt un fel de centru politic.

Fondurile fuseseră furnizate de American Sterling Trustees, un up de presiune de pe lângă Congres, în domeniul intereselor bancare, b forma unui împrumut de cinci milioane de dolari. Restaurantul şese construit după instrucţiunile lui Jeralyn. În viziunea ei, localul 1 mă să fie un club exclusivist, un fel de al doilea cămin al clasei politice din Washington. În timpul sesiunilor parlamentare, mulţi congressmeni trăiau departe de familie, aşa că acum îşi puteau petrece serile la Jeralvn Pe lângă cele trei săli de mese, hol şi bar, exista o sală unde se putea privi la televizor, o sală de lectură, unde se găseau cele mai importante reviste publicate în Statele Unite şi Anglia, şi o sală unde se juca şah. Table sau cărţi Dar cea mai mare atracţie a localului o constituiau cele douăzeci de apartamente, dispuse pe trei etaje deasupra restaurantului Apartamentele erau închiriate de *lobbyişti*, care le împrumutau congresmenilor şi funcţionarilor importanţi pentru legăturile lor secrete. Jera ţinea cheile de la apartamente şi se ştia că era discreţia în persoană în astfel de probleme.

Pe Jera o uimea faptul că aceşti bărbaţi care munceau din greu aveau atâta timp pentru distracţii Erau pur şi simplu neobosiţi. Şi exact cei mai bătrâni, cu familie, iar unii chiar cu nepoţi. Erau mai activi Jerei îi plăcea să-i vadă la televizor pe aceiaşi congressmeni şi

senatori, de data asta atât de liniştiţi şi distinşi, ţinând prelegeri de morală, deplângând folosirea drogurilor şi traiul destrăbălat şi aducând elogii vechilor valori morale. Dar niciodată nu 1 se păruse că ar fi cu adevărat ipocriţi. La urma-urmei. Nişte oameni care-şi dedicaseră tăni atât de mult din viaţa, timpul şi energia lor meritau să fie judecap după alte criterii de valoare

Lui Jeralyn îi displăceau aroganţa şi suficienţa mieroasă şi plină de siguranţă de sine a congressmenilor mai tineri. Dar îi iubea pe bătrânei, ca de pildă pe senatorul acela furios, cu o figură severă, care nu zâmbea niciodată în public, dar care, de cel puţin două ori pe săptămână, zburda în fundul gol cu „manechine" tinere, precum congressmanul Jintz. Cu trupul ca un zeppelin plin de cicatrice şi o faţă atât de urâtă. Încât ţara credea că era cinstit. Toţi arătau absolut îngrozitor în intimitate, goi puşcă. Dar o fermecau.

Femeile din Congres veneau rareori la restaurant şi niciodată nu urcau în apartamente. Emanciparea feminină nu ajunsese atât de departe Dar în compensaţie, Jeralyn organiza la restaurant mici festinuri pentru prietenele ei din domeniul artei: actriţe, cântăreţe şi dansatoare drăguţe. Şi evident că nu era treaba ei dacă aceste femei tinere şi încântătoare legau prietenii cu înalţii slujitori ai poporului. Dar fusese surprinsă când Eugene Dazzy, libidinosul şi masivul consilier-şef al preşedintelui Statelor Unite, agăţase o tânără dansatoare iii categoria speranţe şi aranjase ca Jeralyn să-i strecoare cheia de al iul din apartamentele de la etaj. Fusese şi mai uimită când legătura sejansformase într-o „relaţie", iar asta nu pentru că Dazzy şi-ar fi nflecut prea mult timp cu ea. Nu stătea niciodată cu dansatoarea mai mult de câteva ore, după prânz. Iar Jeralyn nu-şi făcea nici-o iluzie în privinţa beneficiului pe care *lobbyistul* care plătea chiria apartamentului îl putea obţine din această afacere. Dazzy nu putea fi sub nici-o formă influenţat în deciziile lui, dar cel puţin, din când în când, accepta să vorbească la telefon cu *lobbyistul* când acesta suna la Casa Albă, pentru a-şi impresiona clienţii cu relaţiile lui sus-puse. La un moment dat, când bârfiseră împreună, Jeralyn îi pasase toate aceste informaţii lui Martin Mutford. Era de la sine înţeles că cţi le

acestea, pe care le cunoşteau amândoi, nu trebuiau folosite în njş un fel, cu atât mai puţin pentru a şantaja pe cineva. Acest lucru ar fibutut provoca un dezastru şi ar fi subminat scopul în sine al rigj aurantului, şi anume consolidarea atmosferei de colegialitate şi ditigarea unei atitudini înţelegătoare din partea congressmenilor faţă de *lobbyiştii* care sprijineau anumite proiecte de lege. Ne mai punând la socoteală faptul că restaurantul era singura sursă de venituri a lui Jeralyn pe care aceasta n-avea de gând să şi-o primejduiască. Prin urmare Jeralyn fu extrem de surprinsă când se trezi cu Cristian Klee la restaurant, la o oră când localul era aproape gol, e prânz şi cină. Îl primi în biroul ei. Îi plăcea de Klee, deşi mânca rte rar la ea şi nu folosise niciodată vreunul din apartamentele de la etaj. Dar nu se temea deloc. Ştia că Klee n-avea ce să-i reproşeze.

iar dacă se cocea vreun scandal, indiferent ce-ar fi inventat reporterii de la ziare sau ce-ar fi zis vreuna dintre fete, ea era curată ca lacrima, ij Jeralyn îşi murmură în câteva cuvinte compătimirea pentru per ioada grea prin care trecea Klee şi îl întrebă ce mai era nou în atură cu asasinatul şi răpirea, având grijă să nu pară că vânează ormaţii confidenţiale. Klee îi mulţumi, iar apoi îi spuse:

— Jeralyn, ne cunoaştem de multă vreme şi vreau să te pun în dă, pentru binele tău. Ştiu că ceea ce-ţi voi spune o să te şocheze, la I cum mi s-a întâmplat şi mie.

Drace! îşi zise Jeralyn. Cineva încearcă să-mi pună beţe în roate. Un *lobbyist* care susţine interesele financiare, deşi este prieten bun cu Eugene Dazzy; a încercat să-l bage în rahat. L-a îndemnat pe Dazzy să semneze o hârtie care i-ar provoca un mare rău preşedintelui Kennedy, şi l-a avertizat că, în caz contrar, îi va distruge cariera şi viaţa de familie, făcând public faptul că foloseşte unul din apartamentele tale.

— Doamne, zise Klee râzând, cine ar fi crezut vreodată că Eugene Dazzy e în stare de aşa ceva? Dar la dracu', la urma-urmei suntem cu toţii oameni!

Jeralyn nu se lăsă deloc păcălită de bună dispoziţie a lui Klee. Ştia că trebuia să fie foarte atentă, altfel toată viaţa ei s-ar fi putut

duce de râpă. Klee era ministrul de justiţie al Statelor Unite şi îşi câştigase o reputaţie de om foarte periculos. Ar fi putut să-i dea multă bătaie de cap, deşi asul ei din mânecă era Martin Mutford.

— N-am avut nimic de-a face cu chestia asta, îi zise ea. Sigur, i-am dat lui Dazzy cheia de la unul din apartamentele de la etaj. Dar ce dracu, asta a fost din ospitalitate. Nu există niciun fel de dovezi şi nimeni n-ar putea să ne acuze de nimic, nici pe mine; şi nici pe Dazzy.

— Evident, ştiu asta. Dar, nu vezi? *Lobbyistul* cu pricina n-ar îndrăzni niciodată să facă porcăriile astea de unul singur. Cineva de mai sus i-a spus ce să facă.

— Christian, zise Jeralyn stânjenită, jur că n-am trăncănit niciodată cu nimeni. Nu mi-aş pune sub nici-o formă în pericol restaurantul. Nu sunt atât de idioată.

— Ştiu, ştiu, zise Christian, pe un ton liniştitor. Dar tu şi Martin sunteţi prieteni foarte buni de multă vreme. E posibil să-i fi spus lui, doar aşa, ca bârfa.

Jeralyn dev eni de-a dreptul îngrozită. Se trezise dintr-o dată la mijloc, între doi bărbaţi puternici, pe cale de a se război şi tot ce-şi dorea în clipa aceea era să iasă din arenă. În acelaşi timp, îşi dădu seama că cel mai rău lucru pe care-l putea face era să mintă.

— Martin n-ar încerca niciodată să facă o tâmpenie ca asta, zise ea. Un asemenea şantaj ar fi o prostie.

Ştia că, răspunzând astfel admitea că îi spusese lui Martin, dar totuşi, dacă era nevoie, putea să nege că făcuse o mărturisire explicită.

Christian era în continuare calm. Văzu că Jeralyn nu ghicise scopul real al viatei lui.

— Eugene Dazzy, spuse el, l-a băgat în mă-sa pe *lobbyist*. După mi-a spus povestea mie, iar eu i-am zis că o să rezolv. Ştiu. Fireşte, n-au cum să-l dea în gât pe Dazzy. Unul dintre motive ar fi că m-aş Dezi atât de tare în tine şi în localul ăsta, încât ai avea senzaţia că – a lovit tancul şi ai fi obligată să-i deconspiri pe toţi membrii mgresului care au folosit apartamentele. Ar ieşi un scandal monstru, ietenul tău speră ca Dazzy să se piardă cu firea. Dar Eugene l-a icit.

Lui Jeralyn încă nu-i venea să creadă.

— Martin n-ar pune la cale ceva atât de periculos. Doar e lincher.

Îi zâmbi lui Christian, iar acesta oftă şi hotărî că venise vremea acţioneze mai dur.

— Ascultă, Jeralyn, trebuie să-ţi amintesc că Martin Secretosul" nu a fost întotdeauna bancherul conservator, drăguţ şi acid pe care-l cunoşti tu. A avut nişte belele în viaţă Şi nu şi-a făcut ilioanele jucând cinstit. Pe vremuri, a împins lucrurile puţin cam îparte. Acum, zise el după un moment, s-a băgat în ceva foarte înculos şi pentru tine şi pentru el.

Jeralyn dădu dispreţuitor din mână:

— Ziceai că ştii că n-am nici-o legătură cu ce-nvârte el.

— Da, ştiu. Dar acum trebuie să-l supraveghez pe Martin. Şi eau să mă ajuţi în acest sens.

Jeralyn se ţinu tare:

— N-o să te. Ajut deloc! Martin m-a tratat întotdeauna îmsecade. E un adevărat prieten.

— Nu vreau să fii spioană, îi zise Christian. Nu vreau informaţii sspre afacerile lui sau despre viaţa lui personală. Tot ce îţi cer este a, dacă ştii ceva sau descoperi vreo mişcare a lui împotriva reşedintelui, să-mi dai de ştire.

— Ah, lua-te-ar naiba! zise Jeralyn. Pleacă dracului de-aici. Ebuie să mă pregătesc pentru cină.

— Sigur, zise Christian amabil. Plec. Dar nu uita, *eu* sunt linistrul de justiţie al Statelor Unite. Trăim timpuri grele şi nu-ţi face iu să mă ai ca prieten. Foloseşte-ţi discernământul la momentul otrivit. Nimeni n-o să ştie dacă-mi strecori un semnal de alarmă, oloseşte-ţi bunul simţ.

Pe urmă Klee plecă. Îşi atinsese scopul. Era posibil ca Jeralyn să-i spună lui Martin Mutford de discuţia lor, ceea ce era perfect, fiindcă l-ar fi făcut pe Mutford mai prudent. Sau era posibil să nu-i spună şi, la momentul potrivit, să-l toarne. Christian Klee ştia că, în ambele variante, av ea doar de câştigat.

Şoferul întrerupse sirenă, iar maşina intră încet pe porţile

deschise şi pătrunse pe domeniul Oracolului. Pe aleea circulară care ducea la castel, Christian observ a că erau staţionate trei limuzine. I se păru curios faptul că şoferii erau în maşină, la volan, şi nu afară, la o ţigară. Lângă fiecare maşină stătea proţăpit un tip înalt şi bine îmbrăcat. Christian îi ghici dintr-o privire: gărzi de corp. Oracolul avea vizitatori de scamă. Probabil că acesta era motivul pentru care bătrânul îl convocase de urgenţă.

Christian fu salutat de majordom şi condus într-o sufragerie mobilată ca o sală de conferinţă. Oracolul îl aştepta într-un scaun cu rotile. La masă luaseră loc patru dintre membrii Clubului Socrate. Christian fu surprins de prezenţa lor acolo. Din ultimul raport pe care-l primise despre ei, reieşea că erau cu toţii în California.

Oracolul îşi dirijă scaunul cu rotile spre capul mesei.

— Trebuie să mă ierţi. Christian, pentru această mică înşelătorie, zise Oracolul Mi s-a părut important să te întâlneşti cu prietenii mei în aceste momente grele Toţi ard de nerăbdare să stea de vorbă cu tine.

Musafirilor le fuseseră deja aduse cafele şi sandvişuri. Oracolul îşi chemă servitorii, apelând la o sonerie fixată sub masă, la îndemâna lui, iar aceştia serviră mai multe băuturi.

Cei patru membri ai Clubului Socrate se bucuraseră deja de trataţie. Martin Mutford îşi aprinsese un trabuc şi se descheiase la guler, lărgindu-şi nodul cravatei. Avea o figură uşor încruntată, dar Christian ştia că, de multe ori, această expresie era doar urmarea contractării muşchilor în încercarea de a-şi ascunde frica.

— Martin, zise el. Eugen Dazzy mi-a spus că unul din *lobbyiştii* tăi i-a dat nişte sfaturi proaste astăzi. Sper că n-ai nimic de-a face cu chestia asta.

— Dazzy poate să discearnă binele de rău, îi replică Mutford. AVel n-ar fi consilierul-şef al preşedintelui.

— Sigur că poate, răspunse Christian. Şi n-are nevoie să-l sfS uiesc eu cum să facă zob pe cineva. Dar pot să-i dau o mână de altor.

Christian observă că Oracolul şi George Greenwell nu ştiau dtpre ce era vorba. Dar Lawrence Salentine şi Louis înch surâdeau.

— Chestia asta e lipsită de importanţă, zise înch nerăbdător.

Mire legătură cu întâlnirea noastră.

— Dar care dracu’ e scopul întâlnirii? întrebă Christian.

Îi răspunse Salentine, pe un ton moale şi pacificator, obişnuit să filă faţă confruntărilor.

— E o perioadă foarte dificilă, zise el. Ba aş spune chiar piculoasă. Toţi indivizii responsabili trebuie să conlucreze pentru pirea unei soluţii. Iar noi, cei de aici, suntem pentru destituirea P şedintelui pe o perioadă de treizeci de zile. Mâine seară. Congresul Şântruneşte în sesiune extraordinară că să voteze. E adevărat că refuzul S epreşedintelui Du Pray de a semna a complicat lucrurile, dar nu lia făcut imposibile. Ne-ar fi însă de foarte mare ajutor dacă tu, în Clitatea ta de consilier al preşedintelui, ai semna. Iată ce-ţi cerem să i; i.

1 Christian fii atât de uimit, încât nu putu să răspundă.

— Sunt de acord cu ei, interveni Oracolul. E mai bine pentru Imnedy să nu se ocupe de această chestiune. Acţiunea lui de astăzi a Ist complet iraţională şi izvorăşte din dorinţa de răzbunare. Ar putea I ea consecinţe cumplite, Christian. Te implor să-i asculţi pe oamenii iţia.

— Mutaţi-vă gândul, zise Christian cu sânge rece. Cum ai putut te bagi în chestia asta? întrebă apoi, adresându-i-se direct Oracolului, um poţi tocmai tu să fii contra mea? Oracolul clătină din cap.

— Nu sunt contra ta, zise el.

— Nu poate pierde cincizeci de miliarde de dolari din cauza agediei personale prin care a trecut, interveni Salentine. Nu asta seamnă democraţia.

Christian îşi recâştigase stăpânirea de sine.

— Nuc adevărat, replică el. Pe un ton moderat. Francis Kenneh a chibzuit adânc Pur şi simplu nu vrea că teroriştii să ne tragă pe sfoară săptămâni de-a rândul şi să pună Statele Unite într-o posturi ridicolă, care, graţie reţelelor dumneavoastră de televiziune, ar fi cunoscută de toată lumea. Pentru Dumnezeu, l-au omorât pe papa bisericii catolice şi pe fiica preşedintelui Statelor Unite! Vreţi să negociaţi cu ci acum9 Vreţi să-l eliberaţi pe asasinul papei? Şi vi numiţi patrioţi? Aveţi obrazul să declaraţi că vă faceţi griji pentru ţara asta9 Nu sunteţi

decât o mână de ipocriţi!

Pentru prima oară, George Greenwell se amestecă în discuţie

— Şi cu ceilalţi ostatici cum rămâne? Eşti dispus să-i sacrifici9

— Da. Rosti Christian fără să se gândească. Dar cred că soluţia propusă de preşedinte este cea mai bună modalitate posibilă de a-i scoate de acolo vii, adăugă el, după o scurtă pauză.

— După cum ştii, Bert Audick se află chiar acum în Sherhaben. Zise Greenwell Ne-a asigurat că îi poate convinge pe terorişti şi pe sultan să elibereze restul ostaticilor.!

— Şi eu l-am auzit, îi răspunse Christian cu dispreţ, cum îl asigură pe preşedintele Statelor Unite că Theresa Kennedy nu va păţi nimic. Iar acum e moartă.

— Domnule Klee, zise Salentine, asupra acestor chestiuni ne-am putea certa până la Judecata de Apoi. Dar n-avem timp. Am sperat doar că o să vă solidarizaţi cu noi şi o să simplificaţi astfel lucrurile Ceea ce trebuie tăcut se va face, indiferent dacă sunteţi sau nu de acord Puteţi fi sigur de asta. Dar de ce să fim atât de divizaţi în lupta asta9 De ce să nu-l serviţi pe preşedinte lucrând cu noi?

— Terminaţi cu prostiile, i-o întoarse Christian cu răceală. Vă previn, ştiu că sunteţi oameni cu greutate în ţara asta şi că vă folosiţi de poziţiile vostre în scopuri anticonstituţionale. Biroul meu o să vă investigheze pe toţi. Imediat după terminarea crizei.

Greenwell oftă La vârsta şi la experienţa lui, violenţa şi mânia iraţională a celor tineri i se păreau plictisitoare.

— Domnule Klee, îi spuse el lui Christian, vă mulţumim cu toţii pentru că aţi venit şi sper să nu ne purtaţi duşmănie. Nu vrem decât să ne ajutăm ţara.

— Ba vreţi să-i salvaţi lui Audick cele cincizeci de miliarde, îi Christian.

Deodată, Klee intui adevărul. Oamenii aceştia nu sperau, de a: „să-l atragă de partea lor. Nu voiau decât să-l intimideze, pentru: a ventual să rămână neutru. Apoi îşi dădu seama că se temeau. Se şi 3au de el, pentru că era un om al puterii şi, lucru mult mai important, e: rtr că avea voinţă. Iar singurul care ar fi putut să-i prevină în tură cu

el era Oracolul.

În încăpere se lăsase tăcerea. Apoi Oracolul spuse:

— Poţi să pleci, ştiu că trebuie să te întorci la Casa Albă. I a-mă şi spune-mi ce se petrece. Ţine-mă la curent.

— Ai fi putut să mă previi, zise Christian, rănit de trădarea secolului.

— N-ai fi venit, îi răspunse Oracolul, clătinând din cap. Şi nu n am putut convinge prietenii că n-o să semnezi. Trebuia să-i las să – î a singuri. Te conduc, îi mai zise el lui Christian, după un moment – i muză.

Şi părăsi încăperea, în scaunul lui cu rotile, urmat de Christian. R âne de-a ieşi din cameră, Klee se întoarse şi le spuse membrilor „bului Socrate:

— Domnilor, vă implor, nu lăsaţi Congresul să-l destituie pe – inedy.

Se uită la ei cu o privire atât de ameninţătoare, încât nimeni nu

3ase o vorbă.

Când fură singuri, la capătul scării care ducea spre foişorul de itrare, Oracolul îşi opri scaunul, îşi înălţă capul pistruiat de petele atice ale bătrâneţii, şi-i zise lui Christian:

— Eşti fânul şi moştenitorul meu. Tot ceea ce se întâmplă acum mi schimbă cu nimic dragostea pentru tine. Dar te previn. Ţin la i mea şi, în viziunea mea, Francis Kennedy asta al tău e un mare icol.

Pentru prima oară, Christian se simţi pornit împotriva acestui rân pe care îl iubise întotdeauna.

— Tu şi Clubul Socrate l-aţi încolţit pe Francis. Voi sunteţi vărata primejdie.

Oracolul îl studie atent.

— Dar nu prea pari îngrijorat. Christian, te implor, nu te pripi Nu face un lucru irevocabil. Ştiu că dispui de foarte multă putere şi că eşti foarte iscusit. Eşti un tip dotat. Ştiu. Dar nu încerca să depăşeşti istoria

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi ripostă Klee.

Se grăbea deja. Mai avea ceva de făcut, înainte de a se întoarce

la Casa Albă.

Oracolul oftă.

— Ţine minte, te bucuri de toată dragostea mea, indiferent ce se întâmplă. Tu eşti singumi om pe care îl iubesc. Şi, în măsura în care o să-mi stea în putere, o să am grijă să nu ţi se întâmple nimic. Sună-mi ţine-mă la curent.

Cu toată mânia pe care o simţea, Christian îşi dădu seama că ţinea la Oracol.

— La dracu'! De fapt, nu e decât o dispută politică, ca atâtea altele de până acum, zise el, ridicând din umeri. Nu-ţi face griji, o să te sun.

Oracolul îi zâmbi strâmb:

— Şi nu uita de aniversarea mea, când se termină povestea asta Şi dacă vom fi amândoi în viaţă.

Christian văzu cu uimire că obrajii scofâlciţi de bătrâneţe ai naşului său erau brăzdaţi de lacrimi. Se aplecă să sărute faţa aceea pergamentoasă, rece ca gheaţa.

Christian Klee ajunse târziu la Casa Albă. După vizita la Oracol se opri să-i interogheze în secret pe Gresse şi Tibbot.

Se duse direct în biroul lui Oddblood Gray, dar secretara îi spuse că Gray purta o discuţie cu congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino. Părea speriată. Îi ajunseseră la ureche nişte zvonuri potrivit cărora Congresul încerca să-l destituie din funcţie pe preşedintele Kennedy.

— Sună-l, îi zise Klee fetei, spune-i că-i urgent. Am nevoie de biroul şi telefonul tău. Du-te la toaletă.

— Sper că e ceva important, răspunse Gray, ridicând receptorul, convins că vorbea cu secretara.

— Otto, sunt eu, Chris. Ascultă, nişte tipi de la Clubul Socrate icfmai mi-au cerut să semnez declaraţia de invalidare a lui Kennedy. I-fi cerut-o şi lui Dazzy, încercând să-l şantajeze cu legătura lui cu diisatoarea. Wix e în drum spre Sherhaben, deci iese din discuţie. Tu sfinezi?

— Ciudat, zise Oddblood pe un ton insinuant. Doi domni care

ştiflă în biroul meu tocmai mi-au cerut şi mie să semnez. Le-am spus 4 a că n-o voi face. Şi le-am mai spus că niciunul dintre consilierii pbşedintelui n-o va face. N-a fost nevoie să te întreb şi pe tine, încheie ej sarcastic.

— Ştiam că n-o să semnezi, Otto, îi răspunse Christian grăbit. Însă trebuia să te întreb. Fii atent, bagă-le o strâmbă tipilor ălora. Spune-le că ministrul de justiţie a demarat o investigaţie în legătură ţ şantajarea lui Dazzy. Mai spune-le că am o grămadă de informaţii care-i privesc pe unii dintre congressmenii şi senatorii aceia, care n-ar I bine în ziare, şi că am de gând să le dezvălui. În special legăturile Ir de afaceri cu membrii Clubului Socrate. N-avem timp acum pentru lanierele tale elegante de la Oxford.

— Mersi pentru sfat, amice, zise Gray mieros. Dar ce-ar fi să-ţi; zi de treaba ta şi eu să-mi văd de-a mea? Nu le mai cere altora să-ţi oată sabia din teacă, scoate-ţi-o singur.

Între Oddblood Gray şi Christian Klee existase întotdeauna o iversitate subtilă. Pe plan pur personal, se plăceau şi se respectau îciproc. Amândoi produceau impresie prin fizicul lor Gray manifesta n soi de bravură socială şi tot ce obţinuse în viaţă fusese realizat pe Dnt propriu. Christian Klee se născuse bogat, dar refuzase să trăiască upă standardele clasei sale. Îşi câştigaseră amândoi respectul semenilor i îi erau dev otaţi lui Francis Kennedy. În plus, ambii erau av ocaţi ricepuţi.

Cu toate acestea, se aflau tot timpul pe picior de război. Gray redea neabătut în progresul societăţii pe baza respectării legilor, motiv entru care era de nepreţuit ca mediator între preşedinte şi Congres, ’rivise întotdeauna cu suspiciune cumulul de funcţii şi de putere al lui Christian Klee. I se părea exagerat ca într-o ţară că Statele Unite cineva a fie director al F.B.I.-ului, şef al Serviciului Secret şi ministru de ustiţie. E adevărat, Francis Kennedy dăduse o explicaţie pentru această: oncentrare de putere – necesitatea protejării preşedintelui împotriva pericolului unei tentative de asasinat. Şi totuşi, lui Gray situaţia respectivă nu-i plăcea.

Pe Klee îl iritase întotdeauna atenţia scrupuloasă pe care o

acorda Gray fiecărei litere de lege. Gray îşi putea permite să facă pe omul de stat pedant, avea de-a face cu politicieni şi probleme politice. Dar el Christian Klee, trebuia să cureţe zilnic lumea de tâlhari. Alegerea lui Francis Kennedy scosese parcă la iveală toată drojdia societăţii americane. Numai Klee ştia de miile de ameninţări cu moartea pe care le primise preşedintele şi doar el era în stare să-i strivească pe paraziţi Iar în exerciţiul funcţiunii n-avea cum să respecte întotdeauna fineţurile legii. Sau cel puţin aşa credea.

Acum aveau de-a face cu un astfel de caz. Klee voia să folosească forţa, iar Gray mănuşa de catifea

— Bine, zise Christian. O să fac ceea ce trebuie.

— Excelent, replică Gray Acum putem să mergem împreună să ne întâlnim cu preşedintele Ne aşteaptă în sala de consiliu imediat după ce termin aici

Gray fusese în mod deliberat indiscret în convorbirea telefonică pe care o avusese cu Klee Se întoarse spre congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino şi le zâmbi îndurerat:

— Regret că a trebuit să fiţi martori la discuţia asta. Lui Christian nu-i place chestia asta cu destituirea, dar prea o tratează ca pe o problemă personală, când de fapt e vorba de binele ţării.

— L-am avertizat şi pe ceilalţi să nu încerce să-l abordeze pe Klee, zise senatorul Lambertino. Dar credem că avem noroc cu tine, Otto. Când Kennedy te-a numit mediator între preşedinţie şi Congres, am fost convins că face o prostie, ţinând cont de colegii noştri sudişti, încă incomplet reconvertiţi. Dar trebuie să-ţi spun că i-ai câştigat pe toţi în aceşti trei ani care au trecut. Dacă preşedintele te-ar fi ascultat, o mulţime din programele lui n-ar fi fost respinse de Congres.

Gray încercă să rămână impasibil.

— Îmi pare rău că aţi venit la mine, le zise el, pe acelaşi ton mieros. Dar cred că Congresul face o mare greşeală cu demersurile astea de invalidare. Vicepreşedintele nu a semnat. Sigur, au semnat aproape toţi miniştrii, dar niciunul din consilierii lui Kennedy. Deci, Congresul va trebui să voteze ca să se autoconstituie în organism abilitat destituie pe preşedinte. Ceea ce înseamnă că tocmai

Congresul Diţe călca în picioare votul direct al oamenilor din ţara asta.

! Gray se ridică şi începu să măsoare camera cu pasul. De obicei, ni acea acest lucru când negocia, pentru că era conştient de impresia D (zare o crea. Avea un fizic impresionant, iar atitudinea lui ar fi fost r rpretată ca un gest de dominare ofensator. Avea aproape un metru 1 lăzeci înălţime şi semăna cu un atlet olimpic. Hainele îi veneau ca a îate şi avea un aer uşor englezesc. Arăta exact ca guvernanţii aceia d ernici, din reclamele de la televizor, numai că pielea lui nu era albă, ci ciocolatie. De data asta însă, chiar voia să intimideze.

— Sunteţi doi dintre membrii Congresului pe care eu îi admir, zise el. Ne-am înţeles întotdeauna. Ştiţi că l-am sfătuit pe Kennedy nu meargă mai departe cu programele lui sociale până nu reuşeşte le creeze o bază de pornire. Şi ştiu că toţi trei pricepem foarte bine I lucru, şi anume că nu există o premisă mai bună pentru o tragedie decât folosirea stupidă a puterii. Este una dintre cele mai curente erori în politică. Este exact ceea ce face Congresul când încearcă să-l destituie Kennedy. Dacă reuşiţi, creaţi un precedent extrem de periculos în temui nostru de guvernare, care poate avea repercursiuni fatale în zul în care vreun preşedinte ar obţine în viitor puteri nemăsurate, ar putea ca primul ţel al unui astfel de preşedinte să fie debilitarea mgresului. Iar ceea ce obţineţi e pe termen scurt. Sigur, preveniţi distrugerea Dak-ului şi pierderea celor cincizeci de miliarde de dolari investiţi de Bert Audick. Dar oamenii or să vă dispreţuiască pentru că, vă fie clar, poporul sprijină acţiunea lui Kennedy. Poate din nişte Dtive aiurea – ştim cu toţii că electoratul se lasă prea uşor dus de ntimente pe care noi, guvernanţii, trebuie să ni le controlăm şi să le praveghem. Kennedy ar putea chiar acum să ordone bombardarea omică a Sherhabenului, iar oamenii l-ar aproba. E idiot, de acord cu pi. Dar astea sunt masele. O ştiţi foarte bine. Deci, dacă Congresul ar fi isteţ, ar sta deoparte să vadă dacă Kennedy reuşeşte, prin ceea ce treprinde, să obţină eliberarea ostaticilor şi întoarcerea teroriştiior închisorile noastre. În cazul ăsta, toată lumea ar fi fericită. Dacă rategia lui eşuează, dacă teroriştii îi ucid pe ostatici, abia atunci iteţi să-l destituiţi pe Kennedy şi să apăreţi ca nişte eroi. I Gray îşi jucase

cartea cea mare, dar ştia că n-avea nici-o şansă să câştige. Experienţa sa îndelungată îl învăţase că, odată ce-şi puseseră ceva în cap, chiar şi oamenii cei mai înţelepţi vor face tot posibilul să-şi transpună gândul în practică. Nici-o metodă de convingere nu i-ar fi putut face să se răzgândească.

Congressmanul Jintz îi confirmă teoria:

— Argumentele tale contrav în voinţei Congresului, Otto.

— Zău aşa, Otto, zise şi senatorul Lambertino, lupţi pentru o cauză pierdută. Ştiu cât îi eşti de loial preşedintelui. Ştiu că, dacă totul ar fi mers bine, preşedintele te-ar fi făcut ministru. Şi dă-mi voie să-ţi spun, că Senatul ar fi fost de acord. Acest lucru e încă posibil, dar nu sub preşedinţia lui Kennedy.

Gray le mulţumi, înclinându-şi capul.

— Vă sunt recunoscător, domnule senator. Dar nu mă pot conforma cerinţelor dumneav oastră. Cred că acţiunea preşedintelui este justificată şi va fi eficientă Cred că ostaticii vor fi eliberaţi, iar criminalii vor fi trecuţi în custodia noastră

— Nu asta e esenţialul, zise Jintz tăios şi cu brutalitate. Nu-l putem lăsa să distrugă Dak-ul.

— Nu e vorba numai de bani, interveni calm senatorul Lambertino Lin act atât de barbar ne-ar deteriora relaţiile cu toate ţările lumii. Cred că ţi-ai dat seama. Otto.

— Daţi-mi voie să vă spun ceva, zise Gray. În cazul în care Congresul nu-şi contramandează sesiunea extraordinară de mâine şi dacă nu-şi retrage moţiunea de invalidare, preşedintele se va adresa direct prin televiziune poporului american. Vă rog să aduceţi acest lucru la cunoştinţa colegilor dumneavoastră.

Gray se abţinu să spună: „şi a Clubului Socrate”.

Se despărţiră cu acele declaraţii solemne de simpatie şi urări de bine care intraseră în codul bunelor maniere ale politicienilor, cu mult înainte de uciderea lui Iulius Caesar. Apoi Gray ieşi din încăpere, ca să-l ia pe Klee la întâlnirea cu preşedintele.

Dar ultimele lui cuvinte îl zgudui seră pe congressmanul Jintz. Acesta făcuse o avere considerabilă în lunga perioadă cât fusese

membru al Congresului. Soţia lui era partener sau acţionar la companiile TV prin cablu din statul lui natal, iar firma juridică a fiului său era una dintre cele mai mari din Sud. Nu avea niciun fel de

J) bleme materiale. Dar îi plăcea viaţa de congressrnan îi adusese o lie de plăceri pe care banii nu le puteau cumpăra. Iar cel mai minunat l; ră pe care-l obţinuse ca politician de succes era faptul că bătrâneţea tea fi la fel de frumoasă ca tinereţea Chiar şi atunci când ajungeai 1 moşneag ramolit, cu creierul înecat într-o mare de celule şenile, nea încă te respectă, te ascultă şi te pupa în fund îţi rămâneau misiile şi subcomisiile parlamentare, te puteai bălăci în aceste cocini I porci. Stăteai în continuare la cârma celei mai mari ţări din lume Isşi corpul lui era bătrân şi neputincios, bărbaţii tineri şi virili tremurau 1 faţa lui. La un moment dat, Jintz îşi dăduse seama că apetitul pentru lâncare, băutură şi femei se v, a duce, dar că. În cazul în care în creierul li mai rămânea o singură celulă vie, se putea bucura de plăcerea literii. Şi atunci cum să te temi de apropierea morţii, când semenii 1 că ţi se supun?

Aşa că Jintz era îngrijorat. Era posibil oare ca. Prin cine ştie ce Imorocire, să-şi piardă scaunul din Congres? Nu exista niciun fel de I şire. Însăşi viaţa lui depindea de destituirea din funcţie a preşedintelui Irancis Kennedy.

— Nu-l putem lăsa pe preşedinte să apară la televizor mâine, îi nişe el senatorului Lambertino.

CAPITOLUL 13

David Jatney îşi petrecu o lună citind scenarii care î se păreau umplit de neizbutite. Făcu rezumate pe mai puţin de jumătate de agină şi tot acolo îşi scrise şi părerile. Deşi trebuia să-şi spună opinia i numai câteva propoziţii, de obicei umplea şi jumătatea cealaltă a Miârtiei.

La sfârşitul lunii, şeful de birou veni la el şi-i spuse:

— David, nu ne interesează cât de deştept eşti. Două propoziţii n care-ţi spui părerea sunt de ajuns. Şi nu-i mai dispreţui atât pe «maiii ăştia, că doar nu se pişă pe biroul tău, ci încearcă să scrie cenarii de

filme.

— Dar sunt îngrozitoare, îi răspunse Jatney.

— Sigur că sunt, i-o întoarse şeful, crezi că ţi le-am dat să le citeşti pe alea bune? Pentru asta avem oameni cu mai multă experienţă piecât tine. În plus, fiecare din scenariile astea despre care tu zici că sunt îngrozitoare a fost propus de un agent cinematografic. Iar un agent speră să scoată bani din ele. În consecinţă, au fost supuse unei examinări foarte severe. Noi nu acceptăm scenarii pe sub mână, din cauza proceselor civile, nu suntem ca editorii de cărţi. Deci, indiferent cât sunt de proaste, când un agent de film ni le propune, noi trebuie să le citim. Dacă nu citim scenariile proaste, nu ni le trimit nici pe cele bune.

— Aş putea să scriu scenarii mai bune, zise David.

— Toţi am putea, îi replică şeful. După ce scrii unul, dă-mi-l să-l citesc, continuă el după un moment.

Peste o lună, David veni cu scenariul. Şeful îl citi în biroul personal. Fu foarte amabil şi-i spuse cu blândeţe:

— David, nu merge. Asta nu înseamnă că nu ştii să scrii. Dar nu înţelegi cum e cu filmele. Se vede în rezumatele şi cronicile tale, aşa cum se vede şi în scenarii. Ascultă. Încerc să te ajut. Zău dacă nu. Deci, începând de săptămâna viitoare, citeşti romanele care au fost publicate şi care sunt considerate potenţial bune pentru film.

David îi mulţumi politicos, dar îl cuprinse din nou furia aceea bine cunoscută. Iar se lovea de glasul celor mai în vârstă şi presupus mai deştepţi, al celor care deţineau puterea.

Abia trecuseră câteva zile de la această întâmplare, când primi un telefon de la secretara lui Dean Hocken, care-l întrebă dacă era liber în acea seară ca să ia masa cu domnul Hocken. Fu atât de surprins, încât îi trebuiră câteva clipe până să spună da. Secretara îi spuse că întâlnirea urma să aibă loc la restaurantul *Michael* din Santa Monica, la ora opt seara începu să-i explice cum să ajungă la restaurant, dar el îi spuse că locuieşte în Santa Monica şi ştia unde este localul, ceea ce nu era chiar adevărat.

Însă auzise de el. David Jatney citea toate ziarele şi revistele şi

trăgea cu urechea la bârfele de la birou. Localul era frecventat de oamenii din lumea filmului şi a muzicii, care locuiau în colonia Malibu.

După discuţia telefonică îşi întrebă şeful dacă ştia exact unde era restaurantul, spunându-i în treacăt că va lua masa de seară acolo. Văzu că şeful se arătase impresionat şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să aibă răbdare şi să-i dea scenariul după această invitaţie. Era convins că altfel ar fi fost citit atunci.

În seara aceea, când intră în restaurant, fu surprins să vadă că nfnai partea din faţă a localului era o încăpere propriu-zisă, restul flid, de fapt, o grădină cu flori superbe şi imense umbrele albe, care alătuiau un adăpost sigur împotriva ploii. Totul scânteia de lumină.

Era minunată acea seară, cu aerul de aprilie înmiresmat de parfumul firilor şi luna aurie de deasupra. Ce deosebire faţă de iarnă din Utah! În acel moment, David Jatney se hotărî să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Îşi spuse numele plasatorului şi se miră când fu condus direct la una dintre mesele din grădină. David îşi imaginase că va sosi el înaintea lui Hocken. Îşi ştia rolul şi avea de gând să-l joace bine. O să fie foarte respectuos şi o să aştepte în restaurant să apară bunul şi bătrânul Hock, în semn de recunoaştere a autorităţii lui. Încă nu se dumirise în privinţa lui Hocken. Era într-adevăr bun sau era doar unul din prefăcuţii de la Hollywood, care se purta condescendent cu fiul unei femei care cândva îl refuzase şi căreia în mod sigur că acum îi părea rău?

Îl văzu pe Dean Hocken, însoţit de un bărbat şi o femeie la isa spre care era condus. Brusc îşi dădu seama că Hocken îi spusese mod deliberat să vină mai târziu, astfel încât să nu fie obligat să aştepte – o dovadă de bunătate care îl emoţionă pe David aproape până la lacrimi. Pentru că paranoia de care suferea îl făcea să le atribuie celorlalţi atât motivaţii comportamentale malefice şi misterioase, cât şi intenţii exagerat de binevoitoare.

Hocken se ridică de la masă şi îl îmbrăţişă prietenește, după re îl prezentă însoţitorilor lui. David îl recunoscu imediat pe Gibson range, unul dintre cei mai renumiţi actori de la Hollywood. Pe femeie chema

Rosemary Belair, iar David fu surprins că numele nu-i suna miliar, fiindcă era destul de frumoasă ca să fie actriţă de film. Părul ng, negru şi strălucitor încadra un chip de o armonie perfectă. Era achiată cu rafinament şi purta o rochie de seară elegantă, peste care i pusese o jachetă scurtă.

Cei trei beau vin. Hocken luă sticla din frapiera de argint şi îi nplu paharul lui David. Mâncarea era delicioasă, aerul înmiresmat, r în grădină era atâta tihnă. Încât David av ea impresia că grijile mii nu puteau răzbate până acolo. Bărbaţii şi femeile de la mesele din preajma lor degajau o mare siguranţa de sine; aceştia erau, de fapt, oamenii care ţineau în mână frâiele vieţii. David îşi promise că într-o zi va fi asemenea lor.

Vorbi puţin în timpul mesei, ascultându-i pe ceilalţi. Îşi studie comesenii. Ajunse la concluzia că Dean Hocken era sincer, iar amabilitatea lui nu era deloc simulată. Ceea ce, îşi zise el, nu însemna neapărat că ar fi fost un om bun. Începu să-şi dea seama că, deşi în aparenţă era vorba de o întâlnire amicală, Rosemary şi Hock încercau să-l convingă pe Gibson Grange să facă un film împreună cu ei. Se părea că Rosemary Belair era producător de filme, de fapt cea mai bună producătoare de la Hollywood.

David ascultă şi privi, fără să ia parte la discuţii. Cât timp stătea nemişcat arăta la fel de bine ca în poze. Comesenii săi remarcaseră şi ei acest fapt, dar David era conştient că persoana lui nu îi interesa. În clipa de faţă chiar îi convenea. Dat fiind că era nebăgat în seamă, avea prilejul să studieze această lume puternică, pe care spera să o cucerească. Se convinse din nou că Hocken aranjase întâlnirea pentru a-i da prietenei sale Rosemary posibilitatea de a-l face pe Gibson Grange să turneze un film cu ea. Dar de ce? Hocken şi Rosemary se purtau cu prea multă naturaleţe unul cu celălalt. Era clar că odată cândva, fuseseră amanţi. Acest lucru se vedea şi din felul în care Hocken încercase s-o tempereze pe Rosemary când aceasta se înfierbântase prea tare, în efortul de a-l convinge pe Grange. La un moment daţ Rosemary îi spusese lui Gibson:

— E mult mai distractiv7 să faci un film cu mine decât cu Hock

Hocken râsese şi adăugase:

— Da. Am trăit momente bune împreună, nu-i aşa, Gâb?

— Ei, era vorba doar de afaceri, îi răspunsese actorul, fără urmă de zâmbet.

În industria filmului, Gibson Grange era „momeala”. Cu alte cuvinte, dacă el consimţea să turneze un film, filmul respectiv era imediat finanţat de orice studio. Acesta era şi motivul pentru care Rosemary dorea atât de mult să-l convingă. Pe deasupra, arăta exact cum trebuia, un Garv Cooper în vechiul stil american, uscăţiv şi cu trăsături deschise, ca Lincoln, însă mult mai arătos. Avea un zâmbet prietenos şi asculta pe toată lumea cu atenţie când vorbea Spuse câteva i icuri amuzante şi pline de umor despre sine însuşi, ceea ce îl făcu Ipară şi mai simpatic. În plus, se îmbrăca într-un stil mai degrabă jlijent decât *a la Hollywood*, cu pantaloni necălcaţi, ca nişte burlane, *zu* un pulovăr jalnic (deşi se vedea că era scump) sau un sacou: hi, peste o cămaşă simplă de lână. Cu toate acestea, atrăgea privirile uror celor din grădină. Oare fiindcă faţa lui fusese văzută de atâtea lioane de oameni şi prezentată atât de aproape de aparatele de nare? Poate că existau nişte pânze de aer misterioase în care faţa rămăsese imprimată pe vecie? Sau era vreun fenomen fizic pe care i inţa nu-l putuse încă explica? David îşi dădea seama că tipul era leligent. O asculta pe Rosemary, privind-o amuzat, dar nu ndescendent, şi deşi lăsa impresia că era de acord cu tot ce spunea, se angaja faţă de ea cu nimic. Da, un astfel de bărbat visa să ajungă David.

Îşi savurară vinul pe îndelete, iar Hocken comandă desertul, b forma unor minunate produse de patiserie franţuzeşti. David se ndi că nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun, dar Gibson Grange Rosemary Belair refuzară să se atingă de ele. Rosemary cu un fior oroare, Grange cu un zâmbet abia schiţat. În mod sigur însă, Rosemary va ceda tentaţiei pe viitor, pe când Grange era invulnerabil, zise David. Grange nu se va mai atinge de deşert în viaţa lui, dar derea lui Rosemary era previzibilă.

La îndemnul lui Hocken, David mânca şi celelalte pateuri, după re continuară să-şi soarbă vinul şi să discute. Hocken comandă încă

sticlă, din care băură doar el şi Rosemary, iar apoi, dintr-o dată, ivid sesiză că discuţia luase un alt curs şi că Rosemary încerca să-l ajească pe Gibson Grange.

Rosemary nu vorbise aproape deloc cu David toată seara, iar um îl ignora atât de limpede, încât fu obligat să pălăvrăgească cu peken despre vremurile de odinioară din Utah. Însă în cele din urmă ră atât de captivaţi de discuţia dintre Rosemary şi Gibson. Încât nu îi scoaseră o vorbă.

Pe măsură ce timpul trecea şi se bea tot mai mult vin, Rosemary nepuse să desfăşoare, cu o ardoare alarmantă şi o fascinantă etalare voinţă, un adevărat arsenal de seducţie. Femeia se apucase să-şi zvăluie calităţile. Chipul îi dev eni extrem de mobil, ca şi trupul, de altfel – nu se ştie cum, dar decolteul rochiei îi alunecase în jos, dezvelindu-i şi mai mult sânii. Se aşează picior peste picior, schimbându-şi mereu poziţia, până când rochia i se ridică suficient de mult ca să i se vadă coapsă. Îşi mişcă tot timpul mâinile, mângâindu-l pe Gibson pe faţă, în timp ce, chipurile, era transportată de ceea ce spunea. Îşi etală inteligenţa, debită anecdote una după alta şi-şi puse în evidenţă sensibilitatea. Chipul ei frumos îşi schimba necontenit expresia, pentru a-i reda sentimentele, simpatia faţă de oamenii cu care lucra, grija pentru familie, preocuparea pentru succesul prietenilor îşi mărturisi profundă afecţiune faţă de Dean Hocken însuşi, care o ajutase atât de mult în carieră şi o răsplătise, dându-i sfaturi şi oferindu-i protecţie. Aici bunul ei amic Hock o întrerupse, spunându-i că meritase cu prisosinţă ajutorul lui, ca recompensă pentru cât muncise la filmele lui şi pentru loialitatea pe care i-o arătase. Rosemary îl ascultă, mulţumindu-i din privin. Plină de recunoştinţă.

În acest moment. David se arătă complet fermecat şi spuse că, probabil, fusese o experienţă extraordinară pentru amândoi. Dar Rosemary, nerăbdătoare să-şi reia asaltul asupra lui Gibson, îl întrerupse în mijlocul propoziţiei

David fu uşor şocat de brutalitatea ei, dar în mod surprinzător, nu îi purtă pică. Era atât de frumoasă, atât de hotărâtă să obţină ceea

ce dorea! Iar ceea ce dorea dev enea tot mai clar: trebuia neapărat să-l aibă în pat pe Gibson Grange în seara aceea. Era ca un copil care-şi preciza cu francheţe şi nevinov aţie dorinţele şi. Din această cauză, grosolănia ei aproape să stârnea simpatie. Mai presus de orice însă, Dav id admira comportamentul lui Gibson Grange. Actorul era perfect conştient de ceea ce se petrecea. Remarcă impoliteţea lui Rosemary faţă de David şi încercă să salveze situaţia zicând:

— Dav id, într-o bună zi o să ai şi tu ocazia să vorbeşti. Spusese aceste cuvinte ca şi cum s-ar fi scuzat pentru egocentrismul celor celebri, pe care nu-i interesau decât cei la fel de renumiţi ca ei. Dar Rosemary îl întrerupse şi pe el, iar Gibson o asculta politicos. Atitudinea lui exprima însă ceva mai mult decât politeţe. O asculta pe Rosemary cu un interes sincer, iar întreaga lui fiinţă degaja un farmec înnăscut Ochii îi scânteiau şi nu-şi lua nici-o clipă privirile din ochii ei. Când mâinile ei îl atingeau, el îi răspundea. Nu încerca să facă pe nebunul, chiar o plăcea. Iar gura întredeschisă într-un zâmbet îi scotea în evidenţă bunătatea naturală, care îi îndulcea trăsăturile dure ale feţei, dându-i o expresie mucalită.

Dar în mod evident, felul în care reacţiona nu era pe placul lui Rosemary. Parcă bătea într-o nicovală care nu scotea scântei. Aşa că ţii bău nişte vin şi-şi jucă ultima carte. Începu să-şi pună pe tapet Sitimentele cele mai intime. I se adresă direct lui Gibson, ignorându-i g ceilalţi doi de la masă, şi reuşi să-şi aranjeze atât de bine poziţia tiipului, încât ea şi cu Gibson erau foarte aproape unul de celălalt şi triaţi complet de David şi Hocken.

Nimeni nu se putea îndoi de sinceritatea încărcată de pasiune cu care vorbea. Avea până şi lacrimi în ochi. Rosemary îşi deschidea fleţul în faţa lui Gibson.

— Vreau să fiu un om adevărat, zise ea. Mi-ar plăcea să renunţ i rahatul ăsta şi la toată industria cinematografică. Nu mă mulţumeşte, vreau să plec de-aici şi să contribui şi eu la progresul omenirii. Că Maica Teresa sau Martin Luther King. Nu fac nimic pentru propăşirea lumii. Aş putea să fiu soră, medic său asistent social. Detest viaţa mea, petrecerile, veşnicele călătorii cu avionul ca să mă întâlnesc cu tot

felul de persoane importante şi să iau decizii în legătură cu nişte afurisite de filme care n-ajută în niciun fel omenirea. Vreau să fac ceva adevărat.

În acel moment, îl prinse strâns de mână pe Gibson. David avea în faţa lui dovada vie a felului în care Gibson reuşise să ajungă o stea atât de mare în industria cinematografică, şi să domine în filmele în care juca. Înţelegea totul, văzându-l cum, deşi îşi ţinea mâna în mâna lui Rosemary, reuşise să-şi mute scaunul ceva mai departe de al ei şi să se plaseze favorabil în centrul acestui tablou. Rosemary încă ţintuia cu o privire înflăcărată, aşteptând să vadă cum va reacţiona, libson îi zâmbi călduros, iar apoi îşi înclină capul şi se uită într-o parte, adresându-se lui David şi lui Hocken.

— E al naibii de şmecheră, recunoscu el pe un ton afectuos.

Dean Hocken izbucni în râs, în timp ce David nu-şi putu reprima n zâmbet. Rosemary rămase mai întâi perplexă, după care spuse pe în ton de dojană şăgalnică:

— Gâb, niciodată nu iei nimic în serios în afara filmelor tale afurisite.

Şi, ca să arate că nu se simţea jignită, îi întinse mâna lui Gibson iar el i-o sărută cu tandreţe.

Pe David aceşti oameni îl uimeau. Erau atât de sofisticaţi, atât de subtili. Dar cel mai mult îl admira pe Gibson Grange. Îi inspira o reală veneraţie faptul că actorul refuzase dispreţuitor o femeie atât de frumoasă că Rosemary Belair. Îl considera de-a dreptul divin pentru că reuşise, şi încă fără niciun efort, să fie mai deştept decât ea.

Rosemary îl ignorase pe David toată seara, dar el îi recunoştea dreptul la un astfel de comportament. În fond, era femeia cea mai puternică din cea mai fascinantă industrie a ţării. Avea acces la bărbaţi cu mult mai importanţi decât el. Şi avea toate motivele să fie insolentă David recunoştea că Rosemary nu se purtase aşa din răutate. Pur şi simplu, pentru ea el nici măcar nu exista.

Fură surprinşi să constate că se făcuse aproape miezul nopţii Rămăseseră singuri în restaurant. Hocken se ridică, iar Gibson Grange o ajută pe Rosemary; care era cam beată şi nu se prea putea ţine pe

picioare, să-şi pună jacheta pe care şi-o scosese în timpul discursului ei pasionat.

— Oh, Doamne, zise Rosemary, nu îndrăznesc să conduc singură, poliţiştii din oraşul ăsta sunt îngrozitori. Gâb, eşti drăguţ să mă duci la hotel?

— Hotelul e în Beverly Hills, îi răspunse Gibson zâmbind. Eu şi cu Hocken ne ducem la mine, în Malibu. O să te conducă David acasă, nu-i aşa, David?

— Sigur, interveni şi Dean Hocken. Nu te superi, David, nu?

— Sigur că nu, zise David Jatney.

Dar gândurile nu-i dădeau pace. Cum dracu' de se întâmplase aşa? Hock părea stânjenit. Era clar că Gibson Grange minţi se. Nu voise s-o ducă pe Rosemary acasă fiindcă n-avea chef să fie din nou obligat s-o refuze. Iar Hock era stânjenit fiindcă trebuia să fie părtaş la această minciună. Altfel s-ar fi pus rău cu marele star de cinema şi toţi producătorii de filme evitau cu orice preţ o astfel de situaţie. Apoi David observă că Gibson îi zâmbea şi brusc îi ghici gândurile. Bineînţeles, asta era. David ştia acum în ce consta talentul lui Gibson, ce ajunsese un actor atât de mare. Tipul era în stare să-şi transmită Ridurile publicului printr-o simplă încruntare a sprâncenelor, o cf tinare a capului său un zâmbet cuceritor. Şi acum, cu zâmbetul lui

Îmecător, lipsit de răutate şi radiind o minunată bună dispoziţie, sonâi spuse lui David: „Căţeaua te-a ignorat toată seara, s-a purtat tine al dracului de urât, iar acum am făcut-o să-ţi fie datoare", ivid îi aruncă o privire lui Hocken şi constată că zâmbea şi nu mai irea deloc jenat. De fapt, arăta chiar mulţumit, ca şi cum îi citise şi gândurile lui Gibson.

— O să conduc singură, zise repezit Rosemary, fără să se uite David.

— Nu pot admite aşa ceva, Rosemary, interv eni Hocken cu duhul blândeţii. Eşti invitata mea şi ţi-am dat să bei prea mult vin. Dacă îţi displace ideea de a te conduce David. Atunci bineînţeles că o să te duc eu la hotel şi o să iau pe urmă un taxi până la Malibu.

David pricepu că totul fusese extraordinar de bine gândit. Pentru

ima oară simţea din vocea lui Hocken că acesta minţea. Bineînţeles Rosemary nu putea accepta oferta lui Hocken. Ar fi însemnat să-l piească crunt pe tânărul prieten al mentorului ei şi i-ar fi pus pe Hocken şi pe Gibson într-o situaţie extrem de penibilă. În plus, tot nu – ar fi atins scopul de a-l face pe Gibson să o conducă acasă. Rosemary a prinsă în capcana unei situaţii fără ieşire.

Apoi Gibson Grange îi dădu lovitura finală:

— La dracu', zise el, o să merg cu tine, Hock. O să trag un pui de somn pe scaunul din spate ca să-ţi ţin de urât până la Malibu.

Rosemary îi aruncă lui David un zâmbet strălucitor.

— Sper că nu te deranjez prea mult, îi zise ea.

— Nu, deloc, răspunse David.

Hocken îl bătu pe umăr, Gibson Grange îi zâmbi fermecător şi-i făcu cu ochiul. Iar David descoperi şi mesajul gesturilor încurajatoare ale actorului: Hock şi Gibson îi ţineau parte din spirit de solidaritate între bărbaţi. Pentru că o femeie puternică şi singură îl făcuse de ruşine pe David, bărbat ca şi ei, şi hotărâseră s-o pedepsească. În plus, se dăduse prea tare la Gibson şi nici-o femeie nu trebuia să facă aşa ceva, mai ales cu un bărbat mai puternic decât ea. Aşa că îi administraseră o lovitură de graţie, ca s-o facă să-şi cunoască lungul nasului, iar totul a fost făcut cu umor şi politeţe. Şi mai era încă un aspect. Ei îşi aduceau aminte că pe când erau tineri şi la fel de lipsiţi de putere cum era David acum, l-au invitat la masă pentru a-i arăta că succesul lor nu i-a făcut neloiali faţă de colegii lor bărbaţi – o practică perfecţionată şi consacrată de-a lungul secolelor pentru a bloca orice răzbunare invidioasă. Rosemary nu a acordat respect acestei practici, nu şi-a amintit de vremurile ei de neputinţă şi, în seara aceasta, i-au adus dânşii aminte. Şi totuşi, David a fost de partea lui Rosemary – era prea frumoasă pentru a fi rănită.

Au ieşit în parcare împreună, iar apoi, când ceilalţi doi bărbaţi au demarat în Porsche-ul lui Hocken, David a condus-o pe Rosemary la Toyota lui veche.

Rosemary zise:

— La naiba, nu pot ieşi dintr-o maşină ca asta în faţă la Beverly Hills Hotel.

Privi în jur, şi continuă:

— Acum trebuie să-mi găsesc maşina mea. Uite, David, nu te superi dacă mă conduci înapoi în Mercedes-ul meu? Este pe undeva pe aici, şi voi pune o limuzină de la hotel să te aducă înapoi. În acest fel, voi evita să mi se ridice maşina, dimineaţă. Am putea face asta?” Îi zâmbi dulce, apoi căută în buzunar şi-şi puse ochelarii. Arătă cu degetul către una din maşinile rămase în parcare şi zise:

— Iat-o!

David, care observase maşina ei de îndată ce ieşiseră în parcare, fu nedumerit, apoi realiză că ea trebuie să fie extrem de mioapă.

Poate că ea l-a ignorat la masă din cauza miopiei.

Ea îi dădu cheia de la Mercedes-ul ei, iar el descuie portiera de pe partea ei şi o ajută să urce în maşină.

David simţi mirosurile de vin şi parfum impregnate în pielea ei şi, totodată, căldura corpului ei, precum cărbunii încinşi, apoi merse în cealaltă parte a maşinii pentru a urca în scaunul şoferului şi, înainte de a folosi cheia, portiera pivotă, deschizându-se. Rosemary o deblocase pentru el, din interior. Fu surprins de aceasta – nu o credea în stare de această fineţe de caracter.

Avu nevoie de câteva minute pentru a-şi da seama cum funcţionează Mercedes-ul. Îi plăcea să simtă scaunul maşinii şi mirosul pielii roşcate – era miros natural sau ea pulverizase în maşină cu un parfum special pentru piele? Maşina funcţiona frumos, iar el înţelese pentru prima dată plăcerea intensă resimţită de unele persoane la volan.

Mercedes-ul părea să curgă pe străzile întunecate. David se bucura atât de mult să conducă, încât jumătatea de oră până la Beverly Hills Hotel păru să treacă într-o clipă. În tot acest răstimp, Rosemary nu îi vorbi. Îşi scosese ochelarii, şi-i pusese înapoi în poşetă şi apoi rămăsese tăcută.

Îl privise doar o singură dată, ca şi cum l-ar fi evaluat. Apoi se uită numai drept înainte. David nu s-a întors nici-o dată către ea şi nici

nu i-a vorbit. El se bucura de visul de a conduce o femeie superbă într-o maşină frumoasă, în inima celui mai fascinant oraş din lume.

Când s-a oprit la intrarea cu boltă a Hotelului Beverly Hills, a scos cheile din contact şi i le-a dat lui Rosemary, apoi a ieşit şi a ocolit maşina pentru a-i deschide portiera. În acelaşi moment, unul dintre angajaţii de serviciu pentru parcarea maşinilor a coborât treptele acoperite cu covor roşu, iar Rosemary i-a înmânat cheile de la maşina ei. David se gândi că ar fi trebuit să le lase în contact.

Rosemary începu să urce treptele către intrarea în hotel, şi David îşi dădu seama că ea uitase complet de el. Era prea mândru să-i amintească de ofertă cu limuzina care să-l ducă înapoi.

El o privi. Sub bolta verde, în aerul parfumat şi în luminile aurii ea părea ca o prinţesă rătăcită.

Apoi, Rosemary se opri şi se întoarse. David putu să-i vadă faţa. Ea arăta atât de frumoasă, încât inima lui David Jatney se opri. Crezu că şi-a amintit de el şi că-l aşteaptă s-o urmeze, dar ea se întoarse din nou şi încercă să urce cele trei trepte către uşă.

În acel moment, ea se împiedică, poşeta îi zbură din mână şi tot ce era înăuntru se împrăştie pe jos. David alergă pe covor să o ajute.

Ca într-o vrajă, poşeta a continuat să-şi verse conţinutul. Obiectele din poşetă păreau nenumărate… Erau rujuri disparate, o trusă de machiaj care s-a desfăcut şi şi-a pulverizat propriile mistere, un inel de chei care s-a rupt şi a risipit cel puţin douăzeci de chei pe covor, o cutie de aspirină şi multe alte flacoane cu diferite medicamente, o periuţă de dinţi, mare şi roz, o brichetă (nu şi ţigări), un tub de pastă de dinţi Binaca şi o punguţă de plastic cu chiloţei albaştri, apoi un fel de dispozitiv care arăta sinistru, nenumărate monede, nişte bancnote şi o batistă albă, murdară, de în, ochelari cu ramă de aur ce păreau de fată bătrână, fără podoaba feţei lui Rosemary amintind de o sculptură clasică.

Ea se uită cu groază la toate astea, apoi izbucni în lacrimi. David îngenunche pe covorul roşu şi începu să adune totul în poşetă. Rosemary nu-l ajută. Atunci când unul dintre angajaţi ieşi din hotel, David îl puse să ţină poşeta, în timp ce continuă să lopăteze

mărunţişurile în ea.

În cele din urmă, David adună totul, luă poşeta plină şi i-o dădu înapoi lui Rosemary. Observă stânjeneala ei şi se miră. Ea îşi şterse lacrimile şi-i spuse:

— Urcă la mine să bem ceva până-ţi vine limuzina. N-am avut cum să vorbesc cu tine toată seara

David zâmbi. Îşi aminti ce spusese Gibson Grange despre ea „E al naibii de şmecheră!” Dar era curios să vadă cum arăta hotelul Beverly Hills şi îşi dorea să stea în preajma lui Rosemary.

Îi trecu prin cap că era ciudat ca un hotel de lux ca Beverly Hills să aibă pereţii zugrăviţi în verde şi oarecum soioşi. Dar când intrară în apartamentul imens, fu de-a dreptul impresionat. Era superb, tapetat şi avea o terasă spaţioasă – de fapt. Un balcon Rosemary se duse la barul amenajat într-un colţ al camerei şi îşi pregăti o băutură iar apoi după ce-i întrebă ce vrea. Îi pregăti şi lui una. David îi ceruse un whisky simplu Nu bea decât rareori, acum însă era puţin nelinişţit Rosemary împinse uşile glisante de sticlă şi îl conduse pe terasa unde se afla o măsuţă albă cu partea de deasupra tot din sticlă şi cu patru scaune albe.

— Rămâi aici până vin eu de la baie. După aia stăm la o şuetă, zise că şi dispăru înăuntru.

David se aşeză şi-şi sorbi băutura. Sub balcon se întindeau grădinile interioare ale hotelului Avea în faţa ochilor piscină şi terenurile de tenis, aleile care duceau la bungalowuri. Se vedeau copacii şi peluzele, iarba, mai verde la lumina lunii, iar lumina care ricoşa de pe pereţii hotelului dădea întregului tablou o strălucire suprarealistă.

Nu trecură mai mult de zece minute şi Rosemary reapăru. Se aşeză şi-şi sorbi băutura. De data asta purta nişte pantaloni marinăreşti albi şi un pulovăr alb din caşmir, cu mânecile ridicate până deasupra coatelor. Îi adresă musafirului ei un zâmbet fermecător. Se demachiase, iar lui David îi plăcea mai mult aşa. Buzele ei îşi pierduseră voluptatea, ochii nu mai erau atât de poruncitori. Arăta mai tânără şi mai vulnerabilă, iar vocea îi suna mai

blândă, mai degajată şi mai puţin autoritară.

— Hock mi-a spus că eşti scenarist, zise ea. Ai vreun scenariu pe care ai vrea să mi-l arăţi? Poţi să mi-l trimiţi la birou.

— Nu chiar, zise David şi-i întoarse zâmbetul, zicându-şi că n-o să accepte niciodată să fie refuzat de ea.

— Dar Hock mi-a zis că ai terminat unul. Eu sunt mereu în căutare de scriitori noi. E atât de greu să găseşti ceva cumsecade.

— Nu, răspunse David. Am scris vreo patru, dar au fost atât de îngrozitoare încât le-am rupt.

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme. Pentru David era mai simplu dju îi venea mai uşor să tacă decât să vorbească. În cele din urmă, Rosemary rupse tăcerea:

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase, minţi David.

— Doamne, îi zâmbi Rosemary, ce-aş vrea să mai am vârsta ta! Ştii, când am venit aici aveam optsprezece ani. Voiam să fiu actriţă, şi chiar am fost. Una de mâna a şaptea. Ai văzut la televizor rolurile i a de o singură replică? Vânzătoarea de la care cumpără ceva eroina Imului? Ei bine, după aceea l-am cunoscut pe Hock, iar el m-a făcut adjunctul lui executiv şi m-a învăţat tot ce ştiu. M-a ajutat să-mi montez primul film şi a fost alături de mine în toţi anii aceştia. Îl iubesc pe Dek, îl voi iubi întotdeauna. Dar e foarte dur. Că astă-seară, de pildă, s-a coalizat cu Gibson împotriva mea. Rosemary clătină din cap, după care continuă:

— Întotdeauna am vrut să fiu dură, ca Hock. M-am modelat după el.

— Cred că e un tip foarte bun şi generos, spuse David.

— Să ştii că ţine la tine, îi răspunse Rosemary. Vorbesc serios, mi-a spus chiar el. Mi-a spus că semeni leit cu mama ta şi că te şi porţi ca ea. Spune că eşti într-adevăr un tip onest, nu un profitor. De fapt, îmi dau şi eu seama de asta, zise ea după o mică pauză. Nu-ţi poţi imagina ce umilită m-am simţit când tot ce aveam în poşetă s-a împrăştiat pe jos. Iar pe urmă te-am văzut cum strângeai totul, fără să-mi arunci măcar o privire. Ai fost într-adevăr foarte drăguţ.

Se aplecă şi îl sărută pe obraz, iar David simţi că trupul ei degaja un alt parfum, ceva mai dulce.

Brusc, Rosemary se ridică şi intră în apartament, iar el o urmă. Ea închise uşa de sticlă de la terasă, o încuie şi zise:

— Sun după limuzină.

Ridică receptorul, dar în loc să apese pe butoane, stătu acolo cu el în mană, uitându-se la David. El stătea nemişcat şi destul de departe, ca să nu o incomodeze.

— David, îi spuse Rosemary, vreau să te întreb ceva ce ţi s-ar putea părea ciudat. Vrei să rămâi cu mine în noaptea asta? Mă simt îngrozitor şi am nevoie să fiu cu cineva, dar vreau să-mi promiţi că n-o să încerci să faci nimic Crezi că am putea dormi împreună, aşa, ca nişte prieteni?

David era uluit. Nici prin vis nu-i trecuse vreodată că această femeie frumoasă ar putea dori un bărbat ca el. Era pur şi simpla ameţit de acest noroc

— Vorbesc serios, continuă Rosemary pe un ton ferm. Tot ce vreau este să fiu în noaptea asta cu cineva drăguţ, aşa ca tine. Trebuie să-mi promiţi că n-o să faci nimic. Fiindcă, dacă o să încerci, o să mă supăr foarte tare

David era atât de buimăcit, încât zâmbi şi-i răspunse, ca şi cum i-ar fi înţeles bine cuvintele:

— O să stau pe terasă sau o să dorm pe canapea, aici, în camera de zi.

— Nu, vreau pur şi simplu să mă ţină cineva în braţe şi să dormim împreună. De fapt, nu vreau să fiu singură. Promiţi?

— N-am ce să pun pe mine, se trezi David zicând. Adică n-am pijama.

— Faci un duş şi dormi gol, zise Rosemary veselă Nu mă deranjează.

Din camera de zi se ajungea în dormitor printr-un foaier. În acest foaier exista o baie unde Rosemary îl trimisese pe David că să facă duş. Nu voia să folosească baia ei. David se spălă cu săpun şi-şi frecă dinţii, folosind în loc de perie nişte şerveţele. Îşi puse apoi halatul de

baie care atârna pe uşă şi avea monograma cusută cu albastru a hotelului Beverly Hills. Intră în dormitor şi constată că Rosemary era încă în baie. Rămase acolo stânjenit, nedorind să se bage în patul pregătit deja de camerista din schimbul de noapte. În cele din urmă Rosemary ieşi din baie, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanelă, atât de elegant croită şi de frumos imprimată, încât arăta ca o păpuşă dintr-un magazin de jucării.

— Hai, intră în pat, îi zise. Ai nevoie de o pastilă de Valium sau un somnifer?

David îşi dădu seama că ea luase deja unul. Se aşezase pe marginea patului şi într-un târziu se urcă în pat, iar David o urmă, iiă fără să-şi scoată halatul de baie. Stăteau acolo, unul lângă altul, îl Rosemary stinse veioza de pe noptiera ei, făcând ca încăperea să se scufunde în întuneric.

— Ia-mă în braţe, îi zise ea.

Se îmbrăţişară îndelung, după care Rosemary se retrase în partea ei de pat şi-i spuse pe un ton degajat:

— Vise plăcute.

Întins pe spate, David fixă tavanul cu ochii. Nu îndrăznea să-şi scoată halatul, nu voia ca ea să creadă că îşi dorea să se culce gol în patul ei. Se întrebă dacă n-ar trebui să-i povestească lui Hock toate astea, când se vor întâlni data viitoare, dar îşi dădu seama că s-ar fi glumit pe seama lui dacă s-ar fi ştiut că dormise cu o femeie atât de frumoasă fără să-i facă nimic. Şi poate că Hock ar fi crezut că minte, dorea să fi luat somniferul pe care i-l oferise Rosemary. Ea dormea deja, David o auzea chiar sforăind uşurel, abia perceptibil.

Se hotărî să se ducă înapoi în camera de zi şi se dădu jos din pat. Rosemary se trezi şi zise somnoroasă:

— Vrei să-mi aduci un pahar cu Evian?

David se duse în camera de zi şi pregăti două pahare cu apă şi câteva cuburi de gheaţă. Sorbi din paharul lui şi şi-l umplu din nou, apoi se întoarse în dormitor. La lumina care venea din foaier o văzu pe Rosemary stând în capul oaselor, cu cearşafurile strânse în jurul ei. David îi oferi paharul, iar ea îşi întinse braţul gol după el. Pe întuneric,

înainte de a-i pune paharul în mână, David îi atinse umărul şi îşi dădu seama că era goală. Şi în timp ce ea îşi sorbea băutura, David se băgă pat, dar îşi scoase halatul şi-l lăsă să alunece pe jos.

O auzi punând paharul pe noptieră. Întinse mâna şi-i atinse trupul, spatele gol şi fesele catifelate. Ea se răsuci şi i se aruncă în braţe, lipindu-şi sânii de pieptul lui. Îl încolăci cu braţele şi, în înfierbântarea trupurilor, dădură la o parte cuvertură. Se sărutară îndelung, iar David îi simţi limba dezmierdându-i gura. Apoi nu se mai putu abţine şi se trezi deasupra ei, iar mâna lui Rosemary, moale ca mătasea şi blândă ca o încuviinţare, îi arătă drumul în trupul ei Făcură dragoste aproape pe tăcute, ca şi cum ar fi fost spionaţi, până ce trupurile lor se arcuiră împreună în zborul spre orgasm. Apoi se treziră iarăşi întinşi pe spate, unul lângă celălalt.

— Acum culcă-te, îi şopti ea într-un târziu şi-l sărută tandru în colţul gurii.

— Vreau să te văd, îi zise el.

— Nu, murmură Rosemary.

David se întinse peste pat şi aprinse veioza de pe noptiera ei. Rosemary închise ochii. Era tot frumoasă. Chiar şi acum, cu dorinţa împlinită, chiar despuiată de toate tertipurile frumuseţii, de accesoriile meşteşugite ale eleganţei, lipsită de efectele magice ale luminii artificiale. Dar era un alt fel de frumuseţe.

David făcuse dragoste dintr-o nevoie animalică şi din cauza intimităţii în care se trezise cu această femeie frumoasă. Fusese exprimarea fizică, naturală, a corpului său. Rosemary făcuse dragoste din nevoia de apropiere după care-i tânjea sufletul sau dintr-un gen de nevoie cerebrală. Iar acum, la lumina veiozei, trupul ei gol nu mai era formidabil. Avea sâni mici cu sfârcuri minuscule, şi parcă tot trupul îi era mai mic, picioarele mai scurte, şoldurile mai înguste şi coapsele mai subţiri. Rosemary îşi deschise ochii şi îl privi fix.

— Eşti atât de frumoasă, îi zise el, sărutându-i sânii.

Rosemary se întinse şi stinse lumina. Făcură din nou dragoste şi pe urmă adormiră.

Când se trezi şi întinse mâna după ea în pat, David constată că

Rosemary plecase. Îşi aruncă hainele pe el şi îşi puse ceasul. Era şapte dimineaţa. O găsi pe terasă, într-un echipament roşu de jogging. În contrast cu el, părul îi părea şi mai negru. Pe o măsuţă cu rotile li se adusese deja micul dejun: o cafetieră din argint, o cană mare cu lapte, şi o mulţime de farfurii cu capace metalice, pentru ca mâncarea să se păstreze caldă.

— Ţi-am comandat micul dejun, îi spuse Rosemary zâmbindu-i. Tocmai voiam să te trezesc. Trebuie să-mi fac alergarea înainte de-a mă apuca de lucru.

David se aşează la masă, iar ea îi turnă cafea şi luă capacul de pe farfurie cu ouă şi fructe tăiate felii. Apoi îşi bău sucul de portocale şi se ridică.

— Nu te grăbi, îi zise. Şi îţi mulţumesc pentru că ai rămas zizi îoapte.

David ar fi dorit că Rosemary să ia micul dejun cu el, să-i arate efectiv îl place. Ar fi vrut să poată sta de vorbă, să-i povestească vila lui sau să-i spună ceva ca să-i trezească interesul faţă de el. Dar ea tocmai îşi trecea o banderolă albă peste păr şi îşi lega şireturile pantofilor de sport. Apoi se ridică în picioare.

— Când te mai văd? o întrebă David, fără să ştie că faţa îi era convulsionată de emoţie. Nici nu rostise bine cuvintele şi îşi dădu seama ce greşeală enormă făcuse. Rosemary, care tocmai se ducea spre uşă, se opri:

— O să fiu îngrozitor de ocupată în următoarele câteva stămâni. Trebuie să mă duc la New York. Te sun când mă întorc. Dar nu-i ceru numărul de telefon. Apoi îşi aduse aminte de ceva. Ridică receptorul şi comandă o limuzină pentru David, ca să se întoarcă la Santa Monica.

— O să trec cursa în contul meu, îi zise ea lui David. Ai nevoie de bani de bacşiş pentru şofer?

David stătu nemişcat şi se uită la ea îndelung. Rosemary îşi luă cheta, o deschise şi îl întrebă din nou:

— Cât îţi trebuie pentru bacşiş?

David nu se putu abţine. Nu ştia că faţa îi era desfigurată de o expresie înspăimântătoare, de răutate şi ură.

— Ar trebui să ştii mai bine decât mine, zise el, pe un ton insolent.

Rosemary îşi închise poşeta cu zgomot şi ieşi din apartament.

David nu mai primi niciodată vreun semn de la ea. Aşteptă două luni, iar apoi o văzu în studio, ieşind din biroul lui Hocken împreună cu Gibson Grange şi cu Dean. Aşteptă lângă locul de parcare al lui Hocken, astfel încât să-i oblige să-l salute. Dean îl îmbrăţişă scurt, îi spuse că trebuia neapărat să ia masa împreună şi îl întrebă cum mergea slujba. Gibson Grange îi strânse mâna şi-i zâmbi şmechereşte, dar amical, faţa lui frumoasă radiind de bună dispoziţie.

Rosemary îl privi fără urmă de zâmbet. Dar cel mai tare îl duru faptul preţ de o clipă, i se păruse că îl uitase complet.

CAPITOLUL 14
Joi

Washington

Matthew Gladyce, secretarul de presă al preşedintelui, ştia că în următoarele douăzeci şi patru de ore urma să ia cea mai importantă decizie din carieră. Avea datoria de a ţine sub control ecourile stârnite în mass media de evenimentele tragice din ultimele trei zile, care stupefiaseră lumea. Trebuia de asemenea, nu doar să le spună cetăţenilor Statelor Unite ce anume făcea preşedintele lor pentru a depăşi aceste evenimente, ci şi să găsească justificări pentru acţiunile lui Kennedy. Gladyce trebuia să fie extrem de prudent.

În acea dimineaţă de joi, după Paşte, aflându-se în centrul acestei crize explozive, Matthew Gladyce îşi întrerupse contactul direct cu mass media. Conferinţele de presă de la Casa Albă le ţineau asistenţii lui mai tineri, care fuseseră instruiţi să se rezume la comunicate de presă prudent redactate şi să evite întrebările incomode.

Matthew nu răspundea la niciunul din telefoanele care sunau neîntrerupt în biroul lui. Mesajele erau preluate de secretare, care îi refuzau categoric pe reporterii insistenţi şi pe comentatorii TV omnipotenţi, ce se străduiau să obţină de la secretarul de presă vreun

pont, drept plată pentru o datorie mai veche. Matthew Gladyce trebuia să-l protejeze pe preşedintele Statelor Unite.

Din lunga lui experienţă de ziarist, ştia că nici-o uzanţă nu era mai venerată în America decât tradiţionala insolenţă a presei scrise şi a televiziunii faţă de membrii marcanţi ai puterii. Stele de vârf ale televiziunii le închideau gura atât de amabililor membri ai guvernului, îl provocau pe însuşi preşedintele Statelor Unite şi îi supuneau unui interogatoriu sever pe candidaţii la funcţii înalte, cu ferocitatea unor procurori ai acuzării.

În numele libertăţii de exprimare, ziarele publicau articole calomniatoare. Cândva făcuse şi el parte din lumea aceasta a ziaristicii şi chiar o admirase. Îi făcuse plăcere ura inevitabilă pe care demnitarii publici o nutreau faţă de reprezentanţii mijloacelor de informare în njl. Dar cei trei ani de când era secretar de presă al preşedinţiei îi clmbaseră complet această viziune. Ca toţi ceilalţi membri ai ici inistraţiei – de fapt, ca toate personalităţile politice, de-a lungul silei – ajunsese să se îndoiască şi să nu mai pună mare preţ pe i (M. Măreaţă doctrină a democraţiei denumită „libera exprimare” – Ca ol reprezentanţii puterii, ajunsese şi el s-o considere un act de violenţă *im* vadă în slujitorii mass media nişte criminali consacraţi, care jefuiau nituţiile şi cetăţenii particulari de bunul lor renume. Şi asta doar ca M i vândă ziarele şi reclamele pentru trei sute de milioane de oameni. I De data asta, Matthew Gladyce era decis să nu le sufle ticăloşilor, aa nici măcar un cuvinţel. Avea de gând să-i fenteze şi să le tragă

Se întoarse cu gândul la ultimele patru zile şi la toate întrebările s: are i le puseseră presa şi cei din mass media, la care se eschivase lea un răspuns. Luni, fusese întrebat: „De ce-n-au formulat teroriştii i un fel de cereri? Există vreo legătură între răpirea fiicei preşedinţii şi uciderea papei?” Slavă Domnului, în cele din urmă răspunsul Eiceste întrebări venise de la sine. Fusese deja stabilită legătura dintre le două evenimente. Iar teroriştii îşi făcuseră cunoscute condiţiile.

Comunicatul de presă emis de Gladyce fusese avizat personal preşedinte. Aceste evenimente reprezentau un atac concertat la adresa lâstigiului şi autorităţii Statelor Unite pe plan mondial. Apoi

ziariştii Icuseră la uciderea fiicei preşedintelui şi puseseră blestematele alea 1 întrebări tâmpite: „Cum a reacţionat preşedintele când a aflat despre iisinat?” Gladyce îşi ieşise din fire. „Dar voi, ce dracu’ credeţi c-a iţit, idioţilor?” i-o întorsese el reporterului. I se mai pusese o întrebare lipidă: „Crima aceasta îi aminteşte lui Kennedy de asasinarea unchilor li?” Gladyce nu mai rezistase şi hotărâse să lase conferinţele de presă I seama subalternilor lui.

Dar acum trebuia să iasă pe scenă. Trebuia să justifice şi să 3deze în favoarea ultimatumului adresat de Kennedy sultanului ierhabenului. N-o să pomenească nimic despre ameninţarea de a se struge sultanatul. Va spune că, dacă ostaticii erau eliberaţi şi Yabril temniţat, oraşul Dak nu va fi distrus. O să folosească un limbaj care – i lase o ieşire în cazul în care Dak-ul era distrus. Dar mai important decât orice era faptul că preşedintele urma să apară la televizor în acea seară, cu un mesaj de maximă însemnătate pentru naţiune.

Gladyce îşi aruncă privirea pe fereastra biroului său. Casa Alba era înconjurată de care TV şi corespondenţi de presă din lumea întreagă Ei bine, ducă-se dracului, îşi zise el. Tot n-or să afle decât ce-o să vrea el

Joi

Sherhaben

Trimişii Statelor Unite ajunseră în Sherhaben. Avionul lor aterizâ la mare distanţă de avionul cu ostatici, aflat sub comanda lui Yabril şi înconjurat încă de trupele din Sherhaben. În spatele trupelor se afla mulţimea de care TV şi de corespondenţi de presă din toată lumea, acum o gloată imensă de spectatori veniţi din oraşul Dak.

Ambasadorul Sherhabenului, Sharif Waleeb, luase somnifere ca să doarmă aproape tot timpul drumului. Bert Audick şi Arthur Wix stătuseră de vorbă. Audick încercase să-l convingă pe Wix să modifice condiţiile puse de preşedinte, astfel încât să poată obţine eliberarea ostaticilor, fără aplicarea unor măsuri drastice.

În cele din urmă, Wix îi spuse lui Audick:

— Nu am nici-o cădere să negociez. Preşedintele mi-a dat o însărcinare precisă – s-au distrat, acum trebuie să plătească.

— Eşti consilierul în probleme de securitate naţională, îi replică Audick înfuriat. Păi, pentru Dumnezeu, atunci vino cu un sfat!

— Nu încape loc de sfaturi, preşedintele a luat deja o hotărâre

Odată ajunşi la palatul sultanului, Wix şi Audick fură conduşi în apartamentele princiare păzite de gărzi înarmate.

Palatul părea realmente invadat de formaţiuni militare. Ambasadorul Waleeb fu poftit în camera sultanului, căruia îi prezentă oficial documentele privind ultimatumul.

Sultanul nu dădu crezare ameninţării, gândindu-se că oricine îl putea înspăimânta pe acest omuleţ.

— Şi când ţi-a spus toate astea, îl întrebă el pe Waleeb, ce impresie ţi-a făcut Kennedy? E genul de om care lansează astfel de ameninţări barbare doar ca să înfricoşeze? Guvernul lui chiar va susţine o astfel de acţiune? îşi joacă întreaga carieră politică făcând această mişcare? Nu e mai degrabă o tentativă de negociere deghizată?

Waleeb se ridică de pe scaunul îmbrăcat în brocart auriu pe care stătuse. Brusc, silueta lui minusculă, de marionetă, căpătă prestanţă. Sultanul observă că avea un glas impunător.

— Înălţimea Voastră, începu Waleeb, Kennedy ştie cu precizie.

— Cuvânt cu cuvânt, ce veţi spune. Dacă nu vă veţi conforma condiţiilor puse de el, la douăzeci şi patru de ore după distrugerea oraşului Dak va veni rândul întregului Sherhaben. De aceea Dak-ul nu poate fi alat. Este singura cale de a vă convinge de seriozitatea intenţiilor up. A mai spus că doar după ce o să vedeţi Dak-ul în ruine, şi nu înainte, veţi fi de acord să-i îndepliniţi cererile. A fost calm, a zâmbit, nu mai e omul de altădată. Kennedy e întruparea lui Azazel!

Ceva mai târziu, cei doi trimişi ai preşedintelui Statelor Unite fură conduşi într-o superbă sală de recepţie, cu piscină şi terase prevăzute cu aer condiţionat. Servitori îmbrăcaţi în veşminte arabe le aduseră mâncare şi băuturi nealcoolice. Înconjurat de consilieri şi gărzi Acorp, sultanul le ură bun-venit.

Ambasadorul Waleeb făcu prezentările. Maurobi îl cunoştea pe Bert Audick, cu care colaborase strâns la încheierea unor tranzacţii

petroliere. Iar Audick îi fusese gazdă în desele lui vizite în America; o gazdă discretă şi atentă. Sultanul îi făcu lui Audick o primire călduroasă.

Pentru Maurobi, surprinzătoare era prezenţa celui de-al doilea jbnis. Inima îi zvâcni, simţind primejdia, şi începu să creadă că ameninţarea lui Kennedy nu era deloc o glumă. Pentru că al doilea tribun, dpă cum îl considera Maurobi, era chiar Arthur Wix, consilierul în probleme de securitate naţională al preşedintelui Kennedy şi pe deasupra evreu. Avea reputaţia celei mai importante personalităţi militare din Statele Unite şi era duşmanul de moarte al statelor arabe în lupta lor împotriva Israelului. Sultanului nu-i scăpă faptul că Wix se oferise să dea mâna cu el, înclinându-se politicos, dar glacial. Pe Maurobi îl fulgeră însă un gând: dacă ameninţarea preşedintelui era reală, de ce îşi expusese pericolului un înalt demnitar, trimiţându-l în Sherhaben? Dacă i-ar fi luat ostatici pe aceşti tribuni n-ar fi pierit şi ei în urma atacului asupra ţării lui? Şi oare chiar ar fi venit Bert Audick aici, ca să-şi rişte viaţa? Din câte îl cunoştea, în mod cert n-ar fi făcut-o. Asta însemna că mai era loc pentru negocieri şi că ameninţarea preşedintelui era o cacealma. În caz contrar, Kennedy era un descreierat căruia nu-i păsa ce se întâmplă cu trimişii lui şi care îşi va pune oricum în practică intenţiile.

Sultanul îşi plimbă privirea prin sala de recepţii, care îi servea drept cabinet de lucru. Era incomparabil mai luxoasă decât tot ce există la Casa Albă. Pereţii – zugrăviţi în aur, covoarele – cele mai scumpe din lume, cu modele sofisticate, care nu puteau fi nicicând reproduse, marmura – cea mai pură şi mai migălos sculptată. Cum să fie distruse toate astea?

— Ambasadorul meu mi-a transmis mesajul preşedintelui dumneavoastră zise sultanul, cu un aer de demnitate netulburată. Îmi vine foarte greu să cred că liderul lumii libere îndrăzneşte să formuleze o asemenea ameninţare şi cu atât mai mult să o pună în practică. Mă aflu într-o încurcătură. Ce influenţă aş putea avea eu asupra acestui bandit de Yabril? Preşedintele dumneavoastră este un al doilea Attila9 Sau îşi imaginează că guvernează Roma antică şi nu

America?

— Sultan Maurobi, zise Audick, vorbind primul, am venit aici ca prieten al dumneavoastră şi ca să vă ajut, atât pe dumneavoastră personal, cât şi Sherhabenul. Preşedintele este decis să-şi pună în practică ameninţările. Se pare că nu aveţi altă soluţie şi că trebuie să-l predaţi pe acest Yabril.

Sultanul rămase tăcut o vreme, după care se întoarse spre Arthur

Wix.

— Şi dumneav oastră ce faceţi aici? zise el ironic. America se poate dispensa de un om atât de important, în cazul în care refuz să mă conformez cerinţelor preşedintelui dumneavoastră?

— Posibilitatea de-a ne lua ostatici dacă refuzaţi aceste condiţii, a fost minuţios examinată, zise Arthur Wix, impasibil şi nelăsând să se vadă nimic din mânia şi ură pe care le nutrea faţă de sultan. Ca şef al unei ţări independente, mânia şi faptul că, la rândul dumneav oastră, ne ameninţaţi, sunt perfect justificate. Acesta este însă şi motivul pentm care mă aflu aici. Să vă asigur că au fost deja date toate ordinele militare care se impun. Stă în puterea preşedintelui să facă acest lucru, în calitatea sa de comandant suprem al forţelor armate americane. În acest timp, oraşul Dak nu va mai exista. La douăzeci şi patru de ore după nimicirea oraşului, dacă nu veţi respecta condiţiile puse de preşedintele Kennedy, va fi distrus întregul Sherhaben. Nimic din toate astea nu va mai exista, zise Wix, descriind cu o fluturare a mâinii încăperea, iar dumneavoastră veţi trăi din mila conducătorilor statelor vecine. Veţi rămâne sultan, dar fără sultanat. Maurobi nu îşi exterioriza furia.

— Mai aveţi ceva de adăugat? zise el, întorcându-se spre celălalt american.

— E mai presus de orice îndoială faptul că preşedintele Kennedy intenţionează să-şi pună în aplicare ameninţarea, zise Bert Audick, aproape cu viclenie. Dar o parte din membrii guvernului nostru nu sunt de acord cu deciziile lui. Această acţiune l-ar putea costa şedinţia. Cred că trebuie să spunem lucrurilor pe nume, adăugă el, esându-i-se

lui Arthur Wix, aproape ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

Wix îl privi înverşunat. Se temuse de această eventualitate. Din punct de vedere strategic, exista întotdeauna riscul ca Audick să încerce să obţină ceva. Ticălosul avea de gând să submineze întreaga afacere ista doar ca să-şi salveze blestemaţii ăia de dolari. Arthur se uită eninat la Audick şi îi spuse sultanului:

— Nu vor avea loc niciun fel de negocieri

® Audick îi aruncă lui Wix o privire provocatoare, iar apoi i se resă din nou lui Maurobi:

— Mi se pare corect, dată fiind îndelungata noastră cooperare,

1 vă spun că ar mai exista o speranţă. Şi am sentimentul că trebuie să ic acest lucru acum, de faţă cu compatriotul meu, şi nu în cadrul iei audienţe particulare, cum de altfel mi-ar fi stat în putere. Congresul aţelor Unite se întruneşte într-o sesiune extraordinară, ca să-l valideze pe preşedintele Kennedy. Dacă am face cunoscut faptul că eliberaţi pe ostatici, sunt convins că oraşul Dak n-ar mai fi distrus.

— Şi nu va trebui să-l predau pe Yabril? zise sultanul.

— Nu, răspunse Audick. Dar nu trebuie să insistaţi că asasinul îpei să fie eliberat.

Cu toate bunele lui maniere, Maurobi nu-şi putu reprima total nota de bucurie din glas când îi spuse lui Wix:

— Domnule Wix, nu credeţi că aceasta este o soluţie mai rezonabilă?

— Că domnul preşedinte să fie destituit pentru că un terorist î-a ucis fiica? Şi că asasinul să fie lăsat în libertate? Nu, nu cred, zise Wix.

— O să-l putem prinde pe tip mai târziu, interveni Audick.

Wix îi aruncă o privire atât de plină de dispreţ şi de ură, încât

Bert Audick îşi dădu seama că omul acela avea să-i fie duşman pe viaţă.

— Peste două ore. Zise sultanul, o să ne întâlnim cu prietenul meu Yabnl. O să luăm masa împreună şi o să ajungem la o înţelegere O să-l conving, cu binele sau cu forţa. Dar ostaticii vor fi eliberaţi numai după ce ni se va confirma faptul că oraşul Dak e în siguranţă Vă promit acest lucru, domnilor, în calitate de musulman şi de conducător

al Sherhabenului.

Apoi Maurobi dădu centrului personal de comunicaţii ordinul de a-i aduce la cunoştinţă votul Congresului american, imediat ce se va cunoaşte. Porunci ca trimişii americani să fie escortaţi la camerele lor, pentru a face baie şi a-şi schimba hainele.

Sultanul dăduse ordin ca Yabril să fie luat pe ascuns din avion şi adus la palat. Lăsat să aştepte în imensa sală de recepţii, Yabril observă că aceasta era înţesată de gărzile sultanului. Acest lucru şi alte câteva indicii pe care le remarcase îl făcură să priceapă că palatul se afla în alertă, iar el în pericol. Însă nu putea să facă nimic.

Când fu condus în camera de primire a sultanului, Maurobi îl îmbrăţişă, iar Yabril răsuflă uşurat. Pe urmă sultanul îl informă pe scurt despre discuţia avută cu trimişii americani.

— Le-am promis că vei elibera ostaticii fără niciun fel de alte negocieri. Acum aşteptăm hotărârea Congresului american.

— Dar asta înseamnă că îl las de izbelişte pe prietenul meu Romeo, zise Yabril. Va fi o pată neagră pe reputaţia mea.

— Gândeşte-te la cauza ta. Ce reclamă îi va face Romeo când al judecat pentru asasinarea papei? Pe când faptul că eşti lăsat în ibftate după lovitura aia şi după uciderea fiicei preşedintelui Statelor Lâr – asta da, glorie! Dar ce surpriză urâtă mi-ai făcut la sfârşit, cizi o fată tânără cu atâta sânge rece. Chestia asta nu mi-a plăcut fost deloc înţeleaptă!

— Totuşi, n-a fost lipsită de sens, zise Yabril. N-am avut nici-o intenţia s-o las să scape vie din avionul ăla.

— Trebuie să fii mulţumit acum, continuă sultanul. De fapt, ai Dhliut ceea ce nici măcar în visurile tale cele mai nebuneşti nu ai sprat: l-ai răsturnat pe preşedintele Statelor Unite. Du-te la aţirtamentul domnului Audick, îi porunci sultanul unuia dintre membrii suitei sale, şi adu-l aici.

Când intră în încăpere, Bert Audick nu se oferi să dea mâna cu Yabril şi nu făcu niciun gest prietenos, mulţumindu-se să-l fixeze cu păirea. Yabril îşi înclină capul şi zâmbi, li cunoştea bine pe aceşti uifvizi, pe vampirii care îi deposedau pe arabi de esenţa lor vitală, cŞ:

făceau contracte cu sultanii şi cu regii ca să îmbogăţească America şi alte state străine.

— Domnule Audick, zise sultanul, te rog explică-i prietenului nţi felul în care Congresul dumneavoastră se va debarasa de pi şedinţe.

Audick îi explică, într-un mod efectiv convingător. Yabril îl ol oi, dar întrebă:

— Ce se întâmplă dacă ceva dă greş şi nu obţineţi cele două mi din voturi necesare?

— Înseamnă că tu, eu şi sultanul suntem al dracului de nionişti, îi răspunse Audick cu asprime în glas.

Preşedintele Francis Kennedy se uită peste documentele pe care: dăduse Matthew Gladyce, iar apoi îşi puse semnătura pe ele. Marcă expresia de satisfacţie de pe figura lui Gladyce şi ştiu exact voia să însemne. Împreună încercau să tragă pe sfoară publicul erican. În alte împrejurări ar fi desfiinţat mutra aceea îngâmfată, „Francis Kennedy îşi dădu seama că trecea prin momentul cel mai primejdios din întreaga lui carieră politică şi că trebuia să folosească orice armă care-i stătea la îndemână.

În seara aceea. Congresul va încerca să-l invalideze. În demersul lor, membrii lui se vor folosi de formularea vagă a Amendamentului 25 din Constituţie. Poate că, pe termen lung, va reuşi să câştige bătălia, dar atunci va fi prea târziu. Bert Audick va aranja că ostaticii să fie eliberaţi, în schimbul libertăţii lui Yabril. Moartea fiicei lui va rămâne nepedepsită, iar asasinul papei va fi eliberat. Kennedy îşi punea însă nădejdea în apelul televizat către naţiune, pentru a stârni un val de telefoane de protest care să zdruncine hotărârea Congresului. Ştia că oamenii îi vor sprijini acţiunile. Fuseseră revoltaţi de asasinarea papei şi a fiicei preşedintelui. Îi înţelegeau durerea. Şi în acel moment trăi un sentiment de comuniune pătimaşă cu oamenii de rând. Ei erau aliaţii lui împotriva Congresului corupt. Împotriva, oamenilor de afaceri pragmatici şi neîndurători ca Bert Audick.

Toată viaţa privise cu milă tragediile celor nenorociţi, ale maselor care se zbăteau de-a lungul întregii lor existenţe. Îşi jurase, la începutul carierei, că nu se va lăsa niciodată corupt de dragostea

aceea pentru bani care părea să stea la baza realizărilor celor hărăziţi. Ajunsese să dispreţuiască puterea celor bogaţi şi banii aceia mânuiţi ca o sabie Dar îşi dădea seama că întotdeauna se simţise ca un fel de campion, invulnerabil şi situat mai presus de nenorocirile semenilor. Niciodată până acum nu percepuse ura pe care probabil că o nutreau clasele defavorizate. Dar o percepea acum. În zilele acestea, când bogaţii şi puternicii o să vrea să scape de el, trebuia să câştige, dacă voia să rămână în funcţie.

Însă Kennedy refuza să se lase scos din minţi de ură. Trebuia să rămână lucid, ca să facă faţă crizei. Chiar dacă va fi invalidat, trebuia să se asigure că va reveni la putere. Iar apoi o să aibă grijă ca toate proiectele lui să fie cu bătaie lungă. Era posibil ca oamenii bogaţi şi Congresul să câştige această bătălie, dar ştia clar că trebuiau să piardă războiul. Poporul american nu va suporta bucuros o umilire, iar în noiembrie urmau să aibă loc alegeri. Chiar dacă pierdea, criza asta nu se putea sfârşi decât în favoarea lui, iar tragedia personală va fi una dintre armele cele mai puternice. Dar trebuia să fie prudent şi să-şi ascundă aceste planuri pe termen lung chiar şi de propriii consilieri î Kennedy îşi dădu seama că se pregătea să ajungă la ultima fofiă a puterii: puterea absolută. Dar alternativa era să accepte învingerea şi suferinţa care ar fi urmat. Iar asta i se părea de nesuportat. V,

31 Joi după-amiază, cu nouă ore înainte de sesiunea extraordinară a imgresului, Francis Kennedy se întâlni cu consilierii, înalţii demnitari ila vicepreşedintele Helen Du Pray. Era ultima şedinţă strategică îrunte de întrunirea Congresului şi ştiau cu toţii că duşmanul avea aş jurate cele două treimi din voturi necesare. Kennedy observă iradiat moralul scăzut al celor din sală şi expresia de înfrângere de pe chipurile lor.

Le zâmbi vesel şi deschise şedinţa mulţumindu-i şefului C. I.A., xpdore Tappey, pentru că nu semnase propunerea de invalidare. Se parse apoi spre vicepreşedintele Helen Du Pray şi, râzând din toată iB na, îi spuse:

— Helen, n-aş vrea pentru nimic în lume să fiu în locul tău. Îţi dl seama câţi duşmani ţi-ai făcut refuzând să semnezi documentele dl

destituire? Ai fi putut fi prima femeie preşedinte a Statelor Unite. Cngresul te urăşte fiindcă, fără semnătura ta, nu se pot descurca. Brbaţii te vor urî pentru că eşti atât de generoasă. Femeile te vor pj vi ca pe o trădătoare. Iisuse, cum de tocmai tu, o profesionistă veche, 8 dat de o belea ca asta? Oricum, vreau să-ţi mulţumesc pentru Îl Uitate.

— Congresul se înşeală, domnule preşedinte, zise Du Pray, şi g; şeşte persistând în decizia pe care a luat-o. Avem vreo şansă să Sgociem cu ei?

— Eu nu pot negocia, îi răspunse Kennedy. Iar ei nu vor. Aţi scutat ordinele mele? îl întrebă apoi pe Dazzy. Flota aeriană a plecat re Dak?

— Da, domnule preşedinte, răspunse Dazzy, foindu-se stingherit scaun. Dar şefii Statului Major n-au dat încă undă verde. Au hotărât aştepte votul Congresului din seara asta. Dacă încercarea de validare reuşeşte, or să trimită avioanele acasă. Asta nu înseamnă nu v-au dat ascultate, adăugă Dazzy după o scurtă pauză. V-au urmat ordinele, dar se gândesc că pot contramanda întreaga operaţiune i dacă pierdeţi diseară.

Kennedy se întoarse spre Helen Du Pray, cu o expresie gravă pe chip.

— Dacă acţiunea de invalidare reuşeşte, o să fii preşedinte, îi zise el. Şi poţi ordona şefilor Statului Major să înceapă distrugerea Dak-ului. O vei face?

— Nu, răspunse ea.

În încăpere se lăsă o linişte stânjenitoare. Du Pray îşi păstră calmul şi i se adresă direct lui Kennedy:

— Mi-am dovedit loialitatea faţă de dumneavoastră, îi spuse ea. Ca vicepreşedinte v-am sprijinit decizia pe care aţi luat-o privind oraşul Dak; era de datoria mea. N-am dat curs cererii de a semna declaraţia de invalidare. Dar dacă voi ajunge preşedinte, deşi sper din tot sufletul să nu ajung, va trebui să acţionez după propria conştiinţă şi să iau hotărâri în numele meu.

Kennedy dădu aprobator din cap şi îi zâmbi, iar Helen simţi că zâmbetul acela blând îi frânge inima.

— Ai perfectă dreptate, îi zise el. Te-am întrebat doar aşa. Nu vreau să te conving de nimic. Bun. Cel mai important lucru este să facem o schiţă pentru discursul meu televizat, zise el, adresându-se celorlalţi oameni din încăpere. Eugene, ai aranjat cu ei? Au transmis ştirea că voi vorbi mâine seară?

— E ceva dubios la mijloc, îi răspunse Dazzy prudent. Lawrence Salentine e aici. A venit să discute cu dumneavoastră despre asta. Eân biroul meu. Vreţi să-l chem?

— N-or să îndrăznească, zise Kennedy cu glas scăzut. N-or să îndrăznească să se opună pe faţă. Cheamă-l aici, ordonă el, după un lung răgaz de gândire.

În aşteptarea lui Salentine, vorbiră despre cât ar fi trebuit să ţină discursul.

— Maximum o jumătate de oră, spuse Kennedy. Îmi este suficient ca să obţin ce vreau.

Ştiau cu toţii la ce se referea. În apariţiile televizate, cu vocea lui fascinantă, încărcată de muzicalitatea graiului irlandez, care dăduse atâţia mari peeţi, Kennedy era în stare să cucerească orice fel de ailitoriu. Nimic nu-i putea pune în umbră această muzicalitate, nici irrJ ar faptul că gândirea şi argumentaţia discursului erau întotdeauna logică perfectă.

Când Lawrence Salentine fii introdus în prezenţa preşedintelui, KJinedy intră direct în subiect, fără ca măcar să îl salute. R – Sper că n-aveţi de gând să-mi spuneţi ceea ce bănuiesc.

— Nu am cum să ştiu la ce vă gândiţi, îi răspunse Salentine cu rivală. Am fost ales de celelalte reţele de televiziune că să vă anunţ djlizia noastră de a nu vă da timp de emisie în această seară. În dircepţia noastră, dacă am proceda astfel ar însemna să ne amestecăm î) rocesul de invalidare.

Kennedy îi replică zâmbind: r – Domnule Salentine, destituirea mea, chiar dacă se va produce, gdura doar treizeci de zile. Şi după aceea?

Nu era stilul lui Kennedy să ameninţe. Salentine îşi dădu seama (6 el şi şefii celorlalte reţele de televiziune intraseră într-un joc extrem

«H periculos. La urma-urmei, guvernul federal avea competenţa de a jiite şi revizui licenţele de funcţionare a staţiilor TV şi, deşi această

ÎDeedură nu mai era aplicată cu prea multă rigoare, un preşedinte r ar fi putut să-i întărească autoritatea. Salentine ştia că trebuia să foarte prudent.

— Domnule preşedinte, zise el, suntem nevoiţi să vă refuzăm Jrerea de a apărea la televizor, tocmai deoarece considerăm că avem responsabilitate enormă. Spre regretul meu şi spre durerea tuturor înericanilor, Congresul va vota di seară dacă veţi mai fi sau nu eşedinte. Este o situaţie tragică şi aveţi toată compasiunea mea. Dar Sn decis că apariţia dumneavoastră la televizor nu ar fi nici spre binele tereselor naţiunii şi nici al procesului nostru democratic. Însă, i mâinuă el după o scurtă pauză, după ce Congresul votează, indiferent meă pierdeţi sau câştigaţi, vă vom da timp de emisie, g – Poţi să pleci, îi răspunse Kennedy, râzând amar. Lawrence Salentine fii escortat de unul din agenţii de pază de la erviciul Secret.

Pe faţa preşedintelui nu se văzu nici urmă de zâmbet, iar albastrul liminos al ochilor lui se întunecase, căpătând nuanţa ar dezici. Kennedy ţ se adresă demnitarilor prezenţi:

— Domnilor, luaţi aminte la ce vă spun. Aceşti indivizi au mers prea departe. Au violat însuşi spiritul Constituţiei.

Pe o distanţă de câteva mile de ur-împrejurul Casei Albe, traficul era complet blocat, cu excepţia unor culoare înguste de trecere pentru maşinile oficiale. Întreaga zonă se afla sub controlul echipelor de reporteri de televiziune, veniţi cu dubiţele speciale în care îşi cărau aparatele de filmare şi restul echipamentelor necesare. Ziariştii îi agăţau fără jenă pe congressmenii care se îndreptau spre Capitol Hill şi le puneau întrebări în legătură cu sesiunea extraordinară din acea seară în cele din urmă, pe toate posturile de televiziune fu transmis un buletin oficial care anunţă că la orele douăzeci şi trei Congresul urma să se întrunească ca să voteze acţiunea de destituire a preşedintelui Kennedy

La Casa Albă, Kennedy şi consilierii lui făcuseră deja tot ce le stătuse în putinţă ca să împiedice acest demers. Oddblood Gray

discutase la telefon cu o mulţime de senatori şi congressmeni, stăruind pe lângă ei să renunţe la moţiune. Eugene Dazzy dăduse zeci de telefoane la diferiţi membri ai Clubului Socrate, încercând să câştige sprijinul unor segmente din lumea mărilor afaceri. Christian Klee le trimisese liderilor Congresului scurte argumentaţii juridice, în care subliniase faptul că, fără semnătura vicepreşedintelui, destituirea nu av ea temei legal.

Puţin înainte de ora unsprezece, Kennedy şi consilierii lui se adunară în Salonul Galben, unde fusese adus un televizor cu diagonală mare. Deşi sesiunea Congresului nu avea să fie difuzată în direct pe posturile de televiziune comerciale, ea era înregistrată şi transmisă la Casa Albă printr-un cablu special.

Congressmanul Jintz şi senatorul Lambertino îşi făcuseră bine treaba, coordonând perfect întreaga operaţiune. Fuseseră întocmite toate documentele necesare răsturnării preşedintelui, iar Sal Troyca şi Elizabeth Stone lucraseră cot la cot ca să pună la punct toate detaliile de ordin administrativ.

În Salonul Galben, Francis Kennedy urmărea dezbaterile de la Capitoliu împreună cu consilierii. Congresului îi va trebui ceva timp ca să parcurgă toate formalităţile obişnuite – discursurile de rigoare, suşjnerca la vot – dar ştiau cu toţii care va fi rezultatul. Congresul şi Ctbul Socrate funcţionaseră ca un adevărat tăvălug ca să-şi atingă ţel 1, iar acum se îndreptau spre victorie.

— Otto, ai făcu tot ce ai putut, îi spuse el lui Oddblood Gray.

În acel moment, unul din ofiţerii de serviciu de la Casa Albă uf a în încăpere şi-i înmâna lui Dazzy o hârtie. Consilierul-şef al pişedintelui o citi şi răsciti. Se vedea clar pe faţa lui că era şocat. Îi nse hârtia lui Kennedy. La televizor tocmai se vedea cum, cu o majoritate de voturi e) aşind cu mult cele două treimi necesare, Congresul aprobase e Ktituirea din funcţie a preşedintelui Francis Xavier Kennedy.

Vineri, 6 a. În. Sherhaben

În timp ce la Washington era joi şi se făcuse unsprezece noaptea,

Sherhaben era vineri, ora şase dimineaţa, iar sultanul îi convocă pe; i în sala de recepţie cu terasă, la un mic dejun matinal. Americanii; rt Audick şi Arthur Wix sosiră imediat, iar Yabril fu escortat în zăpere chiar de sultan. Îi aştepta o masă uriaşă, încărcată cu fel de l de fructe şi băuturi, calde şi reci.

Maurobi le zâmbi larg. Nu-l prezentă pe Yabril americanilor şi meni nu simulă niciun gest de curtoazie. Sultanul le spuse:

— Sunt extrem de fericit, îmi saltă inima în piept de bucurie să t anunţ că prietenul meu Yabril a fost de acord să-i elibereze pe staticii dumneavoastră. Nu vor mai exista niciun fel de condiţii din irtea lui şi sper că nici din partea ţării dumneavoastră.

— Nu pot nici să negociez şi nici să modific în vreun fel condiţiile abilite de preşedintele meu, răspunse Arthur Wix, a cărui faţă era lină de broboane de transpiraţie. Trebuie să-l predaţi pe asasin. F – Nu mai este preşedintele dumneavoastră, îi răspunse sultanul ambind. Congresul american a votat pentru demiterea lui. Sunt iformat că au fost deja revocate ordinele de bombardare a oraşului pak. Ostaticii vor fi eliberaţi, deci veţi obţine ceea ce aţi dorit. Nu mai uteţi cere nimic altceva.

Yabril îşi simţi trupul străbătut de un enorm val de energie – *el* era autorul moral al destituirii preşedintelui Statelor Unite! Se uită fix în ochii lui Wix şi citi în ei ură. Wix deţinea cea mai înaltă demnitate în cea mai puternică armată din lume, iar el, Yabril. Îl învinsese! Pentru un moment se revăzu în gând apropiind pistolul de părul mătăsos al Theresei Kennedy. Retrăi regretill şi senzaţia că pierduse acel lucru pe care îl simţise când apăsase pe trăgaci, iar apoi durerea scurtă, ca o arsură, la vederea trupului ce se rostogolise prin aerul deşertic. Îşi înclină capul în faţa lui Wix şi a celorlalţi bărbaţi din încăpere.

Sultanul Maurobi le făcu semn servitorilor săi să le aducă oaspeţilor platouri cu fructe şi băuturi. Arthur Wix îşi puse paharul pe masă şi întrebă:

— Sunteţi sigur că informaţia privind destituirea preşedintelui este absolut corectă?

— O să aranjez să vorbiţi direct cu biroul dumneavoastră din Statele Unite, îi răspunse sultanul, continuând după o scurtă pauză Dar mai întâi daţi-mi voie să-mi fac datoria de gazdă.

Maurobi decretă că trebuia să ia o ultimă masă împreună şi insistă că detaliile finale privind eliberarea ostaticilor să fie discutate atunci Tocmai se aşezaseră pe divanele plasate de-a lungul mesei joase – Yabril în dreapta sultanului. Arthur Wix la stânga – când primul ministru al lui Maurobi dădu buzna în încăpere şi îl rugă pe sultan să îl urmeze pentru câteva minute în camera alăturată. Sultanul se arătă iritat, până când premierul îi şopti ceva la ureche. Ridicându-şi sprâncenele în semn de surpriză, le spuse musafirilor săi:

— S-a întâmplat cev a neprevăzut. Toate comunicaţiile cu Statele Unite au fost tăiate, nu numai cu noi, ci în toată lumea. Vă rog să vă continuaţi micul dejun cât timp discut cu consilierii mei.

După plecarea sultanului, nimeni de la masă nu scoase o vorbă. Doar Yabril se servi cu mâncare. Americanii se ridicară şi ieşiră pe terasă. Servitorii le aduseră băuturi răcoritoare, în timp ce Yabril continua să mănânce.

— Sper că preşedintele Kennedy n-a făcut vreo prostie, îi spuse Bert Audick lui Wix. Sper că n-a încercat să se opună Constituţiei.

— Doamne, întâi şi-a pierdut fiica şi acum ţara. Şi toate din cauza jigodiei ăsteia, care bagă pe sub nas ca un cerşetor nenorocit

— E îngrozitor, îi răspunse Audick, după care intră şi i se adresă li! Yabril: Mănâncă bine. Sper că ai un loc sigur unde să te ascunzi d acum încolo. O mulţime de oameni or să fie pe urmele tale.? Yabril râse. Terminase de mâncat şi tocmai îşi aprindea o ţigară. VA, da! zise el. O să cerşesc în Ierusalim.

În acel moment sultanul reveni în încăpere. Era urmat de cel Jtin cincizeci de oameni înarmaţi, care luară poziţii ca să supravegheze (Jilera. Patru dintre ei se postară în spatele lui Yabril. Alţi patru se lisară în spatele americanilor aflaţi pe terasă. După expresia feţei, di tanul părea surprins şi contrariat. Pielea îi căpătase o nuanţă gălbuie, ochii îi erau cumplit de măriţi, de parcă nu mai aveau pleoape loc.

— Domnilor, zise el ezitant, stimaţi oaspeţi, ceea ce vă voi spune

se va părea tot atât de incredibil cum mi s-a părut şi mie. Congresul Ianulat votul de invalidare a preşedintelui, iar Kennedy a decretat frirea de asediu.

Se opri şi îşi puse mâna pe umărul lui Yabril.

— Şi în acest moment, domnilor, continuă el, avioane din flota şasea americană distrug oraşul Dak.

— Bombardează Dak-ul? întrebă Arthur Wix, aproape jubilând.

— Da, răspunse sultanul. E un act barbar, dar conxingător. I îşi îndreptară cu toţii privirile spre Yabril, care era flancat de litru soldaţi înarmaţi.

— În sfârşit, o să văd America, zise Yabril prudent. E visul eu dintotdeauna.

Se uita la americani, dar de fapt i se adresa sultanului.

— Cred că aş fi avut un succes nebun în America, adăugă el. Ş – Nu mă îndoiesc, îi răspunse Maurobi. Una dintre condiţii pte să te predau viu. Mă tem că va trebui să iau măsurile necesare că i nu-ţi poţi face vreun rău singur.

— America este o ţară civilizată, replică Yabril. O să mi se intenteze un proces care va fi lung şi care se va prelungi pentru că voi s vea cei mai buni avocaţi. De ce să-mi fac singur rău? Va fi o experienţă p ouă şi cine ştie ce se mai poate întâmpla. Lumea este în continuă vzhimbare. America e prea civilizată ca să folosească tortura şi, în jlus, am îndurat torturi de la israelieni, aşa că nimic nu mă poate furprinde, zise el, zâmbindu-i lui Wix.

— După cum ai remarcat deja. Îi răspunse Wix încet, lumea nu stă pe loc. N-ai reuşit. Nu vei fi chiar un erou.

Yabril râse încântat şi-şi ridică braţele într-un gest de exaltare

— Am reuşit! spuse el aproape ţipând. V-am zgâlţâit din ţâţâni lumea aia a voastră! Crezi că va mai lua cineva în seamă idealismul vostru dulceag după ce avioanele americane vor distruge Dak-ul? Şi crezi că am să ies din scenă tocmai acum, când urmează partea cea mai interesantă?

Sultanul bătu din palme şi le dădu un ordin soldaţilor Aceştia n înşfăcară pe Yabril, îi puseră cătuşe la mâini şi o funie pe după gât.

— Uşurel, zise sultanul.

După ce Yabril fu bine legat. Maurobi îl mângâie blând pe frunte

— Îţi cer iertare, îi spuse el, dar n-am de ales. Trebuie să-mi vând petrolul şi să reconstruiesc Dak-ul. Îţi doresc numai bine, bătrânul meu prieten. Succes în America.

Joi noaptea

New York City în timp ce la Washington Congresul vota pentru demiterea din funcţie a preşedintelui Francis Xavier Kennedy, iar lumea întreagă aştepta rezolv area crizei teroriste, în New York sute de mii de oameni nu dădeau nici-o ceapă degerată pe aceste ev enimente. Erau preocupaţi de propriile lor vieţi şi probleme. În acea noapte blândă de primăvară, mii de oameni erau atraşi de Times Square, zona aceea din centrul New York-ului care fusese cândva inima celui mai drag oraş din lume, acolo unde odată *The Grecit White Way*, adică Broadway, ajungea din Central Park în Times Square.

Oamenii aceştia erau mânaţi de interese variate. Bărbaţii din pătura mijlocie, care locuiau în suburbiile oraşului, intrau în librăriile cu cărţi pornografice, în căutare de plăceri. Cinefilii înghiţeau kilometri întregi de peliculă cu bărbaţi şi femei în pielea goală, dedându-se celor mai intime practici sexuale cu tot felul de animale în rolul de „cel mai bun prieten al omului”. Bande de adolescenţi mânaţi de entuziasmul tinereţii şi purtând în buzunare şurubelniţe – lucru perfect legal, dar adeseon mortal!

— Se distrau, năpustindu-se vitejeşte, precum cavalerii din vechime, ca să-i măcelărească pe balaurii-bogătaşi. Cum se lăsa înînericul o sumedenie de peşti, curve, tâlhari şi criminali îşi făceau mseria la lumina neoanelor de pe ce mai rămăsese din *The Great ff'ite Way* şi nu-i punea să plătească nimeni. Turiştii veneau să viziteze 13nes Square, pentru că aici se sărbătorea în noaptea de revelion sosirea îi ai alt nou an fericit. Pe majoritatea clădirilor din zonă şi pe străzile isirdare care duceau spre ea se puteau vedea afişe reprezentând o naşă inimă roşie, în interiorul căreia stăteau scrise cuvintele: IUBESC IJSW YORK-ul. Ca un gest de ospitalitate din partea lui Louis înch.

În acea zi de joi, pe la miezul nopţii, Blade Booker îşi făcea Vicul prin barul şi clubul cinematografic din Times Square, în căutarea îi ui client. Era un negru tânăr, cunoscut pentru capacitatea de-a acţiona Şpid şi eficient. Booker îţi făcea rost de cocaină, heroină şi tot felul d gloanţe şi bombiţe. Mai găseai la el şi câte o armă, dar nu din cele lari: pistoale, revolvere de calibrul 22. Dar se lăsase de chestia asta C.pă ce-şi procurase şi el una. Deşi nu era peşte, se purta frumos cu jmeile. Stătea de vorbă cu ele despre toate fleacurile, dovedindu-se li foarte bun ascultător îşi petrecuse multe nopţi cu câte o fată, veultându-i fanteziile. Căci până şi curva de cea mai joasă speţă, sire făcea cu bărbaţii nişte chestii de simţea că i se taie respiraţia, yină şi ea avea visurile ei, pe care voia să le împărtăşească cuiva, îiooker asculta fiindcă îi făcea plăcere şi se simţea bine când femeile E spuneau la ce visau. Îi plăceau toate prostiile pe care şi le imaginau, iâspre cum vor câştiga la loterie, despre cum citiseră în zodiac că la iul un bărbat avea să se îndrăgostească de ele, se vor mărita şi vor vea copii, că fiii şi fiicele lor vor deveni medici, avocaţi sau profesori – niversitari şi vor apărea la televizor, că vor cânta şi dânsa, că vor fi vetori la fel de celebri ca Richard Pryor sau poate chiar că vor ajunge i fel de mari ca Eddie Murphy. Acum Blade Booker aştepta ca Swedish Cinema Palace să se golească după terminarea filmului de duzină care rula acolo. Mulţi. Îbitori de film obişnuiau să se oprească la bar la o băutură sau un amburger, în speranţa de a agăţa vreo puicuţă. Întotdeauna se abăteau înăuntru stingheri, dar îi recunoşteai după privirea pierdută, ca şi cum i-ar fi frământat creierii cu o problemă ştiinţifică de nerezolvat. Mai oţi purtau pe chip o expresie melancolică, specifică oamenilor însinguraţi.

Localul era înţesat de curve? iar Booker şi-o plasase pe a lui într-un colţ bine ales. Stătea la o măsuţă pe care geantă o acoperea aproape complet şi unde toţi bărbaţii de la bar o puteau vedea. Era o fată blondă din Duluth, Minnesota, cu oase mari şi ochi albaştri, sticloşi, din cauza consumului de heroină. Booker o salvase de la o soartă mai rea decât moartea, adică de viaţa la o fermă unde iernile friguroase i-ar fi îngheţat sfârcurile sânilor tari ca piatra. Dar era

întotdeauna atent cu ea. Tipa avea o reputaţie proastă, iar el era unul dintre puţinii dispuşi să lucreze cu ea.

O chema Kimberly Ansley şi, cu doar şase ani în urmă, îl ciopârţise pe peştele ei cu o bardă, în timp ce dormea. Feriţi-vă de fetele pe care le cheamă Kimberly şi Tiffany, obişnuia să spună Booker. Fusese arestată, acuzată, judecată şi condamnată, dar numai pentru omor în legitimă apărare, dat fiind că avusese o groază de vânătăi şi pentru că „nu era responsabilă", din cauza dependenţei de heroină Fusese internată într-o instituţie de corecţie, tratată, declarată sănătoasă din punct de vedere mintal şi aruncată înapoi pe străzile New York-ului. Se stabilise într-o mahala de pe lângă Greenwich Village, într-unul din acele apartamente construite de municipalitate de care fugeau până şi săracii.

Blade Booker şi Kimberiv erau parteneri. El era pe jumătate peşte, pe jumătate tâlhar şi se mândrea cu reputaţia asta. Kimberiv obişnuia să agaţe câte un amator de cinema în barul din Times Square şi să-l ducă apoi în holul unui bordel de lângă Ninth Avenue. În timp ce ea se pregătea să-i ofere clientului un act sexual la mare repezeală, Blade ieşea din întuneric şi îl pocnea drept în moalele capului, cu un baston din acelea cum au poliţiştii din New York. Apoi Booker şi Kimberly împărţeau banii din portofelul individului, dar întotdeauna cărţile de credit şi bijuteriile le lua Blade. Nu din lăcomie, ci pur şi simplu fiindcă n-avea încredere în discernământul lui Kimberly.

Partea drăguţă a chestiei consta însă în faptul că, de obicei, bărbatul era un soţ aventuros, care nu se ducea să raporteze incidentul la poliţie, fiindcă n-avea niciun chef să le răspundă ce făcea într-un gang întunecos de pe Ninth Avenue, când nevastă-sa îl aştepta în Merrick, Long Island, Trenton sau New Jersey. Dar din motive de siguranţă, Blade şi Kim obişnuiau să evite timp de vreo săptămână b ul din Times Square şi zona de lângă Ninth Avenue. Se mutau pe 4: ond Avenue. Într-un oraş ca Nevvyork. Era ca şi cum te-ai fi pierdut îs" o altă gaură neagră din univers. De aceea îi plăcea lui Blade Booker Fi w York-ul. Aici era de negăsit, ca Omul Inxizibil sau ca Omul cu o de feţe. Se simţea exact ca insectele şi păsările pe care le vedea el l emisiunile

de la televizor, care îşi schimbau culoarea ca să se îI

lfunde cu mediul şi care se ascundeau în pământ ca să scape de năritori. Pe scurt, spre deosebire de majoritatea oamenilor, Blade poker se simţea în siguranţă în New York.

În noaptea aceea de joi nu prea aveau noroc la agăţat. Dar mberly era frumoasă în lumina barului, cu părul blond, scânteind un halo, cu sânii albi şi pudraţi, rotunzi ca luna plină, ivindu-se ovocatori din decolteul adânc al rochiei verzi Un domn simpatic şi rmecător de timid, uşor surescitat de dorinţa sexuală. Îşi luă băutura veni la masa ei, întrebând-o politicos dacă îi putea ţine companie, ade îl privi şi se minună de felul în care soarta îşi bătea joc de unii meni. Uite-l pe bărbatul ăsta, de pildă, bine îmbrăcat, fără îndoială eo persoană importantă, avocat, profesor sau. Cine ştie, vreun tiitician de rang mai mic, consilier municipal sau senator al unui, t, cum stătea la masă cu o ucigaşă, urmând să capete ca desert un Dinag în cap. Şi toate numai din cauza sulii. Vezi, asta era baiul, îşi se Booker. Bărbaţii îşi pierdeau minţile din cauza dara velei. Mare icat! Poate că, înainte să-l pocnească pe tipul ăsta, o să-l lase să şi-o tge în Kimberly, ca să se uşureze, şi abia pe urmă o să-l mardească, irea de treabă şi chiar se purta ca un domn. Îi aprinsese lui Kimberly jara, îi comandase de băut şi n-o zorea, deşi se vedea clar că murea i nerăbdare să o scoată de-acolo.

Kim îi dădu semnalul, iar Blade îşi termină băutura. O văzu pe ta ridicându-se şi făcându-şi de lucru cu geanta roşie, în care ormonea după Dumnezeu ştie ce. Blade ieşi din bar. Era o noapte nină de primăvară timpurie, iar mirosul de hot dog şi hamburger cu apă, fripţi pe grătare la standurile cu mâncare de pe stradă, îi făcu ame, dar se gândi că mai putea rezista până îşi termină treaba. Porni t Forty-Second Street, care era încă aglomerată, deşi se făcuse miezul ppţii. Pe feţele oamenilor îşi răsfrângeau culorile nenumăratele neoane: la cinematografele dispuse în şir şi de la imensele panouri publicitare, precum şi conurile de lumină scânteietoare ale reflectoarelor de la hoteluri. Îi plăcea să bată pe jos drumul dintre Seventh şi Ninth Avenue Intră în hol şi se ascunse în casa scărilor – de acolo putea să

iasă uşor în momentul în care Kimberly se pregătea să-şi îmbrăţişeze clientul îşi aprinse o ţigară şi-şi scoase bastonul de sub jachetă.

Auzi cum intră în vestibul, apoi uşa închisă cu zgomot şi zornăitul genţii lui Kimberly. Imediat după aceea Kim îi dădu parola.

— Sunt doar câteva trepte.

Aşteptă câteva minute, înainte să iasă din ascunzătoare, iar apoi ezită, văzând priveliştea încântătoare din faţa ochilor. Kim stătea pe prima treaptă, cu picioarele desfăcute, cu pulpele aţâţătoare, albe şi groase, dezgolite, iar bărbatul acela de treabă, bine îmbrăcat, tocmai îşi scosese mădularul şi şi-l vâra în ea. Kim păru să se ridice în aer o clipă, iar pe urmă Blade văzu cu groază cum se înălţa tot mai sus, iar scările se înălţau odată cu ea şi imediat văzu cerul albastru deasupra capului ei, ca şi cum toată partea de sus a clădirii ar fi fost smulsă din loc. Îşi ridică bastonul de parcă ar fi vrut să implore, să se roage, să strige la ceruri că viaţa lui nu se putea sfârşi aşa. Toate se petrec ură într-o fracţiune de secundă.

Cecil Clarkson şi lsabel Domaine tocmai ieşiseră dintr-un teatru de pe Broadway, unde văzuseră un spectacol de music-hall încântător, şi se îndreptau spre Forty-Second şi Times Square. Erau amândoi de culoare, ca majoritatea oamenilor din zona aceea, dar nu-i semănau câtuşi de puţin lui Blade Booker Cecil Clarkson avea nouăsprezece ani şi urma cursuri de compunere la Noua Şcoală pentru Cercetări Sociale, lsabel avea optsprezece ani şi se ducea la toate piesele de pe Broadway sau de oriunde altundeva, pentru că îi plăcea teatrul şi spera să ajungă actriţă Erau îndrăgostiţi, aşa cum numai adolescenţii pot fi, absolut convinşi că toată lumea era a lor. În timp ce se îndreptau de pe Seventh spre Eighth Avenue, reclamele orbitoare de neon îi scăldau într-o lumină generoasă, iar frumuseţea lor crea în jur o aură care îi proteja de cerşetori, de drogaţii descreieraţi, de bişniţari, de proxeneţi şi de tâlhari Cecil era un bărbat masiv şi puternic, dând impresia că era gata să ucidă pe oricine ar fi îndrăznit să se atingă de lsabel.

Se opriră la un chioşc imens, unde se serveau câmaţi de porc şi hinburgeri şi mâncară la tejghea; nu se încumetară să intre, din cauza

şiveţelelor de hârtie murdare şi a farfuriilor de carton care zăceau îtprăştiate pretutindeni. Cât timp îşi mâncară câmaţii, Cecil bău o bre, iar Isabel un pepsi. Urmăreau cu privirea talazul acela de oameni gre umpleau trotuarele, chiar şi la ora aceea târzie. Se uitau impasibili Îl valul de epave umane, de lepădături care treceau pe lângă ei, fără să li treacă prin cap ideea vreunui pericol. Le era milă de oamenii aceştia «re n-aveau speranţele, viitorul şi prezentul lor, fericirea lor nesfârşită, (ind valul se retrase, ieşiră din nou pe stradă, continuându-şi plimbarea ntre Seventh şi Eighth Avenue. Isabel îşi simţea faţa mângâiată de i rul de primăvară şi-şi îngropa capul în umărul lui Cecil, cu o mână 5 pieptul lui şi cu cealaltă mângâindu-l pe gât. Cecil simţi cum îl Şdundă tandreţea. Împărtăşeau amândoi un sentiment de fericire aipremă, îndrăgostiţi ca atâtea alte miliarde de fiinţe umane înaintea jhr, trăind unul dintre puţinele momente perfecte din viaţă. Şi apoi, S ntr-o dată, spre uimirea lui Cecil, toate luminile acelea roşii şi verzi spărură şi nu se mai văzu decât bolta cerului. Cei doi surprinşi în clipa lor de fericire absolută, se spulberară în neant.

Opt turişti, veniţi să viziteze New York-ul în vacanţa de Paşte, se plimbau venind dinspre Catedrala Sf. Patrick pe Fifth Avenue, o cotiră apoi pe Forty-Second Street şi se îndreptară agale către o mare e oameni care parcă îi chemă. Când ajunseră în Times Square, fură dezamăgiţi. Văzuseră această piaţă la televizor, în ajunul Anului Nou, and sute de mii de oameni se înghesuiau ca să fie prinşi de camerele le luat vederi şi să salute noul an.

Acum piaţa era îngrozitor de murdară, iar străzile erau acoperite le un covor de gunoi. Li se părea ameninţătoare mulţimea aceea iormată din beţivi, drogaţi sau fiinţe pur şi simplu înnebunite de Claustrarea trăită între imensele turnuri de oţel printre care trebuiau să; e mişte. Femeile erau îmbrăcate strident, aidoma celor din fotografiile aflate în vitrinele cinematografelor cu filme pomo. Păreau că se mişcă pe diferite trepte ale infernului, sub un cer arid şi fără stele, prin şuvoiul galben de lumină al lămpilor de pe stradă.

Turiştii alcătuiau, de fapt, patru familii dintr-un orăşel din Ohio.

După ce îşi văzuseră copiii mari, se hotărâseră să facă o excursie la New York, ca un fel de sărbătorire. Îşi încheiaseră o anume etapă din viaţă, îşi împliniseră un destin necesar. Se căsătoriseră, îşi crescuseră copiii, iar din punct de vedere profesional făceau parte din categoria celor care obţinuseră un succes moderat. Erau pregătiţi pentru un nou început, pentru un alt fel de viaţă. Bătălia principală fusese câştigată

Filmele porcoase nu-i interesau Aveau şi în Ohio destule. Ceea ce îi interesa, dar îi şi înspăimânta, era Times Square. Era atât de urâtă, iar oamenii de pe străzi păreau atât de răi! Turiştii purtau la butonieră mari buline roşii cu inscripţia „îmi place New York-utv pe care le cumpăraseră în prima lor zi în marea metropolă. Acum una dintre femei îşi scoase bulina şi o aruncă în canal.

— Hai să plecăm de-aici, zise ea.

Grupul se întoarse şi porni spre Sixth Avenue, în direcţia opusă imensului şirag de neoane. Aproape că dăduseră colţul când auziră o bubuitură la mare distanţă şi simţiră un freamăt slab de vânt. Apoi, pe porţiunea întinsă între Sixth şi Ninth Avenue se năpusti o tornadă de aer care luă cu ea cutii de apă gazoasă, coşuri de gunoi şi câteva maşini care păreau să plutească. Dintr-un instinct animalic, grupul dădu colţul pe Sixth Avenue, retrăgându-se din calea rafalelor de vânt însă fură smulşi de la pământ de un talaz de aer De departe răzbătură până la ei scrâşnetul clădirilor ce se prăbuşeau şi ţipetele miilor de oameni în pragul morţii Rămaseră ghemuiţi la pământ, la adăpostul colţului de stradă, neştiind ce se întâmpla.

Încă nu-şi dădeau seama că se retrăseseră din raza de distrugere provocată de explozia bombei nucleare. Erau opt supravieţuitori ai celei mai mari calamităţi care se abătuse vreodată asupra Statelor Unite pe timp de pace

Unul dintre bărbaţi se opinti să se ridice în picioare şi îi ajută şi pe ceilalţi

— Blestematul ăsta de New York! Sper că au fost omorâţi toţi şoferii de taxi

Maşina de patrulare a poliţiei se mişca încet printre coloana de u

vehicule în mers, între Seventh şi Eighth Avenue. Echipajul era 5oi at din doi poliţişti tineri, unul italian şi celălalt negru.

Nu-i deranja faptul că erau prinşi în mijlocul traficului, pentru ră a, de fapt, locul cel mai sigur de pe raza secţiei de poliţie. Ştiau – a a străzile laterale mai întunecoase i-ar fi putut goni pe hoţii care „u u radiouri de maşini, pe proxeneţii mărunţi şi tâlharii care îi eh ninţau pe trecătorii paşnici ai New York-ului, dar nu voiau să se lice în aceste infracţiuni, mai ales că Departamentul Poliţiei din, r York adoptase strategia de a tolera aceste delicte mărunte. În chiar începuse să circule un fel de licenţă prin care li se dădea iţul cetăţenilor nefavorizaţi de a se da la cei prosperi şi paşnici La a-urmei, era oare drept să existe bărbaţi şi femei care-şi puteau nite maşini de cincizeci de mii de dolari, cu radiouri şi casetofoane iloare de o mie de dolari, în timp ce existau mii de oameni fără un Deriş deasupra capului şi care n-aveau bani nici să-şi plătească o a sau un ac steril pentru o injecţie? Era normal ca aceşti bogătaşi izî, cu minţile îngropate în grăsime, care aveau obrăznicia să circule itrăzile New York-ului fără o armă sau măcar o şurubelniţă în iinar, să aibă sentimentul că se puteau bucura de priveliştiie îloase ale celei mai măreţe metropole din lume fără să plătească ic? La urma-urmei, încă exista în America o scânteie din străvechiul it revoluţionar, care nu putea rezista anumitor tentaţii. Iar analele, eşaloanele superioare ale poliţiei, editorialele celor mai ectabile ziare aprobau pe ascuns spiritul republican al hoţiei, ariei, spargerilor, violurilor şi chiar crimelor făptuite pe străzile vyork-ului. Săracii oraşului nu aveau altă soluţie; sărăcia, viaţa amilie banalizată, până şi arhitectura oraşului le distruseseră vieţile. Pună dreptate, un publicist scrisese că toate aceste infracţiuni i-ar sbuit lăsate în prag lui Louis înch, magnatul în domeniul imobiliar î restructurase oraşul, construind kilometri întregi de clădiri pe icală, care ascundeau soarele cu panourile lor de oţel.

Cei doi ofiţeri de poliţie îl văzură pe Blade Booker ieşind din îl din Times Square. Îl cunoşteau bine.

— Îl urmărim? întrebă unul din ofiţeri.

— Ar fi o pierdere de timp. Chiar dacă l-am prinde în flagrant, ar

scăpa.

O văzură ieşind pe blonda planturoasă, împreună cu un tip, alături de care se îndreptă spre Ninth Avenue.

— Săracu', zise unul din ofiţeri. Crede că se duce să se reguleze şi de fapt o s-o ia pe cocoaşă.

— O să ia un baston în cap cât o daravelă sculată, îi răspunse celălalt şi râseră amândoi.

În timp ce maşina rula lent, poliţiştii urmăreau ce se petrecea pe stradă. Era miezul nopţii, tura lor era pe sfârşite şi nu voiau să dea peste vreun bucluc care să-i ţină pe străzi toată noaptea. Urmăriră din maşină puzderia de prostituate care aţineau calea trecătorilor, traficanţii negri de droguri, prezentându-şi marfă cu îndrăzneala unor vânzători ambulanţi, tâlharii şi hoţii de buzunare care se dădeau la eventualele victime şi încercau să intre în vorbă cu turiştii. Stând acolo în întunericul maşinii de poliţie şi uitându-se la străzile scâteietoare în lumina neoanelor, poliţiştii aveau în faţa ochilor toate acele epave umane care se târau fiecare spre propriul infern.

Copoii erau tot timpul cu ochii în patru, de teamă că nu cumva vreun maniac să scoată un pistol pe geamul maşinii şi să înceapă să tragă. Văzură cum doi traficanţi de droguri îl încadrară pe un bărbat bine îmbrăcat, mergând în pas cu el. Omul încercă s-o ia înainte, dar cei doi puseră mâna pe el. Şoferul maşinii de poliţie apăsă pe pedală şi opri în dreptul lor Cei doi îi dădură drumul tipului, care zâmbi uşurat. Chiar în clipa aceea, ambele laturi ale străzii se surpară şi îngropară

Forty-Second Street între Ninth şi Seventh Avenue.

Toate neoanele de pe *The Great White Way* – fabulosul Broadway – erau stinse. Întunericul era luminat de incendii, clădiri care ardeau, trupuri în flăcări. Maşini din care ţâşneau văpăi se deplasau ca nişte torţe în noapte. Peste tot se auzeau dangătele clopotelor şi şuieratul strident al maşinilor pompierilor, ambulanţelor şi maşinilor de poliţie cai e se îndreptau spre inima zdrobită a New York-ului.

Zece mii de oameni fuseseră omorâţi şi douăzeci de mii răniţi în deflagraţia produsă de bomba amplasată de Gresse şi Tibbot în sediul Căpităniei Portului, la intersecţia dintre Eighth Avenue şi Forty-

Second Street.

ÎPe Kennedy îl revoltase în mod special un aspect al acestei pleme.

1J – Ştii că nouăzeci şi opt la sută din infracţiuni scapă nepedeppitT îl întrebase pe Christian. Nietzsche a avut dreptate când a zis că soldeietate blândă şi indulgentă le dă apă la moară infractorilor’6. Şi; liitorii bisericii, cu preceptele alea religioase şi milostivenia lor de – aht zic că-i iartă pe delincvenţi. N-au niciun drept să-i ierte, ei, care; ui nişte prefăcuţi! Ce poate fi mai cumplit decât să vezi la televizor p nună. A cărei fiică a fost violată şi ucisă în mod bestial, zicând că-i an pe ucigaşi? Cine dracu’ i-a dat *ei* dreptul să-i ierte?

Şi apoi. Spre surprinderea lui Christian, care se simţea puţin pe linfara subiectului. Kennedy atacase literatura:

— Orwell a greşit total în *1984y* zise el. Individul este adevărata telie. Şi Huxiey, în *Mândra lume nouă*, a demonstrat nocivitatea. Citui lucru. Pe mine însă nu m-ar deranja să trăiesc într-o astfel de M ndră lume nouă”, oricum e mai bună decât asta. Pentru că individul stitiranul, nu guvernul.

— Sunt de-a dreptul şocat de cifrele din raportul statistic pe aţ ţi l-am arătat. Îi răspunsese Christian, sincer şi oarecum naiv.

adevăr, oamenii din ţara asta trăiesc sub teroare.

— Congresul trebuie să voteze legile de care avem nevoie, reluase ledy. Ziarele şi celelalte mijloace de informare în masă urlă că araţia Drepturilor Omului şi sfânta Constituţie nu sunt respectate.

Făcuse o pauză, ca să vadă ce efect avuseseră cuvintele lui asupra enului său. Klee părea oarecum şocat. Kennedy zâmbise şi nuase:

— Hai să-ţi dezvălui nişte amănunte, indiferent dacă o să crezi iu. Ce mă uimeşte e că am discutat despre toate astea cu oamenii levărat grei din ţara asta, cei care au bani. Am ţinut un discurs la ul Socrate. Credeam că o să-i intereseze. Dar să vezi surpriză! uterea să convingă Congresul, dar nu vor s-o facă! Şi nu cred că „şti motivul nici într-o mie de ani. Eu, cel puţin, n-am putut.

Se oprise, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns de la Christian. Ase o grimasă care putea fi luată şi ca zâmbet, dar şi ca expresie spreţ:

— Cei bogaţi şi cei puternici se pot apăra singuri. Ei nu-şi pun din planul teroristului Yabril, cea care, în concepţia lui, va îngenunchea Statele Unite şi le va face să capituleze în faţa cererilor lui. Trebuie să admitem, deci, că exista o conspiraţie cu bătaie lungă împotriva Statelor Unite. Suntem siliţi să ne adunăm forţele şi să acţionăm împreună. E momentul să acţionăm cu toţii la unison. De aceea vă cer să anulaţi hotărârea de a mă demite din funcţia de preşedinte. Şi, ca să fiu sincer, chiar dacă n-o veţi face, eu tot trebuie să încerc să salvez această ţară. O să resping actul de invalidare, o să-l declar ilegal şi o să decretez starea de asediu pentru a împiedica orice alte acţiuni teroriste distructive. Vă mai informez că acest Congres, acest organism admirabil care a apărat dintotdeauna libertatea Americii, este protejat acum de şase divizii ale Serviciului Secret şi de un regiment al Forţelor Armate Speciale. După încheierea crizei, puteţi vota din nou pentru destituire, dar nu înainte. Ţara asta trece prin cel mai mare pericol din câte a cunoscut vreodată şi nu pot să nu iau atitudine. De aceea, vă implor să nu acceptaţi ca această ţară măreaţa să fie divizata din cauza unor diferende de ordin politic. Nu lăsaţi ca ţara noastră să cadă pradă unui război civil provocat de duşmanii noştri. Haideţi să ne unim împotriva lor! Anulaţi votul de destituire.

În sală se înălţă un murmur de voci. Membrii Congresului înţeleseseră că preşedintele le spusese nu numai că erau în siguranţă, ci şi că se aflau la mâna lui.

Primul care vorbi după Kennedy fii senatorul Lambertino. Acesta propuse ca votul să fie anulat şi ca ambele Camere ale Congresului să-l sprijine total pe preşedintele Statelor Unite, Francis Xavier Kennedy.

Congressmanul Jintz se ridică pentru a-i sprijini propunerea. El declară că evenimentele dovediseră că preşedintele avusese dreptate şi că dezacordul dintre el şi Congres izvorâse din motive obiective. Jintz afirmă că preşedintele şi Congresul vor acţiona împreună pentru a apăra America de duşmani. Şi, ca să-şi întărească spusele, îşi dădu

cuvântul.

Se trecu la votare. Votul anterior de invalidare a preşedintelui fu anulat în unanimitate.

Christian-Klee se minună de prestaţia genială a lui Kennedy. Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Dar pentru prima oară în tei aceşti am, Christian îl prinsese pe Kennedy minţind cu bună ştiinţă. PI şedinţele declarase în faţa Congresului Statelor Unite că Yabril era indicat în afacerea cu bomba atomică. Iar Christian Klee ştia că nu el stau niciun fel de dovezi în acest sens. Kennedy ştia şi el că ceea ce sjsese nu era adevărat.

1 Deci avusese dreptate. Îşi zise Christian, intuise exact ceea ce a sptase Francis de la el.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 16

Sigur de funcţia şi puterea lui, în condiţiile în care îşi învinsese duşmanii din interior, preşedintele Francis Kennedy chibzuia asupra propriului destin. Mai avea de făcut un demers final, de luat o ultimă hotărâre. Îşi pierduse soţia şi fiica şi, odată cu ele, viaţa lui îşi pierduse sensul. Îi mai rămăsese însă o viaţa: cea îngemănata cu poporul Statelor Unite. Dar în ce măsură era dispus să se implice?

Îşi anunţa intenţia de a candida în noiembrie pentru un al doilea mandat la preşedinţie şi îşi organiza campania electorală. Christian Klee primi însărcinarea de a face presiuni de natura juridică asupra tuturor marilor întreprinderi, în special asupra companiilor care deţineau mijloacele de informare în masă, pentru a le împiedica să se amestece în procesul electoral. Vicepreşedintele Helen Du Pray k mobiliză pe americance. Iar Arthur Wix, care era o forţă în cercurile liberale estice, şi Eugene Dazzy, care era cu ochii pe liderii marilor afaceri, asigurară fondurile necesare.

Dar Francis Kennedy ştia că, la o analiză mai profundă, acestea aveau o importanţă secundară. Totul depindea de el şi de măsura în care aveau să-l urmeze oamenii. Dar exista un punct crucial: de data asta, oamenii trebuiau să aleagă un Congres care să ofere un sprijin solid preşedintelui Statelor Unite. Ceea ce dorea Kennedy era un

Congres care să facă exact ceea ce i-ar fi spus el. Aşa că trebuia să intuiască sentimentele cele mai ascunse ale Americii. La urma-urmei, poporul era încă într-o stare de şoc.

Kennedy se duse la New York, însoţit de Oddblood Gray, care îi sugerase de fapt această călătorie. Merseră pe Fifth Avenue, conducând o procesiune comemorativă în faţa marelui crater făcut de explozia bombei atomice. Făcură acest lucru ca să arate naţiunii că pericolul radiaţiilor dispăruse, la fel ca şi pericolul unei alte bombe atomice. Kennedy îşi interpretă rolul în ceremonia destinată comemoi i celor morţi şi decretă că, pe locul unde se produsese deflagraţia, i construit un parc, pentru ca toată luntea să-şi aducă aminte de; edia petrecută. În discursul lui, Kennedy vorbi despre pericolele rtăţii individuale nelimitate, în această epocă tehnocratică primejasă. Îşi exprimă credinţa că libertatea individuală trebuia ordonată necesităţii de promovare a pactului social şi că fiecare iţean avea datoria să contribuie la îmbunătăţirea vieţii maselor largi, i se referi la aceste lucruri în treacăt, opiniile lui fură îndelung îentate de mass media.

Oddblood Gray se simţi copleşit de o senzaţie de silă amestecată ronie la auzul ovaţiilor asurzitoare ale mulţimii. Era oare cu putinţă în act distrugător atât de cumplit să-i poarte cuiva atâta noroc?

Dar după ce şocul şi oroarea se spulberară, locuitorii din oraşele mici şi din zonele rurale încercară un sentiment de satisfacţie stră. În sfârşit, New York-ul primise ceea ce merita. Ba chiar era at că bomba nu fusese mai mare şi nu aruncase în aer întregul oraş bogătaşii lui hedonişti, cu, semiţii toleranţi şi cu delincvenţii de) are. Până la urmă tot exista un Dumnezeu al dreptăţii în ceruri, î îşi alesese locul potrivit pentru această pedeapsă cumplită. Dar celaşi timp, oamenii erau înspăimântaţi de faptul că soarta, viaţa lumea şi chiar viitorul lor se aflau la discreţia unor semeni lipsiţi aţiune. Iar Kennedy îşi dădea perfect de bine seama de toate acestea.

În fiecare vineri seara, Kennedy se adresă naţiunii prin rmediul televiziunii. Informările sale erau, de fapt, discursuri torale destul de transparente, dar acum nu mai întâmpină niciun le dificultăţi în a obţine timp de emisie. Îşi presără discursurile cu januri şi mici

alocuţiuni care merseră direct la inima telespectator.

— Vom declara război tragediilor de zi cu zi ale existenţei umane u altor naţiunii declară el.

Apoi repetă celebra întrebare pe care o pusese în prima ipanie electorală:

— Cum se face că, la sfârşitul fiecărui mare război, după ce se Ituiesc şi se aruncă miliarde de dolari în slujba morţii, în lume feă totuşi prosperitate? Dar dacă toţi aceşti bani ar fi fost cheltuiţi tru mai binele omenirii?

Mai zise apoi, în glumă, că din banii folosiţi pentru producerea unui submarin nuclear administraţia ar fi putut finanţa construirea a o mie de case pentru săraci, iar din banii investiţi într-o flotilă de bombardiere Stealth se puteau ridica un milion de case.

— O să ne prefacem că le-am pierdut în timpul unor manevre, zise el. La dracu, s-a mai întâmplat aşa ceva şi chiar cu pierderi umane importante. O să ne prefacem şi gata.

Când criticii ripostară că ar avea de suferit sistemul de apărare al Statelor Unite, Kennedy le răspunse că rapoartele statistice de la Ministerul Apărării erau strict secrete şi că nimeni nu va şti nimic despre reducerea cheltuielilor alocate apărării.

Kennedy mai anunţă că, în timpul celui cel de-al doilea mandat va fi şi mai dur în privinţa infracţionalităţii. Se va lupta din nou pentru ca fiecare american să-şi poată cumpăra o casă nouă şi să-şi acopere cheltuielile de sănătate. Promise că va avea grijă să poată avea cu toţii acces la o educaţie superioară. Dar accentuă faptul că ceea ce intenţiona să facă n-avea nici-o legătură cu socialismul. Pentru că aceste programe vor îi plătite cu banii obţinuţi de la corporaţiile bogate ale Americii. Kennedy declară că nu făcea apologia socialismului, ci că voia doar să-i protejeze pe americani de bogătaşii de talie regală”, lucru repetat de nenumărate ori.

Pentru Congres şi pentru membrii Clubului Socrate, afirmaţiile preşedintelui Statelor Unite erau echivalente cu o declaraţie de război.

Clubul Socrate se hotărî să ţină un seminar în California, pentru

a găsi o modalitate de a-l învinge pe Kennedy la alegerile din noiembrie.

Lavvrence Salentine era foarte îngrijorat. Ştia că ministrul de justiţie pregătea serioase acte de acuzare pentru activităţile lui Bert Audick şi intenţiona să deschidă o anchetă privind tranzacţiile financiare ale lui Martin Mutford. Salentine nu-şi tac ea probleme pentru Greenwell, care era prea curat ca să dea de vreun bucluc, dar ştia că propriul lui imperiu mediatic era extrem de vulnerabil. Scăpaseră basma curată atâţia amar de ani, încât dev eniseră neglijenţi. Editură, cărţile şi revistele nu erau în pericol. Nimeni nu-şi putea permite să se atingă de mijloacele scrise, deoarece protecţia constituţională era prea ternică. Singurul neajuns care s-ar fi putut întâmpla era ca un afurisit genul lui Klee să dispună mărirea taxelor poştale. Pe Salentine îl ocupa însă imperiul lui, format din companii TV. La urma-urmei, «venţele de emisie erau distribuite de guvern. Iar posturile TV icţionau pe bază de licenţă. Pe Salentine îl uimise întotdeauna faptul guvernul le dădea voie proprietarilor de posturi TV să scoată atâţia ni fără să perceapă impozite corespunzătoare. Se înfioră la gândul preşedintele Kennedy ar fi putut numi un împuternicit federal în municaţii care să-şi exercite funcţia cu autoritate. Ştia că acesta ar miut însemna sfârşitul companiilor de televiziune, inclusiv prin cablu, forma în care existau ele la ora actuală.

Louis înch, marele patriot, nutrea un fel de admiraţie ascunsă ntra preşedintele Kennedy. Deşi era încă cel mai urât om din New irk, se oferi să restaureze zona devastată de bombă a oraşului. În lintirea dezastrului, în faţa blocurilor avariate urmau să fie construite) numente din marmură, amplasate în mijlocul unei zone verzi. Înch luă angajamentul să realizeze acest lucru în şase luni şi asta la stul de cost, deci fără să urmărească niciun profit. Slavă Domnului radiaţiile fuseseră minime!

— Toată lumea ştia că înch se pricepea să facă lucrurile mult mai ie decât orice agenţie guvernamentală. Bineînţeles, înch ştia că şi i va scoate o grămadă de bani prin intermediul companiilor subsidiare

construcţii, al comisiilor de planificare şi al comitetelor de nsultanţă. Iar reclama va fi inestimabilă.

lnch era unul dintre cei mai bogaţi oameni din America. Tatăl fusese prototipul proprietarului de imobile din marile oraşe, cu sul pe sus, zgârcit cu încălzirea apartamentelor şi cu serviciile oferite tăţenilor şi chiar forţându-i pe chiriaşi să se mute, pentru ca să poată unstrui apartamente mai scumpe. De la tatăl lui învăţase Louis înch neşteşugul de a-i mitui pe inspectorii în construcţii, iar mai târziu, narmat cu o diplomă universitară în management şi drept, cumpărase xmsilieri municipali, preşedinţi comunali cu tot cu personalul auxiliar chiar primari.

Tot Louis înch luptase împotriva legilor care impuneau controlul chiriilor în New York şi se asociase cu ceilalţi întreprinzători în domeniul imobiliar, ca să construiască zgârie-nori lângă Central Park. Aşa că parcul era acum împrejmuit de monstruoase edificii din oţel, în care locuiau agenţi de bursă de pe Wall Street, profesori universitari, scriitori celebri, artişti la modă şi directori de restaurante de lux.

Activiştii pe tărâm obştesc îl acuzau pe Inch că era responsabil de mahalalele oribile din Upper West Side şi din Bronx, Harlem şi din Coney Island, care ajunseseră aşa din cauza nenumăratelor case bune de locuit pe care Inch le dărâmase în operă lui de reconstrucţie a New York-ului. Îl mai acuzau şi de faptul că împiedica reabilitarea zonei Times Square, în vreme ce pe ascuns cumpăra clădiri şi blocuri. Acestor acuzaţii Inch le răspunsese zicând că aceşti scandalagii erau genul de oameni care, şi dacă ai avea o pungă plină cu rahat, tot ţi-ar cere jumătate.

O altă strategie a lui Inch era aceea de a susţine legile municipalităţii, care îi obligau pe proprietarii de imobile să închirieze spaţiile de locuit oricărei persoane, indiferent de rasă, culoare sau religie. Ţinuse chiar discursuri în care îşi exprimase sprijinul faţă de aceste legi, dar asta numai pentru că legile respective îi scoteau de pe piaţă pe micii proprietari de imobile. Un cetăţean care avea de închiriat doar etajul şi / sau subsolul casei era descurajat de faptul că trebuia să primească în locuinţa lui beţivi, schizofrenici, traficanţi de

droguri, violatori şi artişti pretenţioşi, aşa că în cele din urmă, îşi vindea casa şi se mută la mahala.

Pentru Inch însă toate acestea rămăseseră undeva, în urmă. Acum se pregătea să urce în ierarhia socială. Milionari erau cu duiumul, dar Louis Inch era unul din cei aproximativ o sută de miliardari din America. Deţinea sisteme de transporturi în comun, hoteluri şi o linie aeriană. Era, de asemenea, proprietarul unui imens cazinou cu hotel în Atlantic City şi al unor clădiri de locuit din Santa Monica, în California. De fapt, chiar proprietăţile din Santa Monica îi dădeau cele mai multe dureri de cap.

Louis Inch se înscrisese în Clubul Socrate crezând că membrii influenţi ai acestui club îl puteau ajuta să-şi rezolve problemele pe care i le creau proprietăţile imobiliare din Santa Monica. Bună dispoziţie pe care o crea, forma fizică excelentă şi golful erau modalităţi ici ale pentru a încheia acorduri şi pentru a pune la cale conspiraţii. Putea fi mai inocent decât o partidă de golf? Nici cei mai turbaţi ulestigatori din comisiile Congresului sau jurnaliştii puşi pe tăierea clpetelor nu-i puteau acuza pe jucătorii de golf de intenţii criminale. I Iar Clubul Socrate îi depăşise aşteptările lui Louis înch. Acesta 9 împrieteni cu cei aproximativ o sută de indivizi care controlau airatul economic şi angrenajul politic al ţării. Aici, la Clubul Socrate, uis înch devenise membru al asociaţiei Money Guild, care putea Jmpăra dintr-un singur foc întreaga delegaţie congresională a unui M t. Bineînţeles că nu îi puteai cumpăra trup şi suflet, nu era vorba de fiţiuni abstracte, cum sunt Diavolul şi Dumnezeu, binele şi răul, Stutea şi păcatul. Nu, era vorba de politică. De ceea ce era sau nu sibil. Existau momente când un congressman trebuia să ţi se opună I să fie din nou ales. E adevărat că nouăzeci şi opt la sută din I ngressmeni erau întotdeauna realeşi, dar existau permanent acei doi I sutăcare trebuiau să ţină cont de părerile alegătorilor lor.

Însă Louis înch avea un vis de-a dreptul nebunesc. Nu, nu să fie eşedintele Statelor Unite, ştia că n-ar fi putut nicicând scăpa de Irmaţia sa de întreprinzător imobiliar. Faptul că strică imaginea New «rk-ului era o crimă din punct de vedere arhitectural. Iar în New 3rk,

Chicago şi mai ales Santa Monica existau cam un milion de cuitori ai mahalalelor care ar fi ieşit în stradă, gata să-i pună capul li înch pe butuc. Nu, visul lui era să fie primul trilionar din lumea vilizată modernă. Un trilionar plebeu, care îşi câştigase averea făcând Bătături la mâini.

Înch trăia cu gândul la ziua când îi va putea spune lui Audick: Am o mie de unităţi". Îl iritase întotdeauna faptul că petroliştii texani orbeau în „unităţi" – o „unitate" în Texas însemna o sută de milioane le dolari. Referindu-se la distrugerea oraşului Dak, Audick spusese: llsuse, am pierdut cinci sute de unităţi!" înch se jurase că într-o zi să-i pună lui Audick: „Ce naiba, am cam o mie de unităţi în proprietăţi nobiliare". Audick avea să fluiere şi să zică: „O sută de miliarde de I olari!" Iar el, înch, avea să-i spună atunci: „A, nu, un trilion de dolari, luci, în New York, o unitate valorează un miliard de dolari." Asta I vea să pună capăt o dată pentru totdeauna tâmpeniilor ălora texane, şi zisese înch.

Ca să-şi împlinească visul, Louis Inch se concentrase asupra spaţiului aerian. Cu alte cuvinte, se gândea să cumpere spaţiul aerian de deasupra clădirilor deja existente în oraşe mari şi să construiască deasupra lor. Spaţiul aerian putea fi cumpărat pe o nimica toată, era un concept nou, aşa cum fuseseră terenurile mlăştinoase pe vremea când le cumpărase bunicul lui, ştiind că tehnologia va rezolva problema drenării acelor mlaştini, transformându-le astfel în zone de construit profitabile. Problema era cum să-i împiedice oamenii şi pe legiuitori să-i stea în cale. Proiectul necesita foarte mulţi bani şi mult timp, dar Inch era sigur că ideea lui se putea transforma în realitate. E adevărat, oraşe ca Chicago, New York, Dallas şi Miami aveau să fie nişte gigantice închisori de oţel şi beton, dar nu era nevoie ca oamenii să locuiască acolo, exceptând elita, care iubea muzeele, cinematografele, teatrul şi muzica. Evident, pentru artişti urmau să existe o mulţime de căsuţe în apropiere.

Bineînţeles că Inch era convins că, după ce-şi va duce la îndeplinire planul, în New York nu vor mai exista mahalale. Iar asta pentru simplul motiv că delincvenţii mărunţi şi clasă muncitoare nu-şi

vor mai permite chiriile din New York. Vbr veni din suburbii cu trenuri şi autobuze speciale şi vor pleca seara. Iar indivizii care vor închiria apartamente de la corporaţia Inch se vor putea duce la teatru, discotecă sau restaurante de lux fără să le pese de străzile întunecoase. Or să poată să hoinărească pe bulevarde şi chiar să se aventureze pe străzi lăturalnice sa, u să se plimbe prin parcuri, bu curându – se de mult mai multă siguranţă decât acum. Ce trebuiau să plătească pentru un asemenea paradis? Un munte de bani!

Convocat la întrunirea Clubului Socrate din California, Louis Inch făcu o călătorie prin Statele Unite pentru a conferi cu reprezentanţii celor mai importante corporaţii imobiliare din marile oraşe ale ţării. Obţinu promisiunea de a contribui cu bani la înfrângerea lui Kennedy. Sosind la Los Angeles câteva zile mai târziu, se hotărî să treacă prin Santa Monica înainte de-a se duce să ia parte la seminar.

Santa Monica este unul dintre cele mai frumoase oraşe din America, mai ales datorită faptului că cetăţenii săi se opuseseră cu succes efor; – rilor corporaţiilor imobiliare de a construi zgârie-nori.

apartament bun, de pe Ocean Avenue, cu vedere spre Pacific, pta doar o şesime din venitul mediu al unui cetăţean. De douăzeci ani această situaţie îl scotea din minţi pe înch.

Înch vedea în Santa Monica un ultragiu, o insultă la adresa nitului american al liberei iniţiative. În condiţiile actuale, casele l: ea puteau fi închiriate la un preţ de zece ori mai mare. Erau, de lit, nişte încântătoare complexe în stil spaniol, care făceau risipă de laţiu cu grădinile şi curţile interioare, fiind scandalos de scunde şi and două etaje. Potrivit legii, înch n-avea voie să ridice chiriile în lest paradis. Ah, şi când se gândea că spaţiul aerian din Santa Monica I Jora miliarde de dolari, iar panorama spre Oceanul Pacific şi mai lult! Uneori lui înch îi trecea prin cap ideea nebunească de a înălţa Instmetii chiar pe ocean. Viziunea asta îi dădea ameţeli.

Bineînţeles că nu încercase să-i miluiască direct pe cei trei Imsilieri municipali pe care îi invitase la Michaevs, dar le vorbise tspre planurile lui şi le arătase cum puteau deveni cu toţii milionari ică s-ar fi schimbat nişte legi. Fusese consternat când constatase că li-i

interesau deloc propunerile lui. Lucrurile merseseră chiar mai împarte. Când se urcase în limuzina personală, se produsese o explozie Iţuduitoare. Bucăţi de geam zburaseră prin maşină, geamul din spate Itsese spulberat, iar în parbriz apăruse brusc o gaură imensă, în jurul lireia sticla incasabilă crease imaginea unei pânze de păianjen. I Poliţia care sosise la faţa locului îi spusese lui înch că Ijicăciunile fuseseră produse de un glonţ. Dar când îl întrebase dacă Ivea vreun duşman, înch răspunsese cu toată sinceritatea că nu.

Seminarul special de la Clubul Socrate consacrat „Demagogiei li democraţie66 începu în ziua următoare.

Erau prezenţi Bert Audick, aflat acum sub o acuzaţie formulată li baza legii RICO, George Greenwell, care arăta ca grâul vechi lepozitat în silozul lui uriaş din Midwest, Louis înch, cu faţa lui Inimoasă şi bosumflată, lividă acum de pe urma şocului prin care trecuse cu o zi în urmă, când văzuse moartea cu ochii, Martin Mutford, Secretosu166, îmbrăcat într-un costum Armâni care nu-i putea ascunde endinţa de aseângrăşa şi Lawrence Salentine.

Bert Audick luă cuvântul primul:

— Vrea să-mi explice cineva prin ce anume Kennedy nu e comunist? Vrea să etatizeze medicina şi construcţiile de locuinţe. Pe mine m-a pus sub acuzaţie în temeiul legii RICO şi nici măcar nu sunt italian.

Nimeni nu râse de glumă lui, aşa că vorbi mai departe.

— Putem să zicem ce vrem, dar trebuie să admitem un lucru esenţial. Kennedy este un pericol imens pentru tot ceea ce reprezentăm noi, cei din camera asta. Trebuie să luăm măsuri drastice.

— Te poate acuza, dar nu te poate condamna, zise George Greenwell încet. În ţara asta încă mai exista justiţie. Ştiu că ai avut multe de îndurat. Dar dacă aud aici vreo discuţie primejdioasă, mă retrag. Nu voi asculta nimic care ar putea suna a trădare sau răzvrătire.

Audick se simţi ofensat.

— Îmi iubesc ţara mai mult decât oricare altul din camera asta,

zise el. Asta mă irită. În actul de acuzare se spune că am comis un act de trădare. Eu? Strămoşii mei erau aici când blestemaţii ăia de Kennedy mâncau cartofi în Irlanda. Eu eram bogat când ei făceau contrabandă cu alcool în Boston. Sigur că tunarii ăia au tras în avioanele americane care survolau Dak-ul, dar nu din ordinul meu. Sigur că am negociat cu sultanul Sherhabenului, dar am acţionat în interesul Statelor Unite.

— Ştim că problema e Kennedy, zise Salentine pe un ton sec. Şi suntem aici ca să ajungem la o soluţie. Este dreptul şi în acelaşi timp obligaţia noastră.

— Ceea ce declară Kennedy în faţa naţiunii e o tâmpenie, zise Mutford. De unde or să vină banii pentru susţinerea acestor programe? Vorbeşte, de fapt, despre o altă formă de comunism. Dacă am putea face presa să înţeleagă acest lucru, oamenii i-ar întoarce spatele lui Kennedy. Fiecare om din ţara asta, bărbat sau femeie, se gândeşte că într-o zi o să fie milionar şi e deja îngrijorat de creşterea impozitelor

— Atunci cum se face că toate sondajele de opinie arată că Francis Kennedy va câştiga în noiembrie? întrebă Salentine iritat.

Ca de atâtea alte ori, Salentine era uşor uimit de obtuzitatea oamenilor influenţi. Păreau cu toţii să nu-şi dea seama de formidabilul farmec personal al lui Kennedy, de atracţia pe care acesta o exercita lupra maselor. Iar asta pur şi simplu din cauza faptului că ei înşişi Iau insensibili la acel farmec.

Se lăsă un moment de linişte, după care vorbi Martin Mutford:

— M-am uitat puţin prin proiectele de lege aflate în pregătire I; ntru exercitarea unui control asupra bursei de valori şi a băncilor. Iacă Kennedy îşi bagă nasul aici, câştigurile vor fi extrem de mici. Şi lică agenţia lui de control începe să se ocupe de treaba asta, închisorile I: să geamă de oameni foarte bogaţi.

— O să-i aştept, zise Audick cu un rictus. I Dintr-un motiv oarecare, părea să fie foarte bine dispus, în pofida cţiunii penale care-i fusese intentată.

— Până atunci o să fiu unul din oamenii de bază din închisoare li

o să am grijă să aveţi fiecare flori în celulă, adăugă el.

— O să stai într-una din închisorile alea prăpădite şi-o să te joci Iu computerele care-ţi ţin socoteala petrolierelor, interveni înch enervat. I Audick nu-l plăcuse niciodată pe Louis înch. Îi era antipatic cest tip care îi înghesuia pe oameni unul deasupra altuia, din subsol liana la cer, şi lua un milion de dolari chirie pentru nişte apartamente Iniei cât o scuipătoare.

— Sunt convins că celula mea o să fie mai mare decât ipartamentele tale de lux. Şi n-ar trebui să fii atât de sigur că o să mai primeşti petrol ca să-ţi încălzeşti zgârie-norii când eu o să fiu la închisoare. Şi încă ceva. O să mă distrez mai bine jucând jocuri de lioroc la pârnaie decât în cazinourile tale din Atlantic City.

Greenwell, care era cel mai în vârstă dintre ei şi avusese de-a face mai mult cu guvernul, simţi că trebuia să-şi asume coordonarea discuţiilor.

— Cred că ar trebui, prin companiile noastre şi prin alţi I reprezentanţi, să pompăm o grămadă de bani în campania electorală a I adversarului lui Kennedy. Martin, cred că ar trebui să te oferi voluntar I ca director de campanie.

— Întâi hai să vedem despre câţi bani vorbim şi cine cât vă da, zise Martin Mutford.

— Ce ziceţi de o sumă rotundă, de cinci sute de milioane de dolari? întrebă Greenwell.

— Stai puţin, interv eni Audick, cu abia am pierdut cincizeci de miliarde şi vreţi să vă mai dau încă o unitate?

— Ce înseamnă o unitate, Bert? îi replică Inch maliţios. Chiar cei din industria petrolieră ne lasă cu ochii în soare? Voi, texanii, nu vă puteţi permite să cheltuiţi o amărâtă de sută de milioane?

— Timpul de reclamă televizată costă o groază de bani, interveni Salentine. Dacă vreţi să-i facem publicitate non-stop, de acum până în noiembrie, asta înseamnă cinci luni. O să coste enorm.

— Iar reţeaua ta de televiziune ia o halcă babană din toată treaba asta, l-O întoarse Inch agresiv; mândru de reputaţia lui de negociator dur. Voi, tipii din televiziune, vă scoateţi partea de bani dintr-un

buzunar şi. Ca prin minune, vă apare la loc în celelalte. Eu cred că trebuie să existe un criteriu după care stabilim cu cât contribuie fiecare

— Uite ce-i, zise Mutford, revoltându-i pe ceilalţi, eu zic că spunem tâmpenii.

Mutford.. Secretosul" era celebru pentru maniera cavalerească în care trata problema banilor Pentru el nu era vorba decât de un telex care transportă un fel de materie spirituală dintr-un corp eteric în ţi-altui Banii n-aveau nici-o realitate materială. Mutford obişnuia să lv JăruiascĂ prietenilor de ocazie Mercedesuri nou-nouţe, o excenti itate pe care o învăţase de la texanii bogaţi. Dacă avea o amantă timp de un an. 11 cumpăra un apartament, ca să-i asigure bătrâneţea, O altă amantă avea o casă în Malibu, un castei în Italia sau un apartament în Roma Unui tiu nelegitim îi cumpărase un cazinou în Anglia Nu-l costase nimic, decât că semnase nişte hârtii. Şi avea întotdeauna unde să stea când călătorea. Jeralyn Albanese îşi obţinuse renumitul ei restaurant şi clădirea în acelaşi fel. Şi mai erau şi altele. Banii nu însemnau nimic pentru Mutford „Secretosul".

— Eu mi-am plătit partea cu Dak-ul, zise Audick agresiv.

— Bert, icplică Mutford, aici nu eşti în faţa comisiilor Congresului, discutând despre sumele alocate pentru petrol.

— N-ai de ales, îi zise Inch lui Audick. Dacă Francis Kennedy e reales şi numeşte un Congres care să-l sprijine, ajungi la închisoare.

Geurge Greenwell se întrebă din nou dacă n-ar fi trebuit să se disocieze oficial de oamenii ăştia. La urma-urmei, era prea bătrân itru astfel de aventuri. Imperiul lui agricol era mai puţin ameninţat: at afacerile celorlalţi. Pentru că industria petrolieră prea şantajase faţă guvernul pentru a obţine profituri scandaloase. Afacerile lui grâne nu stârniseră atâta vâlvă; în general, lumea nu ştia că doar ci sau şase companii particulare controlau pâinea omenirii. Lui eenwell îi era teamă că un om necugetat şi războinic, cum era Bert dick, i-ar fi putut băga pe toţi în bucluc. Cu toate acestea, îi plăcea ţa la Clubul Socrate, seminariile ce ţineau câte o săptămână şi tău despre problemele omenirii, partidele de table sau de bridge, r îşi pierduse dorinţa aceea

cruntă de a-şi pune la pământ adversarii.

— Hai, Bert, zise înch, ce dracu' înseamnă o unitate afurisită industria petrolieră? De o sută de ani voi, petroliştii, radeţi tot cu nele care vi se alocă pentru petrol.

— Terminaţi cu tâmpeniile, zise Martin Mutford râzând. Suntem toţii băgaţi în chestia asta. Şi o să atârnăm cu toţii în ştreang în mi în care Kennedy câştigă. Nu vă mai gândiţi la bani şi hai să cern la treabă. Să ne gândim cum să-l atacăm pe Kennedy în această npanie. Ce ziceţi de faptul că n-a luat măsuri din timp pentru ca mba aia să nu explodeze? Dar despre faptul că n-a mai apărut nici aneie în viaţa lui de la moartea soţiei? Sau despre faptul că, probabil, filează curve la Casa Albă cum făcea şi unchiu-său Jack? Ce ziceţi toate astea şi de altele? Despre consilierii lui? Eu zic că avem o pază de treabă.

Intervenţia lui Mutford schimbă făgaşul discuţiilor. Audick rosti un ton gânditor:

— Kennedy n-are relaţii cu nici-o femeie. Am verificat deja. Aţe că e homosexual.

Şi ce dacă? i-o întoarse Salentine.

Câteva din starurile de primă mărime din reţeaua lui de viziune erau homosexuali, iar Salentine era foarte sensibil când îea vorba despre chestia asta. Limbajul lui Audick îl ofensa. Dar uis înch preluă pe neaşteptate ideea lui Audick

— Ei hai, îi zise el lui Salentine, pe oameni nu-i deranjează ptul că unul din actorii tăi tâmpiţi e homosexual, dar preşedintele iţelor Unite e cu totul altceva, nu?

— O să vină şi vremea aia, replică Salentine.

— N-avem timp de aşteptat, zise Mutford. În plus, preşedintele nu este homosexual, e doar într-un fel de hibernare sexuală. Cred că cel mai bine ar fi să-l atacăm prin consilieri, adăugă el meditativ.

Stătu o clipă pe gânduri, după care continuă:

— Ministrul de justiţie, Christian Klee. Am pus nişte indivizi să facă investigaţii în legătură cu el. Ştiţi că, pentru o personalitate publică, e un tip oarecum misterios. E foarte bogat, mult mai bogat decât se crede. Mi-am aruncat o privire, neoficial, bineînţeles, prin

conturile lui bancare. Nu face cheltuieli mari, nu întreţine femei şi n-are treabă cu drogurile, toate astea s-ar fi văzut în fluctuaţiile conturilor bancare. E un avocat strălucit, căruia nu-i pasă, totuşi, prea mult de lege. Ştim că îi este devotat lui Kennedy şi că protecţia pe care l-O asigură preşedintelui este extrem de eficientă. Dar această eficienţă o să-l încurce pe Kennedy în campania electorală, pentru că Christian Klee n-o să-l lase să-şi asume niciun fel de riscuri. Deci, ţinând cont de toate aceste argumente, eu m-aş concentra asupra lui Christian Klee

— Klee a fost angajat al C. I. A., cu grad mare la secţia operativă, zise Audick Am auzit nişte chestii ciudate despre el.

— Chestiile alea ar putea fi arma noastră, răspunse Mutford

— Sunt numai poveşti, zise Audick, şi n-o să aflaţi nimic din dosarele C. I. A., atâta timp cât agenţia e condusă de Tappey.

— Întâmplător, am nişte informaţii că şeful consilierilor prezidenţiali, Dazzy, are o viaţă personală cam dezordonată, interveni Greenwell calm. El şi cu nevastă-sa se ceartă mereu, iar Dazzy frecventează o tinerică.

Drace, îşi zise Mutford, trebuie să-i abat de la chestia asta. Jeralyn Albanese îi povestise despre ameninţarea lui Christian Klee.

— E ceva prea mărunt, zise el. Ce câştigăm, chiar dacă-l scoatem pe Dazzy din joc? Opinia publică nu se va întoarce niciodată împotriva preşedintelui pentru că unul din consiliejrii lui se regulează cu o tipă, dacă nu e vorba de viol sau hărţuire sexuală.

— Păi atunci o abordăm pe fată, îi dăm un milion de dolari şi o punem să ţipe că a fost violată, zise Audick.

— Da, îi replică Mutford, dar ar trebui să ţipe pentru trei ani de regulat cu Dazzy şi gândeşte-te cât ne-ar costa. Nu ţine.

Până la urmă George Greenwell fu cel care veni cu ideea cea rrl bună:

— Ar fi cazul să ne concentrăm asupra exploziei bombei nlleare din New York. Cred că senatorul Lambertino şi congressmanul jl zar trebui să formeze comisii de investigare în Senat şi în Camera *în*) rezentanţilor şi să-i citeze pe toţi demnitarii guvernamentali. Chiar

(iănu descoperă nimic concret, or să fie suficiente coincidenţe ca să cil de lucru mijloacelor de informare în masă. Acolo trebuie să-ţi Dseşti toată influenţa, îi spuse el lui Salentine. Iii asta stă marea istră speranţă. Iar acum vă sugerez să ne-apucăm de lucru. Iiinţează comitetele pentru campania electorală, îl îndemnă Greenwell Mutford. Îţi garantez partea mea de o sută de milioane. E o investiţie rem de prudentă.

Când întrunirea luă sfârşit, doar Audick se mai gândea la măsuri li radicale.

Imediat după întrunire, Lawrence Salentine fu convocat de lâşedintele Francis Kennedy. Când intră în Biroul Oval, Salentine Izu că de faţă era şi ministrul de justiţie Christian Klee, ceea ce îl l; u şi mai circumspect. Nu avu loc niciun schimb de amabilităţi.

lentine simţi că nu-l avea în faţă pe Kennedy cel atât de fermecător obicei, ci pe un om care căuta răzbunare.

— Domnule Salentine, începu Kennedy, nu vreau să o iau pe Bolite. Am să fiu franc. Ministrul meu de justiţie, domnul Klee, şi cu âne am pus în discuţie punerea sub acuzaţie penală pe baza legii CO a reţelei dumneavoastră de televiziune, ca şi a celorlalte. Domnul llee a încercat să ne convingă că aceasta ar fi o pedeapsă prea aspră. Iste vorba de faptul că dumneavoastră şi ceilalţi magnaţi ai mass ledia aţi pus la cale o conspiraţie pentru a mă destitui din funcţia de leşedinte. V-aţi dat sprijinul Congresului în încercarea acestuia de a I a demite.

— Obligaţia noastră, ca organizaţii mass media, a fost aceea I, a informa asupra situaţiei politice, zise Salentine.

— Lasă tâmpeniile, Lawrence, i-o tăie Klee cu răceală, v-aţi ihăitat împotriva noastră.

— Asta a trecut, zise Kennedy. Să mergem mai departe. Voi, companiile mediatice, o ţineţi într-o sărbătoare de ani de zile, de zeci de ani. N-am de gând să permit unei corporaţii uriaşe să domine mass media din ţara asta. Proprietarii de posturi TV se vor limita la televiziune. Nu au dreptul să deţină edituri. Nu au dreptul să deţină reviste. Nu au dreptul să deţină ziare, studiouri cinematografice, televiziune prin cablu. E o concentrare de putere prea mare. Faceţi

mult prea multă publicitate. Veţi avea şi aici restricţii. Vă rog să le transmiteţi mesajul meu prietenilor dumneavoastră. În timpul procesului de invalidare, i-aţi interzis în mod ilegal preşedintelui Statelor Unite accesul la exprimarea prin intermediul televiziunii. Acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

Salentine îi spuse preşedintelui că nu credea că membrii Congresului aveau să-l lase să-şi ducă la îndeplinire planurile. Kennedy îi răspunse cu un zâmbet maliţios:

— Congresul ăsta nu, dar avem alegeri în noiembrie. Am de gând să candidez pentru un al doilea mandat. Şi mai am de gând să organizez o companie pentru formarea unui Congres care să îmi sprijine punctele de vedere.

Cu această veste proastă, Salentine se întoarse la colegii săi, proprietari, ca şi el, de posturi de televiziune.

— Av em două variante, zise el. Ori începem să-l ajutăm pe preşedinte, fiind de partea lui când relatăm despre acţiuni şi strategii, ori rămânem liberi şi independenţi şi ne opunem atunci când considerăm necesar.

Se opri pentru un moment, iar apoi continuă:

— Trecem printr-o perioadă extrem de periculoasă pentru noi. Nu e vorba numai de pierderea profiturilor sau de restricţii; în cazul în care Kennedy e dispus să meargă mai departe, ne-am putea pierde chiar licenţele de emisie.

Era prea mult. Era de neconceput că şi-ar fi putut pierde licenţele de emisie. Era ca pe vremea colonişiiior, de la începuturile Americii, când guvernul le lua oamenilor pământurile. Acordarea licenţelor de emisie TV, accesul liber la timpul de emisie fuseseră întotdeauna privilegiile unor oameni ca Salentine. Ajunseseră să îl considere un drept natural. Prin urmare, proprietarii de posturi TV luară hotărârea să u se ploconească în faţa preşedintelui Statelor Unite, să-şi păstreze lilrtatea şi independenţa şi să-l demaşte pe Kennedy ca reprezentând, ia nod cert, o ameninţare periculoasă la adresa capitalismului dliocratic american. Salentine urma să le transmită şi membrilor CI.bului Socrate această decizie importantă.

Salentine îşi frământă mintea câteva zile în şir gândindu-se cum aranjeze o campanie TV împotriva preşedintelui Statelor Unite; le însă să nu fie prea evidentă; la urma-urmei, opinia publică Eericană credea în fair-play şi nu ar fi acceptat o lovitură pe la spate. Biericanii aveau încredere în justiţie, deşi în Statele Unite rata ineventei era cea mai ridicată din lume.

Salentine acţionă cu prudenţă. În primul rând, trebuia să o atragă combinaţie pe Cassandra Chutt, care făcea cele mai bune programe fi ştiri. Bineînţeles, nu putea să acţioneze prea direct. Starurile de la Eeviziune se fereau cu grijă de orice fel de ingerinţă făţişă. Pe de altă fârte însă, era clar că trebuiseră să cocheteze cu vârfurile administraţiei fi să ajungă la poziţiile înalte pe care le ocupau în prezent. Iar flissandra Chutt ştia să cocheteze.

Salentine îi urmărise ascensiunea în ultimii douăzeci de ani. O Bnoscuse pe vremea când făcea programe matinale, după care trecuse programele de ştiri de seară. Fusese întotdeauna lipsită de scrupule I lupta pentru avansare. Se ştia despre ea că se agăţase pur şi simplu B; gâtul unui secretar de stat şi izbucnise în lacrimi, ţipând că o să-şi Bardă slujba dacă nu obţine de la el un interviu de două minute.

Cassandra Chutt îi dusese pe mulţi cu zăhărelul, flatase şi fimtajase personalităţi ale momentului, ca să apară în interviurile ei, lipă care îi sfâşiase pur şi simplu, punându-le întrebări vulgare şi 1 îestionându-i în legătură cu viaţa lor personală. După Salentine, Cassandra Chutt era persoana cea mai insolentă din mass media pe lire îi fusese dat să o cunoască. Aşa că o invită să ia masa împreună la el acasă. Îi făcea plăcere compania oamenilor insolenţi.

În seara următoare, când sosi Cassandra, Salentine tocmai I relucra un film de pe o casetă video. O invită în atelierul lui de lucru, chipat cu cele mai moderne aparate video şi televizoare, monitoare i echipamente de montaj, toate asistate de calculatoare miniaturale.

— Assandra se aşează pe un scaun şi zise:

— Ce dracuv Lawrence, iar trebuie să văd cum montezi JPe aripile vântul ui, ?

Drept răspuns, Salentine îi aduse un pahar cu băutură de b micul

bar amenajat într-un colţ al camerei. Avea un hobby original Obişnuia să preia un film de pe o bandă video (avea o colecţie de vreo sută de filme, considerate de el a fi cele mai bune din toate câte se făcuseră vreodată) şi-i refăcea montajul ca să-l perfecţioneze. Chiar şi în filmele preferate găsea câte o scenă sau un dialog care i se părea fie prost făcut, fie inutil, iar atunci îl tăia, refăcând montajul filmului. În bibliotecă din sufragerie stăteau aliniate o sută de videocasete cu cele mai bune filme artistice, care, graţie lui Salentine, se scurtaseră întrucâtva, dar atinseseră perfecţiunea. Existau chiar şi câteva filme din care tăiase sfârşitul, pentru că i se păruse nemulţumitor.

În timpul mesei, vorbiră despre programele viitoare ale Cassandrei. Subiectul acesta o binechspunea întotdeauna. Ea îi povesti lui Salentine despre planurile de a-i vizita pe conducătorii ţărilor arabe şi de-a face un program în care să fie puşi faţă în faţă cu preşedintele Israelului Se gândea apoi la un interviu cu trei prim-miniştri europeni. Era foarte încântată de intenţia de-a vizita Japonia, ca să-i ia un interviu împăratului Salentine o asculta răbdător Cassandra Chutt avea ce4 drept mania grandorii, dar din când în când, emisiunile ei aduceau şi câte o bombă în cele din urmă o întrerupse şi-i zise pe un ton glumeţ:

— De ce nu faci un program cu preşedintele Kennedy?

Cassandra Chutt îşi pierdu bună dispoziţie:

— N-o să mă mai lase, după tot ce i-am făcut.

— N-a ieşit prea bine, admise Salentine, dar dacă nu-l poţi convinge pe Kennedy, de ce nu încerci în tabăra cealaltă? De ce nu te ceri congressmanului Jintz şi senatorului Lambertino să-ţi spună versiunea lor?

Cassandra Chutt îi zâmbi:

— Eşti un ticălos prefăcut. Ăştia au pierdut. Au pierdut, iar Kennedy o să-i măcelărească în alegeri. De ce să fac o emisiune cu ei Cine dracun vrea să vadă la televizor nişte tipi învinşi?

— Jintz mi-a spus că au nişte informaţii extrem de importante despre explozia bombei atomice şi că e posibil ca administraţia să fi acţionat prea lent în această chestiune. Că echipele de depistare n-au

pt utilizate corespunzător, astfel încât să găsească bomba înainte – a exploda. Şi mi-a promis că vor spune toate astea în emisiunea ta. Să-ţi facă reclamă în mass media din lumea întreagă.

Cassandra Chutt era uluită. Începu să râdă.

— Dumnezeule! zise ea. E formidabil, dar imediat după ce ai minat, prima întrebare pe care m-am gândit să le-o pun celor doi a st: „Chiar credeţi că preşedintele Statelor Unite este vinovat de rartea celor zece mii de oameni ucişi de explozia bombei nuclear i New York?”

— E o întrebare foarte bună, zise Salentine.

În cursul lunii iunie, Bert Audick se sui în avionul personal şi se plasă în Sherhaben, ca să discute cu Sultanul despre reconstruirea aşului Dak. Sultanul îl tratã împărăteşte. Îi puse la dispoziţie nsatoare, mâncare bună şi un consorţiu financiar internaţional, teresat să investească în noul Dak. Audick petrecu o săptămână inunată, muncind din greu ca să ciupească o sută de milioane de lari de la un investitor, o „unitate” de la altul, dar adevăraţii bani mau să vină de la propria lui companie petrolieră şi de la sultanul aurobi.

Audick îşi petrecu ultima seară a şederii în Sherhaben singur sultanul, la palatul acestuia. La sfârşitul mesei, Maurobi le ordonă rvitorilor şi gărzilor de corp să părăsească încăperea. Apoi îi zâmbi i Audick şi îi zise:

— Cred că acum ar trebui să trecem la adevărata problemă, i-aţi adus ce am cerut? întrebă el, după un moment de tăcere.

— Vreau să înţelegeţi un lucru, îi zise Bert Audick. Eu nu acţionez împotriva ţării mele. Numai că trebuie să scap de ticălosul ăla de Kennedy, fiindcă altfel sfârşesc în închisoare. Pentru că are de gând să ne verifice de-a-fir-a-păr toate afacerile din ultimii zece ani. În consecinţă, ceea ce fac este, într-o mare măsură, şi în interesul dumneavoastră.

— Înţeleg, zise sultanul pe un ton blând. Nimeni n-o să-şi dea seama că există o legătură între noi şi evenimentele care vor urma. Aţi avut grijă că documentele astea să nu poată conduce în niciun fel la descoperirea implicării dumneavoastră în această chestiune?

— Evident.

Şi Audick îi întinse sultanului servieta de piele de lângă el. Maurobi o luă şi scoase din ea un dosar plin cu fotografii şi schiţe. Se uită la ele. Erau fotografii ale interiorului Gaşei Albe, iar schiţele indicau posturile de control amplasate în diferite puncte ale clădirii.

— Sunt la zi? întrebă sultanul.

— Nu, răspunse Bert Audick. După ce Kennedy a preluat preşedinţia, cu trei ani în urmă, Christian Klee, şeful F.B.I.-ului şi al Serviciului Secret, a făcut o serie, întreagă de modificări la Casa Albă. A mai construit un etaj, unde se află apartamentele prezidenţiale. Ştiu că acest al patrulea etaj e ca o cutie de oţel. Nimeni nu ştie cum arată. Nu s-a publicat nimic despre chestia asta şi nimeni nu are acces la infomiaţii în acest sens. Este secret pentru toată lumea, cu excepţia consilierilor prezidenţiali şi a prietenilor cei mai apropiaţi ai preşedintelui.

— Asta ne-ar putea fi de ajutor.

— Pot să contribui cu bani, zise Audick ridicând din umeri. Trebuie să acţionăm rapid, preferabil înainte ca Francis Kennedy să fie reales.

— Suta are nevoie oricând de bani, îi răspunse Maurobi. O să am grijă să le parvină. Dar trebuie să înţelegeţi că oamenii aceştia acţionează în xirtutea propriilor convingeri. Nu sunt ucigaşi plătiţi. Deci, va trebui ca ei să creadă că banii vin de la mine, adică de la şeful unei ţărişoare oprimate. După distrugerea Dak-ului, cred că această descriere ni se potriveşte, adăugă sultanul zâmbind.

— Mai e o problemă pe care am venit să o discutăm, spuse Audick. Compania mea a pierdut cincizeci de miliarde de dolari când a fost distrus Dak-ul. Cred că ar trebui să aducem unele modificări tranzacţiei pe care am încheiat-o în legătură cu petrolul dumneavoastră. Aţi fost cam dur data trecută.

Sultanul râse prietenește.

— Domnule Audick, de peste cincizeci de ani companiile petroliere americane şi engleze răpesc ţărilor arabe petrolul. Le-aţi plătit o nimica toată şeicilor nepricepuţi, în timp ce dumneavoastră i)

teaţi miliarde. A fost de-a dreptul ruşinos. Iar acum conaţionalii mneavoastră sunt indignaţi că vrem să ne plătiţi petrolul cu exact L face. Ca şi cum noi am avea ceva de zis despre preţul cu care ne ideţi echipamentele grele şi asistenţa tehnică. Dar acum este rândul mneavoastră să plătiţi corect, ba chiar este rândul dumneavoastră fiţi exploataţi, dacă aveţi astfel de pretenţii. Vă rog să nu o luaţi ca o ofensă, dar mă gândeam chiar să îndulcim puţin termenii afacerii astre.

Audick şi Maurobi recunoşteau fiecare în celălalt un spirit udit: niciunul din ei n-ar fi pierdut şansa de a negocia pentru a ţine un avantaj. Îşi zâmbiră prieteneşte.

— Cred că americanii vor fi obligaţi să suporte scumpirea din uza preşedintelui tembel pe care şi l-au ales, zise Audick. Nu-mi Lee deloc că trebuie să le iau banii.

— Dar o s-o faceţi, zise Sultanul. La urma-urmei sunteţi om de iceri, nu politician.

— Pe cale de-a deveni deţinut pe termen lung, replică Audick când. Asta dacă n-am norocul să scap de Kennedy. Nu vreau să mă elegeţi greşit. Aş face orice pentru ţara mea, dar în niciun caz n-o – i las pe politicieni să-şi bată joc de mine.

— Cum nici eu nu mi-aş lăsa parlamentul, replică sultanul, mbind aprobator.

Bătu din palme ca să-şi cheme servitorii, iar apoi îi spuse lui idick:

— Acum cred că e timpul să ne distrăm. Destul cu mizeriile tea legate de putere şi guvernare. Hai să ne bucurăm de viaţă cât

««că trăim.

Nu peste mult timp stăteau împreună la masă, savurând tot felul de mâncăruri sofisticate. Lui Audick îi plăcea mâncarea arăbească, nu era mofturos ca alţi americani; îi plăceau capetele şi ochii de oaie, ca şi cum ar fi fost învăţat de când lumea cu genul ăsta de alimente. În timpul mesei, Audick îi spuse sultanului:

— Dacă aveţi nevoie de bani pentru vreo cauză care să merite, pot să aranjez să fie transferaţi dintr-o sursă sigură, fără riscuri din

punctul meu de vedere. Este foarte important pentru mine să facem ceva în privinţa lui Kennedy.

— Am înţeles perfect, îi răspunse sultanul. Dar hai să nu mai vorbim despre afaceri. Am o datorie de gazdă faţă de dumneavoastră.

Annee, care se ascunsese împreună cu familia în Sicilia, fu surprinsă când primi convocarea la o întrunire cu alţi membri ai Sutei.

Se întâlni cu ei la Palermo. Erau doi tineri pe care îi cunoscuse pe vremea când fuseseră cu toţii studenţi la Roma. De cel mai în vârstă dintre ei, care avea acum vreo treizeci de ani, îi plăcuse întotdeauna foarte mult. Era înalt, dar adus de spate, şi purta ochelari cu rame de aur Fusese un student strălucit, făcut pentru o carieră remarcabilă de profesor în studii etrusce. În relaţiile personale era blând şi prietenos, iar violenţa lui politică îşi avea originea în faptul că detesta lipsa de logică şi cruzimea unei societăţi capitaliste. Îl chema Giancarlo.

Despre celălalt membru la Primei Sute, Annee ştia că fusese instigatorul partidelor de stânga din universitate. Era un tip zgomotos, dar un orator strălucit, căruia îi făcea plăcere să incite masele la violenţă, deşi personal era incapabil de acţiune. Se schimbase radical după ce fusese arestat de forţele speciale de poliţie antiteroriste şi supus unui interogatoriu sever. Cu alte cuvinte, îşi aminti Annee, îl bătuseră de scoseseră untul din el şi-l băgaseră o lună în spital. După această experienţă, Sallu, fiindcă aşa îl chema, începuse să tacă şi să facă. În cele din urmă fusese recunoscut ca unul din Arhanghelii Violenţei şi unul din membrii Primei Sute.

Giancarlo şi Sallu îşi duceau acum viaţa pe ascuns, de teama poliţiei antiteroriste, şi aranjaseră cu prudenţă această întâlnire. Annee fusese convocată la Palermo şi primise instrucţiuni să se plimbe şi să facă un tur al oraşului până va fi contactată. În a doua zi a şederii ei la Palermo, Annee cunoscu într-o prăvălioară o femeie pe nume Livia, care o luă la o întrunire într-un mic restaurant. Erau singure în local. Restaurantul fusese închis publicului. Proprietarii şi singurul chelner făceau, fără îndoială, parte din organizaţia conspirativă. Apoi din bucătărie apărură Giancarlo şi Sallu. Giancarlo făcea pe chelnerul,

iar ochii îi scânteiau de încântare. Avea în mână un bol uriaş cu spaghete, înnegrite de zeamă scursă dintr-un calmar. În spatele lui,

Iillu venea cu un coş din nuiele, plin cu pâine aurie cu susan şi cu o dă cu vin.

Cei patru – Annee, Livia, Giancarlo şi Sallu – se aşezară la aşa. Giancarlo îi servi cu spaghete, iar chelnerul le aduse salata, o rfiirie cu şuncă rozalie şi brânză.

— Fiindcă luptăm pentru o viaţă mai bună nu înseamnă că îbuie să murim de foame, zise Giancarlo, care zâmbea şi părea «nplet relaxat.

— Şi nici de sete, adăugă Sallu, turnând vin, deşi se vedea că a neliniştit.

Femeile aşteptară să fie servite. Făcea parte din protocolul voluţionar ca ele să nu-şi asume atribuţiile stereotipe ale propriului x. Dar îi se părea amuzant că veniseră să primească ordine de la Lrbaţi. În timpul mesei, Giancarlo deschise discuţia:

— Voi două aţi fost foarte isteţe, zise el. Se pare că nu sunteţi ispectate de participare la operaţiunea de la Paşte. Aşa că s-a stabilit t vă putem folosi în această nouă misiune. Sunteţi amândouă extrem? competente. Aveţi experienţă, dar, ceea ce e mult mai important, reţi voinţă. Aţi fost convocate, dar trebuie să vă avertizez. Acţiunea ta e mult mai periculoasă decât cea de la Paşte.

— Trebuie să ne oferim serviciile înainte de a ni se spune rtaliile? întrebă Livia.

— Da, se auzi răspunsul prompt al lui Sallu.

— Întotdeauna pui întrebarea asta de rutină, dacă ne oferim să luăm parte la misiune, zise Annee nerăbdătoare. Crezi că am venit aici pentru spaghetele astea amărâte? Dacă am venit înseamnă că suntem gata să acţionăm. S-auzim.

Giancarlo dădu din cap; o găsea amuzantă pe Annee.

— Sigur, sigur, îi răspunse el.

Dar nu se grăbi. Continuă să mănânce şi spuse gânditor:

— Spaghetele astea nu-s deloc rele.

Râseră cu toţii, iar în clipa aceea Giancarlo îşi începu explicaţiile:

— Operaţiunea este îndreptată împotriva preşedintelui Statelor Unite. Acesta trebuie lichidat. Domnul Kennedy a declarat că bomba nucleară care a explodat la New York a fost operaţiunea organizaţiei noastre. Guvernul lui intenţionează să creeze echipaje operative care să ne vâneze prin toată lumea. Vin de la o întrunire unde prietenii noştri de pretutindeni au decis să coopereze cu noi în această misiune.

— În America n-avem nici-o şansă, zise Livia. De unde facem rost de bani, linii de comunicaţii, case conspirative, cum recrutăm personal? Şi mai presus de toate, informaţiile necesare? N-avem nici-o bază în America.

— Banii nu reprezintă o problemă, îi răspunse Sallu. Suntem finanţaţi. O să avem oameni infiltraţi peste tot, care or să cunoască din această operaţiune numai strictul necesar.

— Livia, tu o să pleci prima, interveni Giancarlo. Suntem puternic susţinuţi în America, de către oameni extrem de influenţi. Ei or să ne ajute să facem rost de case conspirative şi de linii de comunicaţii. O să ai la dispoziţie fonduri în anumite bănci. Annee, tu vei pleca mai târziu, ca şef al acestei operaţiuni. Vei avea rolul cel mai delicat.

Annee fu străbătută de un fior de încântare. În sfârşit, va conduce o operaţiune! Va fi asemenea lui Romeo şi Yabril. Gândurile îi fură întrerupte de vocea Li viei:

— Ce şanse avem? întrebă ea.

— Tu n-o să ai probleme, zise Sallu, încercând să o liniştească. Dacă ne descoperă, pe tine or să te lase liberă, ca să ne poată sălta pe toţi. Până când intră Annee în acţiune, tu o să fii în Italia.

— Aşa e, îi zise Giancarlo lui Annee. Tu vei risca cel mai mult.

— Înţeleg, zise Annee.

— Şi eu, zise Livia. Voiam să întreb, de fapt, care sunt şansele de reuşită?

— Foarte mici, zise Giancarlo. Dar chiar dacă dăm greş, tot câştigăm. O să declarăm că suntem nevinovaţi.

Îşi petrecură restul după-amiezei parcurgând planurile de acţiune, codurile pe care urmau să le utilizeze, proiectele pentru crearea reţelelor de lucru speciale. Se întunecase deja când

terminară, iar Annee puse întrebarea care fusese ocolită toată după-amiaza.

— Spune-mi, în cel mai rău caz ar putea fi vorba de o misiune sinucigaşă?

Sallu îşi plecă ochii. Giancarlo îşi aţinti privirea blândă asupra lui Annee st încuviinţă din cap.

— S-ar putea. Dar asta veţi hotărî voi, nu noi. Romeo şi Yabril int încă în viaţă şi sperăm să le putem obţine eliberarea. Vă promit elaşi lucru în cazul în care veţi fi prinse.

CAPITOLUL 17

Divizia specială a lui Christian Klee din cadrul F B IUlui se zapa de supravegherea pe calculator a membrilor Clubului Socrate a celor din Congres. Primul lucru pe care-l făcea Klee în fiecare imineaţă era să parcurgă rapoartele întocmite de agenţi. Lucra ersonal pe propriul calculator de birou şi îşi codificase toate rogramele, ca să-şi asigure exclusivitatea accesului la informaţiile e care le deţinea.

În dimineaţa aceea parcurse datele referitoare la David Jatney Cryder Cole. Klee punea măre preţ pe presimţirile lui, iar de data sta intuiţia îi spunea că Jatney reprezenta un pericol. Nu mai trebuia să-şi facă griji din pricina lui Cole. Tipul ajunsese un motociclist entuziast şi îşi zdrobise capul de o stâncă în Provo, Utah. Studie imaginea de pe monitor, faţa plină de sensibilitate, ochii întunecaţi, adânciţi în orbite, felul în care chipul acela îşi pierdea frtunuseţea din i momentele de seninătate, căpătând o intensitate înspăimântătoare în. Clipele de emoţie. Sentimentele în sine erau urâte sau doar fizionomia care le exprimă?

Jatney era supravegheat, dar nu îndeaproape, fiind vorba doar de o idee a lui Klee. Dar când citi rapoartele de pe computer, Christian trăi un sentiment de satisfacţie. Larva aceea îngrozitoare care era David

Jatney încerca să spargă coaja oului şi să iasă la lumină.

David Jatney trăsese în Louis înch din cauza unei tinere femei pe care o chema Irene Fletcher. Irene era încântată că cineva încercase să-l omoare pe înch, dar nu aflase niciodată că cel care trăsese era

iubitul ei. Şi asta în ciuda faptului că îl imploră în fiecare zi să-i dezvăluie gândurile cele mai intime.

Se cunoscuseră pe Montana Avenue. Irene era vânzătoare la o brutărie renumită, Fioma Bake Shop, care vindea cele mai bune sortimente de pâine din America. David obişnuia să cumpere de acolo biscuiţi şi cornuri şi sporovăia cu fata până când îl servea. Într-o zi, Irenc îi spusese:

— Vrei să ieşim împreună diseară? Plătim nemţeşte. David îi zâmbise. Irene nu semăna deloc cu blondele ei compatrioate din California. Faţa rotundă şi drăguţă, puţin durdulie, exprima hotărâre, iar fata arăta ceva mai în vârsta decât el. Avea douăzeci şi cinci de ani, dar ochii cenuşii îi scânteiau de viaţa şi în conversaţiile pe care le avuseseră se dovedise inteligentă. Aşa că acceptase. La drept vorbind, era singur.

Începuseră o legătură amoroasă, amicală şi degajată. Irene Fletcher n-avea nici timp şi nici înclinaţii către o relaţie mai serioasă. Avea un fiu de cinci ani şi locuia în casa mamei sale. Era foarte activă în politica locală şi interesată profund de religiile orientale, ceea ce nu era deloc obişnuit la tinerii din California de Sud. Pentru Jatney, legătura lor era o experienţă reconfortantă.

Irene venea adeseori la întruniri cu fiul ei Campbell şi când discuţiile se prelungeau până noaptea târziu, îşi învelea pur şi simplu băieţelul într-o pătură indiană şi-l punea să doarmă pe podea, în timp ce ea scotea în evidenţă cu ardoare meritele vreunui candidat la o funcţie politică sau ale vreunui proroc la modă din Extremul Orient. Uneori David se culca şi el împreună cu puştiul.

Lui Jatney relaţia asta îi convenea de minune – cei doi n-aveau nimic în comun. El ura religia şi dispreţuia politica Irene detesa filmele şi o interesau doar cărţile despre religiile exotice şi studiile sociale de stânga. Dar îşi ţineau de urât şi fiecare umplea un gol din existenţa celuilalt. Când făceau dragoste erau amândoi puţin detaşaţi, dar întotdeauna prietenoşi. Uneori, în timp ce se îmbrăţişau, Irene se lăsa pradă unor efuziuni de tandreţe, dar îşi revenea imediat la normal.

Era bine că Irenei îi plăcea să vorbească şi lui David să asculte. Obişnuiau să stea în pat, ea vorbea ore în şir, iar el juca rolul auditoriului. Uneori era interesant ce spunea, alteori nu. Lui David i se părea interesantă lupta dintre deţinătorii de proprietăţi imobiliare şi micii proprietari din Santa Monica. Jatney le ţinea partea celor din urmă. Îi plăcea Santa Monica; îi plăceau casele joase cu două etaje şi gazinele cu un singur cat, vilele în stil spaniol, atmosfera plină de linătate şi lipsa totală a edificiilor religioase, înghiţite de genul pernacolelor mormone din statul lui natal, Utah. Îi plăcea întinderea ensă a Pacificului, a cărui vedere nu era obstrucţionata de zgârie-nori l sticlă şi beton. Şi o considera pe Irene o eroină pentru că se lupta căpcăunii din domeniul imobiliar ca să păstreze această frumuseţe.

Irene vorbea despre preoţii hinduşi şi le asculta prelegerile egistrate pe bandă. Aceşti guru i se păreau lui David mult mai agători şi mai plini de umor decât preoţii bisericii mormone pe re-i ascultase de atâtea ori în copilărie, iar crezurile lor erau mai etice, minunile lor mai pure şi mai spirituale, mai eterice decât iliţele din aur şi îngerul, fastuoasele simboluri ale bisericii mormone, ir până la urmă erau la fel de plictisitori, pentru că şi ei condamnau icerile lumeşti şi goana după succes pe pământ, adică exact ceea ce ney dorea cu atâta disperare.

Iar Irene nu se mai oprea din vorbit. Trăia un fel de extaz, chiar itunci când vorbea despre lucruri absolut banale. Spre deosebire de ney, Irene considera că viaţa ei, deşi obişnuită, era plină de miez. Şi eori, când era transportată şi-şi diseca emoţiile timp de o oră fără setare, David avea impresia că Irene era o stea din ceruri, care se: ea din ce în ce mai mare şi mai strălucitoare în timp ce el cădea r-o gaură neagră fără fund, prăvălindu-se fără ca ea să observe.

Lui David îi plăcea şi faptul că Irene era generoasă cu lucrurile tteriale, dar zgârcită cu propriile emoţii. Nu ajungea niciodată la anghie, nu se prăbuşea nicicând în întunericul acela absolut. Steaua creştea mereu şi nu-şi pierdea niciodată strălucirea. Iar el îi era recunoscător că se întâmpla aşa. Nu-şi dorea să trăiască împreună cu ea o viaţă întunecată.

Într-o seară făcuseră o plimbare pe plajă, până aproape de

colonia Malibu. Lui David Jatney i se părea ciudat să vadă de-o parte imensitatea oceanului, apoi un şir de case, iar pe partea cealaltă munţii, aproape mărginind oceanul. Irene adusese cu ea pături, o pernă şi pe Campbell. Se aşezaseră pe plajă, iar băieţelul, învelit în pleduri, adormise.

Stăteau pe pătură, copleşiţi de frumuseţea nopţii. În clipa aceea erau îndrăgostiţi unul de altul. Priveau oceanul, negru-vineţiu în lumina lunii şi păsările fusiforme care ţopăi au pe creasta valurilor.

— David, spuse Irene, nu mi-ai spus niciodată nimic despre tine. Vreau să te iubesc, dar tu nu mă laşi să te cunosc.

David fu emoţionat. Râse oarecum nelinişti şi-i răspunse:

— Primul lucru pe care ar trebui să-l ştii despre mine este că sunt un mormon cu rază lungă de acţiune.

— N-am ştiut, răspunse Irene.

— Când eşti crescut în spiritul mormonilor eşti învăţat că n-ai voie să bei, să fumezi sau să comiţi adulter. Când faci aşa ceva, trebuie să fii la cel puţin zece mile depărtare de orice loc unde te-ar putea cunoaşte cineva.

Apoi îi povesti despre copilăria lui şi despre cât de mult ura biserica mormonilor.

— Te învaţă că e în regulă să minţi, dacă în felul acesta ajuţi biserica. Ticăloşii ăştia ipocriţi îţi servesc fel de fel de rahaturi cu îngerul Moroni şi nu ştiu ce tăbliţe de aur. Şi poartă veşminte de înger. Deşi trebuie să admit că părinţii mei n-au crezut niciodată în povestea asta, le atârnau pe sârmele de rufe. E cel mai caraghios lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Ce sunt veşmintele de înger? îl întrebă Irene, ţinându-l de mână, ca să-l încurajeze să vorbească.

— E un fel de robă pe care o poartă, astfel încât să-i incomodeze când se regulează. Şi sunt atât de ignoranţi, încât nici măcar nu ştiu că în secolul al şaisprezecelea catolicii purtau şi ei acelaşi gen de îmbrăcăminte, o cămaşă care îţi acoperea tot trupul şi în care se practică o gaură, prin care te puteai regula, însă fără să-ţi facă plăcere, ziceau ei. Pe când eram copil, vedeam veşminte de înger pe

sârmele de rufe. Cât despre părinţii mei, ei nu credeau în tâmpenia asta, dar pentru că taică-meu avea o anumită funcţie în biserica mormonilor, trebuiau să etaleze veşmintele de înger.

David râse şi adăugă:

— Dumnezeule, ce mai religie!

— E fascinant, dar atât de primitiv, răspunse Irene.

Iar David îşi zise: şi ce dracu' o fi atât de civilizat la afurisiţii ăia de guru care-ţi spun că vacile sunt sacre, că fiecare din noi este incarnarea altcuiva, că viaţa nu înseamnă nimic şi-ţi toarnă toate reăriile alea vrăjitoreşti despre karma?

Irene îi simţi încordarea şi vru să-l facă să vorbească în ntinuare. Îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui şi-i simţi inima bătând furie.

— I-ai urât? îl întrebă.

— Nu mi-am urât niciodată părinţii. Au fost întotdeauna buni mine.

— Mă refeream la cei din biserica mormonilor, zise Irene.

— Am urât biserica de când mă ştiu. Am urât-o încă de pe smea când eram copil, îi uram pe preoţi şi felul în care părinţii mei pupau în fund. Le urăm ipocrizia. Te-ar putea omorî pentru că nu i de acord cu preceptele bisericii. Este de fapt o afacere, nu o credinţă, sunt cu toţii solidari. Aşa s-a îmbogăţit taică-meu. Dar o să-ţi spun m-a dezgustat cel mai mult. Au nişte uleiuri speciale, oficialii de im rang ai bisericii se miruiesc în secret, ca să ajungă în rai înaintea ora. Ca şi cum cineva ţi-ar lua-o înainte la coadă, când aştepţi un d sau o masă într-un birt.

— Majoritatea religiilor sunt aşa, cu excepţia celor indiene, ebuie doar să fii atent la karma.

Se opri un moment, apoi continuă.

— De aceea încerc să rămân curată, să nu fiu lacomă de bani. Î aceea nu pot să lupt împotriva semenilor mei pentru comorile din nea asta. Trebuie să-mi păstrez puritatea spiritului. Avem întruniri eciale. Santa Monica trece printr-o criză teribilă la ora actuală. Dacă suntem atenţi, marii proprietari de imobile vor distruge tot ceea ce apărăm noi acum, iar oraşul va fi plin de zgârie-nori. Or să mărească atât de mult chiriile, încât oamenii ca tine şi ca mine or să fie obligaţi să-şi

părăsească apartamentele.

O ţinu aşa la nesfârşit, iar David o ascultă, cuprins de un sentiment de pace. Ar fi putut zăcea pe plaja aceea o veşnicie, pierdut în timp, în frumuseţea locului şi în inocenţa acestei fete căreia nu-i era frică de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla pe lumea asta. Irene îi povesti despre un tip, Louis înch, care încerca să-i miluiască pe consilierii municipali ca să schimbe legile privind construcţiile civile şi chiriile. Părea să ştie o mulţime de lucruri despre tipul ăsta, făcuse investigaţii.

Era posibil ca tipul să fie vreun demnitar al bisericii mormonilor. În cele din urmă, Irene zise:

— Dacă nu mi-aş periclita karma, l-aş omorî pe ticălosul ăsta.

— Eu l-am omorât cândva pe preşedinte, îi zise David râzând.

Şi-i povesti despre jocul de-a asasinatul, despre vânătoare, când timp de o zi fusese eroul universităţii.

— Iar oficialii bisericii mormonilor care conduceau instituţia m-au dat afară, mai zise el.

Dar Irene era ocupată cu băieţelul ei, care avusese un coşmar şi se trezise plângând. Linişti copilul şi îi spuse lui David:

— Mâine seară tipul ăsta, Inch, ia masa cu câţiva dintre consilierii municipali. Îi duce la Michaevs şi ştii ce înseamnă asta. O să încerce să-i miluiască. Tare mi-ar plăcea să-l împuşc pe ticălos.

— Eu nu-mi fac griji în legătură cu karma mea, zise David. O să-l împuşc în locul tău.

Râseră amândoi. Dar în seara următoare David îşi curăţă puşca de vânătoare pe care o adusese din Utah şi trase în limuzina lui Louis Inch. De fapt, nu intenţionase să ţintească pe nimeni, iar glonţul nimerise mult mai aproape de victimă decât voise el. Fusese doar curios să vadă dacă era în stare s-o facă.

CAPITOLUL 18

Ideea de a-l prinde în cursă pe Christian Klee îi aparţinuse lui Sal Troyca. Parcurgând declaraţiile pe care guvernanţii fuseseră obligaţi să le dea comisiilor congresionale de investigare a exploziei nucleare din New York, Troyca remarcase afirmaţia lui Klee, cum că

preocuparea lui principală fusese cumplita criză internaţională legată de deturnarea avionului. Observase, de asemenea, că în declaraţii Klee nu vorbea despre o anumită perioadă de timp când dispăruse de pe scena Casei Albe. Unde fusese atunci?

Era sigur că n-aveau să afle nimic de la Klee. Dar în mod cert, numai ceva extrem de important l-ar fi putut face să se evapore în timpul crizei. Dacă tocmai atunci se dusese să-i interogheze pe Gresse şi Tibbot?

Troyca nu se consultă cu şeful său, congressmanul Jintz. O sliă pe Elizabeth Stone, consilierul administrativ al senatorului Unbertino, şi aranjă să ia masa împreună într-tm restaurant obscur. ÎTuna care trecuse de la explozia bombei nucleare cei doi deveniseră ci chipă, atât pe plan profesional, cât şi particular. La prima lor întâlnire, din iniţiativa lui Troyca, ajunseseră la o elegere. Sub frumuseţea impersonală şi rece a lui Elizabeth Stone ascundea de fapt un temperament focos şi plin de senzualitate, deşi îneia avea o minte lucidă şi ascuţită brici.

— Şefii noştri îşi pierd posturile în noiembrie, fusese primul fi ru pe care i-l spusese ea lui Troyca. Cred că ar trebui să ne gândim viitor.

Aceste cuvinte îl uluiseră pe Sal Troyca. Era bine cunoscut aptul că Elizabeth Stone era o persoană loială, mâna-dreaptă a şefului

— Lupta nu s-a sfârşit încă, zisese el.

— Ba da, îi răspunsese Elizabeth Stone. Şefii noştri au încercat i-l dea jos pe preşedinte. Acum Kennedy este cel mai mare erou al vestei ţări, de la Washington încoace. Şi-o să le dea un şut în fund.

Loialitatea lui Troyca faţă de şeful lui îi era dictată de instinct, fu dintr-un simţ al onoarei, ci pentru că era unul din participanţii la cest joc nu voia să accepte că făcea parte din tabăra învinşilor.

— A, o s-o scoatem noi la capăt, rostise Elizabeth Stone. Dar iu vreau să lăsăm impresia că suntem din cei care fug când nava se luce la fund. O să acţionăm elegant. Dar pot să fac rost pentru amândoi Ele o slujbă mai bună.

Îi zâmbise ştrengăreşte, iar Troyca se îndrăgostise de surâsul licela. Era un zâmbet ispititor, plin de o viclenie conştientă, un zâmbet

l are voia să spună că dacă el nu era încântat de ea, era un ticălos. Sal Li întorsese zâmbetul.

Troyca avea, chiar şi după propriul lui mod de-a gândi, un gen ide farmec porcesc, libidinos, care cucerea numai un anumit tip de femei, spre surprinderea lui personală şi a altor bărbaţi. Bărbaţii îl respectau pentru iscusinţă, pentru spiritul energic şi pentru capacitatea de-a fi un bun executant. Faptul că, în chip atât de misterios, reuşea; să le farmece pe femei, le stârnea o admiraţie neprefăcută.

— Şi dacă vom fi parteneri, îi spusese el lui Elizabeth Stone. Înseamnă că o să pot să te şi regulez?

— Doar dacă eşti dispus să te angajezi în această relaţie, îi răspunsese Elizabeth.

Două cuvinte ura Troyca cel mai mult în limba engleză:.. Angajament" şi.. Relaţie.

— Vrei să spui o relaţie adevărată, adică să avem nişte obligaţii unul faţă de celălalt, ca în dragoste? întrebase el. Aşa cum se angajau servitorii negri faţă de stăpâni în Sudul tău drăguţ?

Elizabeth oftase.

— Tâmpeniile astea ale tale ne-ar putea crea necazuri, zisese că Pot să aranjez ceva pentru noi. I-am fost de mare ajutor lui Helen Du Pray în cariera politică. Mi-e datoare. Şi trebuie să fim realişti. Jintz şi Lambertino or să fie desfiinţaţi în alegerile din noiembrie. Helen Du Pray îşi restructurează personalul, iar eu o să fiu unul din consilierii ei. Am un loc pentru tine ca adjunct al meu.

— Pentru mine e o retrogradare, zisese Sal zâmbind. Dar dacă eşti bună la pat pe cât cred eu. Atunci mă mai gândesc.

— N-o să fie o retrogradare, fiindcă atunci n-o să mai ai slujbă, i-o întorsese Elizabeth Stone iritată. Şi o să avansezi odată cu mine. Până la urmă o să ajungi consilier al vicepreşedintelui şi o să ai propriul tău serviciu de care o să răspunzi.

Se oprise un moment, iar apoi continuase:

— Ascultă, ne-am simţit atraşi unul de celălalt încă de atunci, de când ne-am întâlnit în biroul senatorului. Poate n-a fost dragoste, dar a

fost în mod sigur dorinţă la prima vedere. Am auzit că te regulezi cu subalternele. Dar te înţeleg. Lucrăm amândoi din greu, n-avem timp nici pentru viaţa socială şi nici pentru dragoste. Am obosit şi eu să mă regulez de câteva ori pe lună cu diverşi tipi doar pentru că sunt singură. Vreau o legătură adevărată.

— Prea te grăbeşti, îi zise Troyca. Ei, dar dacă e vorba de consilier prezidenţial…

Dăduse din umeri şi zâmbise larg, semn că glumise. Elizabeth Stone îi zâmbise la rândul ei. Era un zâmbet neînduplecat, dar Troyca îl găsea fermecător.

— Cei din familia Kennedy n-au avut niciodată noroc, rostise…

S-ar putea că vicepreşedintele să ajungă preşedinte. Dar te rog serios. De ce n-am putea forma o echipă, dacă preferi să-i spui aşa?

unul din noi nu vrea să se căsătorească. Nici tu şi nici eu nu vrem *ni*. De ce să nu ne împărţim viaţa, păstrându-ne fiecare locuinţa, evident, dar trăind cumva împreună? N-am mai fi singuri, am e dragoste şi am putea lucra împreună ca o echipă. Ne-am satisface nevoile umane şi am munci cu maximă eficienţă. Dacă ar merge, ar fi aranjament formidabil. Dacă nu, niciunul n-ar avea nimic de rdut. Avem timp până în noiembrie.

În seara aceea făcuseră dragoste, iar Elizabeth Stone fusese o relaţie pentru Troyca. Ca mulţi oameni timizi şi rezervaţi, femei sau ±paţi, Elizabeth era plină de pasiune şi tandreţe în pat. Iar faptul că ui se întâmplase în casa lui Elizabeth fusese de bun augur. Troyca ştiuse că era bogată şi se gândise că îi ascunsese acest lucru, ca un rvărat WASP (White Anglo-Saxon Protestant Alb Protestant glo-Saxon – n.tr), în timp ce el într-o situaţie similară şi-ar fi dat e. Troyca pricepuse imediat că acolo ar fi putut trăi foarte bine andoi, mult mai bine decât în apartamentul lui. Acolo, împreună Elizabeth Stone, şi-ar fi putut face un birou. Casa din oraş era ijită de trei servitori şi n-ar mai fi trebuit să piardă timp şi să-şi; a capul cu detalii neplăcute, ca de exemplu să-şi ducă hainele la „atât sau să-şi cumpere mâncare şi băutură. Iar Elizabeth Stone, l feministă cum era, se comportă în pat ca o curtezană din poveşti, i sclava plăcerilor lui. Poate că femeile

erau aşa doar prima dată, spusese Troyca. Exact ca atunci când veneau la un interxiu în vederea tinerii unei slujbe, după care nu mai arătau niciodată la fel de bine. Dar în luna care urmase, Elizabeth îi dovedise că se înşela. Astfel că relaţia lor progresase până ajunsese aproape perfectă. Era minunat pentru amândoi ca, după lungile ore petrecute cu Jintz şi Lambertino, să vină acasă, să iasă în oraş pentru o cină târzie şi apoi să doarmă împreună şi să facă dragoste. Dimineaţa plecau tot împreună la serviciu. Pentru prima dată în viaţă, Troyca se gândise la căsătorie. Dar ştia din instinct că Elizabeth nu ar vrea aşa ceva. Duceau o viaţă cumpătată, împărţindu-şi munca, singurătatea şi iubirea, pentru că ajunseseră să se iubească. Dar cea mai mare plăcere a lor era să comploteze cum să schimbe lumea.

Căzuseră de acord amândoi că Francis Kennedy avea să fie reales în noiembrie. Elizabeth era convinsă că toată campania montată de Congres şi de Clubul Socrate împotriva preşedintelui era sortită eşecului. Troyca nu era la fel de sigur. Mai erau o mulţime de cărţi în joc.

Elizabeth îl ura pe Kennedy. Nu era o ură de natură personală. Era vorba doar de o poziţie de nezdruncinat împotriva unui om pe care îl considera un tiran.

— Cel mai important lucru, zicea ea, este ca Francis Kennedy să nu fie lăsat să aibă un Congres al lui în noul mandat. Acolo trebuie să se dea bătălia. Este clar, din declaraţiile pe care le-a făcut în campania electorală, că va modifica structura democraţiei americane. Iar acest lucru va crea o situaţie istorică foarte periculoasă.

— Dacă eşti atât de tare contra lui, cum poţi să accepţi un post de consilier al vicepreşedintelui, după alegeri? o întrebase Sal.

— Noi nu facem politică, îi răspunsese Elizabeth. Noi suntem administratori. Putem lucra pentru oricine.

În consecinţă, după o lună de intimitate, Elizabeth fu surprinsă când Sal îi ceru să se întâlnească, dar nu în casă confortabilă pe care o împărţeau, ci într-un restaurant.

— De ce nu putem discuta acasă?

— Ştii, rosti Sal precaut, am studiat o grămadă de documente

care privesc o perioadă lungă de timp. Ministrul nostru de justiţie, Christian Klee, e un tip periculos.

— Şi? zise Elizabeth.

— S-ar putea să-ţi fi pus microfoane în casă.

— Eşti paranoic, îi răspunse Elizabeth râzând.

— Mda. Ei bine, ce zici de asta? Christian Klee i-a avut pe puştii ăia, Gresse şi Tibbot, în arest şi nu i-a interogat imediat. Există o perioadă de timp pe care Klee n-a justificat-o. Puştii au fost mituiţi şi li s-a spus să-şi ţină gura până ce familiile lor le angajează avocat în ceea ce-i priveşte pe Yabril, Klee îl ţine ascuns şi nimeni nu are acces la el, nici ca să-l vadă şi nici ca să stea de vorbă cu el. Klee

!; ţionează obstrucţionista iar Kennedy îl sprijină. Îl cred pe Klee în are de orice.

— I-ai putea sugera lui Jintz să-l citeze în faţa unei comisii a ongresuluix I-aş putea cere şi eu acelaşi lucru senatorului Lambertino. L felul ăsta îl dăm deoparte pe Klee.

— Kennedy va invoca imunitatea executivului şi îi va interzice l depună mărturie, zise Sal. Ne putem şterge la fund cu citaţiile alea.

Pe Elizabeth felul lui vulgar de a vorbi o amuza, mai ales în it, dar de data asta nu se arătă deloc amuzată.

— Dacă face chestia asta, Kennedy îşi bate cuie în talpă. Ziarele televiziunea o să-l crucifice..

— Bine, putem încerca, zise Sal. Dar ce-ai zice dacă am merge imai noi doi la Oddblood Gray şi-am încerca să-l punem la colţ? u-l putem obliga să vorbească, dar poate că o s-o facă. E un tip uealist şi poate că, în forul lui interior, este oripilat de modul lamentabil 11 care a tratat Klee problema bombei nucleare. Poate chiar ştie ceva concret.

Norocul le surâsese când îl aleseseră tocmai pe Oddblood Gray. Lui Gray nu-i făcea plăcere să se vadă cu ei, dar elementul decisiv în favoarea lor fu prietenia lui Elizabeth cu vicepreşedintele Helen Du Pray. Gray nutrea pentru Du Pray un respect enorm.

Sal Troyca deschise discuţia.

— Nu e ciudat că ministrul de justiţie Christian Klee i-a avut în arest pe tinerii aceia înainte că bomba să explodeze şi n-a reuşit să

scoată nici-o informaţie de la ei?

— Şi-au exercitat drepturile constituţionale, zise Gray prudent.

— Klee are reputaţia de a fi un bărbat eficient şi descurcăreţ. Puteau Gresse şi Tibbot să-i stea împotrivă?

— Nu poţi şti niciodată la ce să te aştepţi de la Klee, răspunse Gray, dând din umeri.

— Domnule Gray, îl întrebă Elizabeth Stone direct, ştiţi cumva sau aveţi vreun motiv să credeţi că ministrul justiţiei i-a interogat în secret pe cei doi?

Gray simţi un val de mânie la auzul acestei întrebări. Dar ia stai, îşi zise el, de ce să-l protejeze pe Christian Klee? La urma-urmei, majoritatea celor ucişi în New York fuseseră de culoare.

— Este o informaţie secretă, iar sub jurământ am să neg că v-am dat-o. Klee i-a interogat în secret pe cei doi, fără să facă. Însă nici-o înregistrare pe aparatele de ascultare. Nu există nici-o dovadă, deci vă puteţi gândi la ce e mai rău. Dar dacă o faceţi, trebuie să credeţi că preşedintele n-are niciun amestec în toată povestea.

CAPITOLUL 19

În zorii acelei dimineţi de început de mai, înainte de a se întâlni cu preşedintele, Helen Du Pray îşi făcu alergarea de cinci mile, ca să-şi limpezească gândurile. Ştia că nu numai administraţia, ci şi ea însăşi se afla la o răscruce periculoasă.

Îi făcea plăcere faptul că pentru Kennedy şi consilierii lui ea era o eroină, fiindcă refuzase să semneze petiţia de destituire a preşedintelui – deşi sentimentul acela izvora din ideea lor de onoare masculină, pe care Helen o dispreţuia.

Acum trebuiau să se confrunte cu o mulţime de probleme pline de primejdii. Ce făcuse de fapt Klee? Ar fi putut să împiedice explozia bombei atomice? Oare lăsase bomba să explodeze pentru că ştia că îl va salva pe preşedinte? Pe Klee îl credea în stare de aşa ceva, dar pe Kennedy nu. Şi bineînţeles că acest lucru se putea face doar cu acordul preşedintelui.

Şi totuşi, mai era ceva.

Helen intuia acum în Kennedy un pericol potenţial. Era clar că va

încerca să obţină un Congres obedient, care să-i facă pe plac. Oare ce-i va cere Kennedy Congresului? Era clar că va cere ca, în conformitate cu legea RICO, membrii Clubului Socrate să fie puşi sub acuzaţie. Iar acesta era un mod extrem de periculos de a utiliza puterea. Se va debarasa oare de toate principiile democratice şi etice pentru a-şi pune în aplicare ideile de construire a unei Americi mai bune? Kennedy încerca să-l protejeze pe Klee, iar Oddblood se răzvrătea împotriva acestui lucru. Lui Helen Du Pray îi era teamă de astfel de disensiuni. Menirea consilierilor prezidenţiali era aceea de a-l sluji pe reşedinţe. Vicepreşedintele trebuie să-l urmeze. Era obligat s-o facă. Lau să demisioneze. Ce lovitură teribilă ar fi reprezentat acest lucru i” lentru Kennedy! Nemaivorbind de faptul că asta ar fi însemnat sfârşitul trierei ei politice. Deci, ea va fi ultima capabilă să trădeze. Bietul „rancis, cum o să procedeze cu Yabril?

Helen recunoştea că Francis Kennedy putea deveni la fel de leândurător ca şi adversarii lui, Congresul, Clubul Socrate şi Yabril. Sigur, Francis putea să-i distrugă pe toţi – tragediile vieţii îi marcaseră l ireversibil creierul.

Îşi simţi spatele şiroind de sudoare, muşchii coapselor o dureau şi îşi dori să alerge aşa la nesfârşit şi să nu se mai întoarcă niciodată la î Casa Albă.

Doctorului Zed Annaccone îi era teamă de întâlnirea cu preşedintele şi consilierii lui. Îi făcea oarecum rău să discute despre ştiinţă atunci când ştiinţa era amestecată în planurile politice şi sociale. N-ar fi acceptat niciodată să fie consilierul în ştiinţe medicale al preşedintelui, dacă n-ar fi fost singura modalitate de a-şi asigura bugetul necesar mult îndrăgitului său Institut de Cercetări în Domeniul Creierului.

Când trata direct cu Francis Kennedy nu era chiar atât de rău. Tipul era extrem de inteligent şi avea înclinaţie spre ştiinţă, deşi articolele din ziare care pretindeau că preşedintele ar fi putut ajunge un mare savant, erau de-a dreptul absurde. Dar Kennedy înţelegea cu siguranţă valoarea subtilă a cercetării şi faptul că până şi teoriile ştiinţifice fantasmagorice puteau duce la rezultate miraculoase. Deci,

nu Kennedy era problema, ci consilierii, Congresul şi toţi balaurii ăia birocratici. Plus C. I. A. Şi F.B.I., care îl şicanau tot timpul.

Înainte de-a lucra la Washington, doctorul Annaccone nu-şi dăduse seama cu adevărat de prăpastia enormă dintre ştiinţă şi societate. Era scandalos că, în timp ce ştiinţa avansase atât de mult în domeniul cercetărilor creierului, disciplinele sociologice şi politice aproape că rămăseseră pe loc. Lui Annaccone i se părea incredibil că omenirea mai purta încă războaie, extrem de costisitoare şi în avantajul nimănui. I se părea incredibil că bărbaţii şi femeile încă se ucideau între ei.

când existau tratamente care puteau distruge tendinţele criminale ale firii omeneşti. I se părea demn de dispreţ faptul că genetica era atacată de politicieni şi de mijloacele de informare în masă, ca şi cum corectarea biologicului ar fi dus la distrugerea vreunui duh sfânt. Mai ales când era limpede că rasa umană, aşa cum era constituită genetic, era condamnată.

Doctorul Annaccone fusese pus la curent cu subiectul întrunirii, încă existau îndoieli dacă explozia bombei atomice făcuse sau nu parte din planul terorist de subminare a influenţei Americii în lume – adică dacă exista vreo legătură între cei doi tineri profesori de fizică, Gresse şi Tibbot, şi liderul teroriştiior, Yabril. Annaccone urma să fie întrebat dacă era cazul să se folosească testul PET pentru a-i interoga pe prizonieri şi pentru a stabili astfel adevărul.

Toate astea îl enervaseră. De ce nu-i ceruseră să facă testul PET *înainte* că bomba să explodeze? Christian Klee afirmase că fusese prins de criză pe care o reprezentase deturnarea avionului şi că ameninţarea cu bomba nucleară nu i se păruse atât de gravă. Ceea ce era un raţionament absolut idiot. Iar preşedintele Kennedy răspunsese negativ, din motive umanitare, la cererea lui Klee de aprobare a efectuării testului PET. Dacă cei doi tineri ar fi fost nevinovaţi, iar testul le-ar fi vătămat creierul, s-ar fi comis un act inuman. Dar Annaccone ştia că acesta era doar argumentul unui politician care încerca să-şi construiască o acoperire.

Îi explicase minuţios lui Kennedy în ce consta testul, iar Kennedy

înţelesese că această procedură era aproape sută la sută sigură, determinând subiectul să spună adevărul Ar fi putut să localizeze bomba şi s-o dezamorseze. Avuseseră timp suficient. Era regretabil, ca să nu spună mai mult, că atâţia oameni fuseseră omorâţi sau răniţi. Dar Annaccone simţea şi un fel de admiraţie ascunsă faţa de cei doi tineri oameni de ştiinţă. Ar fi vrut să aibă curajul lor, pentru că demonstraseră într-adevăr ceva. Evident, într-un mod cu totul nebunesc, dar o făcuseră. Demonstraseră că, pe măsură ce omul câştiga în cunoaştere, creştea probabilitatea declanşării unui dezastru atomic, provocat de indivizi izolaţi. Dar tot aşa de adevărat era şi faptul că lăcomia întreprinzătorilor particulari sau megalomania unui lider politic ar fi putut provoca acelaşi lucru. Numai că aceşti tinerei se gândiseră, *vzu* siguranţa, la avantajele sociologice, nu la cele ştiinţifice. Se gândiseră să reprime ştiinţa, să-i frâneze mersul înainte. Bineînţeles însă, adevăratul răspuns stătea, de fapt, în schimbarea structurii genetice a omului, astfel încât violenţa să devină un act imposibil. Să pui frâne în gene şi în creier la fel cum le pui la o locomotivă. Simplu ca bună ziua.

În timp ce-i aştepta pe preşedinte în sala de consiliu, Annaccone se izolă de ceilalţi oameni din încăpere, adâncindu-se în lectura maldărului de însemnări şi articole pe care le adusese cu el. Întotdeauna se simţise animat de aversiune faţă de consilierii prezidenţiali. Christian Klee nu scăpa din ochi Institutul Naţional pentru Cercetări în Domeniul Creierului şi uneori decreta că anumite cercetări ale doctorului aveau caracter secret. Lui Annaccone acest lucru îi displăcea şi, ori de câte ori putea, folosea tactici diversioniste. Adeseori îl surprinsese faptul că Klee se dovedea mai deştept decât el în astfel de probleme. Ceilalţi consilieri, Eugene Dazzy, Oddblood Gray şi Arthur Wix, erau nişte primitivi, lipsiţi de orice fel de înţelegere a ştiinţei, adânciţi în probleme de sociologie şi ocârmuire, mult mai puţin importante.

Annaccone observă că erau prezenţi atât vicepreşedintele Helen Du Pray, cât şi şeful C.I.A., Theodore Tappey Nu contenea să se mire că o femeie era vicepreşedinte al Statelor Unite. Avea sentimentul că

ştiinţa se opunea unei asemenea chestii. În cercetările lui asupra creierului, simţise întotdeauna că într-o zi va da peste o deosebire fundamentală între creierul bărbătesc şi cel femeiesc şi îl amuza faptul că acest lucru nu se întâmpla. Îl amuza pentru că, dacă ar fi găsit o astfel de discrepanţă, s-ar fi iscat un tămbălău pe cinste.

Pe Theodore Tappey, Annaccone îl considerase întotdeauna un primitiv.

— Tipul era angajat în maşinaţiuni inutile, împotriva semenilor din rasa umană, doar pentru nişte mici avantaje în politica externă. O străduinţă atât de inutilă pe termen lung.

Doctorul Annaccone îşi scoase nişte hârtii din serv ietă. Av ea la îndemână un articol interesant despre presupusa particulă denumită tahion. Se gândi că nimeni din încăpere nu auzise încă de ea. Pentru că, deşi era specialist în domeniul creierului, doctorul Annaccone avea vaste cunoştinţe în toate ramurile ştiinţifice.

Aşa că în prezent studia articolele despre tahioni. Oare chiar existau? De douăzeci de ani, fizicienii nu încetau să se certe pe această temă. Fiindcă, dacă existau, tahionii ar fi bulversat teoriile lui Einstein; se părea că aceste particule se deplasau cu o viteză mult superioară celei a luminii, lucru pe care Einstein îl considerase imposibil. Evident, exista şi teza că tahionii se deplasaseră dintotdeauna mai repede decât lumina, dar ce naiba putea să însemne asta? Iar masa tahionilor avea un număr negativ. Ceea ce, din punct de vedere teoretic, era imposibil. Dar ceea ce era imposibil în viaţa reală putea fi posibil în lumea supranaturală a matematicilor. Iar apoi ce s-ar fi întâmplat? Cine ştie? Cui îi păsa? În mod sigur că nimănui din acea încăpere, unde erau adunaţi câţiva dintre cei mai puternici oameni de pe planetă. O ironie în sine Tahionii puteau schimba viaţa oamenilor mai mult decât orice invenţie a acestora.

În cele din urmă îşi făcu apariţia preşedintele, iar toţi cei din încăpere se ridicară în picioare. Doctorul Annaccone îşi puse deoparte hârtiile. Simţea că întâlnirea asta putea fi amuzantă dacă reuşea să numere de câte ori clipeau cei din sală. Cercetările arătaseră că puteai depista dacă o persoană minte sau nu după cât de des clipea. Doctorul

Annaccone era convins că o să aibă ce număra

Francis Kennedy veni la întrunire îmbrăcat lejer, în pantaloni de sport şi o cămaşă albă peste care-şi pusese o vestă albastră din caşmir. Avea o bună dispoziţie extraordinară pentru un om copleşit de atâtea probleme.

După ce îi salută le spuse:

— Îl avem astăzi printre noi pe doctorul Annaccone, ca să putem stabili dacă între teroristul Yabril şi explozia bombei nucleare a fost sau nu vreo legătura şi ca să răspundă acuzaţiilor aduse de presă şi televiziune, potrivit cărora noi, cei din administraţie, am fi putut găsi bomba înainte de a exploda.

— Domnule preşedinte, zise Helen Du Pray, simţind că trebuia să pună această întrebare, în discursul pe care l-aţi ţinut în faţa Congresului aţi spus că Yabril a fost părtaş la operaţiunea de plasare a bombei nucleare. Aţi fost chiar categoric. Afirmaţiile dumneavoastră se bazau pe dovezi practice?

Am crezut că e adevărat şi mai cred şi acum, îi răspunse Kennedy calm şi precis, pregătit pentru această întrebare.

— Dar despre ce dovezi e vorba? insistă Oddblood Gray.

Ochii lui Kennedy îi întâlniră pentru o clipă pe cei ai lui Klee, înainte să se întoarcă spre Annaccone cu un zâmbet forţat.

— De asta suntem aici. Ca să aflăm. Domnule doctor Annaccone, ce părere aveţi despre chestiunea aceasta? Poate că ne daţi o mână de ajutor. Vreţi să-mi faceţi o favoare? Nu mai descâlciţi secretele universului pe hârtiuţele alea. Aţi descoperit deja destule ca să ne băgaţi în bucluc.

Doctorul Annaccone mâzgălise câteva ecuaţii matematice pe foile de hârtie din dreptul lui. Înţelese că observaţia lui Kennedy fusese, de fapt, un reproş deghizat într-un compliment.

— Tot nu înţeleg, zise el, de ce n-aţi semnat ordinul pentru testul PET înainte că bomba să explodeze. Cei doi tineri erau deja arestaţi. Şi aveaţi autoritatea necesară, conform prevederilor Legii privind Controlul asupra Armelor Atomice.

— Dacă-ţi aminteşti, tocmai treceam printr-o criză pe care o

credeam cu mult mai periculoasă, zise Christian repezit. Gresse şi Tibbot pretindeau că sunt inocenţi şi am avut dovezi doar cât să punem mâna pe ei, dar nu suficiente ca să-i acuzăm. După aceea tatăl lui Tibbot a fost avertizat şi ne-am trezit cu o grămadă de avocaţi foarte bine plătiţi, care ameninţau să ne facă o groază de probleme. Aşa că ne-am gândit să aşteptăm până se termină cealaltă criză, poate că o să avem şi mai multe dovezi.

— Christian, ai idee cum a fost avertizat tatăl lui Tibbot? întrebă vicepreşedintele Du Pray.

— Tocmai verificăm toate înregistrările telefonice din Boston ca să vedem de la cine a primit domnul Tibbot telefoanele. Până acum însă n-am descoperit nimic.

— Cu echipamentul tău ultrasofisticat ar fi trebuit să afli, zise şeful C.I.A., Theodore Tappey.

— Helen, asta e o pistă falsă, zise Kennedy. Hai să nu ne îndepărtăm de subiect. Domnule doctor Annaccone, daţi-mi voie să vă răspund eu la întrebare. Christian încearcă să-mi preia o parte din responsabilităţi şi chiar această este menirea consilierilor prezidenţiali.

Am luat decizia de a nu autoriza testul PET. După câte se ştie, există un oarecare risc de vătămare a creierului şi nu am vrut să mi-l asum. Cei doi tineri au negat totul şi nu aveam nici-o dovadă că bomba chiar există, cu excepţia scrisorii de avertizare. Ne confruntam, de fapt, cu un atac grosolan din partea mass media, sprijinită de membrii Congresului. Vreau să pun o întrebare precisă. Aţi putea constata o eventuală legătură între Yabril şi profesorii Tibbot şi Gresse, dacă i-aţi supune pe toţi testului PET? S-ar rezolva astfel problema?

— Da, răspunse crispat doctorul Annaccone. Dar acum e vorba de un alt context. Folosiţi Legea privind Controlul asupra Armelor Nucleare ca să adunaţi dovezi pentru un proces penal, nu ca să descoperiţi unde se află bomba nucleară. Iar legea nu autorizează folosirea testului PET în acest scop.

— În plus, zise Dazzy, cu apărarea pe care şi-au construit-o puştii ăia, n-am reuşi să-i abordăm.

Preşedintele Kennedy îi zâmbi cu răceală lui Dazzy.

— Domnule doctor, zise el, încă îl avem pe Yabril. Vreau ca acesta să fie supus testului PET. Iar întrebarea pe care i-o veţi pune va fi aceasta: a existat o conspiraţie? Explozia bombei nucleare a făcut parte din planul lui? Dacă răspunsul este pozitiv, implicaţiile sunt enorme. Conspiraţia poate continua. Şi se poate extinde dincolo de New York City. Pentru că alţi membri ai Primei Sute ar putea plasa şi alte dispozitive nucleare. Acum înţelegeţi?

— Domnule preşedinte, zise Annaccone, chiar credeţi că e posibil aşa ceva?

— Trebuie să îndepărtăm orice îndoială, îi răspunse Kennedy. Voi declara oficial că această investigare medicală a creierului este justificată, în temeiul prevederilor Legii privind Controlul Armelor Nucleare.

— O să iasă un scandal enorm, zise Arthur Wix. Or să spună că facem lobotomie.

— Şi nu asta facem? întrebă sec Dazzy.

Dintr-o dată, doctorul Annaccone fu cuprins de furie, atât cât i se putea îngădui cuiva în faţa preşedintelui Statelor Unite.

— Nu este lobotomie, zise el. Este o analiză a creierului cu mijloace chimice. Pacientul este acelaşi după interogatoriu.

— Dacă nu se întâmplă vreun pocinog, zise Dazzy.

Secretarul de presă Matthew Gladyce interveni în discuţie:

— Domnule preşedinte, rezultatul testului va decide natura declaraţiei pe care o vom face. Va trebui să fim foarte atenţi. Dacă Lestul va dovedi că a existat o conspiraţie pusă la cale de Yabril, Gresse şi Tibbot, totul se va lămuri. Dacă se va dovedi că între cei trei nu a (existat nici-o legătură, va trebui să daţi o mulţime de explicaţii.

— Să trecem mai departe, zise scurt Kennedy.

— Congresul vrea să-l târască pe Christian în faţa unei comisii de investigare. Senatorul Lambertino şi congressmanul Jintz au de gând să-l supună unui atac concertat. Ei pretind, şi au răspândit această idee în toată mass media, că ministrul de justiţie Christian Klee este cheia pentru a afla ce s-a întâmplat de fapt atunci.

— Invocaţi imunitatea executivului, zise Kennedy. Ca preşedinte îi ordon să nu apară în faţa nici unei comisii a Congresului.

— Christian, de ce nu te oferi voluntar pentru testul PET? zise glumeţ doctorul Annaccone, plictisit de toate aceste discuţii politice. Ai putea să-ţi dovedeşti fără echivoc nevinovăţia. Şi să garantezi pentru moralitatea testului.

— Domnule doctor, nu mă interesează să-mi stabilesc nevinovăţia, cum spui tu, zise Christian. Nevinovăţia este o chestie pe care ştiinţa ta nu va fi niciodată în stare s-o dovedească. Şi nici nu mă interesează moralitatea unei analize pe creier prin care se stabileşte dacă un om minte sau spune adevărul. Aici nu discutăm despre nevinovăţie sau morală. Discutăm despre folosirea puterii în scopul de a face societatea să meargă mai departe. Este un alt domeniu în care ştiinţa ta nu ne e de niciun ajutor. Deci, aşa cum mi-ai spus şi tu mie de multe ori, nu-ţi băga nasul într-o chestie la care nu te pricepi deloc. Şi mai du-te-n mă-ta!

Rareori la aceste întruniri ale preşedintelui cu consilierii erau permise astfel de ieşiri. Şi mai rar se întâmpla să se vorbească vulgar atunci când la întruniri lua parte şi vicepreşedintele Helen Du Pray, iar asta nu fiindcă vicepreşedintele ar fi fost pudibond. Aşa că toţi cei prezenţi în sala de consiliu fură surprinşi de ieşirea lui Christian Klee.

Doctorul Annaccone fu de-a dreptul năucit. Glumise doar. Îi plăcea de Klee, la fel ca majorităţii celorlalţi. Tipul era cultivat, civilizat şi părea mai inteligent decât cei mai mulţi dintre avocaţi. Doctorul Annaccone, ca renumit om de ştiinţă, se mândrea că era capabil să înţeleagă practic totul. Acum însă era supus şi el acelei meschine şi regretabile slăbiciuni umane de a se simţi rănit în propriile sentimente. Astfel că, fără să se gândească, zise:

— Aţi lucrat la C.I.A., domnule Klee. Pe clădirea Agenţiei se află o plăcuţă de marmură pe care scrie: „Află adevărul şi adevărul te va elibera”.

— N-am scris-o eu, zise Klee, care-şi redobândise bună dispoziţie. Şi mă îndoiesc că ar fi aşa.

Doctorul Annaccone îşi revenise la rându-i şi începu să-şi pună

întrebări. De ce glumă lui îi stârnise lui Klee o reacţie atât de violentă? Oare ministrul de justiţie, primul om din ţară în materie de drept, chiar avea ceva de ascuns? Tare i-ar mai fi plăcut să-l supună testului PET

Francis Kennedy urmărise acest episod cu o expresie serioasă, dar în acelaşi timp amuzată.

— Zed, zise el, pe un ton prietenos, după ce pui la punct detectorul ăsta de minciuni şi te asiguri că poţi face testul fără niciun fel de efecte secundare, va trebui să-ţi îngropi aparatul. Niciun politician din ţara asta nu l-ar suporta.

— Toate aceste precauţii sunt inutile, îl întrerupse doctorul Annaccone. Metoda a fost descoperită, iar ştiinţa şi-a început procesul de explorare a creierului uman. Odată început, acest proces nu mai poate fi stopat. Au dovedit-o spărgătorii de maşini când au încercat să oprească revoluţia industrială. Nu poţi scoate în afara legii utilizarea prafului de puşcă, aşa cum au aflat şi japonezii când, după ce interziseseră sute de ani armele de foc, au fost copleşiţi de lumea occidentală. Odată ce atomul a fost descoperit, nu mai poţi opri bomba. Aşa că vă asigur pe toţi că detectorul de minciuni are viitorul asigurat.

— Violează Constituţia, zise Klee.

— S-ar putea să trebuiască să schimbăm Constituţia, interveni prompt Kennedy.

— Dacă mediile de informare ar auzi această conversaţie, rosti Matthew Gladyce cu o expresie de groază pe faţă, ne-ar alunga din oraş.

— E treaba ta să informezi opinia publică despre ce-am vorbit,

Idar folosind limbajul adecvat şi la momentul potrivit, îi răspunse Kennedy. Şi nu uitaţi că decizia o va lua poporul american, în temeiul i Constituţiei. Deci, cred că răspunsul la toate problemele noastre este să pregătim un contraatac. Christian, grăbeşte punerea sub acuzare a lui Bert Audick în baza legii RICO. Compania lui va fi acuzată de a fi organizat împreună cu sultanul Sherhabenului o conspiraţie prin care

poporul american a fost escrocat, prin înscenarea ilegală a unei crize a petrolului în scopul creşterii preţurilor. Asta-i una la mână.

Se întoarse spre Oddblood Gray şi continuă:

— Congressmenilor bagă-le sub nas ştirea că noua Comisie Federală pentru Comunicaţii nu le va mai acorda licenţe de emisie principalelor reţele de televiziune atunci când vor solicita reînnoirea lor. Iar noile legi vor prelua sub control toate afacerile măsluite de pe Wall Street şi din interiorul marilor bănci. O să le dăm un motiv de îngrijorare, Otto.

Helen Du Pray ştia că avea pe deplin dreptul să-şi exprime dezaprobarea la întrunirile de acest gen, deşi, ca vicepreşedinte, era obligată să-l susţină public pe preşedinte. Cu toate acestea ezită înainte de a spune cu prudenţă:

— Nu crezi că ne facem prea mulţi duşmani deodată? N-ar fi mai bine să aşteptăm până ce vom fi aleşi pentru al doilea mandat? Dacă vom obţine într-adevăr un Congres care să ne susţină strategiile, la ce bun. Să ne luptăm cu Congresul actual? De ce să ne asmuţim împotriva noastră toată lumea afacerilor, când suntem şi aşa destul de vulnerabili?

— Nu putem aştepta, îi răspunse Kennedy. Or să ne atace, indiferent ce facem. Or să încerce în continuare să împiedice realegerea mea şi a Congresului meu, indiferent cât de conciliantţi am fi. Atacându-i, îi facem să se mai gândească înainte de-a acţiona. Nu-i putem lăsa să continue aşa, ca şi cum n-ar avea nici-o grijă pe lumea asta.

Rămaseră cu toţii tăcuţi. Apoi Kennedy se ridică şi le spuse consilierilor:

— Puteţi să puneţi la punct detaliile şi să întocmiţi notele necesare.

Arthur Wix se referi la campania de presă pusă la cale de Congres, în scopul de a-l ataca pe Kennedy şi care făcea referire la numărul de persoane şi la sumele de bani antrenate pentru protecţia preşedintelui.

— Ţinta acestei campanii, zise Wix, este să te prezinte ca pe un

fel de Cezar, iar Serviciul tău Secret ca pe un fel de gardă pretoriană. Americanilor zece mii de oameni şi o sută de milioane de dolari pentru paza unui singur om li se pare prea mult, chiar dacă acel om e preşedintele Statelor Unite. Aşa că această campanie de presă ne creează o imagine publică execrabilă.

Tăcură cu toţii. Amintirea asasinării celorlalţi Kennedy făcea din acest subiect o chestiune deosebit de delicată. De asemenea, erau conştienţi cu toţii, fiindu-i atât de apropiaţi, că preşedintele era stăpânit de un gen de teamă fizică. Aşa că fură surprinşi când Kennedy se întoarse spre ministrul justiţiei şi îi spuse:

— Cred că în cazul ăsta criticile care ni se aduc sunt îndreptăţite. Christian, ştiu că ţi-am dat dreptul de veto în problemele de securitate, dar ce-ai zice dacă am face o declaraţie că reducem la jumătate trupele de pază de la Casa Albă? La fel şi bugetul alocat protecţiei mele. Christian, aş vrea ca de data asta să nu-ţi foloseşti dreptul de veto.

— Poate că am exagerat puţin, domnule preşedinte, îi răspunse Christian zâmbind. N-o să-mi folosesc dreptul de veto pe care mi-l puteţi oricând anula prin dreptul *dumneavoastră* de veto.

Toată lumea râse. Dar pe Gladyce această victorie aparent uşoară îl îngrijora oarecum.

— Domnule ministru de justiţie, zise el, nu puteţi pur şi simplu să spuneţi că o faceţi şi apoi să n-o faceţi? Congresul o să fie cu ochii pe buget şi pe fondurile alocate.

— Bine, răspunse Christian. Dar când faci comunicatul de presă, ai grijă să sublimezi că aceste măsuri se iau în ciuda faptului că eu mă opun vehement. Şi vezi să reiasă că preşedintele se înclină în faţa presiunilor exercitate de Congres.

— Vă mulţumesc tuturor, le zise Kennedy. Întrunirea a luat sfârşit.

Directorul Comandamentului Militar de pe lângă Casa Albă, colonelul Henry Canoo (ofiţer în retragere), era omul cel mai vesel şi mai gentil din toată administraţia. Era vesel, pentru că, după părerea lui, avea slujba cea mai bună din ţară. Nu dădea socoteală decât

preşedintelui Statelor Unite şi controla fondurile secrete, alocate de preşedinţie Pentagonului şi verificate doar de el şi de preşedinte. Pe deasupra funcţia lui era pur administrativă; nu lua hotărâri în problemele politice şi nu trebuia nici măcar să dea sfaturi. El era cel care se ocupa de avioanele, elicopterele şi limuzinele preşedintelui şi ale consilierilor lui. Scotea din pungă banii pentru construirea şi întreţinerea clădirilor secrete folosite de Casă Albă. Se ocupa de aşa-numita „minge de fotbal", adică de ofiţerul inferior şi de servietă diplomatică în care se aflau codurile pentru lansarea arsenalului nuclear american. Şi, ori de câte ori preşedintele voia să facă ceva care costă şi nu dorea ca mass media sau Congresul să afle, Henry Canoo scotea bani din fondul secret şi punea pe chitanţe ştampila cu cel mai înalt secret de stat.

Prin urmare, în după-amiaza aceea târzie de mai, când ministrul de justiţie intră în biroul lui Canoo, acesta îl întâmpină cu căldură. Cândva făcuseră afaceri împreună şi, la începutul mandatului său, preşedintele îi dăduse lui Canoo instrucţiuni, spunându-i că ministrul de justiţie putea să ia oricât voia din fondul secret. Primele câteva dăţi el şi preşedintele îl verificaseră pe Klee, dar de atunci acest lucru nu se mai întâmplase deloc.

— Christian, zise Canoo jovial, umbli după informaţii sau după bani?

— Şi una şi alta. Întâi banii. Intenţionăm să facem publică promisiunea de a reduce la jumătate personalul şi bugetul alocat protecţiei preşedintelui. Trebuie să întocmesc o comunicare scrisă, prin care să fac cunoscută propunerea. De fapt, va fi un transfer pe hârtie, fiindcă nu se va schimba nimic. Dar nu vreau să adulmece Congresul ceva şi să ia urma banilor. Aşa că aş vrea că serviciul tău să scoată bani din bugetul Pentagonului. Iar pe urmă să trânteşti ştampila cu strict secret de stat.

— Iisuse, zise Henry Canoo, e vorba de o groază de bani! Pe s-o fac, dar nu pentru mult timp.

— Până la alegerile din noiembrie. Atunci ori o să primim u şut în fund, ori o să fim prea puternici şi Congresul n-o să mai fac valuri. Dar

acum trebuie să ne prezentăm bine.

— S-a făcut, zise Canoo.

— Şi acum informaţiile. În ultima vreme şi-a băgat nasul pe-aic vreuna din Comisiile Congresului?

— A, bineînţeles. Mai mult decât de obicei. Încearcă să afl câte elicoptere are preşedintele, câte limuzine şi avioane, rahaturi di astea. Vor să afle ce face ramura executivă. Dacă ar şti câte avem d fapt, ar face pe ei.

— Cine anume dintre congressmeni?

— Jintz. Îl are pe asistentul ăla administrativ, Sal Troyca, u ticălos şmecher. Zice că vrea să ştie câte elicoptere avem, iar eu spun că trei. El zice „am auzit că aveţi cincisprezece". Eu: „Ce draci ar face Casă Albă cu cin'şpe?" Oricum, a fost destul de aproap Avem şai'şpe.

— Şi ce dracu' facem cu şai'şpe? întrebă Klee suprins.

— Elicopterele astea se strică mereu, zise Canoo. Dac preşedintele îmi cere unul, eu ce să-i spun, că e la reparat? În piu: ; mai mereu câte unul din consilieri îmi cere un elicopter. Tu nu preţ Christian. Dar Tappey de la C.I.A. Şi Wix le folosesc tot timpul. Ca: ; Dazzy, nu ştiu de ce.

— Nici nu trebuie să ştii, completa Christian. Vreau să-n raportezi de câte ori vreun spion de la Congres încearcă să afle cu e – logistică sprijinim misiunea prezidenţială. Chestia asta are legătui: cu securitatea. Rapoartele mi le trimiţi direct. Vor fi strict secrete.

— În regulă, zise Canoo bine dispus. Şi oricând ai nevoie e? diverse lucrări la locuinţa ta personală, putem face rost de bani i pentru asta.

— Mersi, zise Christian. Am banii mei.

fe

Târziu, în seara aceleiaşi zile, preşedintele Kennedy şedea 1 Biroul Oval şi-şi fuma havana obişnuita. Recapitula în mim, evenimentele zilei. Totul decursese-conform planului.

Fusese autoritar exact atât cât să câştige sprijinul consilierilor 'personali. Klee reacţionase bine, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Canoo îl informase deja. Annaccone era maleabil. Helen Du Pray putea

să-i dea ceva bătaie de cap, dacă nu era atent, dar avea nevoie de inteligenţa ei şi de suportul politic al organizaţiilor de femei.

Francis Kennedy se miră cât ţie bine se simţea. Nu mai era deprimat şi avea mai multă energie decât oricând de la moartea soţiei încoace. Oare din cauza faptului că, în sfârşit, obţinuse controlul asupra uriaşei şi complexei maşinării politice a Americii? ’,

CAPITOLUL 20

Preşedintele Kennedy îl invită pe Christian Klee să ia micul dejun împreună în apartamentul lui de la Casa Albă. Se întâmpla foarte rar să ţină întruniri în apartamentele sale personale.

Jefferson, majordomul preşedintelui şi garda lui personală de la Serviciul Secret, le servi un mic dejun bogat şi se retrase discret în oficiu, ca să poată reveni imediat, în caz că va fi sunat.

— Ştiai că Jefferson a fost un student eminent şi un mare atlet? întrebă Kennedy pe un ton degajat. N-a acceptat niciodată nimic de la nimeni.

Se opri, iar apoi se interesă:

— Cum a ajuns majordom, Christian?

Christian pricepu că trebuia să-i spună adevărul.

— Este şi cel mai bun agent din Serviciul Secret. L-am recrutat personal, special pentru această misiune.

— Întrebarea rămâne valabilă, îi răspunse Kennedy. De ce dracu’ să accepte o slujbă la Serviciul Secret? Şi încă de majordom?

— Ocupa o funcţie foarte importantă în Serviciul Secret, zise Christian.

— Mda. Oricum, e ciudat.

— I-am selectat cu foarte multă grijă pentru funcţiile astea. Jefferson s-a dovedit a fi cel mai bun şi de fapt este şeful echipei de la Casa Albă.

— Şi totuşi, insistă Kennedy.

— I-am promis că înainte să plece de la Casa Albă o să-i obţin o slujbă în Departamentul pentru sănătate, învăţământ şi asistenţă socială. O slujbă cu răspundere.

— Deşteaptă treabă, zise Kennedy, dar cum o să arate

recomandarea lui, de la majordom la o slujbă cu răspundere? Cum dracu' o să facem chestia asta?

— În recomandare se va scrie că a fost adjunctul meu executiv.!

Kennedv luă cafetiera decorată cu vulturi imprimaţi pe smalţul alb.

— Ei bine, n-aş vrea să mi-o iei în nume de rău, dar am observat i că toţi servitorii mei sunt foarte pricepuţi în meserie. Sunt cu toţii agenţi secreţi? Ar fi incredibil.

— Au făcut o şcoală specială şi au fost supuşi unei îndoctrinări care le-a suscitat mândria profesională. Nu toţi.

Kennedy izbucni în râs şi întrebă:

— Chiar şi bucătarii?

— Mai ales bucătarii, îi răspunse Christian zâmbind. Toţi ţ bucătarii sunt ţicniţi.

Ca mulţi oameni, Christian adopta întotdeauna un ton glumeţ ca să-şi dea timp de gândire. Cunoştea stilul lui Kennedy de-a aborda o problemă delicată, după bună dispoziţie pe care o manifestă şi după unele cunoştinţe pe care le etala şi pe care, în mod normal, nu trebuia să le aibă.

Luară micul dejun, iar Kennedy îşi jucă rolul de „mamă" cum îi spunea el, manevrând farfuriile şi turnând în căni. Exceptând cafetiera specială a lui Kennedy, serviciul de masă era superb, cu emblema prezidenţială albastră şi porţelanul la fel de subţire ca o coajă de ou. În cele din urmă Kennedy zise, cu o voce aproape neutră:

— Aş vrea să mă întâlnesc o oră cu Yabril. Contez pe tine să aranjezi personal chestiunea asta.

Citi expresia de nelinişte de pe faţa lui Christian.

— Doar o oră şi doar de data asta.

— Ce ai de câştigat, Francis? zise Christian. S-ar putea să fie atât de dureros pentru tine, încât să nu suporţi.

Christian văzu pe faţa lui Kennedy nişte riduri pe care nu le observase până atunci:

— O să suport, zise Kennedy.

— Dacă se află despre întâlnirea asta, or să apară o groază de

întrebări.

— Atunci ai grijă să nu se afle. Întâlnirea nu va fi consemnată în scris şi nu va apărea în jurnalul Casei Albe. Când crezi c-o să se poată?

— O să fie nevoie de câteva zile ca să fac pregătirile necesare. Jefferson trebuie să ştie şi el.

— Altcineva? întrebă Kennedy.

— Probabil că încă şase agenţi din divizia mea specială. Vor trebui să ştie că Yabril e la Casa Albă, dar nu neapărat că se întâlneşte cu tine. O să bănuiască, dar n-o să ştie.

— Dacă e necesar, pot să merg eu unde-l ţii tu închis.

— Categoric nu. Casa Albă este locul cel mai bun. Trebuie să ne fixăm la primele ore după miezul nopţii. Părerea mea este că la unu noaptea ar fi cel mai bine.

— Poimâine noapte, zise Kennedy. În regulă.

— Da. Va trebui să semnezi nişte hârtii. Ceva nelămurit, dar ca să fiu acoperit în cazul în care lucrurile merg prost.

Kennedy oftă uşurat, iar apoi zise plin de vervă.

— Nu e un supraom, nu-ţi face griji. Vreau să vorbesc cu el nestingherit şi vreau să-mi răspundă lucid şi nesilit de nimeni. Nu vreau să fie drogat sau forţat în vreun fel oarecare. Vreau să înţeleg cum gândeşte şi poate că n-o să-l mai urăsc atât de mult. Vreau să văd ce simt în realitate oamenii de genul lui.

— Trebuie să fiu de faţă la această întâlnire, zise Christian stânjenit. Eu port toată răspunderea.

— Ce ai zice să aştepţi afară, împreună cu Jefferson? îl întrebă Kennedy.

Panicat de implicaţiile acestei cereri, Christian trânti pe masă ceaşca fragilă de căţea şi zise cu toată seriozitatea:

— Te rog, Francis, nu pot să fac aşa ceva. Sigur că va fi legat şi în imposibilitate de a face ceva, dar tot trebuie să stau între voi. De data asta trebuie să-mi folosesc dreptul de veto pe care mi l-ai dat, îi spuse el, încercând să-şi ascundă frica de ceea ce ar fi putut face Francis.

Zâmbiră amândoi. Când Christian îi garantase preşedintelui

securitatea, căzuseră de acord că, în calitate de şef al Serviciului Secret, Christian putea să se opună oricărei apariţii a preşedintelui în public.

— N-am abuzat niciodată de această putere, adăugă Christian.

— Dar ţi-ai exercitat-o cu vigoare, răspunse Kennedy, făcând o grimasă. Bine, poţi sta în încăpere, dar încearcă să te faci una cu mobilă. Iar Jefferson să rămână afară, în dreptul uşii.

— O să aranjez totul. Dar, Francis, chestia asta n-o să-ţi fie de niciun ajutor.

Christian Klee îl pregăti pe Yabril pentru întrevederea cu preşedintele Kennedy. Bineînţeles că acesta fusese interogat de multe ori, dar refuzase zâmbind să răspundă la întrebări. Fusese foarte distant, foarte sigur pe sine şi, deşi era dispus să poarte discuţii de ordin general – despre politică, teoria marxistă, problema palestiniană pe care el o numea problema israeliană – refuza să discute despre trecutul lui sau despre operaţiunile lui teroriste. Refuza să vorbească despre Romeo, asociatul lui, despre Theresa Kennedy, despre uciderea ei sau despre relaţia cu sultanul Sherhabenului.

Închisoarea în care fusese dus era, de fapt, un mic spital, cu zece paturi, construit de F.B.I. Pentru detenţia prizonierilor periculoşi şi a informatorilor valoroşi. Personalul spitalului era format din cadre medicale din Serviciul Secret şi păzit de agenţi din divizia specială a lui Klee. În Statele Unite existau cinci asemenea spitale de detenţie: unul în Washington D.C., iar celelalte în Chicago, Los Angeles, Nevada şi Long Island.

Aceste spitale erau uneori folosite pentru experimente medicale secrete, pe prizonieri voluntari. Dar Klee evacuase spitalul din Washington ca să-l ţină pe Yabril complet izolat. Evacuase şi spitalul din Long Island, unde îi internase pe cei doi tineri oameni de ştiinţă care amplasaseră bomba nucleară în New York.

În spitalul din Washington, Yabril locuia într-un fel de apartament, echipat complet pentru a contracara orice încercare de sinucidere prin violenţă sau post. Existau, de asemenea, diverse echipamente folosite pentru a le restrânge deţinuţilor posibilitatea de

a se mişca liber şi aparatură de hrănire pe cale intravenoasă.

Fiecare părticică din corpul lui Yabril, inclusiv dinţii, fusese radiografiată. Era îmbrăcat permanent într-o cămaşă largă, specială, care-i permitea să-şi folosească doar parţial braţele şi picioarele. Putea să citească, să scrie şi să meargă cu paşi mici, dar nu putea face niciun fel de mişcări violente. Era supravegheat tot timpul, printr-o oglindă falsă, de echipa de agenţi secreţi din divizia specială a lui Klee.

După ce se despărţi de preşedintele Kennedy, Klee se duse să-i facă o vizită lui Yabril, ştiind că avea o sarcină dificilă. Intră în apartamentul teroristului împreună cu doi agenţi de la Serviciul Secret, se aşeză pe una din canapelele confortabile din încăpere şi trimise un agent să-l aducă pe Yabril din dormitor. Când acesta sosi, îl împinse uşor pe un fotoliu şi le ceru agenţilor să-i verifice cămaşa de forţă.

— Sunteţi foarte prevăzător, în ciuda puterii pe care o aveţi, zise Yabril dispreţuitor.

— Cred în paza bună, îi răspunse Christian pe un ton serios. Sunt ca inginerii aceia care construiesc poduri şi clădiri în stare să reziste unor şocuri de o sută de ori mai mari decât cele posibile. E felul meu de a-mi face meseria.

— Nu-i acelaşi lucru, replică Yabril. Nu puteţi prevedea şocurile pe care vi le rezervă soarta.

— Ştiu, ase Christian. Dar scap de durerile de cap. Până acum n-am avut probleme. Hai să-ţi spun motivul vizitei mele: am venit să-ţi cer o favoare.

Yabril începu să râdă la auzul acestor cuvinte. Un râs batjocoritor, dar plin de bună dispoziţie. Christian se uită fix la el şi zâmbi.

— Nu, vorbesc serios, zise el, este o favoare pe care mi-o poţi acorda sau refuză. Ascultă-mă cu atenţie. Ai fost tratat bine, din dispoziţia mea şi pentru că aşa sunt legile în ţara asta. Ştiu că e inutil să te ameninţ. Ştiu că ai orgoliul tău, dar ceea ce-ţi cer e un lucru mărunt care nu te va compromite nicidecum. În schimb, îţi promit să

fac tot ce pot ca să nu se întâmple vreo nenorocire. Ştiu că încă mai speri. Încă mai crezi că tovarăţii tăi din celebra Prima Sută vor veni cu o găselniţă deşteaptă care să ne oblige să te eliberăm.

Faţa osoasă şi întunecata a lui Yabril îşi pierdu expresia de bucurie macabră.

— Am încercat de multe ori, zise el, să punem la cale un atac împotriva preşedintelui Kennedy. Operaţiuni foarte complicate şi iscusite. Dar toate au fost deconspirate brusc şi în mod misterios, încă înainte de-a putea ajunge în ţara asta. Am condus personal o investigaţie ca să aflu de ce au eşuat aceste operaţiuni şi cine mi-a omorât oamenii. Toate pistele au dus la dumneavoastră. Ştiu, deci, că acţionam la fel şi că nu sunteţi unul dintre politicienii aceia prevăzători şi atât. Spuneţi-mi ce favoare îmi cereţi. Fiţi convins că sunt suficient de inteligent ca să o cântăresc cu toată atenţia.

Christian se rezemă de sofa. Îşi spuse în gând că acum, când Yabril îi descoperise urma, era prea periculos ca să fie lăsat liber, indiferent de împrejurări. Fusese o prostie din partea teroristului să lase să-i scape această informaţie. Apoi se concentră asupra situaţiei de faţă.

— Preşedintele Kennedy este un om foarte profund, zise el. Încearcă să înţeleagă faptele şi oamenii De aceea, vrea să aibă o întâlnire cu tine, faţă în faţă, să-ţi pună întrebări şi să purtaţi o discuţie. Ca de la om la om. Vrea să înţeleagă ce te-a făcut să-i ucizi fiica. Vrea probabil, să scape de propriul lui sentiment de culpabilitate. Prin urmare, nu-ţi cer decât să stai de vorbă cu el şi să-i răspunzi la întrebări, îţi cer să nu-l respingi pe de-a-ntregul. Vrei să faci asta?

Parţial imobilizat în cămaşa specială, Yabril încercă să-şi ridice braţele în semn de refuz. Nu ştia ce însemna fiica fizică, şi totuşi, ideea de a-l întâlni pe tatăl fetei pe care o omorâse stârni în el o stare de agitaţie care îl surprindea. La urma-urmei, fusese un act politic, iar preşedintele Statelor Unite ale Americii ar trebui să înţeleagă mai bine decât oricine acest lucru. Cu toate astea, simţi că ar fi interesant să se uite în ochii celui mai puternic om din lume şi să-i spună: „Eu ţi-am

ucis fiica. Ţi-am făcut un rău mai cumplit decât mi-ai putea face vreodată tu, cu miile tale de nave de război, cu zecile tale de mii de avioane militare”.

— Da, am să vă fac această mică favoare, zise Yabril. Dar s-ar putea să nu-mi mulţumiţi la sfârşit.

Klee se ridică de pe sofa şi îl atinse uşor cu mâna pe umăr, dar Yabril se scutură cu dispreţ.

— Nu contează, zise Klee. Îţi voi fi recunoscător.

Două zile mai târziu, la o oră după miezul nopţii, preşedintele Kennedy intră în Biroul Oval de la Casa Albă şi-l găsi pe Yabril stând pe un scaun lângă cămin. Christian rămăsese în picioare, în spatele lui.

Pe o măsuţă ovală, încrustată cu simbolurile steagului american, steluţe şi dungi, se afla o farfurie cu sandvişuri micuţe, o cafetieră din argint, ceşti şi farfurioare cu margini aurii. Jefferson turnă cafea în cele trei ceşti, iar apoi se retrase la uşă, blocând-o cu spatele lui lat. Kennedy văzu că Yabril, care îşi înclinase capul în faţa lui, era imobilizat pe scaun.

— Sper că nu l-aţi sedat? întrebă el aspru.

— Nu, domnule preşedinte, zise Christian. Este doar imobilizat.

— Nu-l puteţi lăsa mai liber? zise preşedintele.

— Nu, domnule, îi răspunse Christian.

— Îmi pare rău, dar nu eu decid în acest gen de probleme, i se adresă Kennedy direct lui Yabril. N-o să te ţin mult. Aş vrea doar să-ţi pun câteva întrebări.

Yabril dădu din cap. Din cauza cămăşii speciale, îi venea destul de greu să ia din sandvişurile de-a dreptul delicioase. Orgolios cum era, îi făcea bine ca duşmanul să-l vadă că era complet neajutorat. Cercetă faţa lui Kennedy, constatând şocat că era un om pe care, în alte împrejurări, l-ar fi respectat din instinct şi în care, într-o oarecare măsură, chiar ar fi avut încredere. Pe chipul acela se citea suferinţa, dar şi o capacitate enormă de a şi-o reprima. Văzu, de asemenea, că era sincer preocupat de lipsa lui de confort, fără condescendenţă sau falsă compasiune. Cu toate acestea, i se păru că faţa lui Kennedy

degaja o forţă plină de demnitate. Yabril rosti încet, mai politicos şi probabil chiar mai umil decât intenţionase:

— Domnule Kennedy, înainte de-a începe, trebuie să-mi răspundeţi mai întâi la o întrebare. Chiar credeţi că sunt răspunzător de explozia bombei nucleare din ţara dumneavoastră?

— Nu, zise Kennedy, iar Christian se simţi uşurat că preşedintele nu mai dădu niciun fel de alte informaţii.

— Vă mulţumesc, răspunse Yabril. Cum poate cineva să creadă că sunt atât de idiot? Aş fi indignat dacă aţi încerca să folosiţi această acuzaţie drept armă. Puteţi să mă întrebaţi orice doriţi.

Kennedy îi făcu semn lui Jefferson să iasă din cameră, urmărindu-l din priviri. Apoi îi vorbi încet lui Yabril. Christian îşi coborî capul, ca pentru a nu auzi. De fapt, nici nu voia să audă.

— Ştim că tu ai organizat întreaga serie de evenimente, zise Kennedy. Asasinarea papei, farsa capturării complicelui tău, astfel încât să-i ceri eliberarea, deturnarea avionului şi uciderea fiicei mele, pe care ai plănuit-o de la bun început. Ştim toate lucrurile astea, dar aş vrea să-mi confirmi dacă e adevărat, ca să înţeleg care a fost logica acestor acţiuni.

— Da, tot ce spuneţi este adevărat, zise Yabril, uitându-se direct la Kennedy. Dar mă uimeşte cât de repede aţi pus cap la cap totul. Credeam că planul meu a fost foarte inteligent.

— Mă tem că n-am de ce să fiu mândru, îi răspunse Kennedy. Asta înseamnă că, în esenţă, gândim la fel. Sau că minţile oamenilor nu se deosebesc prea mult când e vorba de astfel de urzeli.

— Şi totuşi, poate că a fost prea inteligent, zise Yabril. Dumneavoastră aţi încălcat regulile jocului. Evident, n-a fost vorba de şah, iar regulile nu au fost chiar atât de stricte. Dumneavoastră trebuia să fiţi un pion şi să faceţi mutările unui pion.

Kennedy se aşeză şi sorbi puţin din cafea. Era doar un gest de politeţe; Christian vedea cât era de tensionat şi nici pe Yabril dezinvoltura preşedintelui nu-l putea înşela. Se întreba ce intenţii avea acesta de fapt. Era clar că nu aveau nimic rău în ele şi că nu intenţiona să-şi folosească puterea ca să-l înspăimânte sau să-i facă

vreun rău.

— Am ştiut de la bun început, zise Kennedy. Când ai deturnat avionul, am ştiut că îmi vei ucide fiica. Când complicele tău a fost prins, am ştiut că şi asta făcea parte din planul tău. Nimic nu m-a surprins. Consilierii mei n-au fost de acord cu mine decât într-un târziu. Ceea ce mă preocupă este faptul că mintea mea seamănă, probabil, cu a ta. Şi totuşi, eu nu mă pot imagina făcând ce ai făcut tu. Vreau să evit să ajung la aşa ceva şi de aceea am vrut să vorbesc cu tine. Să învăţ şi să prevăd, să mă feresc de mine însumi.

Yabril era impresionat de felul de-a fi curtenitor al lui Kennedy, de imparţialitatea cu care vorbea, de aparenta lui dorihţă de sinceritate.

— Ce-ai câştigat cu toate astea? continuă Kennedy. Papa va fi înlocuit; moartea fiicei mele nu va schimba configuraţia puterii în lume. Care a fost profitul tău?

Vechea întrebare capitalistă, îşi zise Yabril, la asta se reduce totul. Simţi pentru un moment atingerea uşoară a mâinilor lui Christian pe umerii lui. Ezită înainte să vorbească:

— America este colosul căruia statul Israel îi datorează existenţa. Prin natura lui, acesta îi oprimă pe conaţionalii mei. Iar sistemul capitalist îi oprimă pe săracii lumii şi chiar pe cei din propria dumneavoastră ţară. Trebuie să înfrângem teama pe care o stârneşte, puterea voastră. Papa este un reprezentant al acestei puteri, iar biserica catolică a terorizat secole de-a rândul omenirea cu iadul, ba chiar şi cu raiul. Ce ruşine! Şi totul durează de două mii de ani. Uciderea papei ne-a adus mai mult decât o simplă satisfacţie de ordin politic.

Christian se îndepărtase de scaunul lui Yabril, dar era încă în alertă, gata să se interpună între cei doi. Deschise uşa spre Biroul Oval Galben şi-i şopti ceva lui Jefferson. Yabril observă totul în tăcere, apoi continuă:

— Toate acţiunile mele împotriva dumneavoastră au dat greş. Am organizat două operaţiuni foarte complicate ca să vă asasinez şi au eşuat. Într-o zi îi puteţi cere domnului Klee detaliile, s-ar putea să vă

uimească. Ministrul de justiţie, ce denumire inocentă! Trebuie să vă mărturisesc că, la început, m-a indus în eroare. Mi-a distras operaţiunile cu o cruzime care mi-a stârnit admiraţia. Dar în definitiv, avea atâţia oameni şi atâtea mijloace tehnice, încât am fost neajutorat în faţa lui. Numai că propria dumneavoastră vulnerabilitate a atras după sine moartea fiicei dumneavoastră şi ştiu cât de mult trebuie să vă-doară acest lucru. Vă vorbesc deschis, pentru că asta doriţi.

Christian se întoarse şi se postă în spatele scaunului lui Yabril, încercând să evite privirea lui Kennedy. Yabril simţi un uşor fior de frică, dar continuă:

— Gândiţi-vă, zise el, ridicându-şi pe jumătate braţele într-un gest emfatic, că, dacă deturnez un avion, sunt un monstru. Dar dacă israelienii bombardează un oraş arab lipsit de apărare şi omoară sute de oameni, se cheamă că luptă pentru libertate. Mai mult, răzbună celebrul holocăust cu care arabii n-au avut nimic de-a face. Ce posibilităţi avem noi? N-avem nici putere militară şi nici tehnologie. Cine e mai erou? Evident, în ambele cazuri mor oameni nevinovaţi. Şi dreptatea? Israelul a fost înfiinţat de puterile străine, iar poporul meu a fost azvârlit în deşert. Noi suntem noii nomazi, noii evrei, ce ironie! Iar lumea se aşteaptă să nu luptăm? Ce putem folosi în afară de terorism? Ce-au folosit evreii când au luptat pentru înfiinţarea statului lor, împotriva englezilor? Tot ce ştim despre terorism am învăţat de la evreii de atunci. Iar acei terorişti sunt acum eroi. Ucigaşii ăia de oameni nevinovaţi! Ba unul din ei a ajuns chiar prim-ministrul Israelului şi a fost acceptat de diverşi şefi de state, de parcă n-ar fi simţit mirosul de sânge de pe mâinile lui. Sunt oare eu mai cumplit decât ei?

Yabril se opri un moment şi încercă să se ridice, dar Christian îl împinse înapoi pe scaun. Kennedy îi făcu semn să continue.

— Mă întrebaţi ce-am obţinut, zise Yabril. Într-un fel am dat greş, iar dovadă este că sunt prizonier aici. Dar ce lovitură pentru autoritatea dumneavoastră în lume! La urma-urmei, America nu e chiar atât de măreaţă. Ar fi putut să se termine mai bine pentru mine. Cu toate acestea, am câştigat ceva. Am arătat lumii cât de nemiloasă

este de fapt democraţia voastră aşa-zis umană. Aţi distrus un oraş important, aţi îngenuncheat fără milă o naţiune străină, după propria voinţă. V-am făcut să renunţaţi la trăsnetele cu care înspăimântaţi lumea şi astfel, o parte din omenire s-a înstrăinat de dumneavoastră. Nu sunteţi chiar atât de iubit, nici dumneavoastră şi nici America. Iar aici, în ţara dumneavoastră, aţi reuşit să polarizaţi facţiunile politice. Imaginea dumneavoastră personală s-a schimbat şi, din virtuosul domn Jekyll, v-aţi transformat în cumplitul domn Hyde.

Se opri o clipă, ca să-şi stăpânească emoţiile violente care i se reflectau pe chip. Deveni mai respectuos, mai grav.

— Ajung acum la ceea ce doriţi să auziţi şi mă îndurerează ce o să vă spun. A fost nevoie ca fiica dumneavoastră să moară. Era un simbol al Americii, deoarece era fiica celui mai puternic om din lume. Ştiţi ce efect are acest lucru asupra celor care se tem de putere? Le dă speranţă, chiar dacă unii vă iubesc sau vă consideră binefăcătorul şi prietenul lor. În cele din urmă, oamenii sfârşesc prin a-şi urî binefăcătorii. Apoi văd că nu sunteţi mai puternici decât ei, că nu trebuie să se teamă de dumneavoastră. Evident, acţiunea mea ar fi fost mult mai eficientă dacă n-aş fi fost prins. Gândiţi-vă puţin. Papa mort, fiica dumneavoastră ucisă, iar dumneavoastră – obligat să mă eliberaţi. Cât de neputincioşi aţi fi apărut, dumneavoastră şi America, în faţa omenirii!

Se sprijini cu spatele de scaun, ca să slăbească strânsoarea cămăşii de forţă şi-i zâmbi lui Kennedy.

— Am făcut o singură greşeală. V-am judecat complet greşit. Nimic din trecutul dumneavoastră nu prefigura acţiunile pe care le-aţi întreprins. Dumneavoastră, marele liberal, omul modern, cu simţ etic! Am crezut că-l veţi eliberare prietenul meu. N-am crezut că veţi fi în stare să-mi descoperiţi întregul plan şi nici n-am visat vreodată că veţi comite o asemenea crimă monstruoasă.

— Au fost foarte puţine victime la bombardarea Dak-ului, zise Kennedy. Am împrăştiat manifeste cu câteva ore înainte.

— Înţeleg. A fost o replică pur teroristă. Şi eu aş fi procedat la fel. Dar n-aş fi făcut niciodată ce aţi făcut dumneavoastră ca să vă

salvaţi. Să lăsaţi să explodeze o bombă nucleară într-un oraş din propria ţară.’

— Greşeşti, îi răspunse Kennedy.

Christian se simţi din nou uşurat, fiindcă preşedintele nu dezvăluise şi alte informaţii şi nu luase acuzaţia în serios. De fapt, Kennedy trecu imediat la alt subiect.

— Spune-mi, zise el, cum îţi justifici ţie însuţi ceea ce ai făcut, felul în care ai trădat încrederea oamenilor? Ţi-am citit dosarul. Cum îşi poate spune un om că va schimba în bine lumea omorând bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi? Că va salva umanitatea, trădându-şi cel mai bun prieten? Şi toate astea fără vreo investitură din partea lui Dumnezeu sau a semenilor săi. Lăsând la o parte mila, cum de îndrăzneşti să-ţi asumi o asemenea putere?

Yabril aşteptă politicos, ca să vadă dacă mai urma vreo altă întrebare, iar apoi zise:

— Actele pe care le-am comis nu sunt chiar atât de bizare cum pretind presa şi moraliştii. Ce părere aveţi despre pilot dumneavoastră care aruncă bombele de parcă oamenii pe care omoară sunt nişte biete furnici? Nişte băieţi buni la suflet şi plini e bărbăţie, dar învăţaţi să-şi facă meseria. Eu cred că nu mă deosebe: cu nimic de ei. Şi totuşi, eu n-am posibilitatea să trimit moartea de mii de metri de deasupra pământului şi nici n-am nave de război că nimeresc ţinta de la douăzeci de mile distanţa. Eu trebuie să-ni mânjesc mâinile cu sânge. Să am forţa şi curăţenia morală că să văi sânge pentru cauza în care cred. Sigur, este un argument mult folos şi poate părea o dovadă de laşitate din partea mea să-l invoc. D; m-aţi întrebaţi cum de am curajul să-mi asum această putere fă aprobarea unei instanţe divine. Asta e ceva mai complicat. Daţi-r voie să cred că suferinţa pe care am văzut-o în lume mă îndreptăţeş să-mi atribui această autoritate. Toate cărţile pe care le-am citit, muzic pe care am ascultat-o şi exemplul unor oameni cu mult mai mari dec mine mi-au dat forţa de a acţiona conform propriilor principii. Es mult mai greu pentru mine decât pentru dumneavoastră, care ave sprijinul a sute de milioane de oameni, în al căror instrument vă erijr şi în numele cărora comiteţi

actele de terorism.

Yabril se opri ca să soarbă din cafea. Apoi continuă, calm plin de demnitate:

— Mi-am închinat viaţa revoluţiei împotriva ordinii instituit a puterii pe care o dispreţuiesc. O să mor cu convingerea că tot ce a făcut este just. Şi, după cum ştiţi, nici-o lege morală nu durează veşnicie.

În cele din urmă, extenuat, Yabril se lăsă pe spate în scau Braţele îi păreau rupte din cauza legăturilor. Kennedy îl ascultase fă urmă de dezaprobare. Nu intervenise cu niciun argument. Se lăsă i moment lung de tăcere iar apoi, într-un târziu, Kennedy zise:

— Nu pot să discut despre morală – în esenţă, şi eu am fac exact ce ai făcut tu. Şi, cum spui, e mai uşor atunci când nu trebu i să-ţi mânjeşti singur mâinile cu sânge. Dar tot după cum spui, acţionez în virtutea funcţiei pe care o deţin, nu mânat de propr animozitate.

— Nu-i adevărat, îl întrerupse Yabril. Congresul n-a fost acord cu acţiunile dumneavoastră şi nici miniştrii. În esenţă, aţi acţiori ca şi mine. Asumându-vă singur această autoritate. Sunteţi un terorist ca şi mine.

— Dar oamenii din ţara mea, electoratul, mă aprobă.

— Gloata, zise Yabril. Gloata aprobă întotdeauna. Masele refuză să întrevadă pericolul unor astfel de acţiuni. Prin ceea ce aţi făcut, aţi greşit din punct de vedere politic şi moral. Aţi acţionat dintr-o dorinţă personală de răzbunare. Credeam că sunteţi mult deasupra unei astfel de acţiuni. Asta fiindcă vorbeam despre moralitate, încheie Yabril cu un zâmbet.

Kennedy rămase tăcut o vreme, ca şi cum şi-ar fi pregătit cu grijă răspunsul. Apoi rosti:

— Sper că greşeşti, timpul o să decidă Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai vorbit atât de deschis, cu atât mai mult cu cât am înţeles că ai refuzat să vorbeşti la interogatorii. Ştii probabil că sultanul Sherhabenului a angajat pentru tine cei mai buni avocaţi din Statele Unite şi că, în curând, li se va permite să se consulte cu tine în prixinţa apărării.

Kennedy zâmbi şi se ridică să părăsească încăperca Era aproape de uşă când aceasta se deschise. Tocmai când se pregătea să treacă pragul, auzi vocea lui Yabril. Se chinuise să se ridice de pe scaun şi se lupta să-şi menţină echilibrul. Era deja în picioare când spuse:

— Domnule preşedinte..

Kennedy se întoarse spre el. Yabril îşi ridică braţele încet, ţinându-le strâmb pe sub cămaşa din nylon armat cu sârmă.

— Domnule preşedinte, zise el din nou, nu mă puteţi păcăli. Ştiu că n-o să-mi văd niciodată avocaţii şi nici n-o să vorbesc cu ei.

Christian se interpuse între cei doi. Iar Jefferson îl flancă pe Kennedy. Preşedintele îi zâmbi cu răceală.

— Îţi garantez personal că te vei întâlni şi vei vorbi cu avocaţii, zise el şi ieşi din cameră.

În acel moment, Christian fu cuprins de un sentiment de spaimă care aproape că-i dădu ameţeli.

Crezuse întotdeauna că-l cunoaşte pe Kennedy, dar acum îşi dădu seama că nu era deloc aşa. Pentru că, într-un moment de clarviziune, văzuse pe faţa lui Kennedy o expresie de ură neprefăcută, străină de tot ce ştia despre preşedinte.

PARTEA A CINCEA

CAPITOLUL 21

Pe vremea copilăriei în Sicilia, Franco Sebbediccio alesese s fie de partea legii şi a ordinii, nu numai pentru căi se părea că legea ordinea erau mai tari, ci şi pentru că îl satisfăcea ideea de a trăi şu oblăduirea regulilor stricte ale puterii.

Mafia se dovedise prea autoritară, iar lumea comerţului pre nesigură, aşa că se făcuse poliţist şi treizeci de ani mai târziu, ajunses şeful brigăzilor antiteroriste din Italia.

Acum îl avea în arest pe asasinul papei, un tânăr italian d familie bună, pe nume Armando Giangi, cu un nume de cod (Romec care-l irita cumplit. Sebbediccio îl întemniţase pe Romeo în cea me ascunsă celulă din închisoarea lui din Roma.

Tot sub supraveghere se afla şi Rita Fallicia, al cărei nume d cod era Annee. Fusese uşor de depistat, fiindcă încă din adolescenţă s

dovedise un element turbulent, iar în facultate dusese o activitate d instigare, fiind liderul bătăios al demonstraţiilor şi dovedindu-s implicată în răpirea unui bancher de frunte din Milano.

Dovezile începuseră să curgă. Casele conspirative fuseser curăţate de comandourile teroriste, dar amărâţii ăia n-aveau de und să cunoască posibilităţile tehnologice ale poliţiei naţionale. Pe Rome îl identificaseră după un prosop cu urme de spermă. Iar unul din ce arestaţi mărturisise tot în cursul unui interogatoriu dur. Dar Sebbedicci n-o arestase pe Annee. Ea trebuia să rămână în libertate.

Pe Franco Sebbediccio îl deranja faptul că procesul va spori publicitatea asasinilor papei, care ar fi putut deveni un fel de eroi şi că detenţia lor nu va fi suficient de aspră. În Italia nu există pedeapsa cu moartea, aşa că puteau fi doar condamnaţi pe viaţă, ceea ce era o glumă. Prin reducerea duratei de detenţie pentru bună purtare şi în noile condiţii de amnistiere, aveau să iasă din închisoare la o vârstă nu prea înaintată.

Sebbediccio simţea că altfel ar fi stat lucrurile dacă interogatoriile la care era supus Romeo ar fi putut decurge mai serios. Dar fiindcă ticălosul ăsta ucisese un papă, lumea vestică îşi făcuse o cauză din a milita pentru drepturile omului. Ba chiar se primiseră şi scrisori din America. Toţi proclamau faptul că cei doi asasini trebuiau trataţi omeneşte, fără să fie supuşi torturilor sau maltrataţi. Iar ordinele veniseră de sus: nu faceţi de ruşine justiţia italiană cu acte care ar putea ofensa partidele de stânga din Italia. Trebuia lucrat cu mănuşi. Numai că el, Franco Sebbediccio, nu era dispus să ţină seama de aiurelile alea, vrând, în schimb, să le trimită un mesaj terorişţiior. Franco Sebbediccio era hotărât să-l facă pe acest Armando Giangi, alias, Romeo, să se sinucidă.

Romeo îşi petrecuse lunile de detenţie ţesând un vis romantic. Singur în celulă, îşi imaginase că se îndrăgostise de americanca aceea, pe nume Dorothea. Îşi amintise cum îl aşteptase la aeroport şi revăzuse micuţa cicatrice de pe bărbia ei. În reveriile lui, părea extrem de frumoasă şi de blândă. Încercase să-şi aducă aminte de conversaţia pe care o avusese cu ea în ultima noapte petrecută

împreună în Hamptons. În sinea lui, era convins că şi ea îl iubise. Că fiecare gest al ei îl îmboldise să-şi declare dorinţa, astfel încât şi ea să-şi poată arăta iubirea. Şi-o amintise cum şedea, atât de graţioasă şi de ademenitoare, în timp ce ochii albaştri şi adânci îl priveau fix, iar pielea albă i se acoperea de o roşeaţă sfioasă. Îşi blestemă timiditatea care-l împiedicase să mângâie pielea aceea. Îşi aminti de picioarele lungi şi suple şi şi le închipuise încolăcindu-i gâtul. Îşi imaginase sărutările cu care i-ar fi acoperit părul, ochii şi trupul miădios. Iar apoi o revăzuse stând în lanţuri în bătaia soarelui, privindu-l plină de reproş şi disperare.

Acum însă Romeo ţesea visuri de viitor. Dorothea nu va sta mult în închisoare şi îl va aştepta. Iar el va fi eliberat. Printr-o amnistiei printr-un schimb de ostatici sau poate din pură milă creştinească, i. Apoi o va regăsi.

Dar existau şi nopţi când îl cuprindea disperarea şi se gândea, trădarea lui Yabril. Uciderea Theresei Kennedy nu făcuse parte d l plan, iar Romeo n-ar fi fost niciodată de acord cu un asemenea a Era dezgustat de Yabril, de propriile convingeri, de propria viaţă. Unec i plângea încetişor pe întuneric. Apoi se autoconsola şi se pierdea l reveriile sale despre Dorothea. Era o minciună, ştia. Era o minciun, o ştia prea bine, dar nu se putea abţine.

În celula goală, Romeo îl primi pe Franco Sebbediccio cu 1 i rânjet sardonic. Vedea ura din ochii bătrânului ţăran, uimirea la gânc că o persoană de familie bună, care se bucura de o viaţă plină plăceri şi lux, putea ajunge revoluţionar. Era, de asemenea, conştie: de faptul că Sebbediccio se simţea frustrat fiindcă atenţia opiniei publi vinternaţionale îl împiedica să-şi trateze prizonierul pe cât de brutal – fi vrut.

Sebbediccio se închise în celulă cu Romeo, rămânând singur t el. În faţa uşii. Fără să poată auzi discuţia celor doi, stăteau de pa vdoi gardieni şi un observator de la biroul directorului închisorii. E i aproape ca şi cum matahala de Sebbediccio l-ar invitat pe Romeo atace. Dar teroristul ştia că nu era vorba decât de siguranţa pe care? p dădea lui Sebbediccio autoritatea funcţiei pe care o deţinea. Romec i

dispreţuia pe oamenii de genul ăsta, logodiţi cu legea, încătuşaţi 1 propriile lor convingeri şi în standardele moralei lor burgheze. Ast 1 că fu extrem de surprins când Sebbediccio îi zise simplu, dar pe un t ij scăzut..

— Giangi, eşti pe cale să le faci viaţa mai uşoară tuturor. O iv te sinucizi. Jj

— Na, n-o să mă sinucid, zise Romeo râzând. O să ies de-a i, înainte să mor de hipertensiune şi ulcer. O să mă plimb pe stră2 5,1 Romei, iar tu o a zaci în cimitir. O să vin şi-o să le cânt îngerilor de piatra ta de mormânt. Şi-o să fluier când o să plec de lângă groap

— Voiam doar să te informez că tu şi oamenii tăi o să pj sinucideri, îi răspunse Sebbediccio răbdător Prietenii tăi mi-au ucis doi oameni, ca să ne intimideze, pe mine şi pe colaboratorii mei. Replica mea va consta în sinuciderea voastră.

— Nu pot să-ţi fac pe plac, zise Romeo. Prea-mi place viaţa. Şi cum toată lumea e cu ochii pe tine, n-o să îndrăzneşti nici să-mi dai un şut în fund.

Sebbediccio îi zâmbi binevoitor. Avea un as în mânecă. Tatăl lui Romeo, care nu realizase nimic în folosul societăţii, făcuse ceva pentru fiu-său. Se împuşcase. Cavaler de Malta, tatăl asasinului papei, un om care trăise toată viaţa numai pentru plăcerile lui egoiste, se hotărâse în chip misterios să se înveşmânteze cu mantia vinovăţiei. Când mama lui Romeo, văduvă de dată recentă, ceruse să-şi viziteze fiul în celulă şi fusese refuzată, ziarele îi îmbrăţişaseră numaidecât cauza. Lovitura de graţie o dăduse avocatul apărării, într-un interviu la televiziune: „Pentru Dumnezeu, nu vrea decât să-şi vadă mama!”, zisese el, atingând o coardă sensibilă nu numai în Italia, ci în întreaga lume occidentală. Multe ziare titraseră pe prima pagină, reproducând exact aceste cuvinte: „Pentru Dumnezeu, nu vrea decât să-şi vadă mama!”. Ceea ce nu era tocmai adevărat: maică-sa voia să-l vadă, dar el pe ea nu.

Sub o asemenea presiune, guvernul fusese obligat să-i permită mamei lui Giangi să-şi vadă fiul, lucru care îl înfuriase la culme pe Sebbediccio, care se opusese acestei vizite. Voia să-l ţină pe Romeo în

recluziune, izolat de lumea din afară. Ce fel de lume era asta care îndrăznea să-i acorde atâta clemenţă asasinului unui papă? Dar directorul închisorii trecuse peste el.

Acesta avea un birou imperial îl chemă pe Sebbediccio la o discuţie.

— Stimate domn, îi zisese el, am primit instrucţiuni că vizita să fie admisă. Şi nu în celulă, unde conversaţia poate fi supravegheată, ci chiar în acest birou. Cu nimeni prin apropiere care s-o poată asculta, cu excepţia ultimelor cinci minute din oră care le-a fost acordată, care vor fi înregistrate de camerele de luat vederi – la urma-urmei, trebuie să lăsăm şi presa să-şi ia partea ei de profit.

— Pe ce motiv a fost aprobată această vizită? întrebase Sebbediccio.

Directorul îi adresase acel zâmbet rezervat prizonierilor ş oamenilor din personalul lui care ajunseseră să semene cu prizonierii

— Pentru ca un fiu să-şi vadă mama văduvă. Ce poate fi mă sacru de atât?

— Un om care-l asasinează pe papă? întrebase Sebbediccio pe un ton aspru. Trebuie să-şi vadă mama?

Directorul ridicase din umeri.

— Cei aflaţi mult deasupra noastră au decis aşa. Împacă-te el ideea. De asemenea, avocatul apărării insistă că biroul să fie curăţai de microfoane, aşa că nici nu te gândi că poţi să-ţi plantezi pe-aici aparatură electronică.!

— Aha! Şi cum are de gând avocatul să scape de microfoane?

— O să-şi angajeze propriii specialişti. Şi or să facă treabaj chiar înainte de întâlnirea celor doi. În prezenţa avocatului.

— E esenţial, e vital să ascultăm convorbirea dintre cei doi.

— Prostii! maică-sa e genul tipic de matroană italiană bogată. Nu ştie nimic, iar el n-o să-i încredinţeze niciodată ceva important. Chestia asta e doar un act stupid din comedia ridicolă a timpurilor noastre. Nu o lua în serios.

Dar Sebbediccio o luase. El considera că avea de-a face cu o nouă batjocură la adresa justiţiei, cu un alt exemplu de sfidare a

puterii. Şi spera ca Romeo să lase să-i scape ceva în discuţia cu maică-sa.

Ca şef al diviziei antiteroriste italiene, Sebbediccio avea extrem de multă putere. Avocatul apărării se afla deja pe listă secretă a radicalilor de stânga puşi sub supraveghere. Telefonul îi era ascultat, corespondenţa interceptată şi citită înainte de a-i fi trimisă. Aşa încât era uşor să dea de urma companiei de aparatură electronică pe care intenţiona s-o folosească avocatul pentru a verifica biroul directorului închisorii. Sebbediccio se folosise de un prieten ca să aranjeze o întâlnire „întâmplătoare" 4 într-un restaurant, cu proprietarul companiei. Chiar şi fără să folosească forţa, Sebbediccio putea fi convingător.

Era vorba de o companie mică, profitabilă, dar care nu se bucura în niciun caz de un succes răsunător. Sebbediccio subliniase faptul că divizia antiteroristă avea mare nevoie de echipament electronic şi de personal de depistare a aparatelor de ascultare. De asemenea, remarcase că anumite companii puteau fi interzise prin veto, pe motive de securitate. Pe scurt, el, Sebbediccio, putea să-i îmbogăţească firma.

Dar în astfel de cazuri, e necesar ca fiecare partener să se bucure de încrederea celuilalt şi de profit. În cazul de faţă, de ce i-ar păsa unei companii de aţi arătură electronică de asasinii papei, de ce şi-ar periclita prosperitatea viitoare din cauza unei chestiuni atât de lipsite de însemnătate cum era înregistrarea unei discuţii dintre o mamă şi fiul ei? De ce n-ar putea compania să plaseze microfonul în timp ce chipurile, deparazita biroul directorului închisorii? Cine ar fi ştiut? Iar Sebbediccio va aranja personal că microfonul să fie scos după întâlnire.

Totul se făcuse într-um mod foarte amical, dar la un moment dat, în timpul mesei, Sebbediccio îl lăsase pe interlocutorul lui să înţeleagă că, dacă va fi refuzat, compania lui va avea o grămadă de necazuri în anii următori. Pentru că, deşi el personal nu era animat de niciun fel de resentiment, cum ar fi putut guvernul să se încreadă în oameni care-l protejau pe asasinul papei?

Totul fusese convenit, iar Sebbediccio îl lăsase pe celălalt să-şi ia cecul. Evident că nu avea să plătească aceşti bani din buzunarul lui şi nici să-i treacă în actele de cheltuieli, pentru că odată, peste ani, ar fi putut fi descoperit. În plus, banii pe care-i dădea reprezentau pentru proprietarul companiei de electronice o adevărată avere.

În consecinţă, întâlnirea dintre Armando „Romeo" Giangi şi mama lui fusese în întregime înregistrată şi ascultată doar de Sebbediccio, care se arătase încântat de cele auzite. Nu se grăbise să scoată microfonul din biroul directorului închisorii, pur şi simplu din curiozitatea de a afla cum era de fapt mucosul ăla, dar nu descoperise nimic.

Din prevedere, Sebbediccio ascultase banda acasă, în timp ce nevastă-sa dormea. Niciunul dintre colegii lui nu trebuia să ştie despre chestia asta. Nu era un om rău şi aproape că îi dăduseră lacrimile la auzul suspinelor mamei lui Romeo, carg-şi implora fiul să spună adevărul, că nu el îl ucisese pe papă, că îi acoperea, de fapt, pe cei vinovaţi, care probabil că făceau parte din anturajul lui. Sebbediccio o auzise pe femeie sărutându-şi pe obraz fiul ucigaş. Apoi sărutările şi vaietele se opriseră, iar convorbirea luase o turnură foarte interesantă pentru Sebbediccio. Îl auzise pe Romeo încercând s-o calmeze pe maică-sa.

— Nu înţeleg de ce s-a sinucis soţul tău, spusese el.

Îl dispreţuia atât de tare, încât nu putuse niciodată să-l recunoască drept tatăl lui.

— Nu i-a păsat nici de ţară, nici de lume. Iartă-mă, dar nici măcar nu şi-a iubit familia. A dus o viaţă total egoistă şi egocentrică. De ce a găsit necesar să se împuşte?

Pe bandă se auzise vocea şuierată a mamei sale.

— Din vanitate, spusese ea. Tatăl tău a fost un frivol toată viaţa. În fiecare zi se ducea la frizer şi, o dată pe săptămână, la croitor. La patruzeci de ani lua lecţii de canto. Ca să cânte unde? A cheltuit o avere ca să ajungă Cavaler de Malta, dar n-a existat vreodată un om mai lipsit de credinţă decât el. De Paşte purta un costum pe care era brodată crucea de palmier. Ah, ce figură măreaţă a societăţii romane

era! Petrecerile, balurile, numirile în comisii culturale la ale căror întruniri n-a participat niciodată! Şi pe deasupra, era tatăl unui licenţiat şi era mândru de inteligenţa ta. Doamne, cum se mai plimba pe străzile Romei! N-am mai văzut un om atât de fericit şi atât de gol pe dinăuntru.

Pe bandă urmase o pauză.

— După ce ai făcut, tatăl tău n-a mai putut să apară în societate. Viaţa aceea goală luase sfârşit. Din această cauză s-a sinucis. Dar se odihneşte în pace. Arăta superb în sicriu, cu costumul nou de Paşte.

Apoi pe bandă se auzise vocea lui Romeo, iar ceea ce spusese îl încântase pe Sebbediccio.

— Taică-meu nu mi-a dat niciodată nimic şi, punându-şi capăt zilelor, mi-a furat mie această posibilitate. Moartea era singura mea scăpare.

Sebbediccio ascultase, iar apoi, în timp ce mama lui Romeo încerca să-l convingă să se lase vizitat de un preot şi presa îşi făcea apariţia în birou, oprise banda. Văzuse destul la televizor. Dar avea ceea ce dorise.

La următoarea vizită făcută lui Romeo, Sebbediccio era atât de încântat, încât, când gardianul îi deschise uşa celulei, intră în pas vioi şi-l salută jovial pe Romeo.

— Giangi, îţi creşte celebritatea. Se zvoneşte chiar că noul papă s-ar putea să ceară clemenţă în ceea ce te priveşte. Arată-ţi recunoştinţa şi dă-mi informaţiile de care am nevoie.

— Tâmpit mai eşti, îi răspunse Romeo.

Sebbediccio se înclină şi întrebă:

— Asta e ultimul tău cuvânt?

Era perfect Avea o înregistrare în care Romeo spunea că se gândea să-şi pună capăt zilelor. Peste o săptămână, lumea află că asasinul papei, Armando „Romeo” Giangi, se sinucisese spânzurându-se, în celulă.

La New York, Annee îşi pregătise misiunea. Pe deplin conştientă de faptul că era prima femeie care comanda o operaţiune a Primei Sute, era hotărâtă să nu dea greş.

Cele două case conspirative, de fapt apartamente, din carticrul de est al New York-ului, fuseseră burduşite cu mâncare, arme şi alte materiale necesare. Echipele de asalt urmau să ajungă cu o săptămână înaintea datei când avea să aibă loc ultima lovitură, iar ea urma să le ordone să nu-şi părăsească apartamentele până în ultima zi. Fuseseră stabilite traseele de evadare pentru supravieţuitori, prin Mexic şi Canada. Însă Annee intenţiona să mai rămână câteva luni în America, într-o altă casă conspirativă.

În pofida îndatoririlor sale, Annee avea o grămadă de timp liber, pe care şi-l petrecea hoinărind prin oraş. O atrăgeau mahalalele, în special Harlem-ul. Nu mai văzuse nicicând un oraş atât de murdar şi de prost întreţinut, cu cartiere întregi care arătau ca şi cum s-ar fi tras cu tunul. Era dezgustată de mulţimea de oameni ai străzii, de bădărănia sardonică a lucrătorilor din domeniul serviciilor şi de ostilitatea rece a funcţionarilor publici. Nu mai fusese niciodată într-un loc atât de josnic, în care primejdia domnea aproape peste tot. Oraşul era un câmp de bătaie, mai periculos decât Sicilia, pentru că în Sicilia violenţa avea o logică, fiind generată de legile severe ale interesului personal, pe când în New York ea îşi avea originea în vboala urât mirositoare a unei veritabile turme.

Annee avu parte în New York şi de o zi deosebită şi plină de a evenimente, care o decise că pe viitor, să-şi petreacă cât mai mult t timp cu putinţă în apartamentul ei. În seara aceea se duse la un film, american atât de idiot, încât o scosese din sărite. Şi-ar fi dorit să-l întâlnească pe eroul acela musculos, ca să-i arate ce uşor i-ar fi să-i, îngenuncheze băţoşenia După film, porni pe jos pe Lexington Avenue, ; ca să-şi rezolve convorbirile cerute de misiune, de la câteva telefoane vpublice. Intră într-un restaurant de renume, dorind să-şi ofere o micăţ trataţie şi fu scandalizată de lipsa de politeţe a personalului şi dei simulacrul de mâncăruri italieneşti care i se serviră. Cum de îndrăzneau! vân Franţa proprietarul restaurantului ar fi fost linşat. În Italia, Mafia ar fi dat foc localului.

Dar încercarea New York-ului de-a o supune celor mai cumplitei umilinţe cu care oraşul îşi trata miile de locuitori şi vizitatori acţiona ţ

asupra lui Annee ca un întăritor. În timpul hoinărelii ei nocturne, e activitate necesară ca să poată dormi, Annee fu victima a două încercări de viol şi furt.

Primul atac, care avu loc când încă nu se înserase, o uimi de-a binelea. Evenimentul se produse chiar pe Fifth Avenue, în timp ce Annee se uita la vitrina magazinului Tififany. Un bărbat şi o femeie, foarte tineri, până în douăzeci de ani, o încolţiră din ambele părţi Tânărul avea o faţă de linx, specifică drogaţilor fără scăpare. Era foarte urât, iar Annee, care admiră frumuseţea fizică, avu imediat ur sentiment de repulsie faţă de el. Tânăra era drăguţă, genul tipic de adolescentă americană răsfăţată şi capricioasă, pe care Annee îl văzuse de atâtea ori pe stradă. Era îmbrăcată exact ca o târfă, cu o vestimentaţie lansată de starurile de cinema. Amândoi erau albi. Tânărul se împinse în ea cu putere, iar Annee simţi prin jacheta subţire atingerea metalului dur, dar nu se alarmă.

— Am pistol, şopti tânărul. Dă-mi geanta uşurel. Nu face mofturi şi n-o să păţeşti nimic.

— Ai drept de vot? întrebă Annee.

— Ce? făcu tânărul stupefiat.

Prietena lui se întinse să ia geanta. Annee o prinse de mână şic răsuci pe fată, plasând-o în faţa ei ca pe un scut, în timp ce cu cealaltă mână o lovi, drept în faţă. Annee purta un fel de inel care-i servea drept armă albă, iar lovitura fu atât de puternică, încât sângele stropi din abundenţă vitrinele elegant aranjate ale magazinului Tiffany, făcându-i pe trecători să se oprească uluiţi.

— Ai pistol, trage, îi spuse Annee pe un ton glacial tânărului, între timp, acesta îşi răsucise trupul, ca să-şi scoată, chipurile, revolverul din buzunar. Nătărăul văzuse mişcarea asta în filmele cu gangsteri, dar nu ştia că era complet inutilă, atâta timp cât victima nu stătea nemişcată. Oricum, pentru mai multă siguranţă, Annee îl prinse pe tip de mâna cealaltă şi i-o smuci din umăr. În timp ce ţipa de durere, băiatul îşi scoase mâna din buzunar, iar o şurubelniţă zăngăni pe trotuar. Eram sigură, îşi zise Annee, o şmecherie adolescentină şi prostească. Se îndepărtă de ei fără să mai facă nimic.

După acea întâmplare, prudent ar fi fost ca Annee să se întoarcă acasă, dar dintr-o nevoie de explorare a teritoriului, îşi continuă plimbarea. Mai târziu, chiar în Central Park South, străjuit de hoteluri de lux, cu portari în uniformă şi limuzine cu şoferi mătăhăloşi, parcate de-a lungul străzii, fu înconjurată de patru tineri de culoare. Erau arătoşi şi plini de voie-bună şi la prima vedere lui Annee îi plăcu de ei. Aduceau destul de mult cu ştrengarii din Roma, care-şi făceau o datorie din a acosta femeile pe stradă. Unul dintre ei îi zise glumeţ:

— Hei, păpuşo, vino-n parc cu noi. O să te distrezi pe cinste, îi bararăă trecerea. Nu putea să înainteze. O amuzau şi nu se îndoia de faptul că s-ar fi simţit bine cu ei. Nu ei o înfuriau, ci şoferii şi portarii care ignorau în mod deliberat ceea ce se întâmpla lângă ei.

— Plecaţi, zise ea, sau ţip şi portarii or să cheme poliţia. Ştia că nu putea să ţipe. Nu-şi putea permite din cauza misiunii.

— Dă-i drumul şi ţipă, îi zise unul dintre tineri rânjind. Annee îi văzu balansându-se pe vârful picioarelor, gata s-o rupă la fugă. Nu ţipă, iar unul din cei patru înţelese imediat că nici n-o va face.

— Hei, n-o să strige. Auzi ce accent are. Pariez că are droguri. Hei, dă-ne şi nouă, spuse el în timp ce ceilalţi râseră încântaţi.

— Altfel chemăm poliţia, zise un altul, iar râsetele se auziră din nou.

Înainte de-a pleca din Italia, Annee fusese instruită în privinţa pericolelor care o păşteau în New York, dar era un agent operativ extrem de bine pregătit şi se încredea total în nivelul la care ajunsese. Aşa că refuzase să poarte armă, temându-se să nu compromită misiunea. Totuşi, purta un inel de zirconiu special făcut, care putea produce răni serioase, iar în poşetă avea o pereche de foarfeci mai periculoase decât un pumnal veneţian. Deci nu se simţea în pericol. Se temea doar să nu apară poliţia şi s-o ia la întrebări. Era convinsă că putea scăpa fără probleme. Nu-şi luase însă în considerare nervozitatea şi ferocitatea înnăscută. Unul dintre tineri întinse mâna să-i atingă părul, iar Annee şuieră:

— Dă-te la o parte, negru ticălos, sau te omor!

Toţi patru amuţiră, iar bună dispoziţie le pieri. Le văzu expresia

jignită din priviri şi simţi o strângere de inimă. Pricepu că făcuse o greşeală şi se simţi vinovată. Nu-l numise pe individul ăla negru ticălos din vreo prejudecată rasială. Era mai degrabă o vorbă de ocară siciliană, unde atunci când te certai cu un cocoşat sau cu un schilod, îi ziceai cocoşat nenorocit sau schilod ticălos. Dar de unde să ştie băieţii ăştia aşa ceva? Aproape că îşi ceru scuze, dar era prea târziu. Unul dinei zise:

— O s-o pocnesc pe târfa asta drept în faţă.

În clipa aceea, Annee îşi pierdu controlul. Îşi îndreptă mâna cui inelul spre ochii lui. Pe faţa băiatului apăru o tăietură hidoasă carej parcă-i smulsese pleoapa. Ceilalţi tineri se holbară îngroziţi în timp ce Annee dădu colţul şi o luă la fugă.

Era destul până şi pentru ea. Intrând în apartament, se simţi plină de remuşcări fiindcă fusese atât de dură şi periclitase misiunea prin atitudinea adoptată. De fapt, căutase cearta cu lumânarea, ca să-şi descarce nervii.

Nu mai trebuia să rişte, nu mai trebuia să iasă din casă decât cu treburi legate de misiune. Trebuia să-şi înfrâneze amintirile legate de Romeo şi furia provocată de asasinarea lui. Şi, mai important decât orice, trebuia să ia o hotărâre finală. Dacă se întâmpla să dea greş, v, fi în stare să se sinucidă?

Christian Klee zbură la Roma ca să ia masa cu Sebbediccio. Observă că şeful diviziei antiteroriste italiene era înconjurat de vreo douăzeci de gărzi de corp, ceea ce nu părea să-i taie pofta de mâncare. Italianul era bine dispus.

— Nu-i aşa că a fost un adevărat noroc că asasinul papei s-a sinucis? îi spuse el lui Klee. Ce comedie ar fi fost judecarea lui cu toţi stângi ştii care îl susţineau pe faţă, păcat că Yabril nu vă face şi el serviciul ăsta.

— Avem sisteme de guvernare diferite, zise Christian râzând. Văd că sunteţi bine păzit.

Sebbediccio ridică din umeri.

— Cred că tipii umblă după ceva mult mai important. Am nişte informaţii pentru dumneavoastră. Pe femeia aceea. Annee, am lăsat-o

liberă. Într-un fel, am pierdut-o Dar cred că acum e în America.

Pe Klee îl trecu un fior de emoţie.

— Ştiţi numele portului unde s-a îmbarcat? Şi numele pe care-l foloseşte acum?

— Nu ştiu. Dar credem că pregăteşte o operaţiune.

— De ce n-aţi săltat-o?

— Îmi pun speranţe man în ea, îi răspunse Sebbediccio. E o tânără foarte hotărâtă şi cred că are viitor în mişcarea teroristă. Când o salt pe ea, vreau să pun mâna pe toată reţeaua. Dar aveţi o problemă. Circulă zvonuri că se pune la cale o operaţiune în Statele Unite. Şi nu poate fi decât împotriva lui Kennedy. Annee, oricât de plină de ardoare ar fi, n-o poate face singură. Deci trebuie să mai fie şi alţii implicaţi. Cunoscând sistemul de protecţie al preşedintelui, operaţiunea va necesita personal, facilităţi şi case conspirative. Numai că despre astea n-avem nici-o informaţie. Ar fi bine să vă apucaţi de treabă imediat.

Klee nu trebui să-l întrebe pe şeful securităţii italiene de ce nu trimisese aceste informaţii la Washington pe canalele de comunicaţii obişnuite. Ştia că Sebbediccio nu voia să se afle în Statele Unite că o ţine sub supraveghere pe Annee. Nu avea încredere în legea americană privind libertatea informaţiilor. În plus, voia că Christian Klee să-i fie dator.

În Sherhaben, sultanul Maurobi îl primi pe Christian KJecxtrem de prietenos, ca şi cum criza din urmă cu câteva luni nici n-ar etxistat. Sultanul era afabil, dar părea în gardă şi puţin nedumerit.

— Sper că-mi aduceţi veşti bune, îi spuse el lui Kieeijupă toate neplăcerile acelea regretabile, sunt foarte dornic sâr-tr: refac relaţiile cu Statele Unite şi, bineînţeles, cu preşedintele Kmnrtv De fapt. Sper că acesta este scopul vizitei dumneavoastră

— Întocmai, îi răspunse Klee zâmbind Aveţi ponbtibtica să ne faceţi un serviciu care ar putea închide rana

— A, sunt foarte fericit să aud asta Ştiţi, desigur, căai am fost la curent cu intenţiile lui Yabril N-am ştiut dinainte etneea de gând să-i facă fiicei preşedintelui. Sigur, i-am spus ac€glL Inrrrane căi oficiale,

dar vă rog să-i transmiteţi personal preşedid4mca am suferit mult în ultimele luni din cauza asta. N-am aviifaumen să preîntâmpin tragedia.

Klee îl crezu. Era convins că asasinarea Theresei ntaâcusc parte din planurile iniţiale Şi ajunse la concluzia că, omenii atotputernici, ca preşedintele Kennedy sau sultanul Maurrob erau neajutoraţi în faţa unor evenimente necontrolabile şi a vointer-ltora Pe urmă se adresă sultanului:

— Faptul că l-aţi predat pe Yabril l-a convins pe postume.

Ştiau amândoi că această replică fusese rostită din punt: pine te

Klee făcu o pauză, iar apoi continuă:

— Dar am venit să vă cer o favoare personală Ştiţi caiaround de securitatea preşedintelui. Am informaţii că se pregăteşte um-cmplot pentru asasinarea lui şi că teroriştii s-au infiltrat deja înmaicle Unite. Mi-ar fi de folos nişte informaţii privind planurile, identatea şi locul unde se află teroriştii. M-am gândit că, ţinând cont decaâatnle pe care le aveţi, poate că aţi aflat ceva de la serviciile dumnearoastră secrete. Că aţi putea să-mi daţi nişte indicii. Vreau să subimez că e o chestiune care va rămâne între noi doi. Doar între dumneanastră şi mine. Nu va fi vorba de nimic oficial.

Sultanul se arătă uluit. Faţa inteligentă i se încorefetibr r-o expresie de neîncredere amuzată.

— Cum puteţi crede aşa ceva? După toate distrugerile pe care î I-aţi provocat, după toate tragediile prin care am trecut, credeţi l-aş implica în astfel de activităţi primejdioase? Sunt conducătorul îl ţări mici şi bogate care nu poate să rămână independentă fără Jenia marilor puteri. Nu pot face nimic pentru sau împotriva; neavoastră.

Klee dădu din cap aprobator.

— Evident că aşa e. Dar Bert Audick v-a făcut o vizită care că are legătură cu industria petrolieră. Vreau însă să vă spun că domnul Audick are probleme mari în Statele Unite. În următorii ani, nu ar fi prea bine să-l aveţi aliat.

— Dumneavoastră aţi fi un aliat foarte bun? întrebă sultanul ibind

— Da, zise Klee. Eu sunt aliatul care v-ar putea salva. Cu condiţia

să cooperaţi cu mine acum.

— Explicaţi-vă, zise sultanul, vizibil supărat de ameninţarea i ilicită din cuvintele lui Klee.

IKlee vorbi pe un ton prudent.

— Bert Audick este acuzat de conspiraţie împotriva Statelor Unite, fiindcă mercenarii lui sau cei din compania personală au tras în avioanele americane care au bombardat Dak-ul. Mai exista şi alte jizaţii. În temeiul unora din legile noastre, imperiul lui petrolier ar fi distrus. La ora actuală nu e un aliat puternic.

— E acuzat, dar nu e declarat vinovat, zise Maurobi cu viclenie, înţeleg că va fi mult mai greu de dovedit.

— Corect, răspunse Klee. Dar în câteva luni Francis Kennedy fi reales. Popularitatea lui îl va ajuta să obţină un Congres care – i ratifice programele. Va fi cel mai puternic preşedinte din istoria aţelor Unite. Şi atunci, vă asigur că Audick va fi condamnat. Iar structura puterii din care face parte va fi distrusă.

— Tot nu-mi dau seama cum vă pot ajuta, rosti sultanul. Sau în mă puteţi dumneavoastră ajuta, continuă el, ceva mai autoritar. Înţeleg că şi dumneavoastră sunteţi acum într-o poziţie delicată în Statele Unite.

— Asta s-ar putea să fie sau să nu fie adevărat. În ceea ce priveşte poziţia mea, delicată, după cum susţineţi, asta se va rezolva când Kennedy va fi reales. Sunt şi prietenul şi consilierul lui cel i ai apropiat, iar Kennedy este renumit pentru loialitate. Cât despre me ui în care ne-am putea ajuta unul pe celălalt, nu vreau să par lipsit ic respect, dar daţi-mi voie să vă vorbesc deschis. Îmi permiteţi7

Sultanul păru impresionat şi chiar amuzat de curtoazia lui K e.

— Evident, zise el.

— În primul rând, şi cel mai important, iată cum vă ot ajuta. Pot să fiu aliatul dumneavoastră. Preşedintele Statelor U te ţine cont de ceea ce îi spun şi arc încredere în mine. Trăim timj iri grele.

— Eu le-am trăit întotdeauna. Îl întrerupse sultanul zâmbind.

— Deci puteţi aprecia ceea ce vă spun mai bine decât în Îţi alţii, i-o întoarse Klee tăios.

— Şi dacă preşedintele Francis Kennedy nu-şi atinge scopurile? Se mai întâmplă şi accidente, cerul nu e întotdeauna milostiv.

Klee îi răspunse cu răceală:

— Vreţi să spuneţi, dacă reuşeşte complotul de a-l asasin ic Kennedy? Am venit tocmai ca să vă spun că nu va reuşi. Ni ni pasă cât de iscusiţi şi temerari sunt asasinii. Iar dacă încea: a. Reuşesc şi se constată că aveţi xtco legătură cu chestia asta, at icj veţi fi distrus Dar nu trebuie să se întâmple aşa. Sunt un rr rezonabil şi vil înţeleg poziţia. Ceea ce vă propun este un schim de informaţii care să rămână între noi doi. Nu ştiu ce v-a propus Auc: k dar cu sunt o miză bună Dacă Audick şi clanul lui câştigă, câşti aţ şi dumneavoastră. El nu ştie nimic despre noi. Dacă câştigă Kennedy, aveţi în mine un aliat. Eu sunt poliţa dumneavoastră de asigurare.

Sultanul dădu aprobator din cap după care îl invită la un banchet somptuos. În timpul mesei, sultanul îi puse lui Klee o mulţime de întrebări despre Kennedy. În cele din urmă, aproape epuizat, se interesă de Yabril. Klee îl privi ţintă, înainte de a-i răspunde:

— Yabril nu poate scăpa sub nici-o formă. În cazul în care ceilalţi terorişti îşi imaginează că-i pot obţine eliberarea, chiar luând ca ostatici persoane extrem de importante, spuneţi-le s-o lase baltă, Kennedy n-o să-l elibereze în veci.

Sultanul oftă.

— Kennedy s-a schimbat, zise el. E pe cale să devină un far!

Klee nu-i răspunse, iar sultanul continuă pe ton foarte scăzut

— Cred că m-aţi convins, zise el. Sunt de părere că ar trebui să fim aliaţi.

Când Christian Klee se întoarse în Statele Unite, prima persoană la care se duse fu Oracolul. Bătrânul îl primi în dormitor, instalat în scaunul cu rotile, având alături o măsuţă pentru ceai şi un fotoliu confortabil pentru Christian.

Oracolul îl întâmpină cu un gest abia schiţat prin care îl invită să ia loc. Christian îl servi cu ceai, o prăjitură şi un sandviş minuscul, iar apoi se servi pe sine. Bătrânul sorbi din ceai şi ronţăi o bucăţică de prăjitură. Rămaseră tăcuţi o bună bucată de timp. Apoi Oracolul

încercă să zâmbească, dar din cauza pielii complet lipsite de viaţă, reuşi să schiţeze doar o uşoară mişcare a buzelor.

— Te-ai băgat într-o încurcătură pe cinste din pricina afurisitului tău de Kennedy, zise el.

Aceste vulgarităţi ale Oracolului, rostite de parcă ar fi venit din partea unui copil nevinovat, îl făceau pe Klee să zâmbească. Se întrebă din nou dacă era un semn de senilitate sau de degradare a creierului faptul că bătrânul, care nu vorbise niciodată vulgar, folosea asemenea cuvinte atât de degajat. Aşteptă să-şi termine sandvişul şi să soarbă nişte ceai fierbinte, după care îi răspunse:

— Care dintre ele? Sunt băgat într-o grămadă de încurcături.

— Mă refeream la povestea cu bomba atomică, răspunse Oracolul. Celelalte rahaturi nu contează. Dar eşti acuzat că ai fi răspunzător de moartea a mii de oameni din ţara asta. Se pare că te au la mâna cu ceva, dar refuz să cred că eşti atât de prost. Inuman – da, la urma-urmei eşti politician. Chiar ai făcut-o?

Bătrânul nu se erija în judecător, era pur şi simplu curios. Cui altcuiva să-i spună? Cine altcineva ar înţelege?

— Ceea ce mă uimeşte, zise Klee, este cât de repede mi-au dat de urmă.

— Mintea umană *este făcută* să înţeleagă răul, zise Oracolul. Eşti surprins pentru că, în fiecare om care comite o faptă rea, există o doză de naivitate. Crede că lucrul pe care l-a făcut e atât de teribil.

Încât nimeni altcineva nu l-ar putea concepe. Numai că răul este p primul lucru la care se gândesc oamenii. Răul nu este deloc un i mister. Misterul e dragostea.

Se opri un moment, începu să vorbească din nou, iar apoi se lăsă în scaun mo tăind, cu ochii pe jumătate închişi.

— Trebuie să înţelegi, îi spuse Christian, că este mult mai uşor să laşi lucrurile să decurgă de la sine, decât să faci realmente ş ceva. Treceam printr-o criză. Francis Kennedy urma să fie invalidat de Congres. Şi, preţ de o secundă, mi-a trecut prin cap că, dacă bomba ar exploda, lucrurile ar lua o cu totul altă întorsătură. Atunci i-am spus lui Peter Cloot să nu-i interogheze pe Gresse şi Tibbot. Aveam timp s-o

fac. Totul s-a petrecut fulgerător, în acea unică secundă, iar faptul era deja consumat.

— Mai dă-mi nişte ceai fierbinte şi o bucată de prăjitură, zise Oracolul.

Îşi mâncă prăjitură şi pe buzele ca o cicatrice îi apărură mici frimituri.

— I-ai interogat pe Gresse şi Tibbot înainte că bomba să explodeze? Da sau nu? Ai scos de la ei informaţii fără să acţionezi?

Christian oftă:

— Erau nişte copii. Am stors totul de la ei în cinci minute. De asta nu-l puteam lăsa pe Cloot să-i interogheze. Dar n-am vrut că bomba să explodeze. Numai că totul s-a petrecut atât de repede.

Oracolul începu să râdă. Era un râs curios, chiar şi la un om atât de bătrân. O succesiune de hăhăituri gâfâite.

— Ba a fost exact invers, zise el. Te hotărâseşi deja să laşi bomba să explodeze, înainte de a-i spune lui Cloot să nu-i interogheze. N-a fost deloc o chestie de moment, ai pus la cale totul.

Christian Klee tresări. Ceea ce spusese Oracolul era adevărat.

— Şi toate astea ca să-ţi salvezi eroul, pe Francis Kennedy. Omul care nu e capabil de niciun rău, în afară de faptul că dă foc lumii întregi.

Oracolul puse pe masă o cutie cu havane subţiri. Christian luă una şi şi-o aprinse.

— Ai avut noroc, zise Oracolul. Majoritatea celor care au murit în explozie erau oameni de nimic. Beţivi, vagabonzi, delincvenţi. Nu e o crimă prea mare. Cel puţin nu în istoria rasei noastre umane.

— Dar Francis mi-a dat undă verde.

La auzul acestor cuvinte, Oracolul apăsă pe un buton de pe scaun şi îşi ridică spătarul, devenind dintr-o dată foarte atent.

— Preşedintele tău neprihănit? întrebă el. E în prea mare măsură victima propriei ipocrizii, ca toţi cei din familia Kennedy. N-a putut să facă aşa ceva.

— Poate încerc să-mi găsesc scuze. N-a fost nimic explicit. Dar îl cunosc foarte bine pe Francis, suntem aproape ca fraţii. I-am cerut să

semneze un ordin pentru ca echipa de medici anchetatori să poată face un test pe creier. În felul acesta problemă s-ar fi rezolvat imediat. Francis a refuzat să semneze autorizaţia. Sigur, şi-a argumentat refuzul pe considerente umanitare şi legate de drepturile omului. Modul ăsta de a gândi îi era specific. Dar asta înainte de a-i fi fost asasinată fiica. Nu l-a mai caracterizat după aceea. Iar chestia asta se întâmpla *după*. Adu-ţi aminte, atunci ordonase deja distrugerea Dak-ului. Şi lansase ameninţarea că va distruge întregul sultanat al Sherhabenului, dacă ostaticii nu vor fi eliberaţi. Deci, caracterul lui s-a schimbat. Ţinând cont de noul lui caracter, ar fi trebuit să semneze ordinul pentru interogatoriul medical. Apoi, când a refuzat, mi-a aruncat o privire… Nu pot s-o descriu, dar era aproape ca şi cum mi-ar fi spus s-o las să explodeze.

Oracolul îşi recăpătase complet vitalitatea. Vorbi tăios:

— Nimic din toate astea nu contează. Contează doar să-ţi salvezi pielea. Dacă Francis Kennedy nu e reales, s-ar putea să stai ani de zile în închisoare. Chiar dacă e reales, tot e posibil ca pericolul să rămână.

— Kennedy o să câştige alegerile, zise Christian. După aceea n-o să mai am probleme. Îl cunosc pe Francis, adăugă el după o scurtă pauză.

— Îl cunoşti pe vechiul Kennedy, îi replică Oracolul, completând apoi ca şi cum şi-ar fi pierdut interesul pentru discuţie: Şi ce se mai aude cu aniversarea mea? Am o sută de ani şi nu-i pasă nimănui nici cât negru sub unghie.

Christian râse:

— Mie îmi pasă. Nu-ţi face griji. După alegeri o să fii sărbătorit în grădina de trandafiri a Casei Albe. Vei avea o petrecere regească.

Oracolul zâmbi încântat, iar apoi zise insinuant:

— Şi Francis Kennedy al tău o să fie regele. Ştii, nu-i aşa, că dacă va fi reales şi îşi va alege candidaţii pentru Congres, o să fie de fapt un dictator?

— E foarte puţin probabil, îi răspunse Christian. În ţara asta n-a existat niciodată un dictator. Avem mijloace de protecţie, uneori mă gândesc că avem chiar prea multe.

— A, dar e încă o ţară tânără. Avem timp. Şi Diavolul poate lua multe înfăţişări ispititoare.

Rămaseră tăcuţi vreme îndelungată. Pe urmă, Christian se ridică să plece. Întotdeauna îşi atingeau uşor mâinile când se despărţeau. Bătrânul era prea slăbit pentru o strângere de mână adevărată.

— Ai grijă, zise Oracolul. Când un om ajunge să deţină puterea absolută, de obicei se debarasează de cei care sunt cei mai apropiaţi, adică de aceia care îi cunosc secretele.

CAPITOLUL 22

Un judecător federal îi eliberă pe Henry Tibbot şi pe Adam Gresse. Guvernul nu pusese în discuţie faptul că arestul fusese ilegal şi că nu existase niciun fel de mandat. Apărarea celor doi fizicieni se folosise de toate portiţele de scăpare legale.

Poporul american se arătă scandalizat. Oamenii acuzară administraţia Kennedy şi blestemară sistemul juridic. Oamenii se adunară pe străzile din marile oraşe, cerând moartea lui Gresse şi a lui Tibbot. Se constituiră grupuri de acţiune ca să facă dreptate în numele poporului. În acest timp Gresse şi Tibbot o întinseră, urmând să se ascundă undeva prin America de Sud. Li se pierdu urmă într-un refugiu finanţat de părinţii lor bogaţi.

Cu două luni înainte de alegerile prezidenţiale, sondajele dej opinie indicau faptul că majoritatea cu care ar fi urmat să câştige Kennedy nu avea să fie suficientă pentru a-şi asigura victoria candidaţilor lui pentru Congres.

Existau şi alte probleme: scandalul în care era implicată amanta lui Eugene Dazzy, acuzaţiile persistente potrivit cărora ministrul justiţiei ar fi permis în mod deliberat explozia bombei atomice şi scandalul referitor la faptul că atât Canoo, cât şi Klee foloseau fondurile alocate apărării ca să îngraşe Serviciul Secret.

Probabil că şi Francis Kennedy mersese prea departe. America nu era pregătită pentru forma lui de socialism. Nu era pregătită să-şi repudieze structura de tip capitalist. Americanii nu voiau să fie egali,

ci bogaţi. Aproape toate statele aveau loterii cu câştiguri care mergeau până la milioane de dolari. Erau mai mulţi cei care cumpărau bilete la loterie decât cei care se duceau să voteze la alegerile naţionale.

Pe de altă parte, puterea congressmenilor şi a senatorilor aflaţi în exerciţiul funcţiunii era de-a dreptul copleşitoare. Aveau propriul lor personal, plătit de guvern. Marile corporaţii îi finanţau cu sume uriaşe de bani pe care le foloseau spre a-şi face o reclamă strălucită la televiziune. Deţinând funcţii guvernamentale, puteau apărea la TV în programe politice speciale şi în ziare, ceea ce le sporea indicele de popularitate.

Iar Lawrence Salentine, cu precizia fină a unui criminal din Evul Mediu, organizase atât de strălucit întreaga campanie împotriva lui Kennedy, încât devenise liderul grupului din Clubul Socrate.

Preşedintele Kennedy studia raportul întocmit de consilierii lui, care pronostica posibilitatea să nu fie aleşi în Congres candidaţii pe care şi-i desemnase. Gândul că era posibil să redevină un lider neputincios avu asupra lui un efect de natură pur fizică. Se simţea rău. Şi, dincolo de asta, era posedat de un fel de furie stranie, încărcată de o răutate respingătoare. Îi era ruşine de aceste sentimente şi încerca să se concentreze asupra planurilor de acţiune secrete trimise de Christian Klee.

Remarcă faptul că acesta îi expediase raportul direct lui şi bine făcuse. Informaţiile erau înspăimântătoare, dar modul în care plănuia Klee să rezolve problemele era şi mai neobişnuit. O să trebuiască să-şi sacrifice nişte principii morale, îşi zise Kennedy. Pe urmă, total conştient de preţul intenţiilor sale, aviză favorabil raportul.

În a treia zi a lunii septembrie, Christian Klee trecu neanunţat pe la biroul vicepreşedintelui. Ca o măsură de precauţie suplimentară, îi dădu instrucţiuni speciale şefului gărzii de corp de la Serviciul Secret, care se ocupa de Helen Du Pray, înainte de a se prezenta la secretara vicepreşedintelui şi a-i spune că avea de rezolvat o problemă urgentă.

Vicepreşedintele fu uimit să-l vadă. Conform protocolului, Klee trebuia să o prevină sau chiar să-i ceară permisiunea. Pentru o clipă,

Klee se temu că Helen Du Pray se va simţi ofensată, dar ştia că era prea inteligentă ca să aibă o asemenea reacţie. Îşi dădu seama imediat că Christian Klee încălcase protocolul din motive extrem de bine întemeiate. De fapt, lui Helen Du Pray îi era frică. Oare ce lucm teribil se mai putuse întâmpla, după toate lunile care trecuseră?

Klee îi sesiză imediat stânjeneala.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, îi spuse el. E vorba de o problemă de securitate care îl priveşte pe preşedinte. Pentru acoperire, ţi-am rechiziţionat biroul. Cel mai bine ar fi să nu răspunzi la telefon, ci să tratezi direct cu personalul. Iar eu o să rămân cu tine toată ziua de azi.

Du Pray înţelese imediat că indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea nu va prelua comanda ţării şi că acesta era, de fapt, motivul vizitei lui Klee.

— Dacă preşedintele are o problemă legată de securitatea lui, de ce stai cu mine aici? întrebă ea, răspunzând singură, fără să-l aştepte pe Klee: Va trebui să discut personal cu preşedintele despre această chestiune.

— Ia parte la un dineu politic în New York, îi răspunse Klee.

— Ştiu asta, zise ea.

Klee se uită la ceas.

— Preşedintele o să te sune cam în jumătate de oră.

Când sună Kennedy, Klee urmări mimica feţei lui Helen. Nu părea să fie uimită. Puse întrebări doar de două ori. Bun, îşi zise Klee, cu ea o să fie bine, nu trebuia să-şi facă griji. Apoi Helen Du

Pray făcu un lucru care-i stârni lui Klee admiraţia Nu crezuse că era în stare de aşa ceva – vicepreşedinţii erau recunoscuţi pentru timiditate. Îl întrebă pe Kennedy dacă putea vorbi cu Eugene Dazzy, consilierul-şef al preşedintelui. Când Dazzy răspunse la telefon, Helen se interesă pur şi simplu despre programul de lucru de săptămâna următoare. Apoi închise. Voise doar să verifice dacă vorbise într-adevăr cu Kennedy, cu toatacă îi recunoscuse vocea. Pentru că, la toate întrebările pe care le pusese, doar Dazzy cunoştea răspunsul. Se asigurase astfel că nu fusese vorba de o impostură.

se adresă lui Klee pe un ton glacial. Ştie că e ceva dubios, îşi zise

acesta.

— Preşedintele m-a informat, zise Helen Du Pray, că-mi vei folosi biroul ca post de comandă şi că mă aflu în subordinea ta. Găsesc că acest lucru este neobişnuit. Poate îmi dai nişte explicaţii

— Îmi cer scuze, îi răspunse Klee. Dacă îmi oferi o cafea, te pun la curent cu toate. O să ştii despre chestiunea asta la fel de mult ca şi preşedintele.

Ceea ce era adevărat, dar nu întru totul. Căci nu avea să afle tot ce ştia Klee.

Helen Du Pray îl cercetă cu atenţie. Klee era conştient că femeia aceea n-avea încredere în el. Dar femeile nu înţelegeau puterea şi eficienţa teribilă a violenţei. Îşi adună toate forţele ca să o convingă de sinceritatea lui. Când termină, după aproape o oră, Helen Du Pray părea să se fi lăsat convinsă. Era o femeie foarte frumoasă şi inteligentă, îşi zise Klee. Păcat că nu va fi niciodată preşedintele Statelor Unite.

În acea minunată zi de primăvară, preşedintele Francis Kennedy urma să vorbească la un dineu politic ţinut la Centrul de Conferinţe de la hotelul Sheraton din New York, care avea să fie continuat cu o paradă triumfală a alaiului său de maşini pe Fifth Avenue. Apoi avea să ţină un discurs în zona distrusă de bomba nucleară. Evenimentul fusese programat cu trei luni în urmă şi i se făcuse foarte multă publicitate. Christian Klee detesta acest gen de situaţii, în care preşedintele era prea expus. Doar existau atâţia nebuni, în ochii lui Klee, până şi poliţiştii reprezentau un pericol, dat fiind că erau înarmaţi şi demoralizaţi de infracţionalitatea din New York, scăpată de sub control.

Klee îşi luă măsuri de precauţie complexe. Doar personalul lui operativ din Serviciul Secret cunoştea înspăimântătorul număr de oameni folosiţi pentru protecţia preşedintelui în rarele lui apariţii publice.

Înainte de sosirea lor, la New York fuseseră trimise echipe speciale de recunoaştere. Acestea patrulau şi controlau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru zona în care urma să aibă loc vizita.

Cu două zile înainte de sosirea preşedintelui, alţi o mie de oameni fuseseră trimişi să se infiltreze în mulţimea care avea să-l întâmpine. Aceştia trebuiau să se înşiruie de ambele părţi şi în faţa alaiului de maşini, făcând pe spectatorii. De fapt, formau un fel de linie Maginot. Alţi cinci sute de indivizi bine înarmaţi controlau acoperişurile clădirilor din zonă, cercetând permanent ferestrele care dădeau spre bulevard. În plus, preşedintele avea propriul corp de pază, care număra o sută de oameni. Mai erau, evident, agenţii de la Serviciul Secret, care lucrau sub acoperire, acreditaţi la ziare şi posturi TV, şi care erau dotaţi cu aparate fotografice sau conduceau maşini ale televiziuni. Şmecheriile lui Klee nu se terminau aici. În cei aproape patru ani ai administraţiei Kennedy, existaseră cinci tentative de asasinat. Dar toate fuseseră descoperite din faşă. Atentatorii se dovediseră, bineînţeles, nişte dementi care acum erau după gratii în cele mai teribile închisori federale. Iar Klee avea grijă ca, dacă ieşeau cumva din puşcărie, să găsească un motiv ca să-i închidă din nou. Era imposibil să-i aresteze pe toţi dezaxaţii din Statele Unite care-l ameninţaseră cu moartea pe preşedinte – prin telefon, corespondenţă, prin conspiraţii sau pur şi simplu trâmbiţându-şi intenţiile pe stradă – dar Christian Klee le făcuse viaţa un infern, astfel încât să fie prea preocupaţi de propria securitate ca să le mai treacă prin cap asemenea idei. Erau filaţi prin toate, mijloacele posibile – telefon, corespondenţă, urmărire individuală, supraveghere pe computer. Era suficient ca unul din ei să scuipe pe trotuar ca să dea de bucluc.

Toate aceste pregătiri şi măsuri de precauţie se văzură puse în aplicare în ziua de trei septembrie, când Kennedy îşi ţinu discursul la Centrul de Conferinţe de la hotelul Sheraton din New York. Sute de agenţi de la Serviciul Secret fură infiltraţi printre spectatori, iar după sosirea lui Kennedy intrarea şi ieşirea din clădire fuseseră interzise.

În aceeaşi zi de septembrie, Annee se duse la cumpărături pe Fifth Avenue. În cele trei săptămâni dev când era în Statele Unite, pusese pe roate toată operaţinea. Dăduse telefoane şi se întâlnise cu cele două echipe care trebuiau să comită asasinatul şi care reuşiseră, în cele din urmă, să ajungă la New York, dându-se drept marinari pe

unul din petrolierele lui Bert Audick. Se mutaseră în cele două apartamente care le fuseseră pregătite şi care erau deja tiesite de arme procurate de o echipă clandestină de logistică fără niciun rol în acea operaţiune.

Annee nu ştia că agenţii F.B.I. Ai lui Christian Klee îi ascultau convorbirile telefonice şi că fiecare mişoare îi era supravegheată. Nu ştia nici că acelaşi Christian Klee îi interceptase şi decodificase toate telefoanele pe care tovarăşii ei i le dăduseră din cabine publice. Anne nu mărturisise nimănui că se hotărâse să transforme această misiune într-una sinucigaşă. Iar acum se gândea cât de ciudat era faptul că se ducea la cumpărături doar cu câteva ore înainte de moarte.

Sal Troyca şi Elizabeth Stone lucrau din greu, încercând să adune informaţii care să demonstreze faptul că Christian Klee ar fi putut împiedica explozia bombei nucleare. Casa din oraş a lui Elizabeth Stone se afla doar la zece minute de mers cu maşina. La ora prânzului obişnuiau să îşi petreacă vreo două ore în pat. Odată ajunşi acolo, uitară de tot stresul zilei. După o oră, Elizabeth se duse la baie, ca să facă un duş, iar Sal, încă dezbrăcat, fugi în camera de zi să deschidă televizorul. Se uită uluit la ceea ce vedea. Mai privi câteva clipe, iar pe urmă se duse la baie şi o scoase de sub duş pe Elizabeth, care fii puţin speriată de brutalitatea cu care o trăgea după el în cameră, goală şi şiroind de apă. Apoi, uitându-se la televizor, începu să plângă. Sal o luă în braţe.

— Gândeşte-te la altceva, îi zise el. Gândeşte-te că s-a sfârşit cu necazurile noastre.

Discursul electoral din New York, de pe trei septembrie, trebuia să fie una dintre cele mai importante etape ale lui Francis Kennedy în campania pentru realegere. El fusese astfel plănuit, încât să producă un extraordinar efşpt psihologic asupra naţiunii.

În primul rând, urma să aibă loc un dineu la Centrul de Conferinţe de la hotelul Sheraton de pe Fifty-Eighth Street. Acolo preşedintele se va adresa celor mai importanţi şi influenţi cetăţeni ai oraşului. La dineu se vor strânge fonduri pentru reconstituirea zonei centrale a New York-ului, rasă de bomba nucleară. Un arhitect

proiectase gratuit un monument comemorativ pentru zona respectivă, iar pe restul suprafaţei urma să se amenajeze un părculeţ cu un lac. Municipalitatea urma să cumpere şi să doneze terenul.

După dineu, alaiul de maşini al preşedintelui urma să pornească de pe One Hundred-Twenty-Fifth Street pe Seventh şi Fifth Avenue, pentru ca el să aşeze prima cunună simbolică din marmură pe grămada de moloz care mai rămăsese din Times Square.

Fiind unul dintre sponsorii dineului, Louis Inch stătea la tribună împreună cu preşedintele Kennedy şi aştepta să-l însoţească la maşină, ca să-şi facă reclamă în ziare şi la TV. Dar spre surpriza lui, fu oprit de agenţii de la Serviciul Secret, care formară o reţea în jurul lui Kennedy. Preşedintele fii escortat printr-o uşă în spatele tribunei.

Afară, pe stradă, se adunase o mulţime uriaşă de oameni. Agenţii de la Serviciul Secret eliberaseră zona, astfel că în jurul limuzinei prezidenţiale se crease pe toate direcţiile un spaţiu de cel puţin treizeci de metri. Erau suficienţi agenţi secreţi ca să protejeze acest spaţiu stând om lângă om. Dincolo de această zonă, mulţimea era controlată de poliţie. Pe margine se aflau fotografi şi echipaje de televiziune cu camere de luat vederi, care se năpustiră imediat înainte când avangarda agenţilor de la Serviciul Secret ieşi din hotel. Urmă, inexplicabil, o aşteptare de un sfert de oră. În sfârşit, preşedintele ieşi din hotel, ascuns de camerele TV, în timp ce se repezea spre maşină. Şi exact în acel moment, bulevardul explodă într-un balet sângeros, regizat fără cusur.

Şase bărbaţi ţâşniră printre poliţişti din primul rând, doborându-i pe o parte dintre ei şi alergând spre limuzina blindată a preşedintelui. O secundă mai târziu, un alt grup de şase bărbaţi tineri, din partea opusă, îi secerară cu mitralierele pe cei cincizeci de agenţi de la Serviciul Secret aflaţi de jur-împrejurul limuzinei blindate. În momentul următor, opt maşini virară în spaţiul liber, iar agenţii de la Serviciul Secret, în echipamente de luptă şi cu veste antiglonţ, care-i făceau să semene cu nişte baloane uriaşe, se rostogoliră din ele, înarmaţi cu mitraliere şi pistoale şi ajunseră în spatele grupului de atacatori. Traseră cu precizie în rafale scurte. În mai puţin de treizeci

de secunde cei doisprezece atacatori fuseseră lichidaţi, iar armele din mâinile lor rămaseră inofensive. Limuzina prezidenţială luă curba vâjâind, urmată de alte maşini cu agenţi ai Serviciului Secret.

În clipă acea, cu un suprem efort de voinţă, Annee ieşi în faţa limuzinei prezidenţiale, ţinând în mână cele două sacose de la Bloomingdale. Sacoşele erau pline cu gel explozibil, adică două bombe de mare putere, pe care le amorsă în momentul în care maşina încercă, prea târziu, să vireze, izbind-o. Limuzina prezidenţială explodă, zvâcnind în aer la cel puţin trei metri de la pământ şi se prăbuşi în flăcări. Forţa exploziei îi pulverizză pe toţi cei din interiorul ei, iar din Annee nu mai rămase nimic, văzându-se doar câteva fâşiuţe de hârtie colorată din cele două sacoşe.

Un operator TV axai inspiraţia să-şi orienteze camera în aşa fel încât să prindă o imagine panoramică a zonei. Mii de oamenii se aruncaseră la pământ când începuseră împuşcăturile şi încă stăteau culcaţi pe burtă, ca şi cum ar fi implorat mila unui Dumnezeu neiertător. Din masa de oameni întinşi pe jos curgeau şuvoaie de sânge, provenit de la cei răniţi de asasini sau ucişi de explozia bombelor. Mulţi oameni din mulţime erau într-o stare de şoc şi, după ce le trecu spaima, se ridicară, clătinându-se pe picioare, dezorientaţi. Camera prinse toate aceste imagini care fură transmise la televizor, spre groaza întregii naţiuni.

În biroul vicepreşedintelui Du Pray, Christian Klee sări de pe scaun strigând:

— Ce dracu’ s-a întâmplat?

Helen Du Pray se uită tintă la ecranul TV şi-i zise tăios lui Klee:

— Cine a fost nenorocitul care i-a ţinut locul preşedintelui?

— Unul din agenţii jnei de la Serviciul Secret, zise Christian Klee. Asasinii nu trebuiau să ajungă atât de aproape.

Du Pray se uită la Klee cu răceală. Apoi se înfurie mai tare decât o văzuse Klee vreodată.

— De ce dracu’ n-ai anulat totul!? strigă ea. De ce n-ai împiedicat tragedia asta? Au fost ucişi oameni care au venit să-şi vadă

preşedintele. Agenţii tăi şi-au pierdut viaţa. Îţi promit că voi discuta despre acţiunile tale cu preşedintele şi cu comisiile aferente ale Congresului.

— Vorbeşte gura fără tine, îi zise Klee. Ştii câte ameninţări, primeşte zilnic preşedintele? Dacă le-am da ascultare tuturor, ar rămâne prizonier la Casa Albă.

Helen Du Pray îi cercetă faţa în timp ce vorbea.

— De ce ai folosit o dublură *de data asta*? Aceasta este o măsură extremă. Şi dacă situaţia era *atât* de gravă, de ce l-ai lăsat pe Kennedy să se ducă acolo?

— Poţi să-mi pui întrebările astea când o să fii tu preşedinte, i-o întoarse Klee tăios.

— Unde e Francis acum?

Klee o privi fix un moment, ca şi cum n-ar fi vrut să-i răspundă.

— E în drum spre Washington. Nu ştim ce amploare are complotul ăsta, aşa că vrem să fie aici. N-a păţit nimic.

— În sfârşit aflu şi eu că n-a păţit nimic, îi răspunse Du Pray sardonic. Presupun că i-ai informat şi pe ceilalţi consilieri, care ştiu şi ei că n-a păţit nimic. Dar poporul american? *El* când o să ştie?

— Dazzy a făcut toate pregătirile necesare. Imediat ce ajunge la Casa Albă, preşedintele o să apară la televiziune şi-o să se adreseze naţiunii.

— Mai e de aşteptat, zise vicepreşedintele. De ce nu anunţi mediile de informare ca să liniştească oamenii acum?

— Fiindcă nu ştiu ce se întâmplă acolo, îi zise Klee calm. Şi poate că nu e rău ca poporul american să fie puţin îngrijorat de soarta preşedintelui.

În acel moment Helen Du Pray avu convingerea că înţelege totul. Pricepu că Klee ar fi putut să oprească derularea evenimentelor înainte de a se produce tragedia. Simţi un dispreţ enorm pentru acest om. Apoi, reamintindu-şi acuzaţiile care i se aduseseră în legătură cu împiedicarea explozia bombei nuclerare, fu sigură că erau reale.

Dar mai mult decât orice, o stăpânea un sentiment de disperare: pentru că înţelese că Christian n-ar fi putut face niciodată toate astea

fără consimţământul preşedintelui Francis Kennedy.

CAPITOLUL 23

Tentativa de asasinat îl propulsă pe Kennedy, făcându-l să obţină o majoritate covârşitoare în scrutinul electoral. În noiembrie, Francis Xavier Kennedy fu reales la preşedinţia Statelor Unite. Obţinu o victorie atât de zdrobitoare, încât aproape toţi candidaţii selectaţi de el pentru Camera Reprezentanţilor şi Senat fură aleşi. În sfârşit, preşedintele controla atât Camera, cât şi Senatul.

În perioada dinaintea intrării în funcţie, din noiembrie până în ianuarie, Kennedy îşi puse administraţia la lucru, făcând proiecte de legi pentrul noul (şi cooperantul) Congres. Ca să-i câştige sprijinul, fu ajutat de ziare şi de TV, care încercau să acrediteze ideea că acel complot pus la cale de Gresse şi Tibbot împreună cu Yabril, precum şi tentativă de asasinare, făceau parte dintr-o conspiraţie uriaşă. Săptămânalele de informaţie trataseră pe larg acest subiect pe pagina întâi.

Când preşedintele Kennedy le prezentă consilierilor planul său revoluţionar de transformare a guvernării Statelor Unite, aceştia fură pe ascuns îngroziţi. Micile afaceri urmau să fie paralizate prin restricţii impuse de anumite agenţii autorizate. Corporaţiile aveau să sfârşească mai devreme sau mai târziu, sub lupa legii RICO. De fapt, Kennedy îi luase în colimator pe Inch, Salentine, Audick şi Greenwell.

Preşedintele sub linie faptul că cea mai sigură cale de a obţine sprijin pentru propunerile lui consta în eradicarea infracţiunilor din societatea americană. În proiectele lui, se propuneau amendamente la Constituţie care să permită pedepsirea draconică a delincvenţilor. Acestea prevedeau nu numai schimbarea normelor probatorii, ci şi faptul că testul pe creier PET pentru stabilirea adevărului avea să fie obligatoriu în cazurile penale.

Dar propunerea cea mai uimitoare fu aceea de a se forma colonii penitenciare în sălbăticia din Alaska, pentru cei condamnaţi de trei ori, adică pentru întemniţaţii pe viaţă. Francis Kennedy le spuse consilierilor săi.

— Vreau să studiaţi aceste propuneri. Dacă nu sunteţi de acord

cu ele, chiar dacă o să mă doară, sunt pregătit să vă accept demisia. Aştept răspunsul vostru în maximum trei zile.

În acest răstimp de trei zile, Oddblood Gray îi solicită preşedintelui o întrevedere particulară. Cei doi se întâlniră în Salonul Oval Galben şi luară masa împreună. Gray fu foarte formal, făcând abstracţie în mod deliberat de relaţiile lui anterioare cu Kennedy.

— Domnule preşedinte, zise el, trebuie să vă declar că mă opun propunerii dumneavoastră de a controla delincvenţa din această ţară.

— Programele acelea sunt necesare, zise Kennedy sobru. În sfârşit, avem un Congres care va vota legile necesare.

— Nu pot să accept ideea lagărelor de muncă din Alaska.

— De ce nu? Vor fi trimişi acolo numai recidiviştii. Cu sute de ani în urmă, Anglia şi-a rezolvat aceeaşi problemă trimiţându-şi criminali în Australia. Şi a fost în folosul ambelor părţi.

Kennedy fusese tăios, dar Oddblood Gray nu se simţi deloc intimidat. Zise cu amărăciune:

— Ştiţi că majoritatea acelor infractori vor fi de culoare.

— Atunci să nu mai comită acte infracţionale. Să se alăture procesului politic.

— Atunci şi corporaţiile dumneavoastră să înceteze să-i mai folosească pe negri pentru munci de salahori, îi ripostă Gray.

— Las-o baltă, îi răspunse Kennedy. Asta nu e o chestiune rasială. În toţi anii ăştia am lucrat împreună. Ţi-am dovedit de multe ori că nu sunt rasist. Acum ori ai încredere în mine, ori în Clubul Socrate.

— În chestiunea asta nu avem încredere în nimeni, răspunse Oddblood Gray.

— O să-ţi spun ce se va întâmpla, îi spuse Kennedy aproape supărat. Populaţia de culoare o să scape de uscături. Ce e rău în asta? Chiar negrii sunt principalele victime. De ce şi-ar proteja victimele agresorii? Otto, trebuie să-ţi vorbesc deschis. Albii din ţara asta, pe bună dreptate sau nu, se tem de moarte de infractorii de culoare. Ce e rău ca majoritatea populaţiei de culoare să se integreze în clasa mijlocie?

— Ceea ce propuneţi dumneavoastră este, de fapt, distrugerea unei bune părţi din tineretul de culoare. Asta e problema, iar eu nu sunt de acord.

Se opri un moment, după care zise:

— Să zicem că am încredere în tine, Francis, dar cum rămâne cu următorul preşedinte? Ar putea să folosească lagărele alea pentru prizonierii politici.

— Nu asta e intenţia mea, îi răspunse Kennedy şi zâmbi. În plus, s-ar putea să stau pe-aici mai mult timp decât crezi.

Pe Gray îl trecură fiori reci la auzul acestor cuvinte. Se gândea oare Kennedy să amendeze Constituţia astfel încât să poată candida pentru un al treilea mandat? În mintea lui Gray începură să sune semnale de alarmă.

— Nu e chiar aşa uşor, zise el adăugând cu îndrăzneală: s-ar putea să te schimbi.

În acel moment simţi efectiv schimbarea petrecută în Kennedy. Dintr-o dată deveniseră duşmani.

— Ori eşti cu mine, ori nu eşti, zise Kennedy. Mă acuzi că distrag o întreagă generaţie de tineri negri? Nu e adevărat. Se duc doar într-un lagăr de muncă, unde vor fi educaţi şi disciplinaţi, ca să sprijine pactul social. O să fiu însă mult mai drastic cu Clubul Socrate. Ei nu vor avea de ales. Am de gând să-i spulber.

Gray observă că Francis Kennedy nu se îndoia deloc de ceea ce spunea. Nu-l mai văzuse pe preşedinte atât de hotărât şi de rece.

Simţi că începe să cedeze. Apoi Kennedy îşi puse mâna pe umărul lui şi-i spuse:

— Otto, nu mă părăsi acum. O să construim o Americă măreaţă.

— Îţi dau răspunsul după inaugurare, îi zise Gray. Dar Francis, pentru mine e un lucru extrem de dureros. Nu mă trăda. Dacă negrilor mei va trebui să le îngheţe fundurile în Alaska, vreau ca şi albii să îngheţe împreună cu ei.

Preşedintele Kennedy se întâlni cu consilierii în sala de consiliu. La invitaţia lui specială erau prezenţi vicepreşedintele Du Pray şi doctorul Annaccone. Kennedy ştia că trebuia să fie foarte atent –

oamenii aceştia îl cunoşteau cel mai bine, nu trebuia să-i lase să ghicească despre ce voia de fapt să discute cu ei.

— Doctorul Annaccone are să vă spună ceva care s-ar putea să vă uimească, le zise Kennedy.

Kennedy ascultă absent anunţul pe care îl făcu doctorul Annaccone, conform căruia testul PET fusese pus la punct, astfel încât riscul apariţiei unui stop cardiac sau al unei amnezii totale se redusese la o zecime de procent. Zâmbi uşor când Helen Du Pray îşi exprimă indignarea faţă de posibilitatea ca orice cetăţean liber al ţării să fie forţat prin lege să accepte un astfel de test. Se aşteptase la această reacţie din partea ei. Zâmbi şi când doctorul Annaccone lăsă să se vadă că sentimentele îi fuseseră rănite. Zed era un om mult prea cultivat ca să fie atât de sensibil. Îi ascultă însă ceva mai puţin amuzat pe Gray, Wix şi Dazzy, care îşi exprimară acordul cu cele spuse de Helen Du Pray. Anticipase corect faptul că Christian Klee nu va vorbi.

Se uitau cu toţii la Kennedy, aşteptând să spună ceva, încercând să-i ghicească următoarea mişcare. Va trebui să-i convingă că avea dreptate. Aşa că începu pe un ton calm:

— Ştiu cât e de greu, dar sunt hotărât să includ acest test în sistemul nostru juridic. Nu total – mai există un oarecare grad de pericol, chiar aşa mic cum e. Deşi doctorul Annaccone m-a asigurat că, graţie cercetărilor ulterioare, până şi acest risc va fi redus la zero.

Dar este un test ştiinţific care va revoluţiona societatea. Nu v, a gândiţi la greutăţi, o să le depăşim.

— Congresul n-o să aprobe niciodată o astfel de lege, zise Annaccone încet.

— O să-i facem s-o voteze, îi răspunse Keimedy înverşunat. D vor folosi şi alte ţări. Şi alte servicii de spionaj. Trebuie s-o facem.

Râse şi îi spuse lui Annaccone:

— Trebuie să-ţi reduc bugetul. Descoperirile tale aduc prea multe belele şi îi lasă pe avocaţi fără slujbe. Dar datorită acestui test, niciun om nevinovat nu va mai fi condamnat pe nedrept.

Conştient de impresia pe care o crea, Keimedy se ridică şi se duse spre uşile care clădeau în grădina de trandafiri. Apoi le spuse:

— O să vă arăt cât de mult cred în acest lucru. Duşmanii mei mă tot acuză că sunt vinovat de explozia bombei atomice, spunând că aş fi putut-o opri. Euge, vreau să-l ajuţi pe doctorul Annaccone să-mi aranjeze efectuarea analizei. Vreau să fiu primul care se supune testului PET. Şi asta imediat. Ocupă-te de martori şi de toate formalitâţilre legale.

Îi zâmbi lui Klee, adresându-i-se direct:

— O să fiu întrebat: „eşti vinovat de explozia bombei atomice?" şi o să răspund.

Se opri un moment, apoi îşi încheie ideea:

— *Vbi* face testul şi îl va face şi ministrul justiţiei Nu-i aşa,

Chris?

— Sigur, răspunse Klee stânjenit. Dar după tine. ’

La Spitalul Walter Reed, apartamentul rezervat preşedintelui Kennedy includea şi o sală specială de conferinţe. Acolo se aflau preşedintele şi consilierii personali Wix, Gray, Dazzy şi Du Pray, împreună cu congressmanul Jintz, senatorul Lambertino şi un număr de trei doctori, care urmau să monitorizeze şi să verifice rezultatele testului PET. Îl ascultau cu toţii pe doctorul Annaccone, care le explica procedura de efectuare a analizei pe creier.

Annaccone îşi pregăti lamelele de microscop şi dădu drumul aparatului de proiecţie. Apoi începu prelegerea.

— Acest test este, după cum unii dintre dumneavoastră ştiţi deja, o metodă infailibilă de detectare a minciunilor, iar adevărul se stabileşte prin măsurarea nivelurilor de activitate a anumitor substanţe chimice din creier. Acest lucru se realizează prin interpretarea imaginilor descompuse ale tomografiei bazate pe emisia de pozitroni (PET). Procedura a fost iniţial experimentată cu un succes limitat, la I Washington University School of Medicine din St. Louis. Imaginile pe care o să le vedeţi prezintă activitatea creierului uman în timpul testului.

Pe ecranul uriaş din faţa lor apăru o succesiune de imagini. În timp ce pacienţii citeau, ascultau, vorbeau sau când se gândeau pur şi simplu la înţelesul vreunui cuvânt, diferite părţi ale creierului erau

puse în evidenţă prin culori strălucitoare.

— În esenţă, zise doctorul Annaccone, în timpul testului PET, creierul vorbeşte prin cihoare. Pe durata cititului, se luminează un punct din partea posterioară a creierului. În centrul lui, pe fondul acela albastru-închis, se vede o pată albă, neregulată, cu un strop de roz şi o picătură de albastru. Aceea apare în timpul vorbirii. În partea frontală a creierului, o pată similară se luminează în timpul procesului gândirii. Peste aceste imagini am pus imaginea de rezonanţă magnetică a anatomiei creierului. Întregul creier seamănă acum cu o lanternă fermecată.

Doctorul Annaccone îşi aruncă privirile prin încăpere, ca să vadă dacă toţi îl urmăreau, iar apoi continuă.

— Vedeţi cum se sdhimbă pata aceea din centrul creierului? Când un subiect minte, cantitatea de sânge care trece prin creier creşte şi astfel se creează o altă imagine.

În mod surprinzător, în centrul petei albe, se afla acum o pată rotundă, roşie, într-un câmp galben de formă neregulată.

— Subiectul minte, zise doctorul Annaccone. Când îl vom testa pe preşedinte, după pata asta roşie încadrată de galben va trebuie să ne uităm.

Annaccone făcu un semn din cap şi-l privi pe Kennedy.

— Iar acum vom merge în laborator, zise el.

În încăperea cu pereţi plumbuiţi, Francis Kennedy se întinse pe o masă rece şi tare. În spatele lui se vedea ameninţător un cilindru metalic lunguieţ. În timp ce doctorul Annaccone îi prindea masca de plastic pe frunte şi înjurai bărbiei, pe Kennedy îl trecu un scurt fior de frică. Nu suportă să simtă nimic pe faţă. Apoi îi legară braţele de-a lungul trupului şi simţi cum doctorul Annaccone împinge masa în cilindru. Era mai strâmt decât îşi imaginase, mai întunecat şi silenţios. Era înconjurat de un inel de cristale radioactive de detecţie.

Apoi auzi ecoul vocii lui Annaccone, care îi spunea să se uite la crucea albă din faţa ochilor. Vocea părea cavernoasă.

— Trebuie să vă ţineţi ochii aţintiţi pe cruce, repetă doctorul.

Într-o încăpere situată cu cinci etaje mai jos, adică în subsolul

spitalului, la un tub pneumatic era ataşată o seringă care conţinea oxigen radioactiv, un ciclotron al apei îmbogăţite. Când sosi comanda de la laboratorul de la etaj, tubul zbură ca o rachetă, deplasându-se prin tunelurile ascunse de dincolo de pereţii spitalului, până atinse ţinta.

Doctorul Annaccone deschise tubul pneumatic şi luă seringa în mână. Se duse lângă aparatul de testare şi îi strigă lui Kennedy.

— Injecţia!

Vocea îi era tot cavernoasă, ca un ecou, iar apoi Kennedy simţi cum doctorul se întinde prin întuneric şi-i înfige acul în braţ.

Prin uşa deschisă de la capătul aparatului de testare, consilierii nu vedeau decât vârful picioarelor lui Kennedy. Doctorul Annaccone reveni lângă ei şi puse în funcţiune computerul situat undeva sus, pe perete, astfel încât să poată observa cu toţii activitatea creierului lui Kennedy. Urmăriră trasorul care circulă prin sângele lui Kennedy, emiţând pozitroni, particule de antimaterie care se ciocneau de electroni şi produceau explozii energetice de raze gamma. Văzură cum sângele radioactiv se îndrepta spre creier, creând fluxuri de raze gamma care erau imediat preluate de inelul de detectori radioactivi. În tot acest timp, Kennedy continua să se uite fix la crucea albă, aşa cum i se spusese.

Apoi, prin microfonul introdus în cilindru, Kennedy auzi întrebările puse de doctorul Annaccone.

— Care vă este numele întreg?

— Francis Xavier Kennedy

— Ce ocupaţie aveţi?

— Sunt preşedintele Statelor Unite ale Americii.

— Aţi pus la cale în vreun fel explozia bombei nucleare din New York?’

— Nu, nu am făcut-o.

— Cunoşteaţi anumite lucruri care ar fi putut împiedica explozia bombei?

— Nu, nu cunoşteam, răspunse Kennedy, în timp ce, în interiorul cilindrului negru, cuvintele păreau să-i izbească faţa ca o pală de vânt.

Doctorul Annaccone urmărea ecranul computerului de deasupra capului său, pe care apărură formele ce se închegau în masa albastră a creierului atât de elegant conturat în craniul lui Kennedy. Consilierii priveau cu teamă. Însă nu apărură niciun punct galben incriminator şi niciun cerc roşu.

— Preşedintele spune adevărul, zise doctorul Annaccone.

Christian Klee simţi că i se înmoaie genunchii. Ştia că nu era în stare să treacă un astfel de test.

CAPITOLUL 24

— Nu înţeleg cum de l-a trecut, spuse Christian Klee.

— Cu alte cuvinte, zise Oracolul cu un dispreţ pe care abia şi-l putea manifesta din cauza slăbiciunii, civilizaţia noastră are acum un test infailibil, ştiinţific, nu-i aşa, prin care se poate stabil: dacă cineva spune adevărul. Iar primul om supus acestui test minte şi scapă basma curată. „Putem dezlega acum misterele cele mai ascuns, ale nevinovăţiei şi vinovăţiei.” Ce bătaie de joc! Oamenii se autoamăgesc necontenit. Eu am o sută de ani şi nu ştiu dacă viaţ mea a fost un adevăr sau o minciună. Chiar nu ştiu.

Christian îşi luă un trabuc şi şi-l aprinse. În lumina cerculeţului de foc, faţa bătrânului părea o mască într-un muzeu.

— Eu am lăsat bomba să explodeze, zise Christian. Eu sun răspunzător de asta. Iar când o să fac testul, o să ştiu adevărul şi să-l afle şi aparatul. Dar credeam că-l cunosc pe Kennedy mai bin decât oricine altcineva. L-am citit întotdeauna. *A vrut* să nu-i interoghe pe Gresse şi Tibbot. *A vrut* că bomba să explodeze. Şi atunci cum dracu’ a trecut testul?

— „Dacă creierul ar fi atât de simplu, şi noi am fi prea simplu de înţeles”. Vorba asta de duh a spus-o doctorul Annaccone şi cred că acesta este răspunsul pe care-l cauţi. Creierul lui Kennedy a refuzat recunoaşterea vinovăţiei. Prin urmare, computerul spune că preşedintele e nevinovat. Tu şi cu mine ştim mai bine, pentru că eu cred ce-mi spui. Dar el o să fie pe veci nevinovat, chiar şi în sufletul lui.

— Şi, spre deosebire de el, eu o să fiu vinovat.

— Curaj, zise Oracolul. N-ai omorât decât vreo zece mii de oameni. Sau au fost douăzeci? Singura ta şansă este să refuzi să faci testul.

— I-am promis lui Francis, zise Christian. Mass media o să mă crucifice dacă refuz.

— Atunci de ce dracu' ai fost de acord să-l faci?

— Am crezut că e vorba de o cacealma. Am crezut că Francis n-o să-şi permită să facă testul şi o să dea înapoi. De aia am insistat să-l facă el primul.

Oracolul îşi arătă nerăbdarea punând în funcţiune motorul scaunului cu rotile.

— Ia şi tu în braţe Statuia Libertăţii, zise el. Trage-i tare cu drepturile cetăţeneşti şi demnitatea ta umană. Aşa o să scapi. Nimeni nu vrea ca o astfel de ştiinţă să ajungă un instrument al legii.

— Sigur, zise Christian. Asta trebuie să fac. Dar Francis o să ştie că sunt vinovat.

— Christian, îi spuse Oracolul, dacă la testul ăla ai fi întrebat dacă eşti sau nu un ticălos, ce-ai răspunde, sincer?

Christian râse din toată inima.

— Aş răspunde că nu, nu sunt un ticălos. Şi aş trece. E de-a dreptul nostim.

Îşi apăsă recunoscător mâna pe umărul Oracolului şi-i spuse:

— N-o să uit de aniversarea ta.

Cea care reacţionă prima, arătându-se deosebit de furioasă faţă de declaraţia lui Klee, fii vicepreşedintele Helen Du Pray

— Îţi dai seama că, dacă refuzi trebuie să-ţi dai demisia şi chiar şi aşa atitudinea ta va pricinui mari neajunsuri preşedinţiei?

— Nu văd deloc de ce, îi răspunse Klee. Trebuie să las indivizi ca Annaccone să-mi cotrobăie prin creier doar ca să-mi păstrez slujba? Sau crezi că sunt într-adevăr vinovat?

Klee citi răspunsul în ochii ei şi se gândi că nu mai văzuse niciodată un judecător care te condamnă la spânzurătoare cu un chip atât de frumos. Ca să se apere, adăugă:

— Conform Constituţiei Statelor Unite, eu, ca cetăţean, am

dreptul să refuz acest test.

— Nu te dai în vânt după Constituţie când e vorba de infractori, zise Otto Gray cu răceală. Abia aştepţi să-i expediezi în Alaska.

— Otto, doar nu crezi c-am făcut-o, nu-i aşa? întrebă Klee şi se simţi uşurat când Gray îi răspunse:

— Sigur că nu, dar ar trebui să faci testul.

Se opri un moment, iar apoi adăugă:

— Sau să demisionezi.

Klee se întoarse spre Wix şi Dazzy.

— Voi doi ce ziceţi? îi întrebă el, zâmbindu-le.

Wix răspunse primul.

— N-am nici cea mai mică îndoială că eşti nevinovat, acuzaţiile care ţi se aduc sunt o idioţenie. Dar dacă refuzi să faci testul. În ochii opiniei publice vei fi vinovat. Şi atunci va trebui să părăseşti această administraţie.

Klee se întoarse spre Dazzy.

— Eugene?

Dazzy nu-i aruncase nici măcar o privire, deşi îi era îndatorat, îşi zise Klee. Apoi Dazzy spuse cu un aer justiţiar:

— Trebuie să faci testul, Christian. Nici chiar demisia ta nu ne-ar ajuta prea mult. Am anunţat deja că-l vei face, aşa cum ai convenit. De ce te-ai răzgândit? Eşti sigur că nu ţi-e frică?

— Am promis să-mi arăt loialitatea faţă de Francis Kennedy, zise Klee. Dar am reflectat şi am decis că riscul e prea mare.

— Mi-aş fi dorit al dracului de mult să fi reflectat de la bun început, zise Dazzy oftând. Cât priveşte demisia ta, cred că asta e la latitudinea preşedintelui.

Se uitară cu toţii la Francis Kennedy. Faţa îi era cadaveric de albă, iar ochii, de obicei atât de deschişi la culoare, băteau într-un albastru mai intens şi mai întunecat. Când i se adresă lui Klee, vocea îi fu surprinzător de blândă.

— Christian, zise el, te-aş putea convinge în numele prieteniei noastre atât de îndelungate şi de strânse? Eu am acceptat să fac testul şi să risc pentru că am considerat că este important pentru ţara

noastră şi pentru preşedinţie. Şi pentru că eram nevinovat. Nu m-ai dezamăgit niciodată, Christian. Contez pe tine.

Preţ de o clipă, Klee simţi că-l urăşte pe Francis Kennedy. Cum putea omul acesta să-şi ascundă vinovăţia faţă de el însuşi? Şi de ce să-l răstignească pe cel mai bun prieten al lui pe crucea adevărului? îi răspunse calm:

— Pur şi simplu nu pot s-o fac, Francis.

— Atunci asta e, zise Kennedy sobru. Nu vreau să demisionezi. N-o să te las să suporţi această umilinţă. Şi-acum să trecem mai departe.

— Dăm vreun comunicat de presă? zise Dazzy.

— Nu, răspunse Kennedy Dacă întreabă spuneţi că ministrul de justiţie e gripat şi va face testul după ce se va însănătoşi. O să avem un răgaz de o lună.

— Şi după aia? zise Dazzy.

— O să mai vedem atunci.

Preşedintele Kennedy îl convocă pe Theodore Tappey, directorul C.I. A., la o întrevedere particulară în Biroul Oval Galben. Nu acceptă pe nimeni altcineva. Nu voia nici să aibă martori şi nici ca discuţia să fie consemnată.

Kennedy nu pierdu timp cu protocolul. Şi nici nu se prefăcu că l-ar fi invitat la o discuţie amicală. I se adresă tăios lui Tappey:

— Theo, avem o problemă importantă, pe care tu şi cu mine o înţelegem. Şi pe care doar noi doi o putem rezolva.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, domnule preşedinte, zise Tappey.

Kennedy sesiză sclipirea de ferocitate din ochii lui. Dăduse de mirosul de sânge.

— Tot ce spunem aici este strict secret şi are imunitate executivă, zise Kennedy. Nu vei divulga nimănui această discuţie, nici măcar consilierilor mei.

Tappey înţelese că era vorba despre o chestiune extrem de delicată, pentru că, de obicei, Kennedy îşi informă consilierii în legătură cu orice problemă.

— E vorba despre Yabril, zise Kennedy. Sunt sigur, zâmbi el, sunt

convins că te-ai gândit la treaba asta. Yabril va fi judecat. Acest lucru va aţâţa toate resentimentele faţa de America. O să fie găsit vinovat şi condamnat la închisoare pe viaţă. Dar în mod sigur, se va organiza o operaţiune teroristă cu luare de ostatici importanţi. Una dintre condiţiile lor va fi eliberarea lui Yabril. Atunci eu n-o să mai fiu preşedinte, iar Yabril va fi eliberat. Şi va continua să fie un om periculos.

Kennedy sesizase scepticismul din privirea lui Tappey. De fapt, ştia că nu se putea încrede în privirea aceea, pentru că Tappey avea prea multă experienţă în arta înşelătoriei. Faţa lui îşi pierduse pur şi simplu orice expresie, ochii îi erau goi, iar conturul buzelor nu se mai vedea. Se golise de orice formă de expresivitate ca să nu-i poată fi citite gândurile. Însă deodată Tappey zâmbi:

— Înseamnă că aţi citit rapoartele interne pe care mi le-a dat şeful meu de la Contraspionaj. Exa4 asta spune şi el.

— Cum împiedicăm toate astea? întrebă Kennedy

Era o întrebare retorică, iar Tappey nu-i răspunse. Kennedy decise că sosise vremea să intre mai adânc în problemă.

— Te asigur că pot să-l conving pe Yabril să facă testul. O să am grijă de el. Opinia publică trebuie să ştie că rezultatele testului indică implicarea lui Yabril în explozia bombei atomice şi că dov edesc, o dată pentru totdeauna, că a fost vorba de o conspiraţie de mare anvergură. Putem să-l scăpăm basma curată pe Christian şi să îi prindem pe puştii ăia, înscenăm ceva şi-i aducem în faţa justiţiei.

Pentru prima dată de când se cunoşteau, Kennedy văzu că Tappey se uita la el cu privirea admirativă şi vicleană a unui părtaş la un complot. Ştia că Tappey gândea în perspectivă.

— Dar nu avem neapărată nevoie de răspunsurile lui Yabril, nu-i aşa?

— Nu, zise Kennedy.

— Christian ştie de toate astea? întrebă Tappey.

Era un moment dificil pentru Kennedy. Dar nu cel mai dificil.

— Lasă-l pe Christian.

Tappey dădu din cap. Era de partea lui. Înţelegea situaţia. Se

uita la Kennedy aşa cum se uită un slujitor la stăpânul lui aflat pe punctul de a-i cere un serviciu care să-i lege pentru totdeauna.

— Presupun că n-o să primesc niciun fel de document scris, zise Tappey.

— Nu, răspunse Kennedy. O să-ţi dau instrucţiuni precise chiar acum. (X

— Aş dori să fie foarte precise, dacă sunteţi amabil, domnule preşedinte, zise Theodore Tappey

Kennedy zâmbi, sesizând răceala răspunsului.

— Doctorul Annaccone n-o s-o facă niciodată, zise el. Acum un an nici eu nu visam c-o voi face.

— Înţeleg, domnule preşedinte, zise Tappey.

Kennedy ştia că nu mai era loc pentru şovăieli.

— După ce Yabril acceptă să facă testul, o să-l transferi la secţia ta medicală de la C.I.A. Echipa voastră o să se ocupe de tot ce trebuie.

Văzu privirea lui Tappey şi umbra de ezitare, nu de indignare morală, prin care se îndoia că toată povestea aceea va avea vreun rezultat.

— Nu e vorba de crimă, zise Kennedy iritat. Nu sunt chiar atât de prost sau de imoral. Dacă aş fi vrut asta, aş fi vorbit cu Christian.

Tappey aştepta, iar Kennedy ştiu că trebuia să rostească acele cuvinte fatale.

— Jur că îţi cer acest lucru ca să-mi apăr ţara. Indiferent dacă e închis său liber, Yabril nu trebuie să mai reprezinte un pericol. Deci vreau ca echipa de doctori să împingă testul până la limită. După spusele doctorului Annaccone, pot apărea efecte secundare, cum ar fi pierderea completă a memoriei. Iar un om fără memorie, fără crezuri şi convingeri, este inofensiv. O să trăiască o viaţă liniştită.

Kennedy recunoscu privirea din ochii lui Tappey – privirea unui animal de pradă care descoperă o specie ciudată, la fel de feroce.

— Poţi găsi o echipă de doctori care să facă acest lucru? întrebă Kennedy.

— Da, când o să le explic despre ce e vorba. N-ar fi fost niciodată recrutaţi dacă n-ar fi fost devotaţi tării.

»»

În acea noapte, târziu, Theodore Tappey îl însoţi pe Yabril la reşedinţa lui Kennedy.

Din nou întrevederea fu scurtă, iar Kennedy se rezumă la problema care îl interesa. Nu se servi ceai şi nu se schimbară politeţuri. Preşedintele începu discuţia imediat, prezentându-şi propunerea şi spunându-i lui Yabril.

— Este foarte important ca America să ştie dacă ai luat parte la conspiraţia legată de bomba atomică. Să scape de frică. Iar pentru tine e important să fii declarat nevinovat în această privinţă. E adevărat că vei fi judecat pentru celelalte capete de acuzare şi că vei fi condamnat la închisoare pe viaţă. Dar îţi promit că te voi lăsa să ţii legătura cu prietenii tăi din exterior Să presupunem că-ţi vor fi suficient de loiali şi că vor pune la cale luarea unor ostatici, cerând apoi în schimb eliberarea ta Sunt înclinat să accept o astfel de condiţie. Dar pot să fac acest lucru numai dacă se va dovedi că n-ai nici-o legătură cu explozia bombei nucleare… Văd că ai unele îndoieli.

Yabril ridică din umeri şi zise:

— Cred că oferta dumneavoastră e prea generoasă.

Kennedy îşi adună toată puterea ca să facă ce avea de făcut. Îşi aminti cum o dusese Yabril cu vorba pe Theresa, înainte de a-i pune pistolul în ceafă. Metoda asta n-ar ţine cu el. Trebuia să-l convingă pe terorist de integritatea lui morală.

— Fac acest lucru ca să şterg frica din sufletul americanilor, zise Kennedy Aceasta este preocuparea mea majoră. Mie personal mi-ar plăcea să rămâi în închisoare pentru tot restul vieţii. Aşa îţi fac această ofertă din simţul datoriei.

— Atunci de ce vă străduiţi atât să mă convingeţi? întrebă Yabril.

— Nu-mi stă în fire să-mi fac datoria formal, zise Kennedy. Observă că Yabril începea să creadă că era. Un om cu un înalt simţ moral, în care puteai avea încredere. Kennedy rechemă în minte imaginea Theresei şi credinţa ei în bunătatea lui Yabril. Apoi îi spuse acestuia:

— Te-a indignat insinuarea că oamenii tăi au pus la cale explozia

bombei atomice. Acum ai ocazia să dovedeşti că nu eşti vinovat, nici tu şi nici tovarăşii tăi. De ce să nu accepţi? Ţi-e teamă că nu treci testul? Există şi posibilitatea asta, deşi nu prea cred.

Yabril se uită drept în ochii lui Kennedy.

— Nu cred pă vreun om ar putea ierta ce v-am făcut.

Apoi tăcu. Arăta dezgustat, dar nu putea fi păcălit. Această propunere pe care i-o făcea Kennedy, doar ca să-şi atingă un scop politic imoral, era chiar întruchiparea corupţiei americane. Nu ştia nimic din ce se întâmplase în ultimele şase luni, fiindcă fusese complet izolat pentru nişte interogatorii extrem de amănunţite. Kennedy insistă:

— Acest test este singura ta speranţă de a-ţi recăpăta libertatea. Evident, dacă îl treci.

Scoase un oftat şi adăugă:

— Nu te iert. Dar îţi înţeleg faptele. Îmi dau seama că simţi că ai procedat aşa ca să ajuţi lumea. Asta fac şi eu acum. Stă în puterile mele. Dar ne deosebim, pentru că eu n-aş putea face ceea ce faci tu, iar tu, nu vreau să te simţi jignit, n-ai fi în stare să faci ce fac eu. Adică să-ţi redau libertatea.

Aproape cu tristeţe, văzu că îl convinsese pe Yabril. Îşi continuă discursul persuasiv, folosindu-şi inteligenţa, farmecul şi aparenta integritate. Invocă tot ceea ce fusese cândva, tot ce ştiuse arabul despre el, înainte de a-şi deschide sufletul pentru a-l convinge. Când, în sfârşit, pe faţa teroristului apăru un zâmbet plin de milă şi dispreţ, ştiu că reuşise. Îi câştigase încrederea lui Yabril.

La patru zile după ce fusese supus testului PET şi transferat înapoi în arestul F.B.I.-ului, Yabril primi doi vizitatori. Erau Francis Kennedy şi Theodore Tappey.

Yabril fusese lăsat complet liber. Cei trei petrecură liniştiţi o oră îqipreuiiă, bând ceai şi mâncând sandvişuri. Kennedy îl cercetă pe Yabril. Faţa teroristului părea să se fi schimbat. Era plină de sensibilitate, ochii îi erau uşor melancolici, dar denotau o stare de spirit bună. Vorbi puţin, dar îi studie pe Kennedy şi pe Theodore Tappey de parcă ar fi încercat să dezlege un mister.

Părea mulţumit. Dădea impresia că ştia cine e şi că radia o asemenea puritate sufletească încât Kennedy nu mai putu suporta să se uite la el şi în cele din urmă plecă.

Şi mai dureroasă pentru Kennedy era decizia pe care trebuia s-o ia în privinţa lui Christian Klee. Pentru Christian fusese o surpriză neaşteptată. Kennedy îl convocase în Biroul Galben la o întrevedere între patru ochi şi deschise discuţia cu o voce calmă:

— Christian, am fost mai apropiat de tine decât de oricine altcineva, cu excepţia familiei mele. Cred că ne cunoaştem mai bine decât ne cunosc toţi ceilalţi. Înţelegi, aşadar, că trebuie să-ţi cer să-ţi dai demisia imediat după intrarea mea în funcţie pentru cel de-al doilea mandat, atunci când voi hotărî să ţi-o accept.

Klee se uita la faţa aceea frumoasă şi la zâmbetul cald. Nu putea să creadă că Francis Kennedy îl concedia fără niciun fel de explicaţie.

— E adevărat că am acţionat fără ştirea ta pe ici, pe colo, zise el încet, dar am făcut-o întotdeauna ca să te protejez.

— Ai lăsat bomba să explodeze. Puteai să împiedici această tragedie.

Christian Klee cântări la rece situaţia în care se afla. Niciodată n-o să mai aibă faţă de Kennedy afecţiunea de odinioară. Niciodată n-o să mai creadă în omenia lui şi în corectitudinea faptelor lui trecute. Brusc înţelese că nu va fi în stare să poarte o asemenea povară. Ştiu că Francis Kennedy trebuia să împartă cu el responsabilitatea faptelor comise. Chiar şi aşa, între patru ochi. Se uită ţintă în ochii aceia albaştri, pe care îi cunoştea atât de bine, căutând îndurare.

— Francis, tu ai vrut să fac ceea ce am făcut. Ştiam amândoi că era singurul lucru care te-ar fi putut salva şi ştiam că nu poţi lua o astfel de decizie. Te-ar fi distrus, erai extrem de vulnerabil, Francis. Nu mă condamnă şi nu mă judeca. Ai fi fost îndepărtat de la putere şi n-ai fi suportat aşa ceva. Erai în pragul disperării şi numai eu vedeam asta. Ceilalţi ţi-ar fi lăsat fiica nerăzbunată, l-ar fi eliberat pe Yabril iar America ar fi rămas de ruşine.

— Deci crezi că am căutat să mă răzbun, zise Kennedy

— Nu pe Yabril, răspunse Klee. Poate pe destin.

— Poţi să rămâi până după inaugurare, zise Kennedy Meriţi acest lucru. Dar eşti un pericol, o ţintă. Trebuie să dispari, ca să pot evita scandalul.

Se opri un moment. ’

— Ai crezut greşit că voiam să faci ceea ce ai făcut, Chris. Ai greşit când ai crezut că acţionam mânat de. Dorinţa de răzbunare.

Christian Klee trăi o senzaţie vagă de detaşare de realitate, o spaimă pe care nici măcar n-o putu defini.

— Francis, zise el, te cunosc şi te înţeleg. Am fost întotdeauna ca fraţii. Am simţit mereu că suntem fraţi. Şi te-am salvat, aşa cum ar face-o un frate. Am luat hotărârea, şi am preluat vina asupra mea. Pot să las lumea să mă condamne, dar nu pe tine.

Făcu o pauză, iar apoi continuă:

— Ai nevoie de mine, Francis. Chiar mai mult decât înainte, ţinând cont de ceea ce intenţionezi să faci. Lasă-mă să rămân.

Francis Kennedy oftă:

— Nu-ţi pun la îndoială loialitatea, Christian. Dar trebuie să pleci după inaugurare. Şi n-o să mai discutăm niciodată despre acest subiect.

— Am făcut-o ca să te salvez, zise Christian.

— Şi m-ai salvat.

Christian se gândea la ziua aceea de la începutul lui decembrie, cu patru ani în urmă, când Francis Kennedy, preşedintele ales al Statelor Unite, îl aşteptase în faţa mănăstirii din Vermont. Kennedy dispăruse timp de o săptămână. Ziarele şi adversarii politici avransaseră diverse ipoteze: ba că fusese sub îngrijire psihiatrică, ba că avea o depresiune nervoasă săi, o legătură amoroasă secretă. Numai doi oameni – abatele mănăstirii şi Christian Klee – ştiau adevărul: Francis Kennedy se retrăsese ca să-şi jelească soţia.

Chiar la o săptămână după alegeri, Christian îl dusese pe

Kennedy cu maşina la o mănăstire catolică de lângă White River Junction în Vermont. Fuseseră întâmpinaţi de abate, singurul care cunoştea identitatea lui Kennedy.

Călugării trăiau retraşi de lume, fără nici-o legătură cu mass

media şi nici măcar cu oraşul în sine. Nu comunicau decât cu Dumnezeu şi cu pământul pe care îşi cultivau cele necesare traiului. Juraseră cu toţii să nu vorbească decât când se rugau sau când gemeau de durere, din cauza vreunei boli sau a vreunui accident minor. Numai abatele avea televizor şi acces la ziare. Iar programele TV erau pentru el o sursă constantă de distracţii. Îi plăcea în special aşa-numitul concept de om de legătură de la emisiunile nocturne de ştiri şi adeseori se gândea autoironie că şi el era un fel de om de legătură al lui Dumnezeu. Se folosea de această idee ca să nu uite de necesitatea umilinţei.

Când maşina o luase în sus spre mănăstire, îl văzuseră pe abate aşteptându-i la poartă, flancat de doi călugări în sutane maronii şi jerpelite şi încălţaţi în sandale. Christian îi luase valiza lui Kennedy din portbagaj şi îl văzuse pe abate dând mâna cu preşedintele. Abatele semăna mai mult cu un hangiu decât cu un om al bisericii. Îi întâmpinase cu un surâs larg, plin de voioşie, iar când îi fusese prezentat lui Christian, îl întrebase glumeţ:

— De ce nu rămâneţi şi dumneavoastră? O săptămână de linişte nu v-ar prinde rău. V-am văzut la televizor şi cred că aţi obosit de cât aţi vorbit.

Christian îi mulţumise cu un zâmbet, dar nu îi răspunsese. Se uitase la Francis Kennedy când îşi strânseseră mâna. Faţa nu-i era deloc răvăşită, iar în strângerea de mână nu simţea nici urmă de emoţie. Kennedy nu era un tip expansiv. Nu părea să jelească moartea soţiei. Avea mai mult privirea preocupată a unui om forţat să stea în spital pentru o operaţie banală.

— Să sperăm că putem să ţinem secretă această evadare, spusese Christian. Oamenilor nu le plac recluziunile religioase. Ar putea crede că ţi-ai pierdut minţile.

Kennedy schiţase un surâs. Un gest de politeţe controlat, dar plin de naturaleţe.

— N-or să afle, zisese el. Ştiu că o să ai grijă de asta. Vino să mă iei într-o săptămâna. Am destul timp până atunci.

Christian se întrebase ce-o să se întâmple cu Francis în zilele

acelea. Îi venea să plângă. Îl apucase pe Francis de umeri şi-l întrebase:

— Vrei să stau cu tine?

Kennedy clătinase din cap şi intrase pe poarta mănăstirii. Iar în ziua aceea lui Christian i se păruse că Francis îşi revenise.

A doua zi de Crăciun fusese atât de limpede şi de luminoasă, atât de purificată de frig, încât întreaga lume părea închisă într-un clopot de sticlă, cerul era ca o oglindă şi pământul părea plămădit dintr-un oţel maroniu. Când Christian se îndreptase cu maşina spre poarta mănăstirii, îl văzuse pe Francis Kennedy stând acolo singur şi aşteptându-l, fără bagaje, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu trupul încordat şi avântat. Părea să exulte de-atâta libertate.

Când Christian ieşise din maşină să-l întâmpine, Kennedy îl îmbrăţişase scurt, cu un strigăt vesel de bun venit. Şederea la mănăstiră părea să-l fi întinerit. Îi zâmbise lui Christian, cu unul din acele rare zâmbete cuceritoare care fermecaseră mulţimile. Zâmbetul acela care parcă voia să spună omenirii că fericirea putea fi câştigată, că omul era bun, că lumea va fi din ce în ce mai bună. Era un zâmbet care te făcea să-l iubeşti, pentru că îţi arăta cât de încântat era să te vadă. Christian se simţise extrem de uşurat la vederea acelui zâmbet. Francis o să-şi revină. O să fie la fel de puternic ca întotdeauna. O să fie speranţa lumii, păzitorul cu braţ de fier al ţării şi al semenilor. Şi or să facă împreună atâtea fapte măreţe.

Apoi, cu acelaşi zâmbet strălucitor, Kennedy îl luase pe Christian de braţ, i se uitase drept în ochi şi spusese, simplu şi totuşi amuzat, ca şi cum cuvintele n-ar fi însemnat nimic sau ca şi cum i-ar fi dat o informaţie oarecare:

— Dumnezeu nu mi-a fost de niciun ajutor.

În dimineaţa aceea de decembrie, rece şi curată ca lacrima, Christian îşi dăduse seama că până la urmă tot se rupsese ceva în Kennedy. Că nu va mai fi niciodată acelaşi om ca până atunci. Că o mică părticică din suflet îi fusese smulsă. Christian ştia că nu se schimbase mult. Însă există în el o mică doză de falsitate, pe care n-o avusese înainte. Văzuse că nici chiar Kennedy însuşi nu observase

acest lucru şi că el, Christian, îl remarcase doar graţie faptului că se afla acolo, în acel moment, putând să vadă zâmbetul strălucitor şi să audă cuvintele glumeţe „Dumnezeu nu mi-a fost de ajutor” ’.

— Ce dracu’, i-ai dat doar şapte zile, zisese Christian.

— Da, şi e un tip ocupat, răspunsese Kennedy râzând.

Aşa că se suiseră în maşină şi apoi petrecuseră o zi minunată. Kennedy nu fusese nicicând atât de spiritual şi de bine dispus. Avea o grămadă de planuri, era nerăbdător să-şi organizeze administraţia şi să facă tot felul de lucruri minunate în următorii patru ani. Arăta ca un om împăcat cu propria nenorocire şi care îşi reînnoise energiile. Iar

Christian aproape că se lăsase convins…

Christian Klee începu să facă pregătiri în vederea demisiei din postul guvernamental. Unul dintre câle mai importante lucruri era să şteargă toate urmele care ar fi putut indica faptul că ocolise legea pentru a-l proteja pe preşedinte. Trebuia să se debaraseze de toate datele de pe calculator prin care îi urmărise ilegal pe membrii Clubului Socrate

La biroul lui masiv din cabinetul ministrului de justiţie, Klee şterse de pe computerul personal fişierele incriminatoare. În cele din urmă făcu să apară dosarul lui David Jatney. Avusese dreptate în privinţa acestui tip, îşi zise Klee, individul era jockerul din pachetul de cărţi. Faţa aceea întunecată şi frumoasă purta amprenta tulbure a unei minţi dezechilibrate. Ochii lui Jatney erau strălucitori şi electrizanţi, punând în evidenţă un sistem nervos iritabil, al unei persoane în care se dădea o continuă luptă interioară. Ultima informaţie despre Jatney era că tipul se afla în drum spre Washington.

Tipul ăsta putea să provoace mari necazuri. Apoi îşi aminti prezicerea Oracolului. Când un om accede la puterea absolută, de obicei se debarasează de cei mai apropiaţi oameni, cei care îi cunosc secretele. Îl iubise pe Francis pentru calităţile lui, cu mult înainte de a-i descoperi secretele teribile. Stătu vreme îndelungată pe gânduri, iar apoi lăsă destinul să decidă. Indiferent ce s-ar fi petrecut, el, Christian Klee, nu putea ftacuzat.

Apăsă pe tasta de ştergere, iar David Jatney dispăru fără urmă

din toate fişierele guvernamentale.

CAPITOLUL 25

Exact cu două săptămâni înainte de instalarea în funcţie a preşedintelui Francis Kennedy, David Jatney începuse să nu-şi mai găsească locul. Voia să scape de eternul soare californian, de omniprezentele glasuri prieteneşti, de clarul de lună şi de plajele înmiresmate. Simţea că se îneacă în atmosfera siropoasă a societăţii în care trăia, dar cu toate acestea, nu voia să se întoarcă acasă în Utah, ca să aibă zilnic sub ochi fericirea părinţilor.

Irene se mutase la el. Voia să facă economie la chirie şi să plece într-o excursie în India, unde să studieze cu un guru. Un grup de prieteni ai ei îşi puseseră la bătaie economiile ca să închirieze un charter, iar Irene voia să plece cu ei şi cu băieţelul ei, Campbell.

David fu uluit când Irehe îi spuse ce planuri avea. Nu îl întrebase dacă se putea muta la el, ci pur şi simplu îşi revendicase acest drept, pe baza faptului că se vedeau de trei ori pe săptămână, ca să meargă la film sau să facă dragoste. Gestul ei fusese pur amical, de parcă el era unul din prietenii ei californieni care obişnuiau să se mute unii la alţii pe câte o săptămână sau mai mult. Nu fusese vorba de vreun demers viclean în vederea căsătoriei, ci de un act camaraderesc, dezinvolt. Şi nici nu îşi dădea seama că abuza sau că prin prezenţa zilnică a ei şi a copilului îi va modifica spectaculos viaţa lui David. Dar ceea ce îl îngrozea cel mai mult era intenţia tinerei de a-l lua cu ea în India pe Campbell. Irene avea încredere absolută în capacitatea ei de a se descurca în orice fel de lume; era convinsă că sorţii aveau să fie de partea ei. În închipuirea lui, David îl vedea pe puşti dormind pe străzile din Calcutta, laolaltă cu miile de sărmani plini de boli ai oraşului, într-un moment de furie, îi spusese Irenei că nu înţelegea cum putea cineva să creadă într-o religie care prăsea sute de milioane de oameni şi anume cei mai săraci din lume. Ea îi răspunsese că n-avea nici-o importanţă ce se întâmpla pe lumea asta, de vreme ce viaţa de apoi avea să fie atât de bogată în recompense.

Jatney era fascinat de Irene şi de modul în care îşi trata fiul. Îl lua adeseori pe Campbell la întrunirile politice, fiindcă nu putea

întotdeauna s-o convingă pe maică-sa să stea cu copilul şi era prea mândră că să apeleze prea des la ea. Uneori îl lua cu ea chiar şi la serviciu, când grădiniţa la care îl ducea era închisă din vreun motiv oarecare.

Irene era fără îndoială o mamă devotată. Dar pe David comportamentul ei matern îl consterna. Nu era preocupată, cum sunt de obicei mamele, să-şi protejeze copilul şi nici nu-şi făcea griji în privinţa influenţelor psihologice care i-ar fi putut dăuna. Îl trata cum tratezi de obicei un animal de casă, o pisică sau un câine la care ţii. Părea să nu-i pese de ceea ce gândea sau simţea copilul. Era hotărâtă ca maternitatea să nu-i limiteze în niciun fel viaţa, să nu facă din ea o formă de sclavie şi să-şi păstreze libertatea. David o considera puţin ţicnită.

Dar era o femeie drăguţă, iar când vroia să facă dragoste era plină de pasiune. Se descurca foarte bine în problemele curente ale vieţii şi nu îl deranja deloc.

Aşa că o lăsă să se mute la el. Însă nu prevăzuse două consecinţe. Deveni impotent şi se ataşă de Campbell.

În vederea mutării lor împreună, David cumpără un cufăr uriaş ca să-şi pună la adăpost armele, materialele de curăţat şi muniţia. Nu voia ca un băiat de cinci ani să dea din întâmplare peste ele. Iar David Jatney avea armament cât pentru un bandit de mare clasă: două puşti, o mitralieră şi o colecţie de pistoale. Unul dintre pistoale era o armă mică de calibru 22, pe care o purta la el, în buzunarul jachetei, într-un toc de piele care semăna cu o mănuşă. Noaptea punea de obicei pistolul sub pat. Când Irene şi Campbell se mutară la el, încuie şi acest pistol în cufăr, împreună cu celelalte, montând un lacăt solid. Chiar dacă băiatul ar fi găsit cufărul deschis, n-avea de unde să ştie să încarce o armă. Cu Irene însă era altă poveste. Nu pentru că n-avea încredere în ea, dar era puţin zăpăcită, iar zăpăceala şi armele nu fac casă bună.

În ziua când cei doi se instalară la el, Jatney îi cumpără lui Campbell câteva jucării, ca să nu se simtă stingher. În acea primă noapte, când se pregăti să se culce, Irene aranjă câteva perne şi e

pătură pe sofa penţiu băieţel, îl dezbrăcă în baie şi-l îmbrăcă în pijama. Jatney îl văzu pe băieţel privindu-l. Văzu în privirea aceea prudentă e pâlpâire de frică şi, foarte vag, un gen de stânjeneală cu care era obişnuit. Într-o străfiilgerare de o clipă, David se recunoscu pe sine îr expresia de pe faţa băiatului. Copil fiind, ştia că părinţii îl lăsau singur şi se duceau să facă dragoste în camera lor. Îi spuse Irenei:

— Ascultă, o să dorm eu pe sofa şi puştiul poate să doarmă cu tine.

— E o prostie, zise Irene. Nu-l deranjează, nu-i aşa, Campbell? Băiatul clătină din cap. Nu vorbea decât rareori.

— E un băiat curajos, zise Irene cu mândrie, nu-i aşa, Campbell? În acel moment, David Jatney nutri pentru ea un sentiment de ură neprefăcută. Şi-l reprimă şi zise:

— Trebuie să scriu ceva şi o să stau până târziu. Cred că ar trebui să doarmă cu tine primele câteva nopţi.

— Dacă ai de lucru, nu e nici-o problemă, zise Irene cu voioşie, întinse mâna spre Campbell, iar băieţelul sări de pe sofa şi i se repezi în braţe, îngropându-şi capul la pieptul ei. Irene îi spuse:

— Nu-i spui noapte bună unchiului Jat?

Îi zâmbi fermecător lui David, iar surâsul acela o făcu să fie de-a dreptul frumoasă. El înţelese că era o glumă, cinstită de altfel, prin care îi dăduse de înţeles că la fel îi prezentase copilului şi pe ceilalţi iubiţi de până atunci. Erau momente delicate, şi pline de spaimă, iar ea îi era recunoscătoare pentru grija arătată, prin care credinţa ei în univers nu fusese înşelată. Băiatul rămăsese cu capul îngropat la pieptul ei, iar David îl mângâie uşurel şi-i spuse:

— Noapte bună, Campbell.

Puştiul îşi înălţă privirea şi se uită drept în ochii lui David. Era privirea aceea întrebătoare şi mirată, specifică copiilor, atunci când în universul lor îşi face apariţia ceva sau cineva complet necunoscut. David fu şocat de privirea aceea, care îi sugera că putea fi o sursă de pericole. Văzu că băiatul avea o faţă neobişnuit de distinsă pentru vârsta lui. O frunte lată, ochi cenuşii şi luminoşi, o gură fermă,

aproape severă. Campbell îi zâmbi lui Jatney, iar efectul fu miraculos. Întreaga lui faţă radia de încredere. Întinse mâna şi îi atinse faţa lui David. Apoi Irene îl luă cu ea în dormitor. După câteva minute, reveni în cealaltă cameră şi-l sărută pe David.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de grijuliu, zise ea. Putem să tragem una mică înainte să mă culc.

Nu făcu niciun gest seducător când îi spuse acest lucru. Fusese pur şi simplu o propunere prietenească. David se gândi la băieţelul din dormitor, care-şi aştepta mama.

— Nu, zise el.

— Bine, răspunse Irene veselă şi se înapoie în dormitor.

Pe durata următoarelor săptămâni, Irene fu prinsă într-un vârtej de treburi. Îşi luase încă o slujbă, unde era plătită cu bani puţini. Dar stătea până noaptea târziu, ca să dea o mână de ajutor campaniei electorale, fiindcă era o partizană înfocată a preşedintelui Kennedy. Obişnuia să vorbească despre programele sociale pe care le sprijinea, despre lupta împotriva bogătaşilor din America, despre eforturile de reformare a sistemului juridic. David credea că era îndrăgostită de Kennedy ca bărbat şi de vocea lui fermecătoare.

La trei zile după ce se mutaseră împreună, David trecu pe la sediul general de coordonare a campaniei electorale din Santa Monica, şi o găsi pe Irene lucrând la un computer, cu Campbell aşezat la picioarele ei. Băiatul stătea într-un sac de dormit, dar David îi văzu ochii larg deschişi.

— Îl iau acasă şi-l culc, zise David.

— Îi e bine aici, zise Irene. Nu vreau să profit de tine.

David îl scoase pe Campbell din sacul de dormit. Era complet îmbrăcat, dar nu avea pantofi în picioare. Îl luă de mână, îi simţi pielea moale şi caldă şi pentru o clipă fu fericit.

— Îl duc întâi la o pizză şi o îngheţată, bine? îi zise David Irenei, care lucra în continuare la computer.

— Nu-l răsfăţa, zise Irene. După ce-o să pleci, o să-şi ia iaurt din frigider.

Se opri un moment din lucru, ca să-i zâmbească lui David şi să-l

sărute pe Campbell.

— Să te aştept până vii? întrebă David.

— De ce? zise ea repede şi adăugă: O să stau până târziu.

David plecă, ţinându-l pe micuţ de mână. O luă pe Montana

Avenue şi se opri la un mic restaurant italian unde se servea pizza. Îl urmări pe Campbell cum mânca. Lua câte o feliuţă şi mai mult o mărunţea decât o mânca. Dar arăta interes faţă de ceea ce făcea, iar David se simţea fericit.

Acasă îl pregăti de culcare, lăsându-l să se spele singur şi să-şi pună pijamaua. El îşi făcu patul pe canapea şi se uită la televizor cu sonorul foarte redus. Se dezbăteau chestiuni politice, iar în programele de ştiri se luau interviuri. Peste tot era prezent Francis Kennedy David trebui să admită că individul era irezistibil la televizor. Visa să ajungă şi el un erou învingător ca Francis Kennedy. Pe fundal se vedeau agenţii de la Serviciul Secret, cu feţele lor impenetrabile. Cât de protejat, de bogat şi de iubit era! David visa adeseori cum ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost *el* Francis Kennedy. Cum s-ar mai fi îndrăgostit Rosemary de el! se gândi la Hock şi la Gibson Grange. Ar fi luat masa cu ei la Casa Albă, toţi i s-ar fi adresat, iar Rosemary ar fi vorbit cu el în felul ei excitant, atingându-i genunchii, dezvăluindu-i sentimentele cele mai profunde.

Se gândi la Irene şi la ceea ce simţea pentru ea. Îşi dădu seama că era mai mult stânjenit decât încântat. I se părea că, în ciuda caracterului ei deschis, Irene rămăsese pentru el un mister. Simţea că n-ar putea-o iubi niciodată cu adevărat. Se gândi la Campbell, numit astfel după scriitorul Joseph Campbell, celebru pentru cărţile lui despre mituri, la băiatul acesta atât de deschis şi de neprihănit, cu o fizionomie atât de distins inocentă.

Campbell îi spunea „unchiul Jat” şi îl prindea de mână, iar Jatney accepta. Îi plăceau nevinovatele gesturi de afecţiune ale copilului, pe care Irene nu i le oferea niciodată. Exact această afecţiune faţă de o altă fiinţă umană îl susţinu în timpul celor două săptămâni.

După ce îşi pierduse slujba de la studio s-ar fi aflat într-o mare încurcătură, dacă nu ar fi fost Hock, „unchiu16’ Hock. Când fusese

concediat, primise un mesaj în care i se spunea să treacă pe la biroul lui Hock şi, gândindu-se că lui Campbell i-ar fi făcut plăcere să viziteze un studio de film, îl luase cu el.

Când Hock îi ieşise în întâmpinare, David se simţise copleşit de afecţiune pentru acest om atât de cald. Hock îşi trimisese imediat una dintre secretare să cumpere îngheţată pentru copil, iar apoi îi arătase lui Campbell câteva obiecte de recuzită de pe biroul lui, folosite în filmele pe care le făcea.

Campbell fusese încântat, iar Jatney simţise o împunsătură de gelozie. Apoi pricepuse că Hock nu voise decât să-i găsească copilului o preocupare, pentru ca ei doi să poată sta de vorbă. Astfel că, în timp ce Campbell era ocupat cu joaca, Hock îi strânsese mâna lui Jatney şi îi spusese:

— Îmi pare rău că ai fost concediat. Se fac reduceri de personal la departamentul de lectură a scenariilor, iar ceilalţi sunt mai vechi decât tine. Dar ţinem legătura, o să găsesc eu ceva pentru tine.

— O să mă descurc, zisese David Jatney.

Hock îl cercetase îndeaproape.

— Eşti foarte slab, David. Poate că ar trebui să te duci acasă, măcar în vizită. Aerul acela din Utah şi viaţa liniştită, în spiritul bisericii mormonilor, ţi-ar face bine. Puştiul e al iubitei tale?

— Mda, zisese Jatney. Nu e tocmai iubita mea, e prietena mea. Locuim împreună, ca să economisească banii de chirie şi să facă o excursie în India.

Hock îşi încruntase sprâncenele şi zisese:

— Dacă ai finanţa toate californiencele care vor să plece în India ai rămâne lefter. Toate par să aibă copii.

Se aşezase la birou, scosese din sertar un carnet de cecuri uriaş şi începuse să scrie. Rupsese o foaie din el şi i-o întinsese lui Jatney.

— Asta e pentru toate cadourile de ziua ta şi de la absolvire, pe care n-am avut timp să ţi le trimit.

Îi zâmbise lui Jatney, iar David se uitase la cec. Rămăsese uluit când văzu că era vorba de cinci mii de dolari.

— Nu, Hock, nu pot să-l primesc.

Simţise ochii umplându-i-se de lacrimi de recunoştinţă, umilinţă şi ură.

— Ba sigur că poţi, îi răspunsese Hock. Ascultă, vreau să te odihneşti o vreme şi să te distrezi. Poate chiar îi plăteşti fetei ăsteia drumul până în India, astfel că şi ea o să aibă ce vrea, iar tu o să fii liber să faci ce doreşti.

Zâmbise, iar apoi spusese pe un ton profesoral:

— Când eşti prieten cu o fată, problema e că ai pe cap toate belelele unui iubit şi niciunul din avantajele unui prieten. Dar are un băieţel pe cinste. S-ar putea să am un rol pentru el, dacă o să am vreodată curajul să fac un film cu copii.

Jatney băgase cecul în buzunar. Înţelesese ce-i spusese Hock.

— Da, e un copil drăguţ.

— Mai mult decât atât, zisese Hock. Are exact faţa aceea distinsă, făcută pentru tragedie. Te uiţi la el şi îţi vine să plângi.

Jatney se gândise cât de deştept era prietenul lui, Hock. „Distins” era cuvântul potrivit, dar totuşi, atât de straniu pentru a-i caracteriza chipul lui Campbell. Irene era o forţă a elementelor şi, ca şi Dumnezeu, dăduse viaţă unei tragedii viitoare.

Hock îl îmbrăţişase şi-i spusese:

— David, ţine legătura cu mine. Vorbesc serios. Şi nu te lăsa, când eşti tânăr lucrurile se îndreaptă întotdeauna.

Îi dăduse lui Campbell unul din obiectele de recuzită, un superb avion futurist în miniatură, iar Campbell îl strânsese la piept.

— Unchiule Jat, pot să-l iau? întrebase el, iar David văzu un zâmbet pe faţa lui Hock.

— Transmite-i salutări lui Rosemary din partea mea, spusese David, care se străduise în tot timpul întrevederii să spună aceste cuvinte.

Hock îl privise uimit.

— O să-i transmit, promisese el. Am fost invitaţi la inaugurarea lui Kennedy, în ianuarie. Eu, Gibson şi Rosemary. O să-i spun atunci.

David Jatney simţise dintr-o dată că fusese azvârlit din această lume, ca un strop de noroi de pe o roată ce se învârteşte.

Întins pe canapea şi aşteptând-o pe Irene să vină acasă, în lumina fumurie a zorilor ce pătrundeau prin fereastra camerei de zi, Jatney se gândea la Rosemary Belair. Cum se răsucise spre el în pat şi cum se pierduse în îmbrăţişarea lui. Îşi aminti mirosul parfumului ei, greutatea curioasă a corpului, probabil din cauza somniferelor care-i atrofiaseră muşchii. Se gândi la cum arătase dimineaţa următoare, în echipament de jogging. Îşi aminti siguranţa de sine, felul ei autoritar de a fi şi modul cum îi dăduse papucii. Retrăi momentul când îi oferise bani ca să-i dea bacşiş şoferului şi când el refuzase. Dar de ce o insultase, de ce îi spusese că ştia mai bine de câţi bani avea nevoie, insinuând astfel că şi ea fusese trimisă acasă în aceeaşi manieră şi în aceleaşi împrejurări?

Începu să moţăie, pândind apariţia fie a lui Campbell, fie a lui

Irene. Se gândi la părinţii lui, aflaţi undeva departe, în Utah. Ştia că îl uitaseră, închişi în propria lor fericire, cu veşmintele de înger fluturând făţarnic pe sârmă, în timp ce ei în pielea goală, se regulau întruna, plini de voie bună. Îşi zise că, dacă i-ar fi sunat, ar fi trebuit să se oprească.

David Jatney visa la o viitoare întâlnire cu Rosemary Belair. Cum îi va spune că o iubeşte. Ascultă, o va ruga, imaginează-ţi că ai cancer. Eu o să-ţi iau boala şi o să i-o dau corpului meu. Uite, va adăuga, dacă din cer ar cădea nişte stele uriaşe, te-aş apăra cu trupul meu. Iar dacă cineva ar încerca să te ucidă, aş chema tăişul cu inima mea, iar glonţul cu trupul meu. Dacă aş avea un strop din fântâna tinereţii, care m-ar ţine tânăr pe vecie, iar tu ai îmbătrâni, ţi l-aş da ţie, ca să nu îmbătrâneşti niciodată.

Probabil că îşi dădea seama că intensitatea cu care îşi amintea de Rosemary se datora puterii acelei femei. Înţelese că, de fapt, înălţa rugi lui Dumnezeu, pentru a face din el mai mult decât o bucată de lut. Că cerşea putere, bogăţii nelimitate, frumuseţe şi tot ce era bun pe lume, astfel încât semenii să-i remarce existenţa şi să nu se scufunde în vastul ocean al oamenilor obişnuiţi. Chiar şi atunci când îi arătase Irenei cecul primit de la Hock, o făcuse doar ca s-o impresioneze, ca să-i demonstreze că cineva ţinea atât de mult la el, încât îi dădea pur

şi simplu în dar o sumă enormă de bani. Dar pe Irene acest lucru nu o impresionase, pentru că era un lucru obişnuit ca prietenii să se ajute între ei. Chiar îi spusese că, la averea lui enormă, Hock ar fi putut să-i dea mai mult. Iar când David se oferise să-i dea jumătate din ei ca să poată pleca imediat în India, Irene refuzse.

— Niciodată nu iau bani de la alţii, îmi câştig existenţa muncind, îi zisese ea. Dacă aş lua bani de la tine, aş considera că ai nişte drepturi asupra mea. În plus, vrei să faci acest lucru pentru Campbell, nu pentru mine.

David fusese uimit de refuzul ei şi de afirmaţia că l-ar fi interesat Campbell. Voise pur şi simplu să scape de amândoi. Dorise să fie din nou singur şi să-şi retrăiască visurile despre viitor.

Apoi Irene îl întrebase ce ar face cu partea lui de bani dacă ea ar lua jumătate din ei şi ar pleca în India. David observase că nu-i sugerase să meargă şi el în India şi că spusese, jumătatea ta din bani”, ceea ce însemna că, în mintea ei, acceptase deja oferta. Apoi făcuse greşeala să-i spună ce-ar face cu cei două mii cinci sute de dolari ai lui.

— Vreau să văd ţara şi instalarea lui Kennedy în funcţie, zisese el. Mă gândeam că ar fi distractiv, ar fi ceva deosebit. Ştii, să-mi iau maşina şi să colind prin toată ţara. Să văd Statele Unite de la un capăt la altul. Vreau chiar să văd zăpadă şi gheaţă, să simt frigul.

Pentru o clipă, Irene păruse pierdută în gânduri. Apoi începuse să măsoare animată apartamentul, ca şi cum ar fi făcut inventarul lucrurilor care îi aparţineau.

— E o idee grozavă, zise ea. Şi eu vreau să-l văd pe Kennedy. Vreau să-l văd pe viu, altfel n-o să fiu niciodată în stare să-i cunosc karma. O să le cer concediu, am o grămadă de zile de recuperat. Şi o să-i facă bine şi lui Campbell să vadă toată ţara. O să luăm dubiţa mea, ca să nu mai plătim bani la moteluri.

Irene avea o dubiţă pe care o utilase cu rafturi pentru cărţi şi un pat pentru Campbell. Pentru ea dubiţa era nepreţuită, deoarece, chiar şi pe vremea când Campbell fusese foarte mic, Irene călătorise în ea în lungul şi-n latul Californiei, ca să participe la diferite întruniri şi

seminarii pe teme de religie orientală.

Plecară la drum, iar David se simţi prins ca într-o capcană. Irene conducea – îi plăcea să se afle la volan. Între ei doi stătea Campbell, ţinându-l de mână pe David. Acesta transferase jumătate din bani în contul bancar al lui Irene, pentru excursia din India, iar acum cele două mii cinci sute de dolari ai săi urmau să fie împărţiţi la trei, în loc să-i folosească singur. Singurul lucru care-i aducea mângâiere era pistolul de calibrul 22, ascuns bine în tocul de piele din buzunarul jachetei. La urma-urmei, partea estică a Americii gemea de hoţi şi de tâlhari, iar el trebuia să-i apere pe Irene şi Campbell.

Spre surpriza lui Jatney, în primele patru zile de drum avură o vreme minunată. Campbell şi Irene dormiră în dubiţă, iar el afară, sub cerul liber, până când dădură de frig în Arkansas. Aşa că o cotiră spre sud, ca să evite pe cât posibil vremea rea. Apoi, timp de vreo câteva nopţi, dormiră la câte un motel pe care îl întâlniră în cale. Primele necazuri le avură în Kentucky.

Vremea se stricase şi hotărâră să tragă la un motel peste noapte. În dimineaţa următoare se duseră să ia micul dejun în oraş, într-o cafenea unde se vindeau şi ziare. Vânzătorul de la tejghea era cam de o seamă cu Jatney şi foarte dinamic. În felul ei nonşalant şi egalitarist, specific californian, Irene se lansă în conversaţie cu el. O făcu pentru că o impresionase prin rapiditate şi eficienţă. Spunea adeseori că era atât de plăcut să-i priveşti pe oamenii care-şi fac bine meseria, indiferent cât de modestă ar fi aceasta. Irene spunea că acest lucru era semnul că aveai o karmă bună. Dar Jatney nu înţelesese niciodată cuvântul „karma”.

În schimb, vânzătorul din cafenea îl înţelegea. Era şi el un adept al religiilor orientale şi se angajă cu Irene într-o discuţie lungă şi animată pe această temă. Campbell începu să-şi piardă răbdarea, astfel încât Jatney achită nota de plată şi ieşi cu copilul afară, aşteptând-o pe Irene. Dar mai trecură cincisprezece minute bune înainte să apară.

— E un tip delicios, zise Irene. Îl cheamă Christopher, dar îşi spune Krish.

Pe Jatney aşteptarea îl iritase, dar nu zise nimic. Apoi, în drum spre motel, Irene îi spuse:

— Cred că ar trebui să stăm aici o zi. Campbell are nevoie de puţină odihnă.

Îşi petrecură restul dimineţii şi toată după-amiaza făcând cumpărături, deşi Irene nu luă mare lucru. Cinară devreme într-un restaurant cu profil chinezesc. Plănuiră să se culce tot devreme, ca să poată ajunge a doua zi la destinaţie înainte de lăsarea întunericului. Erau doar de vreo două ore în camera de motel, când Irene zise dintr-o dată că pleacă să facă o mică plimbare prin oraş cu maşina şi poate chiar să mănânce ceva. Plecă, iar David jucă dame cu Campbell. Băieţelul era un jucător formidabil şi îl bătu pe David de fiecare dată. Irene îl învăţase să joace când avea doar doi ani. La un moment dat, Campbell îşi înălţă capul distins cu fruntea lată şi îl întrebă:

— Unchiule Jat, nu-ţi place să joci dame?

Era aproape miezul nopţii când se întoarse Irene. Motelul era situat pe o mică colină, iar Jatney şi Campbell se uitară pe fereastră când dubiţa trase în parcare, urmată de o altă maşină.

Jatney fu surprins s-o vadă pe Irene coborând de pe locul pasagerului, fiindcă întotdeauna insista să conducă ea. De la volan coborî vânzătorul din cafenea, care îi întinse cheile de la maşină. Ea îl răsplăti cu un sărut frăţesc. Din cealaltă maşină coborâră doi bărbaţi şi Irene le trimise, şi lor câte un sărut din vârful buzelor. Se îndreptă spre intrarea în motel, iar atunci cei trei bărbaţi se înlănţuiră cu braţele şi începură să-i cânte:

— Noapte bună, Irene, noapte bună.

Când intră în camera de motel şi-i auzi cântând, Irene îi zâmbi larg lui David.

— A fost atât de interesantă conversaţia cu ei, încât am uitat ce oră e.

— Cred că va trebui să mă duc şi să le spun să înceteze, zise David.

Prin minte îi trecură fulgerător imagini în care trăgea cu pistolul din buzunar. Vedea gloanţele zburând prin noapte şi înfigându-li-se în

creier

— Tipii ăia nu sunt deloc interesanţi când cântă.

— A, nu-i poţi opri, zise Irene.

Apoi îl luă pe Campbell în braţe şi se duse la fereastră. Îşi înclină cpaul în semn de mulţumire pentru omagiul lor şi arătă spre copil. Cei trei se opriră imediat din cântat şi, în scurt timp, David auzi maşina luând-o din loc.

Irene nu obişnuia să bea. Dar din când în când se droga. Şi Jatney ştia întotdeauna când, după zâmbetul ei fermecător. Îi mai zâmbise cândva aşa, într-o noapte, în Santa Monica, când o aşteptase să vină acasă. Atunci, în zorii zilei, o acuzase că se culcase cu altul. Iar ea îi replicase calmă:

— Trebuie să mă regulez cu cineva, dacă tu nu vrei.

Ajunul Crăciunului îi prinse tot pe drum. Dormiră într-un alt motel. Se făcuse deja frig. Nu sărbătoriră Crăciunul, fiindcă Irene spunea că această sărbătoare era falsă şi contravenea adevăratului spirit al religiei. David nu voia să-şi aducă aminte de copilărie. Îi cumpără lui Campbell un glob de sticlă în care pluteau fulgi de zăpadă.

Al patrulea K *380*

În ciuda protestelor Irenei. În dimineaţa de Crăciun se trezi devreme şi-i privi pe cei doi dormind. Îşi purta în permanenţă pistolul în buzunarul jachetei şi mângâie pielea moale a tocului. Ce simplu ar fi să-i omoare pe amândoi, îşi zise.

Trei zile mai târziu, se aflau în capitala ţării. Mai aveau suficient timp până la inaugurare. David întocmi un itinerar cu tot ce voiau să vadă. Apoi făcu o hartă cu traseul pe care urma să-l parcurgă parada inaugurală. Se vor duce să-l vadă pe Francis Kennedy depunând jurământul la instalarea în funcţia de preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

4

PARTEA A ŞASEA Ziuă inaugurării

CAPITOLUL 26

În ziua învestirii în funcţia de preşedinte al Statelor Unite,

Francis Xavier Kennedy fii trezit în zori de Jefferson ca să fie îmbrăcat şi ferchezuit. Lumina cenuşie a zorilor era oarecum veselă, pentru că începuse o furtună de zăpadă. Fulgi albi uriaşi acopereau Washingtonul, iar în geamurile antiglonţ ale camerei în care se îmbrăca Francis Kennedy se văzu prins în mijlocul acelor fulgi, ca şi cum ar fi fost închis într-un glob de sticlă. Îi zise lui Jefferson:

— O să fii în procesiune?

— Nu, domnule preşedinte, răspunse Jefferson. Trebuie să am grijă ca toate să decurgă bine aici, la Casa Albă.

Îi aranjă lui Kennedy cravata.

— Toată lumea vă aşteaptă în Sala Roşie.

Când fu gata, Kennedy îi strânse mâna lui Jefferson.

— Urează-mi noroc, zise el.

Jefferson îl conduse la lift, după care agenţii de la Serviciul Secret îl însoţiră la parter.

În Sala Roşie toată lumea îl aştepta. Vicepreşedintele Helen Du Pray, îmbrăcată într-o rochie de mătase albă, avea o înfăţişare princiară. Consilierii prezidenţiali, toţi în ţinută de ocazie, nu făceau decât să reflecte propria imagine a preşedintelui. Arthur Wix, Oddblood Gray, Eugene Dazzy şi Christian Klee formau un cerc al lor şi erau cu toţii plini de solemnitate şi pătrunşi de importanţa zilei. Francis Kennedy le zâmbi. Vicepreşedintele şi aceşti patru bărbaţi erau familia lui.

Când ieşi din Casa Albă, preşedintele Francis Xavier Kennedy fu uimit văzând marea de oameni care umpleau străzile. Aceştia acopereau clădirile maiestuoase şi se revărsau peste dubele TV şi peste reprezentanţii mass media care stăteau chiar în spatele cordoanelor de protecţie. Kennedy nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi îl întrebă pe Eugene Dazzy:

— Câţi sunt?

— Mult mai mulţi decât ne-am imaginat. S-ar putea să avem nevoie de un batalion de soldaţi de la infanteria marină ca să ţinem sub control traficul.

— Nu, zise preşedintele.

Îl surprinsese faptul că Dazzy răspunsese că şi cum mulţimea aceea de oameni ar fi reprezentat un pericol. El vedea în această manifestaţie populară un triumf, un sprijin pentru toate acţiunile întreprinse de el, ca urmare a tragediilor din Duminica Paştelui.

Francis Kennedy nu se simţise niciodată mai sigur pe sine. Prevăzuse tot ce se va întâmpla: şi tragediile şi victoriile. Luase hotărârile care se impuseseră şi câştigase. Îşi învinsese duşmanii. Cuprinse cu privirea mulţimea uriaşă de oameni şi imţi un copleşitor val de iubire pentru conaţionalii lui. El o să-i elibereze de suferinţă, el o să purifice pământul.

Francis Kennedy nu-şi simţise niciodată mintea atât de limpede, simţămintele atât de reale. Reuşise să-şi înfrângă durerea provocată de moartea soţiei şi de asasinarea fiicei sale. Mâhnirea care îi înceţoşase creierul se risipise. Acum era aproape fericit. I se părea că triumfase asupra sorţii şi că prin propria perseverenţă şi judecată făcuse posibil un prezent şi un viitor glorios. Păşi în aerul în care jucau o mulţime de fulgi, depuse jurământul, iar apoi deschise cortegiul inaugural care pornea de pe Pennsylvania Avenue, începându-şi drumul spre glorie.

David Jatney, Irene şi Campbell se instalaseră la un motel aflat la puţin peste douăzeci de mile de Washington D.C., deoarece capitală era supraaglomerată. Cu o zi înainte de învestirea preşedintelui se duseseră la Washington ca să vadă monumentele, Casa Albă, The Lincoln Memorial şi toate celelalte obiective turistice ale capitalei. David cercetase, de asemenea, traseul alaiului inaugural, ca să descopere locul cel mai bun de unde ar fi putut urmări toată procesiunea.

În ziua cea mare se treziră în zori şi luară micul dejun la un bufet de pe traseu. Se întoarseră apoi la motel, ca să se îmbrace cu hainele cele mai bune. Irene îşi aranjă şi-şi pieptănă părul cu o grijă care nu-i era deloc caracteristică. Îşi puse cei mai buni blugi decoloraţi pe care-i avea, o cămaşă roşie şi un pulovăr verde larg pe care David nu-l mai văzuse. Îl ţinuse ascuns sau îl cumpărase aici, la Washington? se întrebă el. Plecase singură în oraş câteva ore şi îl lăsase cu Campbell.

Ninsese toată noaptea, iar pământul se acoperise cu o mantie albă. Fulgi mari pluteau leneşi prin aer. În California nu era nevoie de haine de iarnă, dar când ajunseseră în est îşi cumpăraseră canadiene, una de un roşu strălucitor pentru Campbell, fiindcă Irene spusese că îl poate găsi mai uşor în cazul în care s-ar rătăci, una de culoare albastră, rezistentă la murdărie, pentru Jatney şi una crem, exact pentru măsura lui Irene. Mai cumpărase o căciulă albă de lână pentru ea şi una roşie cu ciucure pentru Campbell. Jatney prefera să umble cu capul descoperit – detesta căciulile sau şepcile.

Aveau destul timp în acea dimineaţă a inaugurării, aşa că se duseră pe terenul din spatele motelului, ca să-i facă lui Campbell un om de zăpadă. Irene, care părea cuprinsă de un fel de fericire jucăuşă, se apucă să arunce cu bulgări în Campbell şi David, care îi prindeau, foarte serioşi, însă fără să-i răspundă. Jatney se miră de fericirea ei. Oare gândul că îl va vedea pe Kennedy o făcea să fie aşa, sau cauza era zăpada, atât de ciudată şi de miraculoasă pentru ea, care era obişnuită cu soarele Californiei?

Pe Campbell zăpada îl fermeca. O cernea printre degete, urmărind-o cum dispare şi se topeşte la soare. Apoi începu încet să strice omul de zăpadă, lovindu-l cu pumnii până ce făcu găuri mici în el, şi-i dărâmă capul. Jatney şi Irene stăteau deoparte, privindu-l. La un moment dat, Irene îl luă de mână pe Jatney, un act de intimitate fizică neobişnuit la ea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise ea. Am fost în vizită la nişte persoane aici în Washington. Prietenii mei din California mi-au zis să-i caut. Am aflat că pleacă în India, iar eu o să plec cu ei şi o să-l iau şi pe Campbell. Am aranjat să vând dubiţa, dar am să-ţi dau ţie banii pe care îi iau pe ea, ca să te întorci cu avionul la Los Angeles.

David îşi băgă ambele mâini în buzunarele canadienei. Cu mâna dreaptă simţi atingerea tocului de piele în care-şi ţinea pistolul. Preţ de o clipă, văzu trupul Irenei prăbuşit, iar sângele ei înroşind zăpada. Dar în acelaşi timp, fu surprins de furia care-l stăpânea. La urma-urmei, *el* luase hotărârea să vină la Washington, în speranţa firavă că ar putea-o întâlni pe Rosemary sau chiar pe toţi trei – pe ea, pe Hock

şi pe Gibson Grange. În ultimele zile îşi făurise visuri, gândindu-se că era posibil să-l invite din nou să ia masa cu ei, că viaţa lui se va schimba şi că, în sfârşit, va păşi pe uşa care ducea spre putere şi glorie. Atunci nu era firesc că Irene să vrea să plece în India, să deschidă uşa spre o lume după care tânjea, să devină ceva mai mult decât o femeie obişnuită cu un copil mic şi slujbe fără perspectivă? Las-o să plece, îşi impuse David.

— Nu te înfuria, îi zise Irene. Nici măcar nu mă mai placi. Mi-ai fi dat de mult papucii, dacă nu era Campbell.

Zâmbea, puţin batjocoritor, dar cu o umbră de tristeţe.

— Aşa e, îi răspunse David Jatney. N-ar trebui să iei copilul cu tine unde te duci. De-abia ai grijă de el aici.

Irene se înfurie:

— Campbell e copilul meu şi îl cresc cum îmi place. Îl iau şi la Polul Nord dacă am chef.

Se opri o clipă, după care continuă:

— Habar n-ai despre cum se creşte un copil. Şi cred că te comporţi cam ciudat când e vorba de Campbtill.

Din nou David văzu zăpada înroşită de sângele ei, ţâşnind în jeturi scurte şi împroşcând-o cu o puzderie de punctişoare roşii. Dar îi răspunse cu deplină stăpânire de sine:

— Ce vrei să spui de fapt?

— Ştii, eşti puţin cam ciudat. De asta mi-ai plăcut la început. Dar nu ştiu de fapt până unde merg ciudăţeniile astea. Uneori mă îngrijorează ideea de a-l lăsa pe Campbell cu tine.

— Deci te gândeai la chestia asta şi după aceea totuşi îl lăsai?

— A, ştiu că nu i-ai face nimic rău. Dar m-am gândit că ar trebui să ne despărţim, iar eu cu Campbell să plecăm în India.

— Bine, răspunse David.

Îl lăsară pe Campbell să strice de tot omul de zăpadă, iar apoi se urcară în dubiţă. Aveau de mers douăzeci de mile până la Washington. Când ajunseră la frontiera statului, fură şocaţi de puzderia de maşini şi autobuze care se întindeau cât vedeai cu ochii. Reuşiră să-şi facă loc în trafic, dar dură patru ore până ce uriaşul şarpe de oţel îi aduse în

capitală.

Parada inaugurală şerpuia pe bulevardele largi ale Washingtonului, deschisă de alaiul prezidenţial al limuzinelor. Alaiul înainta încet, din cauza mulţimii imense care se revărsa peste baricadele de poliţişti şi stânjenea avansarea. Zidul de poliţişti în uniforme începu să se prăbuşească sub presiunea milioanelor de oameni.

Trei maşini pline cu agenţi de la Serviciul Secret precedau limuzina lui Kennedy, cu acoperişul transparent în formă de cupolă şi făcut din sticlă antiglonţ. Din cupola în care se afla, Kennedy răspundea aclamaţiilor mulţimii ce împânzise Washingtonul. Din când în când, mici valuri de oameni se repezeau spre limuzină, dar erau împinse înapoi de cercul de agenţi de la Serviciul Secret din preajma maşinii. Însă fiecare val de adoratori frenetici părea că se apropie din ce în ce mai mult de maşină. Iar agenţii de la Serviciul Secret erau pur şi simplu împinşi în limuzina prezidenţială.

În maşina imediat următoare se aflau tot agenţi, înarmaţi cu automate, iar pe lângă ea alergau alţi agenţi de la Serviciul Secret. Urma limuzina în care se găseau Christian Klee, Oddblood Gray, Arthur Wix şi Eugene Dazzy. Limuzinele abia se mişcau. Pennsylvania Avenue era blocată de o mare de oameni care îngreunau înaintarea alaiului. Fulgii uriaşi de zăpadă cădeau maiestuos, acoperind pe toată lumea cu voalul lor alb.

Maşina în care se aflau consilierii prezidenţiali se opri, iar Oddblood Gray se uită pe geam.

— Drace, preşedintele coboară din maşină şi merge pe jos, zise el.

— Dacă el merge pe jos, trebuie să mergem şi noi, replică Eugene Dazzy.

Gray se uită la Christian Klee şi-i zise:

— Uite, Helen se dă şi ea jos din maşină. E periculos. Chris, trebuie să-l opreşti. Foloseşte-ţi dreptul ăla de veto.

— Nu-l mai am, răspunse Klee.

— Cred că ar trebui să mai chemi nişte agenţi de la Serviciul

Secret, spuse Arthur Wix.

Se dădură cu toţii jos din maşină şi formară un zid în spatele preşedintelui.

Fulgii imenşi de zăpadă se învolburau încă în aer, dar pentru Francis Kennedy nu aveau mai multă importanţă decât ostia care i se topise în gură în ziua împărtăşaniei. Pentru prima dată, voia să simtă atingerea oamenilor care îl iubeau. Merse pe jos de-a lungul bulevardului, strângând mâinile celor care reuşeau să străpungă barierele de poliţişti şi inelul de agenţi ai Serviciului Secret care îl înconjurau. Din când în când, câte un mic val de oameni reuşea să avanseze, împins de la spate de cei un milion de spectatori, şi se revărsa peste agenţii de la Serviciul Secret, care încercaseră să formeze încerc mai larg în jurul preşedintelui. Francis Kennedy dădea mâna cv toţi şi îşi continuă drumul. Îşi simţea părul ud de ninsoare, dar aerul rece îl înviora, la fel ca adulaţia mulţimii. Nu acuza niciun fel de oboseală sau disconfort, deşi îşi simţea braţul drept alarmant de amorţit, iar mâna dreaptă se umflase de pe urma strângerilor de mână atât de repetate şi călduroase. Agenţii Serviciului Secret îi smulgeau pur şi simplu pe admiratorii aceştia devotaţi de lângă preşedintele lor. O femeie tânără şi drăguţă într-o canadiană crem încercase să-i reţină mâna, iar Kennedy fu nevoit să se smulgă din acea strângere periculoasă.

David Jatney dădu vârtos din coate şi-şi făcu loc în mulţime pentru el şi Irene, care îl ţinea în braţe pe Campbell, pentru că altfel copilul ar fi fost călcat în picioare de mulţimea care se unduia ca un ocean.

Se aflau la nici patru sute de metri de tribună când văzură apărând limuzina prezidenţială, urmată de maşinile oficiale ale demnitarilor de stat. În spatele lor venea mulţimea nesfârşită, care urma să treacă prin faţa tribunei. David aprecie că limuzina prezidenţială se afla la o distanţă ceva mai mare decât lungimea unui teren de fotbal de locul unde era el. Observă că o parte dintre spectatorii înşiraţi de-a lungul bulevardului se năpustiseră pe stradă, forţând alaiul să se oprească.

Irene ţipă:

— Coboară din maşină! Se dă jos! O, Doamne, trebuie să-l ating!

1-l puse pe Campbell în braţe lui Jatney şi încercă să se strecoare prin cordonul de ordine, dar unul din poliţiştii în uniformă o opri. Alergă de-a lungul bordurii trotuarului şi reuşi să treacă de primul rând de poliţişti, dar fu oprită de agenţii Serviciului Secret.

Jatney o urmări cu privirea, gândindu-se că, dacă ar fi fost mai deşteaptă, Irene l-ar fi ţinut în braţe pe Campbell şi atunci agenţii de ia Serviciul Secret şi-ar fi dat seama că nu reprezenta niciun pericol şi s-ar fi putut strecura, în timp ce ei erau ocupaţi să-i împingă înapoi pe ceilalţi. Văzu cum talazul de oameni o aruncă din nou la bordură, după care un alt val de oameni o antrenă din nou în mişcare, iar Irene fu una dintre puţinele persoane care reuşiră să se strecoare, să strângă mâna preşedintelui şi apoi să-l sărute pe obraz, înainte de-a fi din nou dată înapoi.

David îşi dădu seama că Irene n-o să mai poată ajunge înapoi la el şi la Campbell. Nu mai era decât un punct micuţ în masa oamenilor care ameninţau să înghită tot bulevardul. Din ce în ce mai mulţi împingeau în zidul exterior al poliţiştiior în uniformă; din ce în ce mai mulţi loveau în inelul interior de agenţi ai Serviciului Secret. În ambele cordoane de pază se creaseră breşe. Campbell începu să plângă, iar Jatney băgă mâna în buzunarul canadienei ca să ia una din acadelele pe care le avea mereu la el pentru băiat.

În clipa aceea, David Jatney îşi simţi trupul inyndat de un val de căldură. Se gândi la zilele din urmă, petrecute în Washington, la priveliştea mulţimii de clădiri ridicate pentru a reprezenta autoritatea statului, la coloanele de marmură ale Curţii Supreme şi la monumentele, la splendoarea maiestuoasă a faţadelor indestructibile, imuabile. Se gândi la biroul lui Hock, în toată splendoarea lui, la biserica mormonilor din Utah, cu templele-i binecuvântate de îngeri stranii şi inventaţi specia pentru a o servi. Şi asta doar pentru a-i decreta pe unii oameni superiori altora. Ca să-i facă pe oamenii simpli ca el să stea la locul lor Şi să-şi atragă toată iubirea celorlalţi. Preşedinţi, guru, preoţi ai biserici: mormonilor îşi construiau edificiile

copleşitoare, de natură să intimideze, pentru a se izola de restul lumii şi, cunoscând bine invidie de care erau capabili oamenii, se apărau împotriva urii acestora. Jatnep îşi aduse aminte de victoria extraordinară repurtată în jocul de-Zi vânătoarea de la facultate. Atunci, singura dată în viaţă, fusese ui erou. Îl mângâie drăgăstos pe Camybell, ca să-l facă să nu mai plângă în buzunar, sub oţelul rece al pistolului de calibrul 22, găsi acadeau; şi i-o dădu copilului. Apoi, cu Campbell în braţe, coborî de pe bordur; şi se strecură pe sub barierele de lemn.

După ce începu prin a se minuna la gândul posibilităţii pe car o avea, David Jatney fu cuprins de un sentiment de exaltare. O să fie uşor. Din ce în ce mai mulţi spectatori treceau de primul rând de poliţişti în uniformă şi din ce în ce mai mulţi străpungeau cercul de agenţi de la Serviciul Secret, reuşind să dea mâna cu preşedintele. Cele două ţpariere de protecţie erau pe punctul de a ceda, iar năvălitorii mergeau alături de Kennedy, fluturându-şi mâinile în semn de devotament. Jatney alergă în direcţia preşedintelui, dar spectatorii care străpunseseră barierele îl antrenară cu ei. Ajunsese exact lângă cercul de agenţi secreţi care încercau să ţină lumea la distanţă de preşedinte. Dar nu mai făceau faţă. Şi, cu un fel de bucurie, văzu că nici nu îl băgaseră în seamă. Ţinându-l pe Campbell în mâna stângă, îşi băgă mâna dreaptă în buzunar şi atinse tocul de piele. Degetele i se mişcară pe trăgaci. În acel moment, inelul” de agenţi se destrămă, iar el se trezi în mijlocul cercului magic. La doar trei metri depărtare, Jatney îl văzu pe Francis Kennedy dând mâna cu un adolescent extaziat, cu o figură sălbatică. Kennedy era foarte subţire şi înalt şi arăta mai bătrân decât arăta la televizor. Ţinându-l în continuare pe Campbell în braţe, Jatney făcu un pas spre preşedinte.

Chiar atunci un negru arătos îi blocă drumul, ţinând mâna întinsă. Preţ de o clipă, Jatney se gândi înnebunit că-i văzuse pistolul în buzunar şi că i-l cerea. Apoi îşi dădu seama că figura lui îi era familiară şi că tipul voia doar să dea mâna cu el. Se fixară lung unul pe altul. Jatney se uită la mâna întinsă şi la faţa zâmbitoare. Apoi văzu sclipirea de suspiciune din ochii tipului, care brusc îşi retrase mâna.

Iar atunci, încordându-şi convulsiv toţi muşchii corpului, Jatney îl aruncă pe Campbell în braţele negrului şi-şi scoase pistolul din buzunarul canadienei.

Oddblood Gray ştiu, în momentul când Jatney i se uitase fix în ochi, că avea să se întâmple ceva îngrozitor. Îl lăsă pe băiat să alunece la pământ, iar apoi cu o mişcare rapidă a picioarelor, îşi postă trupul în faţa lui Francis Kennedy care înainta lent. Văzu pistolul.

Christian Klee, care mergea în dreapta preşedintelui şi puţin în urma lui, tocmai cerea prin telefonul celular forţe de întărire de la Serviciul Secret, ca să degajeze drumul preşedintelui. Văzu bărbatul cu copilul în braţe apropiindu-se de falanga care-l proteja pe preşedinte. Apoi, doar pentru o clipă, îi văzu cu claritate chipul.

Era ca un fel de coşmar înceţoşat, în care realitatea nu putea să-şi croiască drum. Faţa pe care o reconstituise pe computer în ultimele nouă luni, individul pe care îl urmărise pe calculator şi cu echipe de supraveghere, ţâşnise brusc din imaterialitatea aceea iluzorie în lumea reală. Dar nu văzu chipul acela frumos şi încremenit din fotografii, ci o faţă îngrozitor de urâţită, exaltată de emoţiile pe care le trăia. Pe Christian îl izbi această transformare fizionomică: era ca şi cum ar fi privit un chip printr-o oglindă deformată.

Klee se îndrepta deja în grabă spre Jatney, încă nevenindu-i să creadă ce vedea şi încercând să se convingă că acest coşmar era adevărat, când îl văzu pe Gray că întinde mâna. Se simţi inundat de un extraordinar sentiment de uşurare. Omul acela nu putea fi Jatney, era doar un tip cu copilul său, încercând să intre în contact direct cu istoria.

Dar apoi văzu cum copilul cu canadiana şi căciula de lână este azvârlit în aer. Zări pistolul din mâna lui Jatney şi îl văzu pe Gray căzând. Brusc, Christian Klee se repezi spre Jatney şi primi al doilea glonţ drept în faţă. Glonţul îi trecu prin cerul gurii, făcându-l să se înece cu sânge. Apoi simţi o durere devastatoare în ochiul stâng. Încă era conştient când căzu. Încercă să strige, dar gura îi era plină de dinţi zdrobiţi şi de bucăţi de carne sfâşiată. Simţi că se pierde şi că o slăbiciune copleşitoare îl ia în stăpânire. Cu creierul distrus, Christian

mai avu puterea să se gândească la Francis Kennedy. Voia să-l avertizeze de pericolul care îl pândea, să-i ceară iertare. Pe urmă corpul lui nu mai primi niciun fel de comenzi de la creier, iar capul cu orbita ochiului stâng goală rămase încremenit pe pernă pufoasă de zăpadă.

În acelaşi moment, Francis Kennedy se întoarse cu faţa spre David Jatney. Îl văzu pe Oddblood căzând, iar apoi pe Christian. În clipa aceea toate coşmarurile lui, toate amintirile celorlalţi morţi, toate grozăviile destinului său malefic se cristalizară într-o atitudine de uimire paralizată şi de resemnare. Auzi o vibraţie înfricoşătoare şi, pentru o fracţiune de secundă simţi în creier explozia oţelului. Pe urmă se prăbuşi la pământ.

Lui David Jatney nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplaseră cu adevărat. Bărbatul de culoare zăcea în locul unde căzuse şi lângă el se afla un altul. Preşedintele Statelor Unite se prăbuşise în faţa ochilor săi, cu picioarele îndoite şi cu braţele zvâcnind în aer, până ce genunchii i se izbiră de pământ. David Jatney continuă să tragă. Din toate părţile se întindeau spre el mâini care vroiau să-i smulgă pistolul şi să-l sfâşie. Încercă să fugă, iar când se întoarse văzu mulţimea înălţându-se şi năpustindu-se spre el ca un val uriaş, din care mii de mâini se întindeau să-l apuce. Faţa i se acoperi de sânge şi simţi cum îi e smulsă o ureche, pe care apoi o văzu în mâna cuiva. Pe neaşteptate se petrecu ceva şi nu mai văzu nimic. Apoi, timp de o secundă, trupul îi fu chinuit de durere, după care nu mai simţi nimic.

Operatorul TV, având camera video pe umăr, înregistrase totul pentru întreaga omenire. Când văzuse revolverul, se trăsese înapoi câţiva paşi, suficient ca să prindă în cadru tot spectacolul. Îl surprinsese pe David Jatney înălţând revolverul. Prinsese saltul uimitor al lui Oddblood Gray în faţa preşedintelui, apoi prăbuşirea, iar pe urmă pe Christian Klee izbit de glonţ drept în faţă şi prăbuşindu-se. Îl surprinsese pe Francis Kennedy întorcându-se spre asasin, şi pe asasin trăgând. Văzuse glonţul care-i răsucise capul lui Kennedy, ca şi cum acesta ar fi fost surprins într-o secvenţă de luptă corp la corp.

Înregistrase hotărârea neînduplecată din ochii lui Jatney, în timp ce preşedintele se prăbuşea, şi imaginea agenţilor de la Serviciul Secret, încremeniţi în acel moment înfricoşător, când îşi dăduseră seama că tot antrenamentul lor pentru a reacţiona prompt fusese anulat de şocul celor petrecute. Apoi îl surprinsese pe Jatney încercând să fugă şi mulţimea năvălind asupra lui. Însă operatorul nu prinsese secvenţa finală, lucru pe care avea să-l regrete toată viaţa. Nu înregistrase momentul în care Jatney fusese sfâşiat de mulţime.

Peste oraş, revărsându-se printre clădirile de marmură şi monumentele puterii, se înălţa bocetul milioanelor de susţinători ai lui Kennedy, care îşi pierduseră visurile.

CAPITOLUL 27

Preşedintele Helen Du Pray ţinu petrecerea dată pentru sărbătorirea zilei de naştere a Oracolului la Casa Albă, în Duminica Floriilor, la trei luni după moartea lui Francis Kennedy îmbrăcată în aşa fel încât să nu-şi pună în valoare în mod ostentativ frumuseţea, Helen Du Pray stătea în grădina de trandafiri şi-i cercetă cu privirea pe musafiri. Printre ei se aflau foştii consilieri din administraţia Kennedy. Eugene Dazzy stătea la taclale cu Elizabeth Stone şi Sal Troyca.

Lui Eugene Dazzy i se spusese deja că urma să fie demis din funcţie luna următoare. Helen Du Pray nu-l plăcuse niciodată pe individ. Dar antipatia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că Dazzy avea amante tinere şi că devenise deja excesiv de curtenitor cu Elizabeth Stone.

Preşedintele Helen Du Pray o numise pe Elizabeth Stone printre consilierii săi, şi odată cu ea, venise şi Sal Troyca. Dar Elizabeth era exact omul de care avea nevoie, o femeie cu o energie extraordinară, un administrator strălucit şi o feministă care înţelegea realităţile politice. Iar Sal Troyca nu era chiar atât de rău, ba chiar era un element reconfortant, cu toate cunoştinţele lui despre şmecheriile de la Congres, cu viclenia lui grosolană, uneori atât de apreciată de inteligentele mai sofisticate, ca a lui Elizabeth Stone şi chiar ca a ei, îşi zise Du Pray.

După ce preluase preşedinţia, Helen Du Pray fusese instruită de consilierii lui Kennedy şi de alţi membri ai administraţiei. Studiase toate propunerile legislative pe care noul Congres urma să le ia în discuţie. Ordonase să i se prezinte toate documentele secrete, toate programele detaliate, inclusiv cel atât de nepopular al lagărelor de muncă din Alaska.

După o lună de studiu, îi devenise înspăimântător de clar faptul că Francis Kennedy, în ciuda motivaţiilor lui curate din punct de vedere moral, dictate de bunăstarea poporului american, ar fi devenit primul dictator din istoria ţării.

Din locul unde stătea în grădina de trandafiri, în mijlocul copacilor pe jumătate înfrunziţi, preşedintele Du Pray vedea în depărtare monumentul ridicat în memoria lui Lincoln şi arcuirea albă a monumentului închinat lui Washington, simboluri nobile ale capitalei Americii. Iar aici, în grădină, se aflau toate figurile reprezentative ale Americii, veniţi la invitaţia ei specială. Făcuse pace cu duşmanii administraţiei Kennedy.

Erau prezenţi Louis înch, un om pe care îl dispreţuia, dar de al cărui ajutor avea nevoie, precum şi George Greenwell, Martin Mutford, Bert Audick şi Lawrence Salentine. Adică infamul Club Socrate. Trebuia să ajungă la o înţelegere cu toţi, de aceea îi invitase la Casa Albă, la aniversarea Oracolului. O să le dea cel puţin posibilitatea de a da o mână de ajutor la construirea unei noi Americi, ceea ce Kennedy nu făcuse.

Dar Helen Du Pray ştia că America nu putea fi reconstruită fără reconcilierea tuturor părţilor. Şi mai ştia că, în câţiva ani, va fi ales un Congres mai conservator. Nu putea să spere că va convinge naţiunea, aşa cum făcuse Kennedy cu farmecul lui şi cu romantica lui istorie personală.

Îl văzu pe doctorul Annaccone aşezat lângă scaunul cu rotile al Oracolului. Doctorul încerca, probabil, să-l convingă pe bătrân să-i doneze creierul pentru studii ştiinţifice. Şi doctorul Annaccone era o altă problemă. Testul lui, PET, era deja luat în discuţie în diverse lucrări ştiinţifce. Du Pray intuise dintotdeauna avantajele şi primejdiile

pe care le implica un astfel de test. Simţea că era o problemă care trebuia bine studiată în perspectivă. Un guvern capabil să afle adevărul fără să dea greş putea fi foarte periculos. Este adevărat că un asemenea test ar fi putut lichida delincvenţa şi corupţia politică, ar fi putut reforma toată structura juridică a societăţii. Dar existau şi adevăruri complicate, adevăruri cu valoare de *stătu quo*. Şi oare nu se ştia că, în anumite momente ale istoriei, adevărul putea stopa schimbările progresiste? În plus, care ar fi starea psihică a unui popor, dacă oamenii ar şti că s-ar putea afla totul despre ei?

Aruncă o privire spre colţul grădinii de trandafiri, unde Oddblood Gray şi Arthur Wix, aşezaţi pe scaune de răchită, discutau animat. Gray frecventa zilnic un psihiatru pentru depresiunea nervoasă de care suferea. Doctorul îi spusese că, după toate evenimentele din ultimul an, era firesc să treacă printr-o depresiune nervoasă. Atunci de ce dracu' se mai ducea la psihiatru?

Dar centrul atracţiei din grădina de trandafiri era Oracolul. I se aduse tortul aniversar, un tort uriaş, care acoperea toată masa de grădină. În vârf, făcut din zahăr colorat în roşu, alb şi albastru, trona steagul american. Apărură operatorii TV, care imortalizară pentru întreaga naţiune momentul în care Oracolul suflă în cele o sută de lumânări aniversare. Şi, împreună cu el suflară preşedintele Du Pray, Oddblood Gray, Eugene Dazzy, Arthur Wix şi membrii Clubului Socrate.

Oracolul acceptă o felie de tort, iar apoi îi permise Cassandrei Chutt, care reuşise să dea lovitura cu ajutorul lui Lawrence Salentine, să-i ia un interviu. Cassandra Chutt îşi începuse deja introducerea, în timp ce se sufla în lumânări. Pe urmă îl întrebă pe Oracol:

— Cum e când ai o sută de ani?

Oracolul o privi sever, fix şi cu răutate, iar în acel moment arăta atât de macabru, încât Cassandra Chutt se bucură că reportajul ei avea să apară la emisiunea de seară. Dumnezeule, tipul era atât de urât, cu capul plin de pete hepatice, cu pielea solzoasă şi strălucitoare că ţesutul nou de pe o cicatrice şi cu gura aproape invizibilă! Pentru o clipă se temu că bătrânul era surd, aşa că repetă întrebarea:

— Cum e când împlineşti un secol?

Oracolul zâmbi şi pielea de pe faţă i se brăzdă de o puzderie de riduri.

— Eşti tâmpită? o întrebă el.

Îşi văzu faţa într-unui din monitoarele TV, iar imaginea aceea îi frânse inima. Bmsc îl cuprinse ura faţă de această petrecere aniversară. Se uită direct în camera de luat vederi şi întrebă:

— Unde e Christian?

Preşedintele Helen Du Pray stătea lângă scaunul cu rotile al Oracolului şi îl ţinea de mână. Oracolul dormea; era somnul uşor al bătrânilor în aşteptarea morţii. Între timp, petrecerea din grădina de trandafiri continua fără el.

Helen îşi aduse aminte de tinereţea ei, când fusese una dintre protejatele Oracolului. Cât de mult îl admirase! Avea un fel de farmec intelectual, o inteligenţă, o vitalitate naturală şi o bucurie de a trăi care reprezentau pentru Helen tot ce şi-ar fi dorit. Avea oare importanţă faptul că Oracolul încercase mereu să aibă o relaţie sexuală cu ea? îşi aduse aminte de anii aceia trecuţi şi de cât de rănită se simţise când prietenia lui devenise lascivă. Îşi plimbă degetele pe pielea solzoasă a mâinilor lui scorojite. El urmase drumul puterii, în timp ce majoritatea femeilor îl urmau pe cel al iubirii. Erau oare mai dulci izbânzile iubirii?

Helen Du Pray se gândi la propriul ei destin şi la cel al Americii. Era încă uimită de faptul că, după toate întâmplările îngrozitoare din ultimul an, ţara îşi găsise pacea. E adevărat, acest lucru i se datora parţial şi ei; cu abilitate şi inteligenţă, stinsese focul care cuprinsese ţara. Şi totuşi…

Plânsese la moartea lui Kennedy; într-un fel, îl iubise. Iubise tragedia scrisă în liniile chipului său frumos modelat. Îi iubise integritatea personală, puritatea şi lipsa de egoism, dezinteresul faţă de lucrurile materiale. Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri, ajunsese să înţeleagă că fusese un om periculos.

Helen Du Pray îşi dădu seama că trebuia să se ferească de credinţa în propria ei justiţie. Era de părerea că, într-o lume atât de

primejdioasă, omenirea nu putea să-şi rezolve problemele semănând discordie, ci doar dând dovadă de o răbdare infinită. O să facă tot posibilul ca, în sufletul ei, să nu-şi urască duşmanii.

În acel moment, Oracolul deschise ochii şi zâmbi. O strânse de mână şi începu să vorbească. Vocea îi era foarte scăzută, iar ea îşi înclină capul spre gura plină de riduri.

— Nu-ţi face griji, îi zise Oracolul. O să fii un preşedinte grozav.

Pentru o clipă, Helen Du Pray simţi nevoia să plângă, aşa cum fac copiii când sunt lăudaţi, de frică să nu dea greş. Se uită în jurul ei, în grădina de trandafiri înţesată cu cei mai importanţi bărbaţi şi femei din America. O vor ajuta, majoritatea dintre ei. De unii va trebui să se ferească. Dar mai presus de orice, va trebui să se ferească de ea însăşi.

Se gândi din nou la Francis Kennedy. Acesta se odihnea împreună cu cei doi unchi celebri, iubiţi ca şi el. Şi împreună cu fiica lui. Ei bine. Îşi spuse Helen Du Pray. Am să fiu tot ce-a năzuit Francis să devină, eu am să fac toate lucrurile bune pe care spera să le facă el. Pe urmă, ţinându-l strâns de mână pe Oracol, medită la căile simple ale răului şi la cele întortocheate şi periculoase ale binelui.